NUMĂRUL 1 ÎN TOPUL NEW YORK TIMES

NORA ROBERTS

CHEIA LUMINII

NORA ROBERTS
Cheia luminii

Descrierea CIP a Bibliotecii Nationale a Romaniei
ROBERTS, NORA
Cheia luminii / Nora Roberts, trad.:Virginia
Lauda Pauna. - Bucure§ti: Orizonturi, 2009
ISBN 978-973-736-110-3
I. Pauna-Lauda, Virginia (trad.)

821. lll(73)-31=135.1

Traducere de: Pauna-Lauda Virginia

Editura: ORIZONTURI

TRILOGIA CHEILOR
cuprinde:

Cheia luminii
Cheia cunoaşterii
Cheia curajului

1

FURTUNA clocotea peste munţi, revărsând torente de ploaie care izbeau pământul cu răsunetul ascuţit al metalului pe piatră. Fulgerele pocneau, ca un foc furios de artilerie care se lovea de zgomotul răsunător al tunetului.

Se simţea ceva ştrengăresc în aer, un sfârâit al temperaturii şi urii, care fierbea cu putere.

Se potrivea perfect cu starea lui Malory Price.

Nu se întrebase ce anume putea fi mai rău? Acum, ca răspuns la această întrebare

obosită şi complet retorică, natura – cu toată urgia ei maternă – îi arăta cât de rele pot fi lucrurile.

Era un zumzet de rău-augur undeva la bordul drăgălaşei sale Mazda şi mai avea încă nouăsprezece rate de plătit. Pentru a face aceste plăţi, trebuia să îşi păstreze slujba.

Îşi ura slujba.

Nu făcea parte din Planul Vieţii Malory Price, pe care începuse să îl traseze la vârsta de opt ani. Douăzeci de ani mai târziu, această schiţă devenise o hartă detaliată şi organizată, completată cu titluri, subtitluri şi semne de referinţă. O revizuia cu meticulozitate în prima zi a fiecărui an.

Ar fi trebuit să îşi iubească slujba. Aşa spunea, destul de clar, sub titlul *CARIERĂ.*

Lucra la Galerie de şapte ani, ultimii trei ca manager, lucru care era conform schemei. Şi îi plăcea să fie înconjurată de lucrări de artă, să aibă mână liberă cu privire la expoziţii, achiziţii, promovări şi organizarea spectacolelor şi a evenimentelor.

Ideea este că începuse să se gândească la Galerie ca fiind a ei şi ştia prea bine că restul personalului, clienţii, artiştii şi meşteşugarii simţeau cam la fel.

James P. Horace poate că era proprietarul micii galerii, dar niciodată nu punea la îndoială deciziile lui Malory şi în timpul vizitelor lui rare o complimenta pentru achiziţii, ambianţă, vânzări.

Fusese perfect, exact aşa cum intenţionase Malory să fie viaţa ei. La urma urmei, dacă nu era perfect, care mai era scopul?

Totul se schimbase când James renunţase la cincizeci şi trei de ani de burlăcie confortabilă şi îşi luase o nevastă tânără şi sexy. O soţie, îşi spuse Malory; ochii ei albaştri ca oţelul strânşi de iritare, care decisese să transforme Galeria în animal de companie personal…

Nu conta faptul că noua doamnă Horace nu ştia aproape nimic despre artă, despre afaceri, despre relaţii publice sau despre managementul angajaţilor. James avea încredere în Pamela lui, şi slujba de vis a lui Malory ajunsese să fie un coşmar zilnic.

Dar îl va înfrunta, îşi spuse Malory în timp ce se încrunta la parbrizul întunecat şi ud. Îşi stabilise noua strategie: pur şi simplu, va aştepta ca Pamela să plece. Va rămâne calmă şi reţinută până când cucuiul acesta mic şi nesuferit va trece, şi drumul va fi din nou neted.

Şi acum această strategie excelentă fusese aruncată pe fereastră. Îşi pierduse cumpătul când Pamela îi contramandase ordinele la o expoziţie de artă pe sticlă şi întorsese cu fundul în jos perfecta şi frumoasa organizare a galeriei, umplând-o cu haos şi lucruri urâte.

Putea tolera unele lucruri, îşi spuse Malory, dar să fii lovit în faţă de un gust hidos în propriul teren nu era unul dintre ele.

Şi pe urmă, să-ţi ieşi din pepeni faţă de nevasta proprietarului nu era calea spre cea mai sigură slujbă. Mai ales când erau folosite cuvintele mioapă, fufa plebee.

Fulgerul spintecă, cerul de deasupra brusc, şi Malory se cutremură atât din cauza amintirii temperamentului ei, cât şi din cauza străfulgerării. Fusese o mişcare foarte proastă din partea ei, care nu făcea altceva decât să arate ce se întâmplă atunci când cedezi nervilor şi impulsului.

Pentru a pune capac, vărsase cafea pe costumul Escada al Pamelei. Dar fusese un accident.

Aproape.

Indiferent cât de mult o plăcea James, Malory ştia că viaţa ei atârna de un fir de aţă. Şi, când firul se va rupe, se va

scufunda. Galerii de artă nu erau pe toate drumurile într-un oraş drăguţ şi pitoresc precum Pleasant Valley. Va trebui fie să îşi găsească o altă activitate ca expedient, fie să se mute.

Niciuna dintre cele două opţiuni nu o făcea să zâmbească.

Iubea Pleasant Valley, adora să fie înconjurată de munţii din vestul Pennsylvaniei. Îi plăcea senzaţia de orăşel, amestecul de straniu şi sofisticat care îi atrăgea pe turişti şi mulţimile fugare care se revărsau din vecinătăţile oraşului Pittsburgh pentru sfârşituri de săptămână impulsive.

Chiar şi atunci când era un copil crescut în suburbiile Pittsburghului, Pleasant Valley era exact genul de loc în care se imagina trăind. Tânjea după dealuri, cu umbrele şi textura lor, şi după străzile curate ale oraşului din vale, simplitatea ritmului, prietenia vecinilor.

Decizia ca într-o zi să se strecoare în pânza din Pleasant Valley fusese luată când avusese paisprezece ani şi petrecuse acolo un sfârşit lung de săptămână cu părinţii ei.

Aşa cum hotărâse, când se plimbase prin Galerie în acea toamnă de demult, că într-o zi va fi o parte a acelui loc.

Desigur, în acel moment crezuse că picturile ei vor fi agăţate acolo, dar acesta era un alt punct de pe listă pe care fusese nevoită să îl şteargă, în loc să îl bifeze când va fi îndeplinit.

Nu va fi niciodată artist. Dar trebuia să fie, avea nevoie să fie implicată şi înconjurată de artă.

Totuşi, nu voia să se întoarcă în oraş. Voia să îşi păstreze minunatul apartament spaţios, aflat la distanţă de două străzi de Galerie, cu vedere spre Apalaşi, cu podeaua veche, care scârţâie şi cu pereţii acoperiţi cu opere de artă atent selectate.

Dar speranţa acestui lucru părea la fel de întunecată ca cerul acoperit de furtună.

Da, nu fusese înţeleaptă cu banii ei, admise Malory cu un suspin. Nu găsise niciun rost să îi lase să zacă într-o bancă, în timp ce puteau fi transformaţi în ceva minunat pentru privit sau purtat. Dacă nu erau folosiţi, banii erau o simplă hârtie. Malory avea tendinţa de a folosi multă hârtie.

Avea datorii la bancă. Din nou. Îşi epuizase cărţile de credit. Gata. Dar, îşi reaminti ea, avea o garderobă minunată. Şi începutul unei colecţii de artă impresionante, pe care va trebui să o vândă,

bucată cu bucată, şi mai mult ca sigur în pierdere, pentru a-şi păstra acoperişul deasupra capului, dacă Pamela punea piciorul în prag.

Dar poate că seara asta îi va aduce ceva timp şi bunăvoinţă. Nu voise să participe la recepţia de la Warrior's Peak. Îşi spuse că era un nume capricios pentru un loc vechi şi ciudat. Altădată, ar fi fost încântată de posibilitatea de a vedea interiorul vechii case din susul dealurilor. Şi să îşi dea coate cu oamenii care puteau fi patroni ai artelor.

Dar invitaţia fusese ciudată – scrisă elegant cu o mână pe o hârtie grea, de culoarea pietrei, sub forma unei chei aurii în loc de antet. Deşi era amestecată în geanta de seară, alături de pudră, ruj, telefon, ochelari, stilou, cărţi de vizită şi zece dolari. Malory îşi amintea cuvintele.

Compania dumneavoastră plăcută este
dorită pentru cocktail şi conversaţie
opt P.M., 4 septembrie
Warrior's Peak
Dumneavoastră sunteţi cheia. Lacătul
aşteaptă.

Aşadar, cât de ciudat suna asta? se întrebă Malory şi scrâşni din dinţi când

maşina fii spulberată de o rafală bruscă de vânt. După cum mergea norocul ei, probabil că era vorba despre un ticălos cu o schemă piramidală.

Casa fusese goală timp de ani. Ştia că fusese cumpărată de curând, dar lipseau detaliile. O echipă numită Triada, îşi amintea. Bănuia că era un soi de corporaţie care doreşte să transforme locul într-un hotel sau un miniresort.

Lucru care nu explica de ce îl invitaseră pe managerul de la Galerie, şi nu pe proprietar şi pe interesanta lui soţie. Pamela fusese destul de deranjată de această scăpare – aşa că tot era ceva.

Totuşi, Malory ar fi trecut peste seară. Nu avea un partener – un alt aspect deplorabil al vieţii ei cotidiene – şi a conduce singură printre munţi, spre o casă ieşită din filmele de groază de la Hollywood, sub influenţa unei invitaţii care o făcea să nu se simtă în largul ei, nu era un lucru de pe lista ei amuzantă cu lucruri de făcut în mijlocul unei săptămâni de lucru.

Nu era niciun număr de telefon pentru un R.S. V.P. Şi simţea că era aroganţă şi nepoliteţe. Răspunsul pe care intenţiona să îl dea dacă ar fi ignorat invitaţia ar fi fost la fel de arogant şi nepoliticos, dar James

zărise plicul pe masa ei.

Fusese atât de emoţionat, atât de încântat de ideea că se va duce şi o presase să îi descrie toate detaliile interiorului casei. Şi îi reamintise că, dacă va putea scăpa în mod discret numele Galeriei în timpul conversaţiei, din când în când, ar putea fi bine pentru afaceri.

Dacă putea atrage câţiva clienţi, ar putea compensa nefericirea cu Escada şi comentariul cu fufa.

Maşina ei pufai pe drumul care se îngusta şi care tăia pădurea densă, întunecată. Întotdeauna, crezuse că aceste dealuri şi păduri aveau un fel de efect de Sleepy

Hollow, care încercuia frumoasa ei vale. Dar acum, din cauza vântului, a ploii şi a întunericului, cele mai puţin senine aspecte ale vechii poveşti erau un pic prea mult scoase în evidenţă pentru liniştea ei sufletească.

Dacă ceea ce zdrăngănea sub capota ei era ceva serios, putea să sfârşească pe marginea drumului, ghemuită în maşină, ascultând jelania şi şfichiul furtunii şi imaginându-şi călăreţi fară cap, în timp ce aştepta un camion de tractare pe care nu şi-l putea permite.

Evident, răspunsul nu era o criză

nervoasă.

Îşi spuse că zărise un licăr prin ploaie şi printre copaci, dar ştergătoarele ei se mişcau la viteza cea mai mare şi tot nu puteau să îndepărteze fluviul de ploaie.

Când fulgerul sclipi din nou, apucă mai strâns volanul. Îi plăcea o furtună puternică la fel de mult ca oricui, dar voia să se bucure de aceasta de undeva din interior, de oriunde, în timp ce bea un pahar cu vin bun.

Trebuia să fie aproape. Cât de departe putea urca un singur drum înainte să înceapă să coboare de cealaltă parte a muntelui? Ştia că Warrior's Peak era în vârful colinelor, păzind valea de dedesubt. Sau făcându-se stăpână pe vale, în funcţie de punctul tău de vedere. Nu mai întâlnise o altă maşină de kilometri întregi.

Lucru care nu făcea altceva decât să arate că orice persoană cu numai o jumătate de creier nu era afară pe nebunia asta, îşi spuse ea.

Drumul se bifurca, şi partea care mergea spre dreapta trecea printre nişte stâlpi enormi de piatră. Malory încetini şi privi cu uimire la luptătorii în mărime naturală care erau aşezaţi pe fiecare stâlp. Poate că era din cauza furtunii, a nopţii sau din cauza

stării ei nervoase, dar păreau mai mult umani decât de piatră, cu părul fluturând în jurul feţelor lor fioroase, cu mâinile strânse pe mânerul săbiilor. În strălucirea fulgerelor aproape că vedea muşchii umflându-se pe braţele lor, peste piepturile lor largi, şi goale.

A trebuit să se lupte cu tentaţia de a ieşi din maşină pentru a se uita mai de aproape, dar fiorul care o străbătu pe şira spinării când, întoarse spre poarta de fier deschisă o făcu să privească înapoi spre luptători cu atât de multă precauţie, dar şi cu apreciere la adresa priceperii sculptorului.

Apoi apăsă frâna şi se strecură pe pietrele zdrobite de pe alee. Îşi simţi inima în gât când se uită la masculul uimitor care stătea arogant la un pas în faţa barei de protecţie, având luminile excentrice ale casei proiectate în spatele său.

Pentru o clipă, luă şi cerbul drept o sculptură, deşi ce persoană sănătoasă ar pune o sculptură în mijlocul aleii era peste puterile ei de înţelegere. Dar, din nou, sănătos nu părea să fie un cuvânt apt pentru cineva care alegea să trăiască într-o casă de pe vârful muntelui.

Ochii cerbului sclipeau, de un albastru safir pătrunzător, în luminile farurilor ei, şi

capul cu coame imense se întoarse uşor. Regal, murmură Malory, hipnotizată. Ploaia i se scurgea pe blană, şi în lumina următorului fulger această blană părea la fel de albă ca luna.

Se uită la ea, dar nu i se citea deloc teama, nici surpriza în ochii aceia scânteietori. Dacă aşa ceva era posibil, părea să fie un fel de dispreţ amuzat. Apoi se îndepărtă pur şi simplu prin perdeaua de ploaie şi râurile de ceaţă şi dispăru.

— Oh! Lăsă să îi scape un suflu lung, tremurând în căldura din maşină. „Şi încă un o”, murmură ea, în timp ce se uita la casă.

Văzuse fotografii picturii cu ea. Îi văzuse silueta ridicându-se pe culmea de deasupra văii. Dar era complet diferit să o vezi de aproape, pe o furtună supărată.

Era ceva între un castel, fortăreaţă şi casă a ororilor, decise ea.

Piatra ei era obsidian negru, cu ieşituri şi turnuri, vârfuri şi creneluri care erau îngrămădite şi răspândite, ca şi cum un copil foarte deştept, dar foarte rău le aşezase după voia lui. Prin lumina ploii, ferestrele negre, lungi, înguste, poate sute, luceau poleite de lumină.

Cineva nu îşi făcea griji pentru factura de

la lumină.

Ceaţa se aduna la temelie, ca un şanţ de pâclă.

La următorul fulger şocant, observă un banner alb cu o cheie de aur care flutura nebuneşte pe unul dintre turnurile cele mai înalte.

Duse maşina mai aproape. Garguii atârnau de pereţi, se târau peste streşini. Ploaia curgea din gurile lor rânjite, se revărsa de pe gheare, în timp ce se strâmbau în jos, spre ea.

Îşi opri maşina în faţa marginii de piatră a unui portal şi îşi spuse foarte serioasă să se întoarcă în furtună şi să plece.

Îşi spuse „laşă, un copil idiot”. Se întrebă unde îşi pierduse simţul aventurii şi al distracţiei.

Insultele funcţionau destul de bine, pentru că în curând împingea cu degetele portiera maşinii. Când auzi o scurtă bătaie în geam, ţipă scurt.

Faţa albă, osoasă, înconjurată de o glugă neagră, care se uita înăuntru, spre ea, îi întoarse ţipătul într-un fel de înrudire cu respiraţia întretăiată.

Garguii nu prind viaţă, se asigură ea, repetând cuvintele iar şi iar în cap, în timp ce lăsa geamul, cu prudenţă, numai câţiva

centimetri.

— Bine aţi venit la Warrior’s Peak. Vocea bubui peste ploaie, şi zâmbetul primitor arătă mulţi dinţi. Dacă lăsaţi cheile în maşină, domnişoară, voi avea eu grijă de ea.

Înainte să se gândească să încuie, el deschise portiera. Blocă rafala de vânt şi ploaie cu corpul lui şi cu umbrela cea mai mare din câte văzuse.

— O să vă duc în siguranţă şi uscată până la uşă.

Ce accent era ăsta? Englezesc? Irlandez? Scoţian?

— Mulţumesc. Încercând să iasă, descoperi că este blocată. Panica se transformă în stânjeneală când îşi dădu seama că nu îşi desfăcuse încă centura de siguranţă.

Eliberată, se strecură sub umbrelă, luptându-se să-şi liniştească respiraţia în timp ce o conducea spre intrarea cu două uşi. Erau destul de largi şi aveau ciocane mândre, de argint, mari cât o farfurie, modelate în formă de cap de dragon.

Ce mai întâmpinare, îşi spuse Malory cu o clipă înainte ca una dintre uşi să se deschidă, şi lumina şi căldura să se reverse.

Femeia avea un torent de păr drept, minunat, de culoarea flăcării ce se revărsa

în jurul feţei palide cu unghiuri şi curbe perfecte. Ochii ei verzi dansau. Era înaltă şi slabă, îmbrăcată într-o rochie neagră, fluidă. O amuletă de argint, susţinând o piatră grasă, limpede, atârna între sânii ei.

Buzele, la fel de roşii ca părul, se curbară, iar ea îşi întinse mâna sclipind de inele.

Malory îşi spuse că arăta asemenea unui personaj dintr-o poveste foarte sexy.

— Domnişoară Price, bine aţi venit! O furtună atât de încântătoare, dar, sunt sigură, este neplăcut să fii afară. Veniţi!

Mâna era caldă şi puternică şi rămase strânsă pe a lui Malory, în timp ce femeia o conduse pe holul de la intrare.

Lumina se cernea de sus dintr-un candelabru de cristal atât de fin, încât părea zahăr tors, sclipind peste răsuciturile şi curbele de argint.

Podeaua era de mozaic, descriindu-i pe luptătorii de la poartă şi care păreau să fie câteva imagini mitologice. Nu putea îngenunchea pentru a le studia, aşa cum i-ar fi plăcut, şi deja se lupta să îşi reţină un mormăit orgasmic la vederea picturilor care acopereau pereţii de culoarea untului topit.

— Sunt atât de fericită că aţi putut să vă alăturaţi nouă în seara aceasta, continuă femeia. Sunt Rowena. Te rog, lasă-mă să te

conduc în salon. Avem acolo un foc minunat. Este destul de devreme pentru un foc, dar furtuna a cerut-o. Drumul a fost dificil?

— Provocator. Domnişoară…

— Rowena. Numai Rowena.

— Rowena. Mă întrebam dacă pot să mă aranjez puţin undeva înainte de a ne alătura celorlalţi musafiri?

— Desigur. În toaleta pentru doamne. Făcu un gest spre o uşă ascunsă după scările din faţă. Salonul este prima uşă spre dreapta. Nu te grăbi.

— Mulţumesc. Malory se strecură înăuntru şi imediat decise că „toaleta pentru doamne” era o etichetă sărăcăcioasă pentru zona spaţioasă, pluşată.

Şase lumânări aflate pe masa de marmură împrăştiau lumină şi parfum. Şerveţele de culoare burgundy, mărginite cu dantelă ecru, erau aşezate lângă vasul generos al chiuvetei. Robinetul sclipea auriu în forma elegantă a unei lebede.

Aici, podeaua de mozaic întrupa o sirenă aşezată pe o stâncă, zâmbind mării albastre, în timp ce îşi pieptăna părul de culoarea focului.

De data aceasta, după ce verifica de două ori dacă a încuiat uşa, Malory îngenunchie să studieze opera.

Minunat, îşi spuse, trecându-şi degetele peste dale. Cu siguranţă, vechi şi excelent executat.

Exista oare ceva mai mult decât abilitatea de a crea?

Se îndreptă, îşi spălă mâinile cu săpunul care mirosea uşor a rozmarin. Îi luă o clipă să admire colecţia de nimfe şi sirene Waterhouse care încadrau pereţii înainte să îşi caute pudra.

Nu avea prea mult de făcut cu părul ei. Deşi îl dăduse pe spate şi îl strânsese la ceafă cu un clip cu piatră mare, vremea se jucase la întâmplare cu buclele ei de culoare blond-închis. Era şi aceasta o înfăţişare, îşi spuse ea, în timp ce îşi pudra nasul. Oarecum artă şi nepăsare. Nu elegant ca al roşcatei, dar o prindea destul de bine. Îşi dădu din nou cu ruj, mulţumită de rozul-pal care fusese o investiţie bună. Subtilul mergea cel mai bine cu nuanţa ei lăptoasă.

Plătise prea mult pentru costumul pentru cocktail. Desigur. Dar o femeie are dreptul la mai multe slăbiciuni, îşi aminti ea în timp ce îşi îndrepta reverele subţiri de satin. În plus, costumul bleu era potrivit cu ochii ei, iar liniile croielii îl făceau să arate atât profesionist, cât şi elegant. Îşi închise

geanta şi îşi ridică bărbia.

— Bine, Mal, să mergem să încheiem ceva afaceri.

Ieşi, silindu-se să nu se întoarcă în vârful picioarelor pe hol pentru a saliva picturile.

Tocurile ei pocniră ascuţit pe dale. Întotdeauna îi plăcuse sunetul lor. Puternic. Feminin.

Şi păşi pe sub prima arcadă spre dreapta, un oftat înfiorat scăpându-i înainte să îl poată opri.

Nu mai văzuse aşa ceva, nici în muzeu şi nici în afara lui. Antichităţile erau atât de frumos îngrijite, încât suprafeţele lor străluceau ca oglinda; culorile bogate, profunde demonstrau talentul artistului; covoare, perne şi draperii erau la fel de mult forme de artă, ca şi picturile şi statuile. Pe peretele din depărtare se vedea un şemineu pe care l-ar fi putut cuprinde cu braţele desfăcute în lături, încadrat cu malahit, în el erau buşteni enormi care pocneau din cauza limbilor roşii şi aurii ale focului.

Era locaţia perfectă pentru o femeie care părea că a ieşit dintr-o poveste.

Voia să petreacă ore întregi aici, să se desfete cu toate aceste culori şi lumini minunate. Femeia înfricoşată care se

cuibărise în maşina ei, în ploaie, fusese de mult uitată.

Mi-au luat cinci minute ca ochii să nu îmi mai iasă din orbite după ce am intrat.

Malory tresări, apoi se întoarse şi se uită la femeia care stătea încadrată de rama ferestrei.

Femeia era brunetă, cu păr negru, des învolburându-se până la linia maxilarului şi a umerilor într-o unduire plină de stil. Probabil că era cu aproape zece centimetri mai înaltă decât Malory şi avea forme rotunde care cadrau cu înălţimea. Amândouă se potriveau cu pantalonii eleganţi de culoare neagră şi cu jacheta până la genunchi purtată peste un tricou alb, plăcut.

Avea într-o mână un pahar înalt cu şampanie şi întinse cealaltă mână, traversând camera. Malory văzu că ochii ei erau căprui-închis şi direcţi. Nasul ei era îngust şi drept, gura mare şi nerujată. O uşoară urmă de gropiţe flutură în obrajii ei când zâmbi.

— Eu sunt Dana. Dana Steele.

— Malory Price. Mă bucur să te cunosc! Frumoasă jachetă.

— Mulţumesc. Am fost destul de uşurată când am văzut că ai venit cu maşina. Este

un loc la naiba, dar mi s-a părut un pic bizar să bântui singură pe aici. A trecut aproape un sfert de oră. Lovi geamul ceasului. Ai spune că o parte dintre ceilalţi musafiri ar fi trebuit să apară până acum.

— Unde este femeia care m-a întâmpinat la intrare? Rowena?

Dana îşi strânse buzele şi se uită înapoi spre arcadă.

— Pluteşte încoace şi-ncolo, arătând extraordinar şi misterios. Mi s-a spus că gazda noastră ni se va alătura în curând.

— Cine este gazda noastră?

— Bănuiala ta este la fel de bună ca a mea. Nu te-am mai văzut? adăugă Dana. În Valley?

— Posibil. Mă ocup de Galerie. Pentru moment, îşi spuse ea.

— Asta este. Am venit acolo pentru câteva expoziţii. Şi uneori doar mă plimbam, uitându-mă în jur cu avariţie. Sunt bibliotecară. Bibliotecară documentară.

Se întoarseră amândouă când intră Rowena. Malory îşi spuse că ideea că pluteşte era cea mai bună descriere.

— Văd că aţi făcut cunoştinţă. Minunat! Ce să vă aduc de băut, domnişoară Price?

— Voi lua ce bea ea.

— Perfect. În timp ce vorbea, intră o

cameristă în uniformă, ducând pe o tavă de argint două pahare. Vă rog să vă serviţi cu antreuri şi să vă simţiţi ca acasă!

— Sper că vremea nu îi va alunga pe ceilalţi oaspeţi, începu Dana.

Rowena abia zâmbi.

— Sunt sigură că toţi cei aşteptaţi vor fi aici în curând. Vă rog să mă mai scuzaţi o clipă.

— Bine, asta chiar că a fost ciudat. Dana luă la întâmplare un antreu, descoperind că este cremă de homar. Delicios, dar ciudat.

— Fascinant! Malory sorbi şampania şi îşi trecu degetele peste o sculptură de bronz a unei zâne culcate.

— Tot încerc să îmi dau seama de ce am primit această invitaţie. Pentru că erau acolo, la fel şi ea. Dana mai încercă un alt antreu. Nimeni altcineva de la bibliotecă nu a mai primit una. Din câte ştiu, nimeni altcineva nu a mai primit. Încep să îmi spun că ar fi fost mai bine să îl iau pe fratele meu cu mine. Are un barometru foarte bun pentru escrocherii.

Malory se trezi zâmbind.

— Nu pari a fi ca toate bibliotecarele pe care le cunosc. Şi nici nu arăţi ca ele.

— Am ars în urmă cu zece ani tot ce am avut de Laura Ashley. Dana ridică uşor din

umeri. Neliniştită, se mişcă iritată, lovind cu degetele în paharul de cristal. O să mai acord chestiei ăsteia încă zece minute, apoi o şterg.

— Dacă pleci tu, plec şi eu. M-aş simţi mai bine să mă întorc prin furtună dacă merg cu maşina spre Valley cu cineva.

— La fel şi eu. Dana se încruntă spre fereastră, privind ploaia lovind în partea cealaltă a geamului. Bizară noapte… o încununare „perfectă” de altfel, a unei zile îngrozitoare. Şi faptul că am condus tot drumul acesta şi înapoi pe vremea asta pentru două pahare cu vin şi câteva antreuri pune capac.

— Şi la tine? Malory se îndreptă spre o pictură minunată despre un bal mascat. Lucrarea o ducea cu gândul la Paris, deşi nu fusese niciodată acolo, doar în visurile ei. Am venit aici în seara asta numai în speranţa că voi face câteva cunoştinţe pentru Galerie. Asigurarea muncii, adăugă ea, ridicând paharul într-un toast. Mai ales că slujba mea este într-o stare destul de precară.

— Şi a mea. Între reducerile de buget şi nepotism, poziţia mea este „ajustată”, orele mele fiind reduse la douăzeci şi cinci pe săptămână. Cum dracu’ să mai pot trăi aşa?

Şi proprietarul apartamentului meu tocmai m-a anunţat că luna viitoare mi se măreşte chiria.

— La maşina mea se aude un huruit – şi mi-am cheltuit deja bugetul pentru ea pe pantofii ăştia.

Dana se uită în jos, strângându-şi buzele.

— Frumoşi pantofi. Calculatorul meu a cedat de dimineaţă.

Distrându-se, Maloiy se întoarse de la pictură şi ridică o sprânceană spre Dana.

— I-am spus noii soţii a şefului meu „fufă” şi apoi am turnat pe costumul ei elegant cafea cu lapte.

— Bine, câştigi tu. Într-un spirit de colegialitate, Dana se apropie şi îşi ciocni paharul de al lui Malory. Ce spui, să o vânăm pe zeiţa galeză şi să aflăm ce se întâmplă aici?

— Acesta era accentul? Galez?

— Minunat, nu? Dar, oricum ar fi, cred…

Se întrerupse în timp ce auziră un pocnet distinct de tocuri înalte.

Primul lucru pe care l-a observat Malory a fost părul. Era negru şi scurt, cu bretonul gros tăiat atât de scurt, încât părea tăiat cu rigla. Dedesubtul lui, ochii roşiatici erau largi şi lungi făcând-o din nou să se gândească la Waterhouse şi la zânele lui.

Avea o faţă triunghiulară, strălucind a ceva ce putea fi nerăbdare, nervi sau cosmetice extraordinare.

După felul în care degetele i se înfigeau în gentuţa neagră, Malory bănui că era vorba despre nervi.

Purta roşu, un roşu semafor, într-o rochie abreviată care atârna de corpul curbat şi îşi arăta picioarele înfiorătoare. Tocurile care pocniseră mai devreme pe dale aveau mai bine de zece centimetri şi erau ascuţite ca un stilet.

— Bună! Vocea ei era şuierată şi privirea-i deja fulgera prin cameră. Hm! A spus că pot intra direct.

— Bine ai venit în club! Aşa cum este el. Dana Steele şi însoţitoarea mea din seara aceasta, la fel de uimită, Malory Price.

— Eu sunt Zoe. Zoe Mecourt. Mai făcu un pas prudent în încăpere, ca şi cum se aştepta să apară cineva care să îi spună că a fost o eroare şi să o dea din nou afară. Sfinte Sisoe! Locul acesta este ca în filme. Este, hm, frumos şi asta, dar tot mă aştept ca tipul înfricoşător cu smoching să între.

— Vincent Price? Nicio legătură, spuse Malory cu un zâmbet. Înţeleg că nici tu nu ştii mai mult decât noi despre ceea ce se întâmplă.

— Nu. Cred că am fost invitată din greşeală, dar… Tăcu brusc, uitându-se lung când camerista intră cu un alt pahar pe o tavă. A… mulţumesc! Luă delicat paharul de cristal, apoi zâmbi spre vinul spumos. Şampanie! Trebuie să fie o greşeală. Dar nu aveam cum să ratez şansa de a veni. Unde este restul lumii?

— Bună întrebare. Dana îşi înclină capul, fermecată şi amuzată, în timp ce Zoe lua o gură mică – de control – de şampanie. Eşti din Valley?

— Da. Adică în ultimii doi ani.

— Trei pentru trei, murmură Malory. Mai ştii dacă a mai fost invitat cineva pentru seara asta?

— Nu. De fapt, am întrebat în jur, probabil din cauza aceasta am fost concediată astăzi. Este mâncare chestia aia pe care tocmai ai luat-o?

— Ai fost concediată? Malory schimbă priviri cu Dana. Trei pentru trei.

— Carly are un salon unde lucrez. Lucram, se corectă Zoe şi se duse spre tava cu antreuri. M-a auzit vorbind despre asta cu una dintre clientele mele şi şi-a ieşit din pepeni. Măi să fie, sunt extraordinare!

Vocea ei îşi pierduse din şuier şi, pe măsură ce părea să se relaxeze, Malory

observa o urmă slabă de fonfăit.

— Oricum, Carly mă viza de luni. Cred că invitaţia, văzând că nu a primit şi ea una, a lăsat-o cu buza umflată.

Următorul lucru pe care mi-l aduc aminte a fost că a spus că îi lipsesc douăzeci din sertar. Nu am furat nimic niciodată în toată viaţa mea. Căţeaua!

Mai luă o altă înghiţitură, mai entuziastă, de şampanie.

— Şi atunci *bang!* M-au apucat toate năbădăile. Nu mai conta. Nu va mai conta. O să îmi găsesc altă slujbă. Oricum, uram să lucrez acolo. Doamne!

„Conta”, îşi spuse Malory. Scânteia din ochii lui Zoe – care conţinea atât teamă, cât şi furie – spunea că asta contează.

— Eşti coafeză.

— Da. Consultant pentru păr şi piele, dacă vrei partea îngâmfată. Nu sunt genul care este invitat la petreceri elegante în locuri elegante, aşa că m-am gândit că este o greşeală.

Gândindu-se, Malory dădu din cap.

— Nu cred că cineva ca Rowena face greşeli. Niciodată!

— Ei bine, eu nu ştiu. Nu aveam de gând să vin, când mi-am dat seama că s-ar putea să îmi ridice moralul. Atunci maşina mea nu

a vrut să pornească, din nou. A trebuit să o împrumut pe cea a bonei.

— Ai un copil? întrebă Dana.

— Nu mai este copil. Simon are nouă ani, este mare. Nu mi-aş face griji pentru slujbă, dar am un copil de întreţinut. Şi nu am furat nişte nenorociţi de douăzeci de dolari, sau douăzeci de cenţi. Nu sunt hoaţă!

Se stăpâni, roşind.

— Îmi pare rău! îmi pare rău! Cred că şampania îmi dă drumul la limbă.

— Nu-ţi face griji. Dana îşi trecu mâna în sus şi în jos pe braţul lui Zoe. Vrei să auzi ceva ciudat? Slujba mea, salariul meu, tocmai au ajuns până la fundul sacului. Nu ştiu ce dracu' am să mă fac. Şi Malory crede că va fi dată afară.

— Da? Zoe se uită de la o faţă la alta. Este chiar ciudat.

— Şi nimeni dintre cei pe care îi cunoaştem nu a fost invitat în seara asta aici. Cu o privire îngrijorată, Malory îşi coborî vocea. După cum par lucrurile, noi suntem.

— Eu sunt bibliotecară, tu eşti coafeză, ea conduce o galerie de artă. Ce avem noi în comun?

— Suntem toate fară serviciu! Malory se încruntă. Sau este următorul lucru care se

va întâmpla. Numai acest lucru este ciudat, dacă te gândeşti că Valley are o populaţie de numai cinci mii. Care sunt şansele ca trei femei să se lovească de un zid profesional în aceeaşi zi, în același orăşel? apoi suntem toate din Valley. Suntem toate femei, cam de aceeaşi vârstă? Douăzeci şi opt.

— Douăzeci şi şapte, spuse Dana.

— Douăzeci şi şase, douăzeci şi şapte în decembrie, tremură Zoe. Este prea ciudat. Ochii ei se măriră uitându-se la paharul pe jumătate gol şi îl aşează în grabă alături. Nu crezi că este ceva ce nu ar trebui să fie acolo, nu?

— Nu cred că vom fi drogate şi vândute la târgul de sclavi albi. Vocea Danei era seacă, dar şi ea îşi lăsă jos paharul. Oamenii ştiu că suntem aici, nu? Fratele meu ştie unde sunt, la fel şi oamenii de la lucru.

— Şeful meu, soţia lui. Oricum, suntem în Pennsylvania, pentru numele lui Dumnezeu, nu suntem în, nu ştiu, Zimbabwe!

— Eu zic să mergem să o găsim pe misterioasa

Rowena şi să aflăm ceva răspunsuri. Rămânem împreună, da? făcu Dana spre Malory, apoi spre Zoe.

Zoe înghiţi.

— Draga mea, sunt noua ta cea mai bună

prietenă. Pentru a pecetlui, luă mâna Danei, apoi pe cea a lui Malory.

— Ce frumos să vă văd!

Mâinile lor erau încă unite când se întoarseră să se uite spre bărbatul care stătea în dreptul arcadei.

El zâmbi, păşind în cameră.

— Bine aţi venit la Warrior's Peak!

2

Pentru o clipă, Malory crezu că unul dintre luptătorii de la poartă prinsese viaţă. Avea pe faţă aceeaşi frumuseţe masculină înspăimântătoare, aceeaşi construcţie puternică. Părul lui, negru ca furtuna, cădea în bucle pe lângă faţa aceea puternică, sculptată.

Ochii lui erau albaştri, ca miezul nopţii. Le simţea puterea, un fior de căldură pe pielea ei când îi întâlniră pe ai ei.

Nu era o femeie cu fantezii. Era orice altceva, îşi spuse ea, dar furtuna, casa, ferocitatea pură din acea privire o făceau să se simtă ca şi cum el vedea tot ce avea în minte. Tot ce fusese vreodată în mintea ei.

Apoi privirea lui o părăsi pe a ei, şi momentul dispăru.

— Sunt Pitte. Vă mulţumesc pentru că aţi

onorat ceea ce este, pentru moment, casa noastră.

Luă mâna liberă a lui Malory, ridicând-o spre buze. Atingerea lui era rece, gestul atât curtenitor, cât şi demn. Domnişoară Price... Simţi cum degetele lui Zoe se înmoaie pe ale ei, apoi Pitte se mută la ea, ridicându-i degetele. Domnişoară Mecourt... Şi pe ale Danei. Domnişoară Steele...

Un tunet o făcu pe Malory să tresară, şi mâna ei o bâjbâi din nou pe a lui Zoe. Era un simplu bărbat, se asigură ea. Era o simplă casă. Şi cineva trebuia să aducă totul pe făgaşul normal.

— Aveţi o casă interesantă, domnule Pitte, reuşi ea să spună.

— Da. Nu vreţi să vă aşezaţi? A, Rowena. Mi-aţi cunoscut însoţitoarea. O apucă pe Rowena de braţ, când veni lângă el.

Se potriveau, decise Malory, ca două feţe ale aceleiaşi monede.

— Cred că lângă foc, spuse Rowena, făcând un gest spre şemineu. Este aşa o noapte încrâncenată. Haideţi să stăm confortabil.

— Cred că am sta mult mai confortabil dacă am şti ce se întâmplă. Dana îşi înfipse bine ghetele cu tocuri înalte şi rămase pe loc. De ce ni s-a cerut să venim aici!

— Desigur. Lângă foc ar fi minunat. Nu există nimic la fel de bun ca şampania bună, tovărăşia bună şi un foc bun într-o noapte cu furtună. Spuneţi-mi, domnişoară Price, ce credeţi despre ceea ce aţi văzut din colecţia noastră de artă?

— Impresionantă! Eclectică! Aruncând o privire înapoi spre Dana, Malory o lăsă pe Rowena să o conducă spre un scaun lângă foc. Probabil că aţi cheltuit mult timp pe ea.

Râsul Rowenei se răspândi ca ceaţa deasupra apei.

— Oh, considerabil! Pitte şi cu mine apreciem frumosul, în toate formele sale. De fapt, aţi văzut că îl venerăm. Aşa cum trebuie să faceţi şi dumneavoastră, având în vedere profesia.

— Arta are propria raţiune.

— Da. Este lumina din fiecare umbră. Pitte, trebuie să avem grijă ca domnişoara Steele să vadă biblioteca înainte să se termine seara. Sper că veţi fi de acord. Făcu un gest absent spre camerista care intrase cu o frapieră de cristal, pentru şampanie. Ce ar fi lumea fară cărţi?

— Cărţile sunt lumea. Curioasă, precaută, Dana se aşeză.

— Cred că a fost o greşeală. Zoe se lăsă pe spate, uitându-se de la o faţă la alta. Eu nu

ştiu nimic despre artă. Nu despre adevărata artă. Şi cărţile vreau să spun, citesc, dar…

— Te rog, stai jos, Pitte îi arătă delicat un scaun. Simţiţi-vă ca acasă. Sper că fiul dumneavoastră este bine.

Ea înţepeni, şi ochii aceia roşiatici deveniră strălucitori.

— Simon este bine.

— Maternitatea este un fel de artă, nu crezi, domnişoară Mecourt? O muncă în evoluţie de felul cel mai vital, esenţial. Una care necesită valoare şi inimă.

— Aveţi copii?

— Nu. Nu mi s-a dat acest dar. Mâna lui o mângâie pe cea a Rowenei, în timp ce vorbea, apoi îşi ridică paharul. Pentru viaţă! Şi toate misterele ei! Ochii lui sclipeau peste marginea paharului. Nu este nevoie să vă temeţi. Nimeni de aici nu vă doreşte altceva decât sănătate, fericire şi succes.

— De ce? întrebă Dana. Nu ne cunoaşteţi, deşi păreţi să ştiţi mult mai multe despre noi decât ştim noi despre dumneavoastră.

— Sunteţi o căutătoare, domnişoară Steele. O femeie inteligentă, concentrată, care caută răspunsuri.

— Nu prea le primesc.

El zâmbi.

— Cea mai dragă speranţă a mea este că

vei găsi toate răspunsurile. Pentru început, mi-ar plăcea să vă spun o poveste. Pare a fi o noapte pentru poveşti.

Se rezemă. Ca şi cea a Rowenei, vocea lui era melodioasă şi puternică, uşor exotică. Malory îşi spuse că era genul de voce făcută pentru a spune poveşti în nopţi cu furtună.

Din acest motiv, se relaxă puţin. La urma urmelor, ce altceva ar fi putut face decât să stea în casa aceasta fantastică, lângă un foc care trosnea şi să asculte un bărbat străin, frumos, depănând o poveste, în timp ce bea şampanie?

Era mai mult decât să mănânce mâncare comandată, în timp ce îşi verifica emailul.

Şi, dacă va putea face un tur al locului şi va putea să îl împingă pe Pitte spre Galerie pentru a-şi lărgi colecţia de artă, s-ar putea să îşi salveze slujba.

Aşa că se rezemă şi ea şi se pregăti să se delecteze.

— Acum multă vreme, într-un tărâm al marilor munţi şi al pădurilor bogate, locuia un zeu bun şi tânăr. Era singurul copil al părinţilor lui şi era mult iubit. Era dăruit cu un chip frumos şi cu sănătatea inimii şi a muşchilor. Fusese destinat ca într-o zi să domnească – la fel ca tatăl său –, aşa că era crescut pentru a fi un zeu-rege bun, drept în

judecată, rapid în acţiune.

De când zeii coborâseră acolo, era pace în lume. Frumuseţea, muzica şi arta, poveştile şi dansul erau pretutindeni. De când se ştiu timpurile – şi timpurile zeilor sunt infinite – în acest loc fusese armonie şi echilibru.

Se opri să soarbă vin, privirea lui alunecând uşor de la o faţă pe alta.

„Din spatele Cortinei de Putere, prin vălul Cortinei Viselor, se uitau spre lumea muritorilor. Zeilor mai puţin însemnaţi li se permitea să se amestece şi să se împerecheze cu cei pe care îi doreau din sfera muritorilor, şi aşa apăreau zânele şi spiriduşii, silfidele şi alte creaturi magice. Unii găseau că lumea muritorilor era mai mult pe gusturile lor şi trăiau acolo. Desigur, alţii erau corupţi de puteri, de lumea muritorilor şi se îndreptau spre ceruri mai întunecate. Aşa este natura, până şi la zei.”

Pitte se aplecă înainte pentru a lua un biscuit subţire cu caviar.

— Aţi auzit poveşti cu magie şi vrăjitorie, poveşti fantastice. Ca gardian al poveştilor şi al cărţilor, domnişoară Steele, vă daţi seama cât de multe astfel de poveşti devin parte a unei culturi, din ce rădăcină a adevărului răsar?

— Să dea cuiva o putere mai mare decât cea proprie. Să ne hrănească nevoile de eroi şi tâlhari, şi aventuri. Dana ridică din umeri, deşi era fascinată. Dacă, de exemplu, Arthur al celţilor a existat ca rege luptător – aşa cum cred mulţi savanţi şi cercetători – cu atât vedem această imagine mai atrăgătoare, mai puternică, dacă îl vedem în Camelot, alături de Merlin. Dacă a fost conceput cu ajutorul unei vrăjitorii şi încoronat mare rege pe când era un tânăr, care a smuls sabia magică dintr-o stâncă.

— Ador povestea aia, interveni Zoe. Bine, cu excepţia sfârşitului. Pare atât de nedrept. Dar eu cred…

— Te rog, spuse Pitte, continuă.

— Da, oarecum cred că poate magia nu a existat înainte, înainte să ne lepădăm de ea cu ajutorul educaţiei. Nu vreau să spun că educaţia este rea, spuse ea repede, agitându-se când atenţia tuturor se îndreptă asupra ei. Vreau să spun că noi, hm, poate că am alungat-o pentru că am început să avem nevoie de logică şi răspunsuri ştiinţifice pentru orice.

— Bine spus! Rowena dădu din cap. Un copil adesea îşi ascunde jucăriile în fundul dulapului, uitând cât de frumoase sunt, în timp ce ajunge la maturitate. Credeţi în

minune, domnişoară Mecourt?

— Am un fiu de nouă ani, răspunse Zoe. Nu trebuie decât să mă uit la el pentru a crede în minuni. Aş vrea să îmi spui Zoe.

Faţa Rowenei se lumină cu căldură.

— Mulţumesc. Pitte?

— A, da, să continui povestea. „Conform tradiţiei, după ce a ajuns la majorat, tânărul zeu a fost trimis pentru o săptămână dincolo de Cortină, ca să se plimbe printre muritori, să le înveţe modul de a fi, să le studieze slăbiciunile şi puterile, virtuţile şi defectele. S-a întâmplat că a văzut o tânără femeie, o fecioară de mare frumuseţe şi virtute. Şi, văzând, a iubit, iar iubind, a dorit. Şi, crezând că îi era negată din cauza regulilor lumii lui, s-a agăţat de ea. A devenit apatic, neliniştit, nefericit. Nu mânca, nu bea, nici nu găsea nimic atrăgător în orice zeiţă care îi era oferită. Părinţii lui, tulburaţi să îşi vadă fiul atât de nefericit, s-au înduioşat. Nu îşi vor da fiul lumii muritorilor, ci vor aduce fecioara în lumea lor.”

— Au răpit-o? îl întrerupse Malory.

— Ar fi putut să o facă. Rowena umplu din nou paharele. Dar dragostea nu poate fi furată. Este o alegere. Şi tânărul zeu dorea dragoste.

— Şi a primit-o? se întrebă Zoe.

— Fecioara muritoare a ales şi a iubit, şi a renunţat la lumea ei pentru el.

Pitte îşi odihni mâna pe genunchi.

„În lumea zeilor şi a muritorilor a fost multă furie, la fel şi în jumătatea de lume mistică a zânelor. Niciun muritor nu trebuia să treacă dincolo de Cortină. Cu toate acestea, cea mai importantă regulă era acum încălcată. O muritoare fusese luată din lumea ei şi adusă într-a lor, se căsătorise şi se culcase cu viitorul lor rege, fără să aibă un motiv mai important decât dragostea.”

— Ce este mai important decât dragostea? întrebă Malory şi câştigă o privire lentă, tăcută din partea lui Pitte.

— Unii ar spune nimic, alţii ar spune onoarea, adevărul, loialitatea. Alţii au făcut-o şi, pentru prima dată în timpurile zeilor, erau disensiuni, revoltă. Echilibrul era destrămat. Tânărul rege-zeu, acum încoronat, era puternic şi a ţinut toate acestea în frâu, iar fecioara muritoare era frumoasă şi credincioasă. Unii erau gata să o accepte, iar alţii complotau în secret.

S-a auzit un bici de ură în vocea lui şi, dintr-odată, o furie rece o făcu din nou pe Malory să îl vadă iar ca pe un luptător de piatră.

— Luptele duse deschis puteau fi înăbuşite, dar ceilalţi tăinuiau prin camere secrete şi acest lucru a erodat fundaţia lumii.

S-a întâmplat ca soţia regelui-zeu să poarte trei copii, trei fete, semizeiţe cu suflete muritoare. La naşterea lor, tatăl dăruise fiecăreia câte o amuletă preţioasă pentru protecţie. Au învăţat cum merge lumea tatei şi cea a mamei lor. Frumuseţea, inocenţa lor au înmuiat multe inimi, au făcut să se răzgândească multe minţi. Pentru câţiva ani, a fost din nou pace. Şi fetele au devenit tinere femei, devotate una celeilalte, fiecare având un talent care îl sporea şi îl completa pe cel al surorilor ei.”

Luă din nou pauză, ca pentru a se aduna.

„Nu făceau rău nimănui, aduceau numai lumină şi frumuseţe ambelor părţi ale Cortinei. Dar mai rămâneau umbre. Una dintre ele râvnea ceea ce aveau ele, lucru pe care niciun zeu nu îl putea reclama. Prin vrăjitorie, prin invidie, în ciuda tuturor precauţiilor, au fost duse în jumătatea-de-lume. Vraja rostită le-a aruncat într-un somn etern, o moarte vie. Şi, dormind, au fost trimise înapoi prin Cortină, cu sufletele lor muritoare încuiate într-o cutie care avea trei chei. Nici măcar puterea tatălui lor nu a

putut să descuie lacătele. Până când cheile se vor răsuci, de la prima la a treia, fiicele vor rămâne prinse într-un somn vrăjit, iar sufletele lor vor plânge în închisoarea de sticlă.”

— Unde sunt cheile? întrebă Malory. Şi de ce cutia nu poate fi deschisă de vrăji, din moment ce a fost ferecată de ele?

— Locul unde sunt ele este un puzzle. Mulţi magicieni şi vrăjitori au fost aduşi să dezlege vraja, toţi au eşuat – dar sunt indicii. Sufletele sunt muritoare şi numai muritorii pot întoarce cheile.

— În invitaţia mea scria că eu sunt cheia. Malory se uită spre Dana şi Zoe, primind semne aprobatoare. Ce ar trebui să facem cu o legendă?

— Trebuie să vă arăt ceva. Pitte se ridică, făcând un semn spre galerie. Sper să vă intereseze.

— Furtuna se înteţeşte. Zoe aruncă o privire îngrijorată spre ferestre. Trebuie să mă îndrept spre casă.

— Vă rog, îngăduiţi-mi.

— Vom pleca toate împreună. Malory îi dădu lui Zoe braţul pentru a o linişti, strângând-o uşor. Mai întâi haide să îl lăsăm să ne arate. Sper ca la un moment dat să mă mai invitaţi o dată, continuă ea în timp

ce mergea spre uşă pentru a se alătura lui Pitte şi Rowenei. Mi-ar plăcea foarte mult să văd mai mult din colecţia voastră de artă şi poate să vă răsplătesc favoarea, oferindu-vă un tur particular la Galerie.

— Cu siguranţă vei fi binevenită să revii. Pitte o apucă uşor de braţ şi o conduse prin holul larg. Va fi o plăcere pentru Rowena şi pentru mine să discutăm despre colecţia noastră cu cineva care înţelege şi apreciază.

Se întoarse spre o altă arcadă.

— Sper că veţi înţelege şi veţi aprecia mai ales această anumită piesă.

Deasupra unui alt şemineu în care trosneau flăcările era o pictură care se ridica până la tavan.

Culorile erau atât de vii, atât de dense, stilul atât de îndrăzneţ şi puternic, încât inima iubitoare de artă a lui Malory făcu un salt rapid. Era un portret a trei femei, tinere, frumoase, în rochii vaporoase de safir, rubine şi smaralde. Cea în albastru, cu bucle aurii curgându-i până la talie, era aşezată pe o bancă încercuind un lac. Avea o harpă mică, de aur.

Aşezată pe dalele de argint de la picioarele ei, fata în roşu avea un papirus şi o pană în poală, iar mâna pe genunchiul surorii ei, pentru că erau cu siguranţă

surori. Alături de ele, fata în verde era în picioare, cu un căţeluş durduliu şi negru în curbura braţului, cu o spadă scurtă la şold. O mulţime de flori erau împrăştiate în jurul lor.

Se vedeau copaci cu fructe de giuvaieruri încărcând ramurile, şi pe cerul azuriu erau atât păsări, cât şi zâne.

Fermecată, Malory traversase pe jumătate camera pentru a se uita mai de aproape, când inima îi bătu din nou cu putere. Fata în albastru avea chipul ei.

Mai tânără, îşi spuse ea când se opri brusc. Cu siguranţă mult mai frumoasă. Pielea era luminoasă, ochii de un albastru profund, părul mai abundent şi mai romantic, dar nu era nicio îndoială în legătură cu puterea asemănării şi nici, văzu ea în timp ce se liniştea, a asemănării dintre celelalte din tablou cu cele două oaspete de la Warrior’s Peak.

— Minunată treabă. Opera unui maestru, spuse Malory şi fu uimită cât de calmă îi era vocea prin bâzâitul pe care îl auzea în urechi.

— Seamănă cu noi. Se simţea mirarea în cuvintele lui Zoe, venită lângă Malory. Cum se poate?

— Bună întrebare. Şi suspiciune în vocea

Danei. Cum se poate că noi trei am fost modele pentru ceea ce este, în mod clar, un portret al celor trei surori din povestea pe care tocmai ne-ai spus-o?

— A fost pictat înainte să vă naşteţi. Înainte ca părinţii voştri, bunicii voştri şi cei care i-au crescut să se nască. Rowena păşi spre portret, rămânând sub el cu braţele încrucişate pe talie. Vechimea lui poate fi dovedită printr-un test. Nu-i aşa, Malory?

— Da. Vechimea aproximativă poate fi autentificată, dar, oricare ar fi ea, nu aţi răspuns la întrebarea lui Zoe.

Zâmbetul care se lăţi pe faţa Rowenei părea să conţină atât aprobare, cât şi amuzament.

Malory îşi căută geanta, scoase o pereche de ochelari cu rame negre, pătrate. Îi puse pe nas şi făcu un studiu mai amănunţit.

— O cheie, în colţul drept al cerului. Pare a fi o pasăre, până când te uiţi mai atent. Încă una acolo, pe creanga unui copac, aproape ascunsă de frunze şi fructe. Iar a treia, abia vizibilă sub suprafaţa lacului. În copaci este o umbră. Sub forma unui bărbat, poate o femeie. Numai indiciul cuiva întunecat care le priveşte. O altă umbră, plutind pe dalele de argint din capăt. Un şarpe. A, şi aici, în spate.

Se pierdu în pictură, uitând de ea şi concentrându-se pe inimă.

— Este un cuplu – un bărbat şi o femeie îmbrățișându-se. Femeia este îmbrăcată bogat, cu simbolul de purpură ce arată că este o femeie de rang înalt, iar bărbatul este îmbrăcat ca un soldat. Un luptător. Este un corb în copacul de deasupra lor. Simbolul unei catastrofe iminente. La fel cum aici cerul este mai întunecat, cu lumini ce prevestesc o furtună. O ameninţare. Surorile nu sunt conştiente de ameninţare. Privesc înainte, stând aproape una de alta, iar coroanele rangului lor sclipesc în lumina soarelui care spală zona din prim-plan. Se simte un aer de prietenie şi afecţiune între ele, iar porumbelul alb de aici, de lângă marginea lacului, este puritatea lor. Fiecare poartă o amuletă, de aceeaşi formă şi mărime, cu un giuvaier care reflectă culoarea rochiei ei. Sunt una, dar, cu toate acestea, unice. Este o lucrare magnifică. Aproape că le simţi respirând.

— Ai un ochi foarte pătrunzător. Pitte atinse braţul

Rowenei, în timp ce dădea din cap spre Malory. Este cel mai important obiect al colecţiei.

— Şi totuşi, sublinie Dana, nu ai răspuns

la întrebare.

— Magicienii nu au putut rupe vraja care fereca sufletele fiicelor regelui în cutia de sticlă. Au fost chemaţi vrăjitori şi magicieni, şi vraci din toată lumea. Dar nici - unul dintre ei nu a putut desface blestemul. Aşa că a mai fost aruncat unul. În lumea aceasta, asupra fiecărei generaţii, să se nască trei femei care să vină împreună într-un loc, în acelaşi timp. Nu sunt surori, nu sunt zeiţe, sunt muritoare. Şi ele sunt singurele care le pot elibera pe cele fară de pată.

— Şi vrei să credem că noi suntem cele trei femei? Sprâncenele Danei se arcuiră. În gât i se simţea un tremur, dar nu părea să fie de râs. Pentru că doar se întâmplă să arătăm ca femeile din tablou?

— Nimic nu este întâmplător. Şi faptul că voi credeţi sau nu schimbă prea puţin lucrurile. Pitte îşi îndreptă mâna spre ele. Voi sunteţi cele alese, iar eu sunt însărcinat să vă spun acest lucru.

— Păi, ne-ai spus, aşa că acum…

— Şi să vă fac această ofertă, continuă el înainte ca Dana să poată termina. Veţi avea fiecare, pe rând, o fază a lunii pentru a găsi una dintre cele trei chei. Dacă în primele douăzeci şi opt de zile prima dintre voi dă

greş, treaba este terminată. Dacă prima reuşeşte, a început timpul celei de-a doua. Dar, dacă cea de-a doua greşeşte în intervalul ei, treaba este terminată. Dacă toate cele trei chei sunt aduse în locul acesta – înainte de a se termina cea de-a treia lună –, veţi primi ceva în dar.

— Ce fel de dar? întrebă Zoe.

— Un milion de dolari. Pentru fiecare.

— Pleacă de-aici! Dana pufni, apoi se uită la celelalte două tovarăşe. O, haideţi, doamnelor. Este dubios. Îi este uşor să arunce cu bani ca nişte confetti, în timp ce noi vom pleca în căutare de cai verzi pe pereţi, după trei chei care nu există din capul locului.

— Şi dacă există… Cu ochii strălucitori, Zoe se întoarse spre Dana. Dacă există, nu ai vrea să ai şansa de a încerca să le găseşti? Şansa să ai toţi banii ăia?

— Ce şansă? Dincolo este o lume mare. Cum te gândeşti că vei găsi o cheiţă de aur?

— Vi se va da, fiecăreia, câte un ghid. Rowena făcu un gest spre un cufăr mic. Asta putem face noi, dacă suntem cu toţii de acord. Puteţi lucra împreună. De fapt, sperăm că o veţi face. Trebuie să fiţi toate de acord. Dacă una dintre voi refuză provocarea, s-a terminat. Dacă acceptaţi

toate provocarea şi condiţiile, vi se vor da, fiecăreia, câte douăzeci şi cinci de mii de dolari. Rămân ai voştri indiferent dacă reuşiţi sau nu.

— Aşteaptă puţin, aşteaptă puţin. Malory ridică o mână apoi îşi scoase ochelarii. Aşteaptă puţin, repetă ea. Vrei să spui că, dacă suntem de acord să căutăm cheile acestea, numai să le căutăm, primim douăzeci şi cinci de mii? Pur şi simplu?

— Sumele vor fi depuse într-un cont ales de voi. Imediat, spuse Pitte.

— Oh, Dumnezeule! Zoe pocni din palme. O, Dumnezeule, repetă ea şi se aşează cu greu. Trebuie să fie un vis.

— Vrei să spui o ticăloşie. Care este poanta? întrebă Dana. Care este rezultatul final?

— Dacă daţi greş, oricare dintre voi, pedeapsa pentru toate va fi un an din viaţa voastră.

— Ce, ca la închisoare? întrebă Malory.

— Nu. Rowena făcu semn unei servitoare să vină cu tava cu cafea. Un an din viaţa voastră nu va mai exista.

Puf! Dana pocni din degete. Ca prin vrajă.

— Cheile există. Nu în casa aceasta, şopti Rowena, dar în lumea aceasta, în acest loc. Asta putem face. Nu ne este permis să

spunem mai mult, deşi vă putem oferi puţină îndrumare. Căutarea nu este simplă, aşa că veţi fi răsplătite pentru încercare. Dacă veţi reuşi, recompensa este mare. Dacă veţi rata, este o pedeapsă. Vă rog, folosiţi acest moment pentru a discuta. Eu şi Pitte vă vom acorda puţină intimitate.

Ieşiră din cameră, iar Rowena se întoarse pentru a închide încet uşile mari.

— Asta, spuse Dana în timp ce înfuleca o tartă mică umplută cu cremă de pe tava cu desert, este o casă de nebuni. Şi, dacă vreuna dintre voi chiar se gândeşte să le cânte în strună plăcintelor acestora, meritaţi să fiţi într-o casă de nebuni.

— Lasă-mă să spun un singur lucru. Malory îşi turnă cafea, amestecând două linguriţe de zahăr. Douăzeci şi cinci de mii de dolari. Pentru fiecare.

— Doar nu crezi că vor lăsa să le scape şaptezeci şi cinci de mii de bătrâne pentru că spunem noi: „o, da, sigur, vom căuta cheile”. Cele care descuie cutia ce păstrează sufletele unui trio de semizeiţe.

Malory dezbătu problema deasupra unui miniecler.

— Este o singură cale să aflăm.

— Seamănă cu noi. Ignorând cafeaua şi produsele de patiserie, Zoe rămase sub

tablou, uitându-se în sus. Atât de mult seamănă cu noi.

— Da, seamănă, şi asta este de-a dreptul înfiorător. Dana dădu din cap când Malory ridică uşor cafetiera. De ce să ne picteze pe toate trei în felul acesta? Nu ne-am mai întâlnit înainte de seara asta, iar ideea că cineva ne-a urmărit, a făcut fotografii sau schiţe, sau orice altceva pentru a putea lucra acest tablou mă înspăimântă.

— Nu a fost ceva pictat dintr-un capriciu sau la repezeală. Malory îi întinse Danei o ceaşcă de cafea. Este o capodoperă: priceperea, orizontul, detaliile. Cineva sa contopit cu această operă, cineva cu un talent incredibil. Şi a fost incredibil de mult de muncă. Dacă este o ticăloşie, este una elaborată. În plus, care ar fi scopul? Sunt falită. Tu?

Dana îşi dezumflă obrajii.

— Pe-aproape.

— Eu am ceva economii, spuse Zoe, dar o să ajung la fundul sacului destul de repede dacă nu îmi găsesc o altă slujbă, şi repede. Nu ştiu prea multe despre asta, dar nu mi se pare că oamenii ăştia vor să ne ia puţinii bani pe care îi avem.

— De acord. Vrei cafea?

— Mulţumesc. Se întoarse cu spatele la

ele şi îşi întinse braţele. Uite, voi nu mă cunoaşteţi şi nu aveţi niciun motiv să vă pese, dar chiar aş avea nevoie de banii ăştia. Zoe înaintă. Douăzeci şi cinci de mii vor fi un miracol. Siguranţă pentru fiul meu, poate o şansă să fac ceva ce mi-am dorit întotdeauna. Să am propriul meu salon. Nu trebuie decât să spunem da. Aşadar, vom căuta nişte chei. Nu este ilegal.

— Nu există nicio cheie, insistă Dana.

— Şi dacă există? Zoe îşi lăsă jos cana, fară să bea. Trebuie să spun că ideea de douăzeci şi cinci de mii de dolari chiar mă ajută să fiu mai deschisă posibilităţilor. Şi un milion? râse scurt, zăpăcită. Nici măcar nu mă pot gândi. Mă doare stomacul.

— Am fi ca şi căutătorii de comori, murmură Malory. Ar putea fi distractiv. Dumnezeu ştie, poate fi profitabil. Douăzeci şi cinci de mii ar putea să acopere gaura, şi acum asta este o prioritate pentru mine. Şi aş putea să am propriul meu loc. Nu cum este Galeria, ci un locşor care să-i pună în lumină pe artişti şi meşteşugari.

Ar fi fost cu zece ani înaintea planului de pe lista ei, dar putea fi flexibilă.

— Nu este nimic atât de simplu. Nimeni nu îţi dă bani pentru că spui că vei face ceva. Dana dădu din cap. Trebuie să fie mai

mult decât astea.

— Poate ei cred. Povestea, adăugă Malory. Dacă ai crede-o şi tu, douăzeci şi cinci de mii ar fi apă de ploaie. Vorbim despre suflete aici. Neputând să se abţină, se uită înapoi spre tablou. Un suflet valorează mai mult de douăzeci şi cinci de mii de dolari.

Emoţia sălta în ea ca o minge de un roşu strălucitor. Nu trăise niciodată o aventură, şi cu siguranţă nu una plătită.

— Au bani, sunt excentrici şi cred. Ideea este că, dacă merg mai departe, am sentimentul că noi suntem cele care le joacă o festă. Dar sunt gata să trec peste.

— O vei face? Zoe o apucă de braţ. Vrei să o faci?

— Nu eşti plătit în fiecare zi ca să lucrezi pentru zei. Haide, Dana, relaxează-te.

Sprâncenele Danei se apropiară, fruntea formând între ele o cută încăpăţânată, verticală.

— Asta sună a necazuri. Nu ştiu unde sau cum, dar simt necazuri.

— Ce vei face cu douăzeci şi cinci de mii? turui Malory, apoi îi oferi o altă tartă cu cremă.

— Să investesc cât pot pentru a avea propria mea librărie. Oftatul ei era nostalgic şi un semn că se înmuia. Aş servi ceai după

amiezile şi vin seara. Aş face lecturări. O, măi să fie!

— Nu este ciudat că toate trecem printr-o criză profesională şi că toate vrem să avem un loc al nostru? Zoe aruncă din nou o privire îngrijorată spre portret. Credeţi că este ciudat?

— Nu mai ciudat decât faptul că ne aflăm în această fortăreaţă şi vorbim despre faptul că trebuie să plecăm la vânătoare de comori. Ei bine, spun hotărâtă. Dana mormăi. Spun nu, termină totul pentru voi două. Spun da, mă face să mă simt ca o idioată. Cred că sunt o idioată.

— Da? Cu un hohot de râs, Zoe îşi aruncă braţele în jurul Danei. Este minunat! Este extraordinar!

— Ia-o uşor. Chicotind, Dana o bătu pe Zoe pe spate. Cred că acum este momentul să găsesc citatul potrivit. Toţi pentru unul şi unul pentru toţi.

— Eu am unul mai bun. Malory îşi ridică din nou paharul, în semn de salut. „Arată-mi banii”.

Ca o aluzie, uşa se deschise. Rowena intră prima.

— Ne aşezăm?

— Ne-am decis să acceptăm… Zoe ezită, uitându-se spre Dana.

— Provocarea.

— Da. Rowena îşi puse picior peste picior. Va trebui să vă uitaţi peste contracte.

— Contracte? o îngână Malory.

— Normal. Un nume are putere. Scrisul unui nume, promisiunea lui este necesară pentru noi toţi. Când veţi fi mulţumite, vom face alegerea pentru prima cheie.

Pitte scoase hârtiile din birou, dădu câte un rând fiecărei femei.

— Cred că sunt simple şi acoperă termenii deja discutaţi. Dacă scrieţi unde vreţi să vă fie trimişi banii, totul este gata.

— Contează pentru voi că nu credem în ele? Malory ridică o mână spre portret.

— Vă veţi da cuvântul că veţi accepta condiţiile. Pentru moment, este suficient, îi spuse Rowena.

— Destul de direct pentru o treabă atât de ciudată, comentă Dana. Şi îşi promise că mâine va duce contractul la un avocat să vadă dacă o obliga.

Pitte îi dădu un pix.

— Aşa cum şi tu eşti directă. Când va fi momentul tău, ştiu că vei face tot ce poţi.

Fulgerul sâsâi lângă geamul ferestrei în timp ce contractele erau semnate, apoi contrasemnate.

— Voi sunteţi alesele, spuse Rowena în

timp ce se ridica din nou. Acum totul este în mâinile voastre. Pitte?

Se duse din nou la birou, scoase o cutie sculptată.

— Înăuntru sunt trei discuri. Unul are imaginea unei chei. Cea care alege discul va începe căutarea.

— Sper să nu fiu eu. Cu un râs tremurat, Zoe îşi şterse palmele umede pe fustă. Îmi pare rău, sunt nervoasă, închise ochii, băgă mâna în cutie. Păstrând discul strâns în pumn, se uită spre Malory şi Dana. Haideţi să ne uităm toate în acelaşi timp. Bine?

— Bine. Uite. Dana îşi vârî mâna, păstră discul închis în palmă, în timp ce Malory îl lua pe ultimul.

— Bine.

Se aşezară în cerc, cu faţa una spre cealaltă. Apoi arătară discurile.

— Oh!

Malory îşi drese vocea.

— Norocoasa de mine, şopti ea când văzu cheia aurie gravată pe discul alb pe care îl ridicase.

— Tu eşti prima, spuse Rowena, mergând spre ea. Timpul tău începe la răsărit, mâine, şi se termină la apus, pe douăzeci şi opt.

— Dar primesc un ghid, da. O hartă sau ceva?

Rowena deschise cufărul mic şi scoase o hârtie pe care i-o dădu lui Malory. Apoi rosti cuvintele scrise pe ea.

— Trebuie să cauţi frumuseţea, adevărul şi curajul. Una singură nu va rezista niciodată. Două fără a treia sunt incomplete. Caută să afli ce mai ai de aflat. Descoperă după ce tânjeşte cel mai tare întunericul. Caută fără teamă locul unde lumina învinge umbra, aşa cum dragostea învinge tristeţea. Lacrimi de argint se preling din cauza cântecului pe care îl face ea aici, pentru că ţâşneşte din suflet. Priveşte dincolo şi între, vezi unde înfloreşte frumuseţea şi unde cântă zeiţa. Poate fi teamă, poate fi durere, dar inima curată le alungă pe amândouă. Când vei găsi ceea ce cauţi, dragostea va rupe vraja, şi inima va răsuci cheia spre lumină.

Malory aşteptă o clipă.

— Asta este? Asta se presupune că este un indiciu?

— Mă bucur atât de mult că nu am fost eu prima, spuse Zoe.

— Aşteaptă – nu poţi să îmi mai spui nimic altceva? Tu şi Pitte ştiţi deja unde este cheia, nu?

— Asta este tot ce putem să îţi dăm, dar ai tot ceea ce trebuie să ai. Rowena îşi puse o

mână pe umărul lui Malory, apoi o sărută pe obraz. Fii binecuvântată!

MAI TÂRZIU, Rowena se ridică, lăsând focul să îi încălzească mâinile, în timp ce se uita spre tablou. ÎI simţi pe Pitte venind lângă ea, se întoarse spre bărbat, acesta îi atinse obrazul.

— Am avut speranţe mai mari înainte să ajungă aici, îi spuse el.

— Sunt sclipitoare, pline de resurse. Nu este ales nimeni, dacă nu este capabil.

— Şi, cu toate acestea, rămânem în locul acesta, an după an.

— Nu face asta. Se întoarse, îşi strecură braţul în jurul taliei lui, lipindu-se de el. Nu dispera, marea mea dragoste, înainte să înceapă cu adevărat.

— Atât de multe începuturi, dar niciodată un sfârşit, îşi plecă fruntea, lipindu-şi buzele de tâmpla ei. Locul acesta mă sufocă.

— Am făcut tot ce se putea face. Îşi lăsă obrazul pe pieptul lui, liniştită de sunetul regulat al bătăilor inimii lui. Ai puţină încredere. Îmi plac, adăugă ea şi îi luă mâna, în timp ce se îndreptau spre uşă.

— Sunt destul de interesante. Pentru nişte muritoare, răspunse el.

Când trecură prin arcadă, focul care trosnea dispăru, şi luminile se stinseră,

lăsând în urma lor în întuneric un fir de aur.

3

Nu putea spune că nu a simţit ce va urma. Şi era clar că James era blând, patern chiar, dar dugheana este dugheană, indiferent cum este administrată.

Faptul că era pregătită, chiar că avea în mod miraculos perna celor douăzeci şi cinci de mii de dolari împăturită în contul ei – fapt pe care îl confirmase în dimineaţa aceea, nu o făcea să se simtă mai puţin oribil şi umilită pentru că fusese concediată.

— Lucrurile se schimbă. James P. Horace, fercheş ca întotdeauna cu papionul lui şi ochelarii fără rame, vorbise pe tonuri modulate.

În toţi anii de când îl cunoscuse, Malory nu îl auzise niciodată ridicând vocea. Putea fi cu mintea absentă, din când în când neglijent în legătură cu lucrurile practice când era vorba despre afaceri, dar era un gen consecvent.

Chiar în acest moment faţa lui avea o expresie răbdătoare şi senină. Ca şi cum ar fi fost un înger îmbătrânit, îşi spuse Malory.

Deşi uşa biroului era închisă, restul personalului Galeriei va şti, în foarte scurt

timp, rezultatul întâlnirii.

— Îmi place să mă văd ca pe un fel de înlocuitor al tatălui tău şi, ca atare, vreau numai ce este mai bine pentru tine.

— Da, James, dar…

— Dacă nu ne mişcăm în nicio direcţie… Simt că asta ar putea fi mai greu pentru tine la început, Malory, în curând vei vedea că este cel mai bun lucru care putea să se întâmple.

Malory se întrebă câte clişee putea folosi cineva când se apropia dezastrul?

— James, o ştiu pe Pamela şi nu sunt deloc de acord, îţi voi simţi clişeul şi îl voi contracara. Ca o nou-venită, este hotărâtă să fie un pic mai defensivă, în timp ce eu am tendinţa de a ţine la teritoriul meu. Îmi pare atât de rău că mi-am pierdut cumpătul. Faptul că am vărsat cafeaua a fost un accident. Doar ştii că niciodată nu aş…

— Haide! îşi flutură mâinile în aer. Sunt sigur că aşa a fost. Nu vreau să te mai gândeşti deloc la asta. S-a dus. Dar, Malory, ideea este că Pamela vrea să aibă un rol mai activ în această afacere, ca să mai aranjeze puţin lucrurile.

Disperarea i se strecură în stomac.

— James, a mutat totul în sala principală, a amestecat obiectele din salon. A adus

pânză lame auriu, James, şi a drapat nudul Deco, ca un sarong. Nu numai că a fost întrerupt circuitul, dar rezultatul a fost, ei bine, pur şi simplu jalnic. Nu înţelege arta şi spaţiul. Ea…

— Da, da. Vocea lui nu se schimbă niciun pic, faţa nu îşi modifică deloc expresia placidă. Dar va învăţa. Şi cred că va fi plăcut să o învăţ. Apreciez interesul ei în meseria mea şi entuziasmul ei – aşa cum întotdeauna l-am apreciat şi pe al tău, Malory. Dar, adevărul este că ai devenit prea mare pentru noi. Este timpul să îţi întinzi aripile. Să îţi lărgeşti orizonturile. Asumă-ţi riscuri.

Gâtul i se strânse, şi vocea ei păru groasă când reuşi să vorbească.

Iubesc Galeria, James.

— Ştiu că o iubeşti. Şi întotdeauna vei fi binevenită aici. Simt că este momentul să te împing afară din cuib. Normal, vreau să îţi fie bine până când decizi ce vei face în continuare. Scoase un cec din buzunarul de la piept. O compensaţie pentru o lună ar trebui să te ajute să ţii frigul dincolo de uşă.

„Ce voi face? Unde mă voi duce?” întrebări frenetice zburau în jurul creierului ei ca nişte păsări înspăimântate., Acesta este singurul loc în care am lucrat.”

— Ceea ce îmi întăreşte punctul de vedere. Aşează cecul pe masă. Sper că ştii cât de dragă îmi eşti şi că poţi veni la mine oricând, oricând, pentru sfaturi. M-am gândit că ar fi mai bine dacă am păstra asta între noi. În acest moment, Pamela este destul de supărată pe tine.

Scrijeli cecul ca un cămătar, o mângâie pe cap, apoi ieşi.

POATE că era răbdător şi paşnic, dar era şi slab. Slab, şi ura faptul că trebuia să recunoască ura să îşi dea seama după toţi anii aceştia. Era nevoie de o slăbiciune egoistă pentru a concedia un angajat eficient, creativ şi loial la dorinţa nevestei.

Ştia că este inutil să plângă, dar oricum plânse puţin, în timp ce stătea aşezată în biroul mic pe care ea însăşi îl decorase şi pentru care cumpărase personal obiectele. Viaţa, cariera ei începeau într-o singură cutie.

Din nou, acest lucru era eficient, practic. Malory decise că era şi patetic.

Acum totul va fi diferit, iar ea nu era pregătită. Nu avea niciun plan, nicio direcţie, nicio listă cu ce urmează.

Nu se va trezi dimineaţa, să mănânce un mic dejun uşor, cuminte, să se îmbrace pentru serviciu în toaleta aleasă cu grijă în

seara de dinainte.

Zi după zi fară un ţel, fară plan, aşezată în faţa ei ca un canion fară sfârşit. Şi preţioasa ordine a vieţii ei era risipită undeva în abis.

Asta o îngrozea, dar acest sentiment era amestecat de asemenea cu o paradoxală mândrie. Aşa că îşi refăcu machiajul şi îşi ţinu bărbia ridicată, spatele drept, în timp ce căra cu ea cutia şi cobora scările. Făcu tot posibilul să adune un zâmbet când Tod Grist se grăbi în josul scărilor.

Era scund şi dichisit, îmbrăcat în pantaloni şi cămaşă neagră. Doi cercei mici de aur sclipeau în lobul urechii stângi. Părul lui era blond şuviţat, până la umeri, lucru pe care Malory îl invidiase întotdeauna. Faţa angelică pe care o încadra atrăgea doamne de vârstă medie şi mai în vârstă, aşa cum sirenele îi atrăgeau pe marinari.

Începuse la Galerie la un an după ce venise Malory şi de atunci fusese prietenul, confidentul şi partenerul ei nenorocit.

— Nu pleca. O să o omorâm pe fufă. Puţin arsenic în cafeaua de dimineaţă, şi s-a zis cu ea. Apucă de cutia cu obiectele ei. Mal, dragostea vieţii mele, nu mă poţi părăsi aici.

— Am fost concediată. Salariul pe o lună, o mângâiere pe cap şi o grămadă de predici. Se luptă să îşi reţină lacrimile să nu îi

întunece vederea, în timp ce se uita în jurul holului minunat, spaţios, în care razele de lumină se revărsau pe podeaua de stejar lucios. Doamne, ce o să mă fac mâine, când nu voi putea veni aici?

— Oh, iubito. Uite, dă-mi mie asta. Luă cutia, împingând-o uşor cu ea. Afară, ca să ne putem smiorcăi.

— Nu mai am de gând să mă smiorcăi. Dar trebuia să îşi muşte buza care tremura.

— Eu da, promise el şi continuă să o împingă până când ajunse dincolo de uşă. Lăsă cutia pe una dintre mesele de fier aşezate pe veranda frumos acoperită, apoi îşi aruncă braţele în jurul ei.

Nu pot suporta! Nimic nu va mai fi la fel pe aici fără tine. Cu cine o să mai bârfesc, cine îmi va mai ostoi inima sfărâmată când mi-o va rupe vreun nemernic? Tu vezi toate astea la mine.

O făcu să râdă.

— Vei rămâne cel mai bun tovarăş al meu, bine?

— Sigur că da. Nu vei face ceva stupid, cum ar fi să te muţi în oraş? Se dădu înapoi să îi studieze faţa. Sau să te deprinzi cu companii proaste şi să lucrezi în vreun magazin de cadouri din mall?

Simţi o greutate de plumb – bum – în

stomac. Acestea erau singurele două opţiuni rezonabile pe care le avea pentru a-şi câştiga existenţa. Dar, pentru că părea gata să plângă, le alungă pentru a-l sprijini.

— Îndepărtează gândul acesta. Nu ştiu exact ce voi face. Dar am chestia asta… Se gândi la seara ei bizară şi la cheie. O să îţi spun mai târziu. Am ceva care să mă ţină ocupată pentru o vreme, apoi… Nu ştiu, Tod. Totul a scăpat de sub control.

Poate că până la urmă se va smiorcăi puţin.

— Nimic nu este aşa cum ar trebui să fie, aşa că nu pot să văd cum va fi. Concedierea nu era pe listă în Planul Vieţii Malory Price.

— Este doar o fază, o asigură el. James este într-un fel de zăpăceală sexuală. Şi-ar mai putea reveni în simţiri.

Te-ai putea culca cu el, adăugă el, inspirat. M-aş putea eu culca cu el.

— Am un singur lucru de spus celor două sugestii. Ptiu.

— Profund şi adevărat. Ce spui dacă vin diseară să îţi aduc mâncare chinezească şi o sticlă de vin ieftin?

— Eşti un tovarăş.

— Vom complota demisia Scârboasei Pamela şi îţi vom planifica viitorul. Vrei să te conduc acasă, dulceaţă?

— Mulţumesc, dar sunt bine. Dă-mi timp să îmi limpezesc capul. Spune la revedere… tuturora. Acum nu pot să mă descurc.

— Nu-ţi face griji.

Încercă să nu îşi facă griji în timp ce se îndrepta spre casă. Încercă să ignore panica ce o ocolea cu fiecare pas pe care îl făcea în afara rutinei şi din ce în ce mai aproape de canionul acela mare, mare.

Era tânără, educată, muncitoare. Avea bani în bancă. Avea toată viaţa înainte, ca o pânză albă.

Dar în acest moment avea nevoie să se gândească la altceva. Orice altceva. Avea o lună să decidă. Şi între timp avea o sarcină de îndeplinit. Nu ţi se cere în fiecare zi să găseşti o cheie misterioasă şi să ai un rol în salvarea unor suflete.

Va continua cu asta până când îşi va da seama ce să facă cu restul vieţii ei. La urma urmei, îşi dăduse cuvântul, aşa că ar face bine să înceapă să şi-l ţină. Cumva. Imediat după ce ajunse acasă şi îşi înecă amarul într-un clondir de Ben şi Jerry.

În timp ce ajungea la capăt, privi înapoi, cu ochii înceţoşaţi, mizerabil, spre Galerie. Pe cine păcălea? Asta fusese casa ei.

Cu un suspin adânc, făcu un pas. Şi ateriză greu pe fund.

Ceea ce o lovise îi proiectase cutia cu bunuri în zbor, apoi căzuse peste ea. Auzi un mormăit şi ceva ce suna a scheunat. Cu respiraţia tăiată şi cu ceva ce părea a fi un munte în miniatură apăsându-i pieptul, se uită în sus spre o faţă neagră, păroasă.

Chiar în momentul în care se lupta să respire pentru a ţipa, o limbă uriaşă ieşi şi îi linse zgomotos faţa.

— Moe! Stai, jos, dă-te naiba jos! Iisuse! îmi pare rău!

Malory auzi glasul, panica uşoară din voce, în timp ce gâfâi a şi îşi întorcea faţa într-o încercare de a evita limba. Brusc, uriaşei mase negre care o ţintuia îi crescură braţe. Apoi un al doilea cap.

Acesta era al unui om, cu mult mai frumos decât primul, în ciuda ochelarilor de soare care alunecau pe un nas ascuţit, drept, şi spre zâmbetul de pe faţă.

— Sunteţi bine? Sunteţi rănită?

El trase deoparte greutatea masivă, apoi, îşi strecură trupul între ei, ca un zid defensiv.

— Puteţi să vă ridicaţi?

Întrebarea era retorică, pentru că deja o ridica din poziţia întinsă, dizgraţioasă, în picioare. Câinele încercă să o miroasă, dar fu dat înapoi cu cotul.

— Culcat, idiot mare şi nătâng. Nu tu, adăugă el cu un zâmbet rapid, fermecător în timp ce dădea la o parte părul de pe faţa lui Malory. Îmi pare rău. Este inofensiv, numai că este stângaci şi prost.

— Ce… ce este?

— Moe este câine sau aşa se zvoneşte. Credem că este corcitură între un cocker şi un malamut miţos. Îmi pare tare rău. Este vina mea. Nu i-am dat destulă atenţie şi a fugit.

Îşi îndreptă privirea spre dreapta, unde câinele, dacă era un câine, era chircit jos, lovind din coada groasă ca braţul ei şi arătând la fel de inocent ca orice lucru ce putea fi manevrat într-o casă.

— Nu te-ai lovit la cap, nu?

— Nu cred. Îşi dădu seama că stăpânul lui Moe se uita la ea cu o intensitate tăcută care făcu să simtă fierbinţeală în tot corpul. Ce?

Era la fel de drăguţă ca nişte produse de patiserie. Numai păr blond dezordonat, piele de culoarea smântânii, gura roz, plină, îmbufnată şi foarte sexy. Ochii ei erau mari, albaştri şi frumoşi, în ciuda faptului că îi ieşeau flăcări din ei.

Aproape că îşi linse buzele când ea se strâmbă la el şi îşi ridică mâna pentru a o

trece prin părul minunat încâlcit.

— La ce te uiţi?

— Mă uitam să fiu sigur că nu ai x-uri mici în ochi. Ai căzut destul de rău. Apropo, frumoşi ochi. Eu sunt Flynn.

— Şi eu am obosit de stat pe trotuar. Te superi?

— Oh! Da. Se ridică, îi luă mâinile şi o ajută să se ridice.

Era mai înalt decât crezuse şi se dădu înapoi în mod automat, ca să nu fie nevoie să îşi încline capul pentru a-l privi în ochi. Soarele strălucea pe părul negru, bogat ondulat, cu nuanţe de castaniu. Mâinile lui încă le strângeau pe ale ei, destul de ferm.

— Eşti bine? Sigură? Ai căzut destul de rău.

— Sunt conştientă de acest lucru. Dureros de conştientă în partea anatomică ce atinsese prima trotuarul. Se aplecă şi începu să adune lucrurile care îi căzuseră din cutie.

— Iau eu lucrurile. Se aplecă alături de ea, apoi înfipse un deget spre câinele care încerca să îşi croiască drum spre ei furişându-se ca un elefant care trece în vârful picioarelor peste câmpia africană. Stai sau nu o să mai fie nimic bun pentru tine!

— Ţine-ţi câinele! Nu am nevoie de alt ajutor. Îşi apucă grăbit geanta cosmetică pentru urgenţe, aruncând-o în cutie. Şi, când văzu că îşi rupsese o unghie, îşi dori să se strângă ca o minge şi să îşi plângă nenorocirea. În schimb, apăsă pe butonul de nervi. Nu ar trebui să fii în spaţiu public cu un câine de mărimea asta dacă nu îl poţi controla. Este doar un câine, nu ştie ce este bine, dar se presupune că tu da.

— Ai dreptate. Ai absolută dreptate. Hm… asta trebuie să fie a ta.

Ţinea un sutien negru, fără bretele.

Îngrozită, Malory îl înşfacă din mâna lui, îndesându-l în cutie.

— Pleacă acum. Pleacă foarte, foarte departe.

— Ascultă, de ce nu mă laşi să îţi duc eu…

— Du-ţi câinele acela prost! sări ea şi, ridicând cutia, se îndepărtă cu câtă demnitate putu aduna.

Flynn o privi plecând, în timp ce Moe se apropia de stăpânul lui. Absent, Flynn bătu uşor capul masiv şi se bucură de legănatul indignat al şoldurilor feminine în fustă scurtă. Se îndoia că s-ar fi lovit de ea dacă nu ar fi fost întâlnirea cu Moe, dar, din punctul lui de vedere, nu era nimic care să diminueze farmecul unei perechi de

picioare frumoase.

— Drăguţ, spuse el cu voce tare, în timp ce ea intra trântind uşa în clădirea de la jumătatea străzii. Şi bine energizat. Se uită în jos spre un Moe zâmbitor, plin de speranţă. Frumoasă treabă, ticălosule!

DUPĂ un duş fierbinte, schimbarea hainelor şi o cupă medicinală de îngheţată cu prăjiturele, Malory se îndreptă spre bibliotecă. Noaptea trecută, nu făcuse niciun angajament ferm – presupusese că sunt partenerele ei. Din moment ce ea era prima, ar trebui să preia controlul.

Trebuia să aibă un fel de întâlnire, să treacă peste indiciu, să pună la cale un plan de acţiune. Nu avea nicio speranţă reală să câştige un milion de dolari, dar nu avea de gând să renunţe sau să îşi încalce cuvântul.

Nu îşi amintea ultima oară când intrase într-o bibliotecă. Din nu se ştie ce motiv, mersul acolo o făcea să se simtă din nou studentă, plină de naivitate, speranţă şi nevoia de a învăţa.

Aria principală nu era largă, iar locurile erau în mare parte neocupate. Văzu un om mai în vârstă citind ziarul, câţiva oameni rătăcind printre rafturi, o femeie târând după ea un ţânc spre recepţie.

Locul era atât de liniştit, încât un telefon

care sună fu ca un ţipăt. Se uită spre sunet şi spre insula centrală a recepţiei. Dana era acolo, cu telefonul la ureche, în timp ce degetele băteau în tastatură.

Mulţumită că nu va trebui să caute prin clădire după ea, Malory se îndreptă spre ea. Făcu un semn cu degetele, în timp ce Dana o salută cu un semn terminând convorbirea.

— Speram să treci pe aici. Nu mă aşteptam să vii atât de repede.

— Acum sunt o femeie liberă.

— Oh! Simpatia înmuie vocea Danei. Ai fost dată afară?

Dată afară, concediată, lovită şi apoi aruncată în fund de un idiot şi câinele lui în drum spre casă. Una peste alta, a fost o zi jalnică, chiar dacă între timp contul din bancă a crescut.

— Trebuie să spun, nu am crezut. Cei doi de la Peak sunt verificaţi.

— Noroc pe noi. Totuşi, trebuie să îi meritǎm. Eu sunt prima, aşa că m-am gândit că trebuie să încep. De undeva.

— Eu sunt după tine. Jan? Vrei să vii să stai în locul meu? În timp ce se ridica, Dana adună mai multe cărţi de sub masă. Vino cu mine, îi spuse ea lui Malory. Este o masă drăguţă lângă fereastră, unde poţi lucra.

— Lucra la ce?

— Cercetare. Am mai multe cărţi despre mitologia celtică, zei şi zeiţe, tradiţie şi legendă. Am început cu celţii, pentru că Rowena este din Wales, iar Pitte este irlandez.

— De unde ştii că este irlandez?

— Nu ştiu. Părea irlandez. În acest moment, ştiu puţin sau nimic despre miturile celtice şi m-am gândit că la fel este şi cu tine şi Zoe.

— Nu am nicio idee.

Dana lăsă jos cărţile cu un sunet înăbuşit.

— Aşadar, trebuie să luăm una. Sunt liberă în câteva ore, atunci pot să îţi dau o mână de ajutor. Şi pot să o sun pe Zoe, dacă vrei.

Malory se uită lung la mormanul de cărţi.

— Poate că este o idee bună. Nu ştiu de unde să încep.

— Alege una. Îţi aduc un carneţel.

— După o oră, Malory avea nevoie şi de o aspirină. Când Zoe se repezi să se aşeze la masă, lângă ea, îşi scoase ochelarii şi îşi frecă ochii obosiţi. Îi aruncă o carte peste masă.

— Îmi pare rău că a durat atât. Făceam câteva comisioane. I-am cumpărat lui Simon un joc video pe care şi-l dorea. Ştiu că probabil nu ar fi trebuit să cheltuiesc banii,

dar vreau să îi iau ceva, numai de plăcere. Nu am avut niciodată atâţia bani, şopti ea. Ştiu că trebuie să am grijă, dar, dacă nu poţi face ceva mărunt şi pentru distracţie, care mai este rostul?

— Nu trebuie să mă convingi pe mine. Şi, după ce vei face asta o vreme, vei şti că ai meritat-o. Bine ai venit în lumea nebună a celţilor! Probabil că Dana a luat un alt carneţel.

— Mi-am adus unul. Dintr-o geantă uriaşă, Zoe scoase un carneţel nou, gros ca o cărămidă şi un pachet de creioane deja ascuţite. Este ca şi cum ne-am întoarce la şcoală.

Optimismul nerăbdător al lui Zoe tranşă dispoziţia nenorocită a lui Malory.

— Vrei să sărim de notiţe şi să vorbim despre băieţi?

Zoe zâmbi şi deschise o carte.

— Vom găsi cheia aia. Ştiu.

Până când Dana li se alătură, Malory făcu numeroase adnotări cu scrisul mic de mână pe care şi-l definitivase în liceu, îşi distrusese pixul şi mai împrumutase două creioane de la Zoe.

— De ce nu mergem cu astea la fratele meu? sugeră Dana. Este chiar după colţ. Este la lucru, aşa că nu ne va sta în cale.

Putem să ne întindem puţin şi să îmi daţi ideile principale.

— Este în regulă cu mine. Înţepenită de la atâta nemişcare, Malory se ridică în picioare.

— Eu nu pot sta decât o oră. Vreau să fiu acolo când Simon vine de la şcoală, când pot.

— Atunci să începem. Cărţile astea sunt din partea mea, spuse Dana şi începu să le ridice. Fiecare ia câte una acasă pentru studiu individual, am nevoie de ele într-un timp oarecare şi în aceeaşi stare ca atunci când le-aţi luat.

— Chiar este o bibliotecară. Malory îşi vârî cărţi sub braţ.

— Poţi să pui pariu. Dana le conduse. O să văd ce pot scoate de pe internet şi din împrumut între librării.

— Nu ştiu cât de mult putem găsi în cărţile astea.

Dana îşi puse ochelarii, apoi îi coborî puţin să se uite la Malory peste marginea lor.

— Orice merită, orice am putea găsi în cărţile astea.

— Bine, acum deja te transformi în Doamna Bibliotecară De Speriat. Nu trebuie decât să ne dăm seama care este indiciul.

— Fără informaţii despre poveste, personajele din ea, nu avem nicio bază.

— Avem patru săptămâni întregi, spuse Zoe şi îşi scoase ochelarii de soare din geanta de pe umăr. Este destul timp pentru a afla o mulţime de lucruri, într-o mulţime de locuri. Pitte a spus că, aceste chei sunt pe undeva pe aici. Doar nu avem toată lumea de căutat.

— Pe undeva pe aici poate însemna Valley sau în munţi. Poate însemna întregul stat Pennsylvania. Malory dădu din cap din cauza scopului şi a dezordinii. Prietenul Pitte ne-a lăsat cale liberă. Chiar dacă este în apropiere, ar putea fi în dulapul prăfuit al cuiva sau pe fundul râului, într-un depozit la bancă sau îngropată sub o stâncă.

— Dacă ar fi fost uşor, altcineva ar fi găsit-o până acum, sublinie Zoe. Şi marele premiu nu ar mai fi trei milioane de dolari.

— Nu fi înţeleaptă în timp ce mă vait.

— Îmi pare rău, dar mă întrebam un singur lucru. Nu am putut dormi noaptea trecută, retrăind iar şi iar în mintea mea. Totul este atât de ireal. Dar, chiar dacă laşi totul de-o parte pentru o clipă, chiar dacă suntem optimiste şi să spunem că găsim cheia, de unde ştim că este cheia ta, şi nu una dintre cheile noastre.

— Interesant. Malory mută maldărul ei de cărţi, în timp ce treceau colţul. Cum oare Gemenii Ciudaţi nu s-au gândit la asta?

— Cred că s-au gândit. Vezi, mai întâi trebuie să îţi spui că totul este real.

Dana ridică din umeri.

— Toate avem bani în bancă şi mergem încărcate cu teancuri de cărţi despre miturile celtice. Pentru mine este suficient de real.

— Dacă totul este real, atunci Malory nu poate găsi decât prima cheie. Chiar dacă celelalte două ar fi în faţa ei, nu le va găsi. Şi nici noi, nu înainte de a fi rândul nostru să căutăm.

Dana se opri, înclinându-şi capul, în timp ce o studia pe Zoe.

— Chiar crezi în toate astea?

Zoe roşi, dar ridică nepăsător din umeri.

— Mi-ar plăcea. Este fantastic şi în acelaşi timp important. Niciodată nu am făcut nimic fantastic sau important. Se uită în sus spre clădirea victoriană cu trei etaje, pictată cu un fel de ardezie moale, albastră, cu dichisuri catifelate de turtă dulce. Asta este casa fratelui tău? întotdeauna am spus că este foarte drăguţă.

— A renovat-o puţin câte puţin. Ca un fel de hobby.

O porniră spre zidul de cărămidă. Iarba era verde şi îngrijită de fiecare parte, dar avea nevoie de flori, îşi spuse Malory. Culoare, formă şi textură. Era o bancă veche pe verandă, lângă un ibric mare de aramă, plin cu beţe şi iarbă interesante.

Casa părea singură fără ele, ca o femeie foarte frumoasă, îşi spuse ea, care a fost lăsată baltă la o întâlnire.

Dana scoase o cheie şi descuie uşa.

— Cel mai bun lucru pe care pot să îl spun despre interior este că va fi linişte. Păşi înăuntru şi i se auzi ecoul vocii. Şi intim.

Holul era gol, cu excepţia câtorva cutii aruncate într-un colţ. Scările aveau o curbă minunată, elegantă, cu un cap de acvilă în loc de stâlp.

Holul se termina într-un salon, unde pereţii erau pictaţi cu un verde-râu bogat, umbrit, care mergea bine cu pinul cald, al podelei de culoarea mierii. Dar pereţii, ca şi grădina, erau goi.

În mijlocul podelei trona o canapea uriaşă, care părea să strige la Malory: „M-a cumpărat un bărbat!” în ciuda faptului că o parte din culoarea verde se asorta cu pereţii, era acoperită cu un pled hidos, ieşită din modă şi mult prea mare pentru farmecul potenţial al camerei.

Un soi de cuşcă ţinea loc de masă.

Acolo erau mai multe cutii, una dintre ele aşezată în mijlocul unui minunat şemineu, cu o poliţă sculptată cu decoraţiuni, pe care şi-l putea imagina îmbrăcat cu o pictură fabuloasă.

— Deci… Zoe se întoarse. Cred că tocmai s-a mutat.

— Oh, da. De un an şi jumătate. Dana îşi duse cărţile pe cuşcă.

— Locuieşte aici de mai bine de un an? îi răsună, pur şi simplu îi răsună inima lui Malory. Şi singura lui mobilă este canapeaua asta foarte urâtă?

— Hei, ar fi trebuit să îi vezi camera de acasă. Măcar asta este curată. Oricum, are ceva oarecum decent la etaj. Acolo locuieşte el. Probabil că nu avem nimic de mâncare, dar avem cafea, bere şi Coca-Cola. Vrea cineva?

— Coca-Cola dietetică? întrebă Malory.

Dana pufni.

— Este tip.

— Corect. Voi trăi periculos şi o să iau chestia adevărată.

Coca-Cola este în regulă, aprobă Zoe.

— Imediat. Mergeţi şi vă aşezaţi. Canapeaua îţi răneşte ochii, dar este confortabilă.

— Tot spaţiul acesta frumos, irosit, hotărî Malory, de un om care chiar a dat bani pe aşa ceva. Se prăbuşi pe canapea. Bine, este confortabilă. Dar tot urâtă rămăsese.

— Poţi să îţi imaginezi cum ar fi să locuieşti într-un loc ca acesta? Zoe făcu un ocol scurt. Este ca o casă de păpuşi. Bine, o casă pentru păpuşi foarte mare, dar la fel de dulce. Mi-aş petrece tot timpul liber jucându-mă cu ea, vânând comori pentru a pune în ea, alegând vopselele şi pânzeturile.

— La fel şi eu. Malory îşi ridică privirea. În cel mai bun caz, se gândi ea, nu ar arăta niciodată atât de hippy şi exotic cum reuşea Zoe să fie numai în jeans şi tricou de bumbac. Şi făcuse matematică, deja calculase ce vârstă avusese Zoe când născuse copilul. La aceeaşi vârstă, Malory îşi cumpărase rochia perfectă pentru balul de absolvire şi se pregătea pentru colegiu.

Cu toate acestea, erau aici, împreună, într-o încăpere spaţioasă a casei unui străin, având gânduri aproape identice.

— Este ciudat cât de multe avem în comun. Ciudat este şi faptul că trăim într-un oraş relativ mic şi nu ne-am întâlnit niciodată până aseară.

Zoe se aşeză pe celălalt capăt al canapelei.

— Unde îţi faci părul?

— La Carmine, la mall.

— Este un salon bun. Hair Today, aici în oraş, unde am lucrat eu? Este mai ales pentru femeile care vor acelaşi lucru, săptămână după săptămână, după săptămână. Îşi dădu peste cap ochii mari, roşiatici. Nu te învinovăţesc că te duci în oraş. Ai un păr minunat. Stilistul tău ţi-a sugerat vreodată să mai tai din el vreo câţiva centimetri?

— Să tai? Instinctiv, mâna lui Malory i se duse spre păr. Să tai?

— Numai vreo cinci centimetri, să mai scapi de o parte din greutate. Are o culoare minunată!

— Este a mea. Bine, am schimbat-o puţin. Râse şi lăsă mâna să-i cadă. Am senzaţia că te uiţi la părul meu aşa cum mă uit eu la camera asta. Mă întreb ce aş putea face, dacă aş avea mână liberă.

— Cola şi prăjituri. Dana aduse trei căni şi o pungă cu prăjituri de ciocolată cumpărate de la magazin. Aşadar, ce avem până acum?

— Nu am găsit nimic care să menţioneze trei fete ale unui tânăr zeu şi ale unei muritoare. Malory scoase dopul şi bău, deşi ar fi preferat un pahar şi puţină gheaţă. Iisuse, chestia asta este atât de dulce când

nu eşti obişnuit cu ea. Nu am găsit nimic nici despre suflete închise sau chei. Multe nume ciudate, ca Lug şi Rhianna, Anu, Danu. Poveşti despre lupte– victorii şi moarte.

Îşi scoase carneţelul, îl deschise la prima pagină frumos aranjată. O privire asupra lui făcu să apară gropiţele Danei.

— Cred că ai fost o elevă de nota 10 la şcoală. Locul de onoare, lista decanului. Luând notele pentru toată clasa.

— De ce?

— Eşti prea organizată ca să nu fii. Ai făcut sublinieri şi chestii. Smulse carneţelul, întoarse paginile. Şi timpul se aliniază! Schiţe.

— Taci. Râzând singură de ea, Malory smulse înapoi carneţelul. După cum spuneam înainte de a fi batjocorită pentru stilul meu organizat de cercetare, zeii celţilor mor

— Se pare că dispar, dar nu pot fi omorâţi cu adevărat. Şi, spre deosebire de ceea ce ştiu despre zei în mitologia greacă şi romană, aceştia nu trăiesc pe un munte vrăjit. Locuiesc pe pământ, printre oameni. Multă politică şi protocol.

Dana se aşează pe podea.

— Ceva ce ar putea fi o metaforă pentru

aceste chei?

— Dacă ar fi, a fost peste puterile mele.

— Artiştii erau zei şi luptători, adăugă Zoe. Sau invers. Vreau să spun că arta – muzică, povestire, toate astea – era importantă. Şi numărul trei aşa că, uite, Malory este artistul…

A fost un scurt şi dureros zvâcnet al inimii lui Malory.

— Nu, eu vând artă.

— Cunoşti arta, spuse Zoe. Aşa cum Dana cunoaşte cărţile. Iar eu ştiu să fiu mamă.

— Asta este bine. Dana îi zâmbi. Asta dă fiecăreia rolul său în povestea asta. Pitte a spus frumos, adevăr, curaj. În picturi, Malory – hai să simplificăm să le spunem pe numele nostru deocamdată – Malory cânta la un instrument. Muzică-artă-frumos. Eu ţineam un papirus şi o pană – carte-cunoaştere-adevăr. Iar Zoe avea sabia şi căţelul. Inocenţă-protecţie-curaj.

— Ceea ce înseamnă…? întrebă Malory.

— Am putea spune că prima cheie, cheia ta, este într-un loc care are legătură cu arta şi/sau frumosul. Asta vine împreună cu indiciul.

— Minunat! O să o găsesc în drumul spre casă. Malory împinse o carte cu degetul. Şi dacă au inventat totul? întreaga poveste?

— Refuz să cred că au inventat totul numai pentru a ne chinui să căutăm cheile. Gânditoare, Dana muşcă dintr-o prăjitură. Indiferent ce credem noi, ei cred că este adevărat. Aşa că trebuie să fie o rădăcină de adevăr, o bază pentru această legendă sau mit, sau poveste pe care ne-au spus-o seara trecută. Dacă există o rădăcină, este într-o carte. Undeva.

— De fapt... Zoe ezită, apoi continuă, cartea pe care o citeam vorbea despre cum o mulţime din mitologia şi legendele celţilor nu a fost scrisă. Au fost transmise numai pe cale orală.

— Nenorociţii ăia de barzi, mormăi Dana. Uite ce, Pitte şi Rowena au auzit-o undeva şi, oricine le-a spus-o, a auzit-o de la altcineva. Informaţia există undeva acolo, şi informaţia este zeul meu.

— Poate că trebuie să găsim informaţia la Pitte şi Rowena. Cine naiba sunt ei? Malory îşi desfăcu braţele. De unde vin? De unde au atâţia bani care să le permită să treacă precum paşa?

— Ai dreptate. Supărată pe ea însăşi, Dana răsuflă adânc. Ai absolută dreptate şi ar fi trebuit să mă gândesc la asta înainte. Se întâmplă că ştiu pe cineva care ne poate ajuta cu asta, în timp ce noi căutăm mitul.

Se uită spre uşă, în timp ce auzi poarta de la intrare deschizându-se. Şi iată că acum vine.

Auziră o bufnitură, o trosnitură şi pe cineva care se căţăra.

Era destul de familiar ca să o facă pe Malory să îşi apese degetele pe tâmple.

— Sfântă Fecioară!

Chiar în timp ce vorbea, câinele uriaş, negru, intră alergând. Coada i se legăna jucăuş, iar limba îi atârna. Ochii i se luminară ca nişte stele când o localizară pe Malory.

Scoase o serie de lătrături care îţi zguduiau urechile, apoi sări în poala ei.

4

FLYNN văzu trei lucruri când intră în cameră după câinele lui: pe sora sa stând pe podea, râzând ca o lunatică; o brunetă cu siluetă ascuţită, aşezată pe capătul canapelei, încercând eroic să îl desprindă pe Moe; şi, spre surpriza şi încântarea lui, pe femeia la care se gândise o mare parte din zi, destul de mult îngropată sub greutatea şi afecţiunea înnebunită a lui Moe.

— Bine, Moe, jos! Nu glumesc! Gata! Nu

se aştepta să fie ascultat de câine. Întotdeauna încerca; Moe nu asculta niciodată. Dar părea cel mai corect lucru de făcut, în timp ce trase câinele de butoiul burţii.

Trebuia să se aplece – ei bine, poate că nu atât de mult cum a făcut-o. Dar avea cei mai frumoşi ochi albaştri, chiar şi acum, când îi aruncau pumnale.

— Bună. Ce drăguţ să te văd din nou!

Muşchii i se contractară pe maxilar când îl încleştă.

— Dă-l jos!

— La asta lucrez.

— Hei, Moe! strigă Dana. Prăjituri!

Acest lucru funcţiona. Moe sări peste cuşcă, ciuguli prăjitura din mâna Danei, ridicată în aer, apoi ateriză. Ar fi putut fi o aterizare graţioasă, dacă nu ar fi alunecat mai mulţi paşi pe podeaua neacoperită de covor.

— Funcţionează ca o vrajă. Dana îşi ridică braţul. Moe sări înapoi, prăjitura era deja istorie, şi îşi strânse greutatea sub el.

— Uau! Chiar că este un câine mare. Zoe se aplecă, întinse o mână, apoi zâmbi când Moe i-o linse cu dărnicie. Prietenos.

— Patologic de prietenos. Malory scutură părul de câine care se aşezase pe linia

altădată imaculată a fustei. Este a doua oră pe ziua de astăzi când aterizează pe mine.

— Îi plac fetele. Flynn îşi scoase ochelarii de soare, aruncându-i pe cuşcă. Nu mi-ai spus cum te cheamă.

— Oh, deci tu eşti idiotul cu câinele lui. Ar fi trebuit să îmi dau seama. Ea este Malory Price, spuse Dana. Şi Zoe Mecourt. Fratele meu, Flynn.

— Tu eşti Michael Flynn Hennessy? Zoe se ghemui să mângâie urechea lui Moe, uitându-se în sus spre Flynn, pe sub bretonul ei. M.F. Hennessy, cu Depeşă de Valley!

— Vinovat.

— Am citit multe dintre articolele tale şi nu ratez nicio rubrică. Mi-a plăcut cea de săptămâna trecută, despre presupusa pistă de schi de la Lone Ridge şi despre impactul ei asupra mediului.

— Mulţumesc. Se aplecă să ia o prăjitură. Este o întâlnire pentru un club de carte şi va fi şi tort?

— Nu. Dar, dacă ai un minut, poate te aşezi puţin. Dana bătu uşor podeaua. O să îţi spunem despre ce este vorba.

— Sigur. Dar se aşează pe canapea. Malory Price? Galeria, nu?

— Nu mai este Galeria, se strâmbă ea.

— Am fost de vreo două ori, probabil că nu te-am văzut. Eu nu mă ocup de artă şi evenimente. Văd greşeala felului meu de a fi.

Ochii lui, observă ea, aveau aceeaşi culoare cu cea a pereţilor. Acel verde-râu leneş.

— Mă îndoiesc că am avea ceva de oferit pentru a-ţi completa decorul.

— Nu îţi place canapeaua, nu-i aşa?

— „A nu plăcea” este un cuvânt mult prea slab.

— Este foarte confortabilă.

Se uită spre Zoe care făcuse comentariul şi zâmbi.

— Este o canapea pentru somn. Dormi, ochii îţi sunt închişi, aşa că nu-ţi pasă cum arată. Mitologia celţilor, citi el, înclinându-şi capul pentru a citi titlurile cărţilor împrăştiate pe cuşcă. Mituri şi legende ale celţilor. Ridică o carte, o răsuci în palme, în timp ce îşi cerceta sora. Care-i treaba?

— Ţi-am spus că mă duc la un cocktail la Warrior’s Peak?

Faţa lui deveni imediat dură şi zâmbetul plăcut dispăru.

— Am crezut că nu te duci, din moment ce ţi-am spus că trebuie să fie ceva în neregulă pentru că nimeni dintre cei cu care am

vorbit nu primise invitaţie.

Dana îşi ridică paharul cu Cola şi îi aruncă o privire uşor interesată.

— Chiar credeai că te voi asculta?

— Nu.

— Bine atunci. Uite ce s-a întâmplat.

Abia începuse, când el se întoarse cu spatele la ea şi ochii aceia verzi se înfipseră în faţa lui Malory.

— Şi tu ai primit o invitaţie?

— Da.

— Şi tu. Făcu un semn spre Zoe. Cu ce te ocupi, Zoe?

— În acest moment, sunt o coafeză fără slujbă, dar…

— Căsătorită?

— Nu.

— Nici tu nu eşti, spuse el, în timp ce se uita din nou spre Malory. Fără inel. Fără aerul de „sunt căsătorită”. De cât timp vă cunoaşteţi voi trei?

— Flynn, nu mai face un nenorocit de interviu. Lasă-mă să îţi spun ce s-a întâmplat.

Dana începu din nou, şi de data aceasta el îşi sprijini un şold în canapea, scoase un carneţel din buzunarul de la spate. Dându-şi toată silinţa să nu pară interesată de ceea ce făcea, Malory îşi coborî privirea în

stânga şi în jos.

Folosea scrierea stenografică, îşi spuse ea. Şi încă stenografia veritabilă, nu orice fel de versiune corcită, aşa cum făcea ea.

Încercă să descifreze, în timp ce Dana vorbea, dar o făcea să se simtă puţin ameţită.

— Fetele de Sticlă, şopti Flynn şi continuă să creioneze.

— Ce? Fără să gândească, Malory se apropie şi îşi înfipse degetele în încheietura mâinii lui. Ştii povestea asta?

— O versiune a ei. Pentru că avea atenţia ei, se întoarse spre ea. Genunchiul lui se lovi de al ei. Bunica mea irlandeză îmi spunea o mulţime de poveşti.

— Tu de ce nu ai recunoscut-o? a întrebat-o Malory pe Dana.

— Ea nu o avea pe bunica mea irlandeză.

— De fapt, suntem fraţi vitregi, explică Dana. Tatăl meu s-a căsătorit cu mama lui când aveam opt ani.

— Sau mama mea s-a căsătorit cu tatăl ei când aveam unsprezece. În funcţie de unghiul din care priveşti. Se întinse să se joace cu vârfurile părului lui Malory, zâmbind cu uşurinţă când ea îi îndepărtă degetele. Îmi pare rău. Este minunat, irezistibil. Oricum, bunicii mele îi plăcea să

îmi spună poveşti, aşa că am auzit multe. Asta seamănă cu Fetele de Sticlă. Lucru care nu explică de ce toate trei aţi fost invitate la Peak pentru a asculta o poveste.

— Se presupune că trebuie să găsim cheile, spuse Zoe, aruncând o privire spre ceas.

— Se presupune că trebuie să găsiţi cheile care să le dezlege sufletele? Tare! Se întinse să îşi sprijine un picior de cuşcă, încrucişându-şi gleznele. Acum este de datoria mea să vă întreb cum, când şi de ce.

— Dacă ai fi tăcut cinci minute, ţi-aş fi spus. Dana îşi luă Cola şi o termină. Malory este prima. Are douăzeci şi opt de zile, începând de astăzi, să găsească prima cheie. Când o va face, va urma fie Zoe, fie eu. Acelaşi lucru. Apoi ultima dintre noi are şansa ei.

— Unde este cutia? Cutia Sufletelor?

Dana se încruntă, în timp ce Moe o părăsea ca să miroasă degetele de la picioarele lui Malory.

— Nu ştiu. Probabil că o au ei. Pitte şi Rowena. Dacă nu o au, cheile nu le vor fi de prea mare folos.

— Chiar vreţi să îmi spuneţi că voi credeţi toată povestea asta? Domnişoara Păşeşte-în-Realitate? Şi vă veţi petrece următoarele

săptămâni căutând nişte chei care deschid o cutie magică de sticlă care conţine sufletele celor trei zeiţe.

— Semizeiţe. Malory îl împinse pe Moe cu piciorul, pentru a-l descuraja. Şi nu se pune problema de ceea ce credem. Este o afacere.

— Ne-au plătit douăzeci şi cinci de mii pentru fiecare. Dana adăugă. În avans.

— Douăzeci şi cinci de mii de dolarii Pleacă de-aici!

— Banii au fost depuşi în depozitele noastre bancare. A fost verificat.

Uitând de ea, Malory se întinse după o prăjitură. Moe îşi lăsă imediat capul său greu pe genunchiul ei. Ai putea să îţi chemi câinele?

— Nu, atâta timp cât ai o prăjitură. Oamenii aceştia doi, pe care nu îi cunoaşteţi, v-au dat fiecăreia câte douăzeci şi cinci de mii ca să căutaţi cheile magice? Mai au de vânzare şi boabe de fasole? Şi poate o gâscă de aur?

— Banii sunt adevăraţi, spuse Malory rigidă.

— Şi dacă nu puteţi să le daţi? Care este pedeapsa?

— Pierdem un an.

— Ce, v-aţi legat prin contract cu ei

pentru un an?

— Ni se ia un an. Zoe se uită din nou la ceasul ei. Chiar trebuia să plece.

— Ce an?

Ea se uită la el fără expresie.

— Păi, eu… Ultimul an, cred. Când suntem bătrâne.

— Sau anul acesta, spuse el şi se ridică în picioare. Sau următorul. Sau unul cu zece ani în urmă, dacă sunteţi ciudate, lucru de care sunt al dracu' de sigur.

— Nu, nu se poate. Acum palidă, Zoe scutura din cap. Nu poate fi de dinainte. Asta ar schimba totul. Dacă este anul în care l-am născut pe Simon sau anul în care am rămas însărcinată? Nu se poate.

— Nu, nu se poate, pentru că nimic din toate astea nu pot fi. Scutură din cap şi se uită în jos spre sora lui. Unde îţi este capul, Dana? V-aţi gândit că, dacă nu veţi veni cu bunurile, aceşti oameni vă pot face rău? Nimeni nu dă astfel de bani străinilor. Ceea ce înseamnă că, pentru ei, voi nu sunteţi străine. Din nu se ştie ce motiv, vă cunosc. V-au cercetat.

Nu ai fost acolo, spuse Dana. Excentric este foarte potrivit pentru acest caz. Nu psihoză.

— În plus, nu au niciun motiv să ne

răneasc㠹.

Se întoarse înapoi spre Malory. Nu, acum nu mai era amabil, îşi dădu ea seama, ci supărat.

— Şi au vreunul pentru a arunca în voi cu grămezi mari de bani, nu?

— Trebuie să plec. Vocea lui Zoe tremura, în timp ce îşi înşfăca geanta. Trebuie să ajung la Simon. Fiul meu.

Se năpusti afară, şi Dana se ridică în picioare. Bună treabă, Flynn. Treabă foarte bună să sperii o mamă singură dintr-o prostie. Fugi după Zoe, sperând să o calmeze.

El îşi înfipse mâinile în buzunare, uitându-se dur spre Malory.

— Eşti speriată?

— Nu, dar eu nu am un băiat de nouă ani din cauza căruia să fiu îngrijorată. Şi nu cred că Pitte sau Rowena vor să ne răneasc㠹. În plus, pot să am grijă şi singură de mine.

— De ce femeile întotdeauna spun asta după ce se bagă într-un bucluc imens?

— Pentru că bărbaţii de obicei vin şi înrăutăţesc lucrurile. O să caut cheia, aşa cum am hotărât. Toate o vom face. La fel ai fi făcut şi tu.

Acolo îl atinsese. Zornăi monedele din

buzunar, gândindu-se. Se domoli.

Ce v-au spus că se va întâmpla dacă găsiţi cheile?

— Sufletele vor fi dezlegate. Şi fiecare dintre noi va primi un milion de dolari. Şi da, ştiu cât de ridicol sună. Trebuia să fii acolo.

— Dacă adaugi faptul că cele trei zeiţe dorm în prezent în paturi de cristal în spatele Cortinei Viselor, cred că ar fi trebuit să fii acolo.

Aveau o pictură cu Fetele de Sticlă. Arată ca noi. Este un tablou strălucitor. Cunosc arta, Hennessy, şi nu este o treabă făcută în serie. Este o nenorocită de operă de artă. Trebuie să însemne ceva.

Faţa lui se încordă cu interes.

— Cine l-a pictat?

— Nu era semnat sau eu nu am văzut.

— Atunci de unde ştii că este o capodoperă?

— Pentru că ştiu. Asta este ceea ce fac eu. Oricine l-a pictat are un mare talent şi o mare iubire şi respect pentru subiectul tratat. Astfel de lucruri se văd. Şi, dacă ar fi vrut să ne rănească, de ce nu au făcut ceva noaptea trecută, când eram toate acolo? Dana a fost acolo, singură cu ei, înainte să ajung eu. De ce să nu o lovească în cap şi să

o lege în temniţă, apoi să facă la fel şi cu mine, cu Zoe. Sau să pună droguri în vin? Deja m-am gândit la toate acestea, deja mi-am pus toate aceste întrebări. Şi îţi spun de ce. Pentru că ei cred tot ce ne-au spus.

— Şi lucrul acesta te linişteşte? Bine, cine sunt ei? De unde vin? Cum au ajuns aici? De ce au venit aici? Nu este tocmai ca în Mystic Central.

— De ce nu afli asta, în loc să-i sperii pe oameni? îl întrebă Dana în timp ce se întorcea.

— Zoe este bine? o întrebă Malory.

— Sigur, este foarte bine acum, după ce a avut viziuni cu cineva care îi foloseşte fiul ca sacrificiu uman. Îl lovi pe Flynn în umăr.

— Hei, dacă nu voiai pe cineva care să găsească defectele planului, nu ar fi trebuit să faci petrecerea la mine acasă. Aşa că spune-mi tot ce ştii despre aceşti Pitte şi Rowena.

Luă alte notiţe, reuşind să îşi reţină orice alte comentarii caustice legate de lipsa de informaţii.

— Mai are cineva invitaţia?

O luă pe cea pe care Malory o scoase din geantă.

— O să văd ce pot afla.

— În povestea bunicii tale era vorba

despre locul unde erau ascunse cheile?

— Nu, doar că nu puteau fi întoarse de mâna zeilor. Ceea ce lasă o arie destul de largă.

Flynn aşteptă până când Malory plecă, apoi făcu un semn cu degetul, astfel încât Dana să îl urmeze în bucătărie.

În timp ce treceau prin camere, era o declaraţie tristă, cu aplicaţiile străvechi coşcovite, lambriurile alb-stropit- cu-auriu şi podeaua acoperită cu linoleum care imită cărămida.

— Când ai de gând să faci ceva cu camera asta? Este îngrozitoare.

— Toate la timpul lor, draga mea, toate la timpul lor. Îşi scoase o bere din frigider, fluturând-o spre ea.

— Da, de ce nu?

Mai scoase încă una, le desfăcu capacele cu deschizătorul în formă de blondă în bikini, cu un zâmbet cu dinţi.

— Acum, spune-mi ce ştii despre Malory Price cea sexy cu ochi mari şi albaştri.

— Abia am cunoscut-o noaptea trecută.

— Hm. Dădu berea pe spate. Femeile ştiu lucruri despre femei. Telepatic. Cu cât o femeie place sau displace o femeie, cu atât ştie mai multe. Au fost făcute câteva studii ştiinţifice pentru a verifica acest fenomen.

Spune, altfel nu primeşti nicio bere.

Nu voia neapărat bere, până când el o folosise în loc de ciocan.

— De ce vrei să ştii neapărat despre ea? De ce nu despre Zoe?

— Interesul meu pentru Zoe este mai academic. Nu prea pot să încep chestia pasională pe care o am în minte în legătură cu Malory, până când nu îi aflu toate secretele şi dorinţele.

— Mă faci să îmi fie rău, Flynn.

Abia dacă îşi atinse berea, luă o gură lungă, domoală, în timp ce pe a ei o ţinea la distanţă.

— Nu sunt câinele tău prost care va implora pentru prăjituri. Îţi voi spune numai pentru a putea să mă aşez şi să râd ironic atunci când te va repezi. Îmi place, adăugă ea şi întinse mâna după bere. Mi se pare că este deşteaptă, ambiţioasă şi deschisă la minte, fară să fie naivă. A lucrat la Galerie, tocmai a fost concediată din cauza unei dispute cu noua soţie-trofeu a proprietarului. De când Malory i-a spus în faţă noii soţii fufa, aş spune că nu are întotdeauna note mari la diplomaţie, dar le spune aşa cum le vede. Îi plac hainele bune şi ştie cum să le poarte; cheltuieşte prea mult pe ele, din care cauză era falită înainte

de cadoul neaşteptat din dimineaţa aceasta. În prezent, nu este implicată în nicio relaţie şi i-ar plăcea să aibă propria afacere.

— Chiar ai îngropat începutul. Sorbi din nou, lung şi încet. Aşadar, nu se întâlneşte cu nimeni. Şi este curajoasă. Nu numai că i-o retează soţiei şefului, dar conduce singură, noaptea, spre cea mai ciudată casă din vestul Pennsylvaniei.

— La fel am făcut şi eu.

— Nu pot avea o aventură nebunească şi pasională cu tine, draga mea. Ar fi nedrept.

— Acum, uite, m-ai făcut să îmi fie rău.

Dar zâmbea când el se aplecă şi o sărută pe obraz.

— De ce nu te muţi aici pentru vreo două săptămâni?

Ochii ei de culoarea ciocolatei se întristară.

— Încetează să mai ai grijă de mine, Flynn.

— Nu pot.

— Dacă nu am vrut să mă mut atunci când eram fără un ban, de ce aş face-o acum, când sunt înfloritoare? Ştii că îmi place propriul spaţiu şi la fel şi ţie. Aşa cum este el. Şi spiriduşii de la Warrior’s Peak nu vor veni să mă răpească în noapte.

— Dacă ar fi spiriduşi, nu s-ar teme de

mine. Dar pentru că el o cunoştea, cedă. Ce ar fi să îi spui noii tale prietene Malory ce bărbat minunat sunt eu. Numai creier şi sensibilitate, şi masculinitate.

— Adică vrei să o mint?

— Eşti rea, Dana. Mai sorbi din bere. Pur şi simplu rea.

CÂND rămase singur, Flynn se aşeză în camera lui de lucru de la etaj. Prefera cuvântul „cameră de lucru”

cuvântului „birou”, pentru că birou însemna muncă. Nu altceva. Într-o cameră de lucru puteai, ei bine, să studiezi, să dormi sau să citeşti, sau să te uiţi în gol, având gânduri lungi. În mod sigur, puteai lucra, dar nu era obligatoriu.

Mobilase camera cu un birou mare, solid şi două scaune generoase de piele, în care simţeai că te poţi afunda, până când dispăreai.

Avea şi dosare, dar le mascase cu cufere care aveau o înfăţişare bărbătească. Un perete era acoperit cu imagini înrămate ale unor fete din anii patruzeci şi cincizeci.

Dacă orice altceva nu îi ieşea, se putea lăsa pe spate, să le cerceteze şi să petreacă o oră agreabilă de singurătate.

Îşi deschise calculatorul, păşi peste Moe, care deja se aşezase în mijlocul podelei, şi

scoase o a doua bere din frigiderul mic pe care îl instalase sub masa de lucru.

Considerase această idee destul de inteligentă.

Apoi se aşează, îşi roti capul, aşa cum ar face un boxer înainte de meci, şi se aşează pentru nişte navigări ceva mai serioase.

Dacă exista ceva în lumea cibernetică despre noii rezidenţi de la Warrior's Peak, îl va găsi.

Ca întotdeauna, a fost absorbit de cântecul informatic al sirenelor. Berea i se încălzi. O oră se transformă în două, a doua se îndreptă spre a treia, înainte ca Moe să rezolve problema împingând scaunul care se mişcă şi îl duse pe Flynn până în mijlocul camerei.

— La naiba, ştii că urăsc asta! mai am nevoie de câteva minute.

Dar Moe mai auzise asta înainte şi protestă, punându-şi labele masive şi mare parte din greutatea corpului său pe coapsele lui Flynn.

— Aşadar, poate mai bine facem o plimbare. Şi, dacă se întâmplă să rătăcim pe la uşa unei anume blonde, neam putea opri să împărtăşim informaţiile proaspăt culese. Dacă nu funcţionează, vom lua o pizza, aşa că nu va fi o ratare completă.

Cuvântul „pizza” îl făcu pe Moe să alerge spre uşă. Până când Flynn ajunse la parter, câinele era deja în faţa uşii de la intrare, cu lesa prinsă între dinţi.

Era o seară plăcută pentru plimbare. Liniştită, parfumată, cu un orăşel dintr-o vedere scăldat în soarele unei veri târzii. În astfel de momente, când aerul era afânat, briza înmiresmată, era fericit că luase hotărârea de a prelua Depeşa de la mama lui, în loc să plece să îşi lase amprenta pe vreun ziar dintr-un oraş mare.

O mulţime dintre prietenii lui plecase în oraş, iar femeia pe care crezuse că o iubeşte alesese New Yorkul în locul lui.

Sau el alesese Valley în locul ei.

„Depinde, îşi spuse, din ce unghi priveşti.”

Poate că aici ştirile nu aveau orizonturile sau profunzimile ştirilor din Philly sau New York, dar şi aici erau suficiente. Şi ceea ce se întâmpla în Valley, pe dealurile şi munţii care îl înconjurau, conta.

Şi chiar acum mirosea o poveste care va fi mai mare şi mai suculentă decât orice raportase Depeşa în ultimii şaizeci şi opt de ani, de când începuse să tipărească.

Dacă putea ajuta trei femei, una dintre ele fiind sora lui pe care o iubea foarte mult, să flirteze cu o blondă incredibil de

atrăgătoare şi să expună un extraşarlatan… ei bine, ar fi o nebunie de magie cu pălăria.

— Va trebui să fii fermecător, îi spuse el lui Moe, în timp ce se apropiau de clădirea elegantă din cărămidă în care o văzuse pe Malory intrând în dimineaţa aceea. Dacă te comporţi ca un câine, nu vom trece niciodată de uşa aceea.

Ca măsură de precauţie, Flynn îşi înfăşură de două ori lesa în jurul pumnului, înainte de a intra în clădirea cu douăsprezece etaje.

Consideră că este de bun-augur faptul că M. Price era la parter. Nu numai că nu ar fi reuşit să îl tragă pe Moe pe scări sau să îl vâre într-un lift, dar parterul clădirii avea mici curţi interioare.

Acest lucru îi dădea posibilitatea de a-l ademeni pe Moe cu o prăjitură pe care şi-o băgase în buzunar şi să îl lase afară.

— Fermecător, spuse el din nou, cu voce uşoară, aruncându-i lui Moe o privire ascuţită înainte de a bate la uşa lui Malory.

Salutul ei, când răspunse, nu era ceea ce ar putea numi măgulitor.

Aruncă o privire spre el şi Moe.

— Oh, Doamne! Probabil că glumeşti.

— Pot să îl scot în curte, spuse repede Flynn. Dar chiar este nevoie să stăm de vorbă.

— O să îmi scoată florile din pământ.

— Nu sapă. Te rog, Doamne, să nu sape. Am o… nu pot să spun cuvântul cu P, pentru că se va agita. Dar am una în buzunar. O să îl scot acolo, afară, la distanţă de tine.

— Eu nu… nasul lui Moe se înfipse direct în poala ei. Iisuse. Pentru a se apăra, ea se dădu înapoi, lucru care a fost invitaţia de care avea nevoie Moe.

Intrase pe uşă, trăgându-l pe Flynn aproape peste covorul antic, turcesc, abia reuşind a nu-şi trânti coada mortală pe vasul Deco plin de crinii unei veri târzii.

Îngrozită, Malory se grăbi spre uşa curţii interioare, deschizând-o brusc.

— Afară, afară, direct afară!

Era un cuvânt pe care Moe îl cunoştea. Şi obiectă să iasă, când tocmai descoperise un loc cu mirosuri atât de fascinante. Îşi lăsă pur şi simplu fundul mare pe podea şi inspiră.

Demnitatea nemaifiind o opţiune, Flynn îşi strânse ambele mâini pe zgarda lui Moe şi îl târî luptându-se cu el prin cameră, spre uşă.

— Oh, da, asta înseamnă fermecător. Fără respiraţie, Flynn legă lesa în jurul unui copac. În timp ce Moe începea să urle, se lăsă în genunchi. Încetează. Nu ai mândrie? Nu ai niciun pic de simţ al solidarităţii

masculine? Cum o să reuşesc să pun mâna pe femeia asta, dacă te urăşte?

Îşi lipi faţa de a lui Moe.

— Stai jos şi fii liniştit. Fă asta pentru mine şi lumea este a ta. Începând cu asta.

Scoase prăjitura. Urletul încetă instantaneu, iar coada începu să i se legene.

— Dacă distrugi asta, data viitoare te las acasă.

Se ridică şi aruncă ceea ce credea el că este un zâmbet relaxat spre Malory, care stătea precaută de cealaltă parte a uşi.

Îşi imagina că este o mare victorie pentru că deschisese uşa şi îl lăsase să între.

— Ai încercat să îl duci la şcoala de corecţie? întrebă ea.

— A, păi, da, dar a fost un incident. Nu ne place să vorbim despre asta. Ai un loc minunat.

Elegant, artistic, feminin, decise el. Nu feminin delicat-cu-brizbrizuri, ci feminin curajos-unic-fascinant.

Pereţii erau de un roz profund, bogat, un fundal puternic pentru tablouri. Prefera antichităţile sau reproducerile care semănau foarte mult cu originalul. Materiale moi şi sculpturi lustruite.

Şi totul era la fel de curat ca un ac nou, strălucitor.

Mirosea feminin, elegant, de la crini şi de la florile uscate pe care femeile întotdeauna le pun în boluri. Şi, bănuia el, de la femeia însăşi.

Avea muzica în surdină. Ce era… Annie Lennox, fredonând încet despre vise dulci.

Lui Flynn i se părea că totul vorbeşte despre gusturi deosebite, înălţătoare.

Poposi în faţa unui tablou înfăţişând o femeie care se înălţa dintr-o piscină de culoare albastru-închis. Lăsa o senzaţie de viteză, de sexualitate şi putere.

— Este frumoasă. Locuieşte în mare sau pe uscat?

Malory ridică o sprânceană. Măcar punea întrebări inteligente.

— Cred că încă mai are de ales. ÎI cântări în timp ce el rătăcea prin cameră. Părea mai… ei bine, mai masculin, îşi spuse, aici, în casa ei, decât pe stradă sau mergând arogant prin camera mare, nemobilată din propria lui casă. Ce faci aici?

— Mai întâi, am venit pentru că am vrut să te văd din nou.

— De ce?

— Eşti foarte drăguţă. Pentru că i se părea atât relaxant, cât şi plăcut să o privească, îşi strânse pumnii în buzunare. Poate crezi că este un motiv superficial, dar îmi place să

cred că este elementar. Dacă oamenilor nu le-ar plăcea să se uite la lucrurile atrăgătoare, nu am avea deloc artă.

— Cât timp ţi-a luat să te gândeşti la asta?

Zâmbetul lui apăru repede, apreciativ.

— Nu prea mult. Sunt destul de rapid. Ai luat cina?

— Nu, dar am planuri. Ce alt motiv mai ai ca să fii aici?

— Hai mai întâi să terminăm cu prima parte. Încă nu ai cinat pentru seara trecută. Ţi-ar plăcea să o iei cu mine?

— Nu cred că este o idee bună.

— Pentru că eşti supărată pe mine? Sau pentru că nu eşti interesată?

— Eşti destul de enervant.

Ochii aceia râu-leneş flirtau.

— Nu şi după ce mă vei cunoaşte. Întreabă pe oricine.

Nu, avea o senzaţie că nu ar rămâne enervant. Ar fi distractiv şi interesant. Şi periculos. În plus, indiferent cât de plăcut era, era orice altceva în afară de genul ei.

— Am destule pe cap iară să mă întâlnesc cu un bărbat care are un gust îndoielnic la mobilier şi gusturi discutabile la animale.

Aruncă o privire înspre curte în timp ce spunea asta, apoi nu se putut opri să nu râdă când văzu faţa caraghioasă a lui Moe

apăsată de geam, plină de speranţă.

— Nu urăşti câinii.

— Sigur că nu urăsc câinii. Îmi plac câinii. Îşi înclină capul să cerceteze faţa păroasă. Numai că nu cred că acesta este un câine.

— Au jurat că este când l-am scos de la adăpostul de animale.

Ochii ei se îndulciră.

— L-ai luat de la adăpost.

A, o fisură în zidul defensiv. Se apropie, astfel încât să îl studieze împreună pe Moe.

— Pe atunci era mult mai mic. M-am dus să scriu o poveste despre adăpost şi a cam venit, mda, zburdând spre mine, m-a privit de parcă îmi spunea: „Bine, am aşteptat să îţi faci apariţia. Hai să mergem acasă. Am fost pierdut”.

— De la ce vine Moe? Munte?

— Arată ca un Moe. Ştii, Moe Howard. Pentru că faţa ei rămase nedumerită, Flynn suspină. Femeile… nu ştiu ce pierd când este vorba despre minunatele comedii şi înţelepciunea din „The Three Stooges”.

— Da, da, ştim ce pierdem. Şi pierdem intenţionat. Dându-şi seama că erau prea aproape unul de altul, făcu în mod conştient un pas înapoi. Ce altceva mai era?

— Am început să fac cercetări despre oamenii ăştia de care v-aţi legat. Liam Pitte,

Rowena O'Meara. Sau cel puţin acestea sunt numele pe care le folosesc.

— De ce nu ar trebui să fie numele lor?

— Pentru că, atunci când mi-am folosit incredibilele aptitudini şi talent, nu am găsit nicio înregistrare a cuiva cu aceste nume care trec drept noii proprietari ai Warrior's Peak. Nu au numere pentru asigurări sociale, nu au paşapoarte, nici permis de conducere, licenţe pentru afaceri. Niciun document care să ducă spre această Triadă. Cel puţin niciuna care să îi lege de ea.

— Nu sunt americani, începu ea, apoi rămase fără cuvinte. Mda, fară paşapoarte. Poate că încă nu le-ai găsit sau poate că au folosit alte nume pentru a cumpăra casa.

— Poate. Va fi foarte interesant să descopăr, pentru că în acest moment parcă ar fi apărut din senin.

— Mi-ar plăcea să ştiu mai multe despre Fetele de Sticlă. Cu cât ştiu mai mult despre ele, cu atât sunt şanse mai multe să găsesc cheia.

— O voi suna pe bunica să îmi dea mai multe detalii despre legendă. Pot să îţi povestesc mai multe la cina de mâine.

Se gândi la el, apoi se uită înapoi spre câine. Plângea după ajutor, iar ea nu avea decât patru săptămâni. Pe latura personală,

va menţine totul foarte simplu. Prietenos, dar simplu. Cel puţin până când se va decide ce să facă cu el.

— Va fi o masă pentru doi sau pentru trei?

— Doi.

— În regulă. Poţi să vii să mă iei pe la şapte.

— Minunat!

— Şi poţi ieşi pe acolo. Arătă spre o uşă a curţii interioare.

— Nicio problemă. Merse spre uşă, uitându-se înapoi. Chiar eşti drăguţă, spuse el, apoi deschise uşa suficient de mult pentru a se strecura.

Îl privi cum dezleagă câinele, îl privi luptându-se sub greutate, când Moe sări pentru a-i săruta cu dărnicie faţa. Aşteptă până când ieşiră agitaţi înainte să chicotească.

5

MALORY găsi destul de uşor căsuţa lui Zoe. Era o cutie micuţă pe o bucată îngustă de peluză. Dar era vopsită într-un galben vesel, cu o dungă alb-strălucitoare. Câte un petic colorat de flori îmbobocea viguros de-o parte şi de alta a uşii.

Chiar dacă Malory nu ar fi fost sigură că

aceasta este adresa şi nu ar fi recunoscut maşina parcată a lui Zoe, ar fi ştiut că aceasta este casa după băiatul care era în curte, aruncând mingea sus, în aer, apoi fugind să o prindă.

Arăta aproape la fel de ciudat ca mama lui. Părul negru, ochii cu pleoape lungi pe faţa impasibilă. Avea o construcţie bună în jeansul rupt şi tricoul cu Piraţii din Pittsburgh.

Când o zări pe Malory, rămase cu picioarele depărtate, vârând mingea uşoară în buzunarul mănuşii lui.

Avea atitudinea precaută şi oarecum arogantă a unui băiat căruia i se tunase în cap „nu vorbi cu străinii" şi, crede că este destul de mare, destul de inteligent pentru a se descurca şi singur.

— Tu trebuie să fii Simon. Eu sunt Malory Price, o prietenă a mamei tale. Îşi păstra zâmbetul pe faţă, în timp ce băiatul o măsura – şi îşi dorea să fi ştiut mai multe despre baseball decât că implica un număr de bărbaţi care aruncă, lovesc şi încearcă să prindă o minge şi apoi aleargă pe un teren.

— Este în casă. Pot să o chem. Modul în care a făcut-o a fost să alerge spre uşă şi să strige: „Mamă! A venit o doamnă să te vadă!”

Câteva clipe mai târziu, Zoe deschise uşa de protecţie, rămase acolo ştergându-şi mâinile pe un prosop de vase. Cumva, în ciuda pantalonilor scurţi largi, a tricoului vechi şi a picioarelor goale, reuşea să arate exotic.

— Oh, Malory! îşi ridică mâna pentru a se juca cu unul dintre nasturii cămăşii ei. Nu mă aşteptam…

— Dacă este un moment prost…

— Nu, nu, sigur că nu. Simon, ea este domnişoara Price. Una dintre doamnele cu care voi lucra pentru o vreme.

— Bine. Bună. Acum pot să mă duc la Scott? Am terminat de tuns peluza.

— Arată bine. Nu vrei mai întâi să mănânci ceva?

— Nuu. Când ea îl privi şireată, el zâmbi, arătând un dinte lipsă şi, brusc, un farmec sclipitor. Vreau să spun, nu, mulţumesc.

— Atunci du-te. Distracţie plăcută!

— Da! începu să alerge, apoi se opri când îi spuse numele cu un ton pe care Malory credea că mamele îl dezvoltă în timpul schimbărilor hormonale ale gestaţiei.

Îşi dădu ochii peste cap, dar a avut grijă să fie cu spatele la Zoe când o făcu. Apoi îi aruncă lui Malory un zâmbet rapid şi uşor.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc şi tot

restul!

— Şi mie mi-a făcut plăcere să te cunosc, şi restul, Simon!

O şterse, ca un deţinut care evadează dintre zidurile închisorii.

— Este minunat!

Din cauza declaraţiei lui Malory, faţa lui Zoe se aprinse de mândrie şi plăcere.

— Chiar este, nu-i aşa? Uneori, m-aş strecura pe fereastră când este în curte şi să mă uit la el. El este toată lumea mea.

— Am văzut asta. Şi acum îţi faci griji că ceea ce am făcut ar putea cumva să îl rănească.

— Grija faţă de Simon face parte din fişa postului. Ascultă, îmi pare rău, hai înăuntru. Obişnuiam să îmi petrec sâmbetele la salon, aşa că m-am gândit să profit de ziua asta liberă şi să sap pe aici.

— Ai o casă foarte drăguţă. Trecu dincolo de uşă şi se uită înjur. O casă foarte drăguţă.

— Mulţumesc. Zoe se uită şi ea în jur, mulţumită că reuşise să termine toată sufrageria. Pernele erau umflate pe cuvertura strălucitoare şi veselă de culoare albastră a canapelei, iar măsuţa veche de cafea pe care o cumpărase era eliberată de praf şi ţinea un trio de sticle pline cu

margarete de vară târzie, culese din stratul ei de flori. Covorul ţesut de bunica ei pe când Zoe era încă un copil era proaspăt aspirat.

— Astea sunt minunate! Malory se plimbă prin jur, uitându-se la imaginile înrămate cu localuri străine grupate pe perete.

— Sunt vederi pe care le-am pus în rame. Întotdeauna cer clientelor să îmi aducă vederi când vin din călătorii.

— Sunt foarte inspirate şi distractive.

— Îmi place, ştii, să pun lucrurile cap la cap. Găseşti lucruri în depozite sau la hala de vechituri şi le cari acasă, să le repari. În felul acesta, devin ale tale, în plus, nu costă prea mulţi bani. A, vrei ceva de băut?

— Aş vrea, dacă nu te reţin.

— Nu. Nu cred că am mai avut o sâmbătă liberă de... îşi trecu degetele prin păr. Niciodată, se hotărî ea. Este plăcut să fii acasă şi să ai companie.

Malory avea senzaţia că va fi invitată să se aşeze, în timp ce Zoe se duse înapoi în bucătărie. Pentru a evita asta, se duse şi se aşează singură în cadrul uşii.

— Tu ai plantat singură florile astea?

— Simon şi cu mine. Fără să aibă de ales, Zoe o conduse în bucătărie. Nu am nimic tare de băut. Îmi pare rău, dar nu le ţin în

preajma lui Simon. Am nişte limonadă.

— Este minunat!

Era evident că o prinsese pe Zoe în mijlocul unei şedinţe de curăţenie temeinică a bucătăriei, dar camera tot emana un şarm obişnuit, ca o zonă de zi.

— Îmi place asta. Îşi trecu degetele peste culoarea verde-mentă a dulapului. Arată ce poate face cineva cu imaginaţie, gust şi timp.

— Oh! Zoe scoase din frigider o ulcică joasă de sticlă. Este un adevărat compliment, venind de la cineva ca tine. Vreau să spun de la cineva care cunoaşte arta. Voiam să am lucruri drăguţe, dar să fac şi un loc unde Simon să poată alerga ca un băiat. Şi este mărimea perfectă pentru noi. Nu îmi pasă de milionul de dolari.

Îşi aşează ochelarii pe masă, scuturând din cap.

— Doamne, cât de stupid a sunat. Desigur că îmi pasă de trei milioane de dolari. Ce vreau să spun este că nu am nevoie de un milion. Vreau cât ne-ar ajunge să fim în siguranţă. M-am băgat în asta pentru că părea atât de interesant şi pentru că douăzeci şi cinci de mii era ca un miracol.

— Şi pentru că în noaptea aceea, acolo sus, la Warrior’s Peak, era atât de

impunător, atât de dramatic? Ca şi cum am fi fost vedetele propriilor noastre filme.

— Da. Zoe râse în timp ce turna limonadă. Am fost prinsă de întreaga idee, dar nu m-am gândit deloc, nici măcar o clipă, că riscăm ceva.

— Nu ştiu ce riscăm. Nu îmi voi face griji până când nu vom şti mai multe. Dar eu nu am un copil la care să mă gândesc. Am vrut să trec pe aici şi să îţi spun că, dacă vrei să te retragi, înţeleg.

— M-am gândit la asta. Unul dintre avantajele curăţeniei serioase este că ai timp mult de gândire. Vrei să duci tu astea în spate? Am câteva scaune afară. Este un loc drăguţ.

Au ieşit, şi era un loc drăguţ – curtea aceea mică şi curată, cele două scaune Adirondack pictate cu acelaşi galben însorit ca şi casa şi un arţar mare, umbros.

După ce se aşezară, Zoe respiră adânc.

— Dacă Pitte şi Rowena sunt nişte lunatici care ne-au vizat pe noi din nu se ştie ce motiv, nu mai este cale de întoarcere. Nu va mai conta. Şi dacă sunt, faptul că vom face tot ce putem să găsim cheile pare cel mai normal lucru. Dacă nu sunt, atunci ar trebui să ne ţinem de cuvânt.

— Se pare că suntem în acelaşi loc.

Cochetam cu ideea de a merge din nou la ei, să vorbim, să avem o altă impresie. Într-o zi sau două, dădu din cap Malory, după ce noi – sper – aflăm ceva mai mult. Ştiu că Dana îşi va îndrepta atenţia asupra cărţilor, iar Flynn deja încinge internetul. Dacă găseşte ceva, îmi va spune mâine-seară, la cină.

— Cină? Ieşi cu Flynn?

— Aşa se pare. Malory se încruntă în paharul cu limonadă. La cinci minute după ce a plecat din apartamentul meu, mă întrebam cum de a reuşit să mă convingă.

— Este foarte drăguţ.

— Orice tip ar arăta drăguţ alături de câinele acela mare şi urât.

— Şi a flirtat cu tine. Zoe făcu un semn cu paharul, aşa încât gheaţa zdrăngăni. Foarte tare.

— Am înţeles şi eu asta. Flirtul nu este pe agenda mea în următoarele patru săptămâni, dacă mă voi concentra să găsesc prima cheie.

— Flirtul cu un bărbat drăguţ este un beneficiu suplimentar foarte plăcut. Zoe suspină, se sprijini cu spatele şi îşi vântură degetele de la picioare pe care şi le vopsise roz intens. Sau cel puţin îmi amintesc că era, din trecutul negru, întunecat.

— Glumeşti? Surprinsă, Malory se uită

înapoi la faţa sexy şi feerică a lui Zoe. Probabil că bărbaţii te abordează tot timpul.

— Cei care iniţiază ceva de obicei o lasă baltă când află că am un puşti. Ridică din umeri. Şi nu sunt interesată de chestiile să-ne-dezbrăcăm-şi-să-rămânem-neoficial. Am mai fost acolo.

— Chiar acum, nu sunt interesată de chestii să-ne- dezbrăcăm-şi-să-devenim-serioşi. Trebuie să îmi dau seama ce voi face cu restul vieţii mele. Câştigul meu curent nu va dura o eternitate, dar îmi dau puţin timp pentru a decide dacă într-adevăr vreau propria mea afacere şi cum să o obţin.

— Acesta este un alt lucru la care m-am gândit astăzi. Va trebui să mă întorc la lucru. Dar gândul de a începe o slujbă nouă, cu oameni noi, la mall…

Zoe îşi umflă obrajii şi răsuflă adânc.

— Şi ultimul lucru pe care îl vreau este să încerc să conduc un salon în casă. Nimeni nu te ia în serios dacă faci asta. Încep să creadă că părul este hobbyul tău, în loc de slujbă. În plus, locul unde trăieşti nu mai este acasă şi nu am de gând să îi răpesc acest lucru lui Simon, aşa cum mi-a fost luat mie.

— Mama ta avea salonul acasă?

— Croitorie. Zoe ridică din umeri. A făcut cum a putut mai bine, având în vedere faptul că locuiam la câţiva kilometri distanţă de Nicăieri, Virginia de Vest. Tatăl meu a plecat când aveam doisprezece ani, iar eu eram cea mai mare dintre cei patru copii.

— A fost dur. Îmi pare rău.

— Dur pentru noi toţi, dar, aşa cum am spus, a făcut cum a putut mai bine. Sper numai ca eu să fac mai bine.

— Aş spune că o casă drăguţă şi un cămin pentru tine înseamnă că faci foarte bine.

Culoarea îi umplu faţa.

— Mulţumesc. Oricum, m-am gândit să încep să caut prin preajmă şi să văd dacă găsesc un loc de închiriat pe care să îl transform în salon.

— Dacă găseşti unul, vezi dacă nu găseşti şi un magazin drăguţ pentru mine şi magazinul meu de artă. Cu un hohot de râs, Malory îşi lăsă paharul alături. Sau poate ar trebui să ne combinăm şi să intrăm amândouă în afaceri. Artă şi frumuseţe, un singur magazin. O adunare.

— Este în regulă cu mine, atâta timp cât putem lucra în funcţie de programul lui Simon.

— Putem face asta. Te sun eu.

NU ştia dacă poate fi calificat drept explozie a ideilor, dar era cel puţin o direcţie.

Malory studie indiciul, rând după rând, căutând metafore şi înţelesuri ascunse, sensuri duble, conexiuni mai largi. Apoi începu din nou să îl privească asemenea unui tot unitar.

Erau menţiuni despre zeiţe. Iar înseşi cheile se presupunea că vor descuia sufletele întemniţate. Pune toate acestea laolaltă, îşi spuse ea, şi ai un fel de referinţă religioasă.

Având acest lucru în minte, îşi petrecu restul zilei trecând prin fiecare biserică din Valley.

Se întoarse acasă cu mâinile goale, dar simţea că făcuse ceva pozitiv cu ziua ei.

Se îmbrăcă pentru cină, rămânând simplu la un tricou negru fară mâneci şi pantaloni negri tigheliţi, cu un sacou de culoarea fragilor.

La şapte fix, îşi punea sandalele cu toc şi se pregătea să aştepte. Din experienţa ei, era singura obişnuită să fie gata la timp.

Aşa că a fost surprinsă plăcut să audă bătaia din uşa ei chiar în momentul în care îşi verifica geanta.

— Eşti punctual, îi spuse ea lui Flynn când

deschise uşa.

— De fapt, am ajuns aici în urmă cu zece minute, dar nu am vrut să par nerăbdător. Îi dădu un buchet mic de boboci de trandafir, având aproape aceeaşi culoare ca haina ei. Arăţi uluitor.

— Mulţumesc. Îl privi în timp ce mirosea buchetul.

Era drăguţ, îşi spuse. Cu câine sau fără. O să-l pun în apă. Un gest foarte drăguţ, apropo.

— Aşa m-am gândit. Moe voia să luăm bomboane, dar eu am insistat pentru flori.

Se opri.

— Nu este afară, nu?

— Nu, nu, este acasă, mulţumindu-se cu găleata şi cu maratonul Bugs Bunny de la Cartoon Network. Moe este înnebunit după Bugs.

— Pun pariu. Aranjă florile într-o vază simplă de sticlă. Vrei să bei ceva înainte de a merge?

— Depinde. Poţi să mergi trei străzi în pantofii ăia sau ai prefera să conduc?

— Pot merge trei kilometri pe tocuri. Sunt o femeie de meserie.

— Nu pot să nu fiu de acord. Şi, pentru că nu pot, aş vrea să fac ceea ce am vrut să fac de când am aterizat deasupra ta.

Înaintă. Asta este ceea ce Malory va gândi mai târziu, când creierul său va începe din nou să funcţioneze normal. Pur şi simplu înaintă lângă ea, îşi trecu mâinile peste umerii fetei, apoi îi cuprinse faţa cu ele.

Totul se petrecea foarte încet, foarte delicat. Apoi gura lui era pe a ei, delectându-se pe îndelete. Nu se ştie cum, ajunsese cu spatele lipit de masă, strânsă plăcut între ea şi corpul lui. Nu se ştie cum, mâinile ei erau strânse pe şoldurile lui, cu degetele înfipte.

Nu se ştie cum, ea aluneca în sărut fără nici cel mai mic murmur de protest.

Degetele lui se strecurară în părul ei şi îi ciuguli, nu tocmai jucăuş, buza de jos. Când îşi recăpătă respiraţia, tonul sărutului se schimbă de la căldura de flirt la fierbinţeala cărnii.

— Oh! Aşteaptă. Reuşi să audă ecoul care se stingea al clopotelor de alamă din capul ei, dar corpul ei rămânea lipit de al lui.

— Bine. Imediat.

Avea nevoie încă o clipă de ea, de gustul ei şi de senzaţia pe care i-o dădea. Era mult mai mult decât se aşteptase, şi se aşteptase de fapt la o lovitură destul de puternică.

Era ceva extrem de erotic în parfumul ei, ca şi cum gura ei era o delicatesă pe care

fusese îngăduit să o guste numai. Şi era ceva atât de moale în textura ei, toţi norii aceia de păr aurit, toate curbele acelea minunate.

Îi frecă buzele cu ale lui pentru ultima dată, apoi se dădu înapoi.

Femeia se uita la el, cu ochii aceia albaştri, despre care el decisese că sunt irezistibili, largi şi prudenţi.

— Poate... Spera că respiraţia lungă, înceată, va reveni la nivelul vocii. Poate că acum ar fi bine să plecăm.

— Sigur. Îi oferi mâna şi se simţi flatat când, nu numai că o evită, dar îl ocoli cu totul pentru a-şi lua geanta. M-am gândit că, dacă te sărut acum, nu mă voi mai gândi la asta toată seara şi nu voi pierde şirul conversaţiei.

Se duse spre uşă şi i-o deschise.

— Problema este că, acum, că te-am sărutat, probabil că mă voi gândi, din nou, la sărutul tău toată seara şi voi pierde şirul conversaţiei. Aşa că, dacă vei observa că mintea mea o ia razna, vei şti de ce şi unde.

— Crezi că nu ştiu de ce tocmai ai spus asta. Ieşi alături de el în lumina sclipitoare a nopţii. Spunând asta, ai plantat sămânţa în capul meu, astfel încât să mă gândesc toată seara la faptul că m-ai sărutat. Sau acesta

este planul.

— La naiba, eşti bună. Dacă eşti destul de rapidă să dezlegi planurile mişeleşti ale unui bărbat cu privire la sex, puzzle-ul cu cheia ar trebui să fie o joacă de copii pentru tine.

— Aşa ai crede, nu? Dar ideea este că pur şi simplu am avut mai multe experienţe cu planurile mişeleşti ale bărbaţilor cu privire la sex, decât am avut cu puzzle-uri privitoare la zeiţe şi vrăji mitologice.

— Nu ştiu de ce – îi prinse mâna în a lui, zâmbi la privirea lungă pe care ea i-o trimise –, dar găsesc acest lucru foarte excitant. Dacă te oblig să bei vin la cină, îmi vei spune mai multe despre aceste experienţe? Poate că sunt câteva planuri pe care le-am ratat.

— O să îmi iei un Martini, apoi vom vedea.

Alesese unul dintre cele mai drăguţe restaurante din oraş şi rezervase o masă în fundul terasei, cu vedere spre munţi.

În momentul în care ea sorbea din paharul cu Martini, era din nou relaxată.

— Mi-ar plăcea să vorbim despre cheie. Dacă o să văd că atenţia ta rătăceşte, o să te lovesc pe sub masă.

— Am notat. Mai întâi aş mai vrea să spun un lucru.

— Dă-i bătaie.

Se aplecă spre ea, respirând adânc.

— Miroşi extraordinar.

Se aplecă spre el.

— Ştiu. Acum, nu ai vrea să ştii ce am făcut astăzi? Aşteptă o clipă, apoi îl lovi uşor peste gleznă.

— Ce? Da. Îmi pare rău.

Îşi ridică paharul să mai ia o înghiţitură pentru a-şi ascunde amuzamentul.

— Mai întâi am fost să o văd pe Zoe.

Îi relată pe scurt conversaţia lor, făcând pauză când le-a fost adus primul fel.

— O căsuţă galbenă. Flynn dădu din cap, în timp ce avea imaginea în faţa ochilor. Era maro, rahat de câine. Chiar a renovat-o. Dacă stau să mă gândesc, am văzut puştiul în curte.

— Simon. Seamănă cu ea. Este aproape bizar.

— Acum, că ai adus vorba, ar fi trebuit să pun cap la cap atunci când am văzut-o, dacă aş fi putut să îmi iau ochii de la tine pentru două minute.

Buzele ei se crispară şi, la naiba, era flatată.

— Eşti foarte bun la asta – atât sincronizare, cât şi transmitere.

— Mda, este un dar.

— Apoi am fost să o văd pe Dana în apartamentul ei. Era îngropată în cărţi şi planuri.

— Două dintre cele mai bune lucruri ale ei.

— Nu a putut încă să descopere o versiune a poveştii Surorilor de Sticlă, dar lucrează la ea. Apoi am avut ideea asta. Zeiţele sunt echivalente adorării. Tot ceea ce am citit indică faptul că o mulţime de biserici au fost construite pe locurile păgâne de adorare. Cele mai multe sărbători ale creştinilor coincid cu primele zile sfinte ale păgânilor, care erau bazate pe anotimpuri, agricultură, lucruri de genul acesta. Aşa că am fost la biserică. De fapt, am mers în fiecare biserică şi templu pe o rază de douăzeci de mile.

— Este o legătură interesantă. Doamne, ce gândire clară.

— Asta este una dintre aptitudinile mele cele mai mari. Am tot văzut şi revăzut indiciul. M-am uitat cu el, m-am uitat fără el, zeiţă cântătoare şi tot aşa. Astfel că m-am dus să caut. Nu mă aşteptam să intru şi să văd că mă aşteaptă cheia în strană, dar m-am gândit că poate voi vedea un simbol, înţelegi? Ceva lucrat pe o fereastră de sticlă pătată sau morminte. Dar nu am văzut.

— Totuşi, a fost o idee bună.

— Una mai bună ar fi să ne întoarcem la casa aceea şi să vorbim din nou cu Pitte şi Rowena.

— Poate. Vrei să ştii ce am descoperit eu?

— Da. Aşteptă până când li se serviră antreurile, apoi studie peştele ei şi friptura lui.

— Ce spui despre surf şi curse de cai?

— Blamabil. Îşi tăiară porţiile, apoi le împărţiră.

— Ştii, chestia asta s-ar putea dezvolta în ceva serios. Tu şi cu mine? Mulţi oameni au reticenţe când este vorba despre a împărţi mâncarea. Nu am înţeles niciodată asta. Gustă friptura. Vreau să spun că este doar mâncare. Se presupune că trebuie să o mănânci. Care este diferenţa dacă a fost pe farfuria altcuiva?

— Este un element interesant de transformat într-o potenţială relaţie. Aşadar, ce ai aflat?

— Am vorbit cu bunica mea despre poveste. Erau câteva detalii pe care nu mi le aminteam foarte clar. Mai întâi, au fost disensiuni în cadrul clasei sociale pentru că regele-zeu a transformat o muritoare în regina lui. Era în regulă să te joci cu muritorii, dar el a adus-o dincolo de Cortina

Puterii sau de Cortina Viselor. Se numeşte în ambele feluri. Şi a făcut-o soţia lui. Din această cauză, unii zei s-au îndepărtat de tânărul rege şi de soţia lui muritoare, stabilind propriile reguli.

— Politică.

— Nu pot scăpa de ea. Normal, asta nu a picat prea bine regelui. Mai sunt alte poveşti, pline de război, intrigi şi eroi, şi acestea ne îndreaptă spre fiice. Erau mult iubite de părinţii lor şi de cei loiali regelui şi soţiei sale. Fiecare era inimoasă, aşa cum era de aşteptat, şi fiecare avea acea putere – un talent. Una dintre ele era artistă, una era poet, iar alta luptător. Devotate una celeilalte, au crescut în regat, învăţate de o tânără zeiţă a magiei, păzite de zeul luptător cel mai de încredere al regelui. Atât profesoara, cât şi luptătorul trebuiau să fie cu ele tot timpul, pentru a le ţine în siguranţă de comploturile care le înconjurau.

— În tablou erau două imagini: un bărbat şi o femeie, pe fundal. Păreau să fie îmbrăţişaţi.

Flynn făcu un gest cu furculiţa, apoi renunţă la friptură.

— Asta se potriveşte cu ceea ce urmează. Sfătuitorii regelui organizau o adunare

pentru a căsători cele trei fete cu trei zei de rang înalt din sciziunea cealaltă, pentru a unifica din nou regatul, dar regelui autoproclamat al sciziunii adverse nu îi plăcea ideea de a renunţa la tronul său. Puterea îl corupsese şi era consumat de sete mai de mult, pentru dominarea completă a acestei, să îi spunem, lumi de infern şi cea a muritorilor. Voia să le ucidă pe fiice, dar ştia că, dacă va face aceasta, majoritatea adepţilor lui credincioşi se vor întoarce împotriva lui. Aşa că a ticluit un complot şi cei doi care erau cei mai apropiaţi fetelor l-au ajutat, îndrăgostindu-se.

— Le-au trădat pe surori?

— Nu cu ştiinţă. Mai turnă vin în paharele lor. Din neatenţie. Pentru că mai degrabă se uitau unul la celălalt, în loc să aibă grijă de sarcina lor. Şi pentru că fetele erau tinere femei, pentru că îi plăceau pe cei doi paznici ai lor, a făcut uşor ca iubiţii să dispară din când în când. Şi într-o zi, când erau neprotejate, vraja a fost aruncată.

— Sufletele lor au fost furate.

— Este mai mult decât atât. Mai mănânci şi restul de friptură?

— Hm. Se uită în jos spre farfuria ei. Nu. O vrei?

— Pentru Moe. Dacă mă întorc cu mâna goală, o să fie ursuz. Ceru ospătarului să pună la pachet restul, apoi zâmbi spre Malory. Desert?

— Nu, doar cafea. Spune-mi mai departe.

— Două cafele, o creme brulee şi două linguriţe. Nu ai cum să stai la distanţă de creme brulee, îi spuse el lui Malory, apoi se aplecă înainte pentru a termina povestea. Regele cel rău este un băiat deştept şi vrăjitor. Nu este acuzat de uciderea unor inocenţi şi îl întoarce pe bunul rege şi politica acestuia împotriva sa. Dacă o muritoare este potrivită pentru a fi regină, dacă trei fete pe jumătate muritoare sunt potrivite să facă parte din clasa înaltă, atunci lasă-i pe muritori să demonstreze. Numai muritorii pot dezlega vraja. Până când va fi împlinit, fetele vor dormi, fară să le fi făcut vreun rău. Dacă femeile muritoare, câte o reprezentantă a fiecărei fete, pot găsi câte o cheie din cele trei, atunci Cutia Sufletelor va fi deschisă, sufletele fiicelor aduse la viaţă, iar regatul va fi unificat.

— Şi dacă dau greş?

— Cea mai populară versiune, conform celor spuse de bunica mea, este că regele a impus o limită de timp. Trei mii de ani –

câte un mileniu pentru fiecare fată. În cazul în care cheile nu sunt găsite, şi cutia nu este descuiată în acest timp, el va conduce regatul singur, atât lumea zeilor, cât şi pe cea a muritorilor.

— Nu am înțeles niciodată de ce cineva vrea să conducă lumea. Pentru mine pare o adevărată durere de cap. Îşi strânse buzele când farfuria cu creme brulee a fost aşezată între ei. Flynn avea dreptate, îşi spuse. Nu se va putea abţine. Ce s-a întâmplat cu cei doi iubiţi?

— Şi aici sunt mai multe versiuni. Îşi afundă linguriţa într-un capăt al porţiei, în timp ce Malory făcea acelaşi lucru în celălalt capăt. Alegerea bunicii mele este că regele îndurerat i-a condamnat pe îndrăgostiţi la moarte, dar că soţia lui a intervenit, implorând îndurare. Au fost alungaţi dincolo de Cortina Viselor, fiindu-le interzis să se întoarcă până când vor găsi trei muritoare care să descuie cutia cu suflete. Şi astfel ei rătăcesc pe pământ, zei trăind ca muritori, în căutarea unei triade care să elibereze nu numai sufletele fiicelor, ci şi pe ale lor.

— Rowena şi Pitte cred că ei sunt profesoara şi luptătorul?

Îi plăcea faptul că li se potriveau

concluziile.

— Asta ar fi alegerea mea. Ai o pereche de ciudaţi pe mână, Malory. Este o poveste destul de drăguţă. Romantică, plină de culoare. Dar când oamenii se aruncă şi, aruncă şi pe alţii în nişte roluri, te îndrepţi spre psiho-ville.

— Uiţi de bani.

— Nu, nu uit. Banii mă îngrijorează. Şaptezeci şi cinci de mii înseamnă că pentru ei nu mai este un joc, nu un rol micuţ pentru distracţie. Iau lucrurile în serios. Fie într-adevăr cred mitul, fie plantează sămânţa unei înşelătorii.

Ea se jucă cu o altă linguriţă de creme brulee.

— Cu cei douăzeci şi cinci de mii am acum aproximativ douăzeci şi cinci de mii două sute cinci dolari, ceea ce include şi cei douăzeci de dolari pe care i-am găsit de dimineaţă în buzunarul hainei. Părinţii mei fac parte din clasa oamenilor de mijloc. Nu sunt bogaţi şi nici influenţi. Nu am prieteni sau iubiţi bogaţi sau influenţi. Nu am nimic care să merite să fiu înşelată.

— Poate că ei caută altceva, ceva la care nu te-ai gândit. Dar să ne întoarcem puţin la iubiţi. Ai vreunul sărac?

Ea sorbi din cafea, măsurându-l peste

marginea cănii. Soarele apusese în timp ce ei luaseră cina. Acum între ei licărea lumina lumânărilor.

— Nu în acest moment.

— Uite o coincidenţă aici. Nici eu.

— Sunt pe piaţă în căutarea unei chei, Flynn, nu a unui iubit.

— Presupui că există cheia.

— Da, aşa este. Dacă nu aş presupune asta, nu m-aş mai chinui să o caut. Şi mi-am dat cuvântul că o voi căuta.

— Te voi ajuta să o găseşti.

Ea îşi lăsă din nou cana pe masă.

— De ce?

— Din mai multe motive. Primul, în mod normal sunt un tip curios şi, oricum se va termina chestia asta, este o poveste interesantă. Îşi trecu un deget peste dosul palmei ci, iar micul fior îi dansă prin tot braţul. Al doilea, este implicată şi sora mea. Al treilea, voi fi în preajma ta. Aşa cum cred eu, nu vei putea să mi te împotriveşti, aşa cum nu ai putut cu creme brulee.

— Asta este încredere sau vanitate?

— Doar soartă, draga mea. Uite ce, de ce nu mergem la mine şi să… Mda, la dracu', nu mă gândeam să te sărut din nou până când mi-ai aruncat privirea asta mucoasă. Acum mi-am pierdut din nou şirul

gândurilor.

— Eu nu am nicio problemă în a urmări acest şir.

— Bine, nu era trenul meu, dar sunt gata să sar la bord. Voiam să spun că ne-am putea întoarce pentru a mai face ceva cercetări. Îţi pot arăta ce am aflat până acum, practic nimic. Nu pot găsi nicio informaţie despre binefăcătorii tăi, cel puţin nu sub numele pe care le-au folosit pentru a cumpăra Peak şi nici sub alte variante ale acelor nume.

— Pentru moment, voi lăsa cercetarea în seama ta şi a Danei. Ridică din umeri. Am alte piste de urmărit.

— Cum ar fi?

— Logică. Zeităţi. În zonă sunt câteva magazine New Age. Le voi cerceta. Şi mai este pictura. Voi afla cine a pictat tabloul, să văd ce altceva el sau ea a mai făcut şi unde pot fi aceste portrete. Cine le deţine, cum au intrat în posesia lor. Mai trebuie să fac o vizită la Warrior’s Peak, să mai vorbesc o dată cu Pitte şi Rowena şi să mă mai uit o dată la tabloul acela. O privire mai atentă.

— Voi merge cu tine. Este o poveste aici, Malory. Ar putea fi o mare păcăleală, lucru care ar putea fi o ştire importantă şi de

datoria mea să o relatez.

Ea înţepeni.

— Nu ai nicio dovadă că Rowena şi Pitte nu sunt în regulă – poate că sunt nebuni, dar nu nişte escroci.

— Uşor. Ridică o mână în semn de pace. Nu voi scrie nimic până când nu am toate datele. Nu pot avea toate datele până când nu-i cunosc pe toţi jucătorii. Trebuie să am o portiţă de intrare în casa aceea. Şi eşti tu. În schimb, vei beneficia de aptitudinile mele agere de investigator şi de hotărârea mea de reporter perseverent. Voi merge cu tine, altfel îi voi spune Danei să mă ducă acolo.

Bătu cu un deget în masă, în timp ce îşi evalua opţiunile.

— S-ar putea să nu vorbească cu tine. De fapt, s-ar putea să nu le placă faptul că te-am implicat în toată povestea asta, chiar şi la un nivel periferic.

— Lasă-mi mie partea asta. Faptul că intru în locuri unde nu îmi este permis să intru este o parte din fişa postului meu.

— Aşa ai reuşit să intri la mine în apartament seara trecută?

— Au! De ce nu mergem acolo mâine-dimineaţă? Pot să te iau pe la zece.

— În regulă. Ce rău ar putea fi dacă îl are cu ea?

— NU este nevoie să mă duci până la uşă, spuse Malory, în timp ce se apropiau de clădirea ei.

— Sigur că este. Eu sunt un tip de modă veche.

— Nu, nu eşti, şopti ea, în timp ce îşi căuta cheia în geantă. Nu o să te invit înăuntru.

— Bine.

Ea îi aruncă o privire în timp ce se apropiau de uşă.

— Ai spus şi că eşti un bărbat binevoitor, indolent. Nici asta nu eşti. Este un şiretlic.

El zâmbi.

— Asta este?

— Da. Eşti încăpăţânat şi insistent şi mai mult decât puţin arogant. Scapi cu asta pentru că îţi pui un zâmbet larg, fermecător şi imaginea asta de nu-aş-face-rău- niciunei-muşte. Dar acestea sunt numai unelte pentru a te ajuta să obţii ceea ce doreşti.

— Doamne, vezi prin mine! Privind-o, răsuci între degete o şuviţă din părul ei. Acum va trebui fie să te ucid, fie să mă însor cu tine.

— Şi faptul că, până la un anumit nivel, eşti atrăgător nu te face mai puţin supărător. Aici zace hiba.

În timp ce spunea aceste cuvinte, el îi

prinse faţa cu mâinile şi îşi strivi cu entuziasm buzele de ale ei. Căldura ţâşni direct din abdomenul ei şi părea să se împrăştie până în vârful capului.

— Nici asta, reuşi ea. Strecură cheia în broască, deschizând uşa. Apoi o închise în faţa lui. După o fracţiune de secundă, o deschise brusc. Mulţumesc pentru cină.

El se balansă pe călcâie când uşa i se închise în faţă pentru a doua oară. Când se îndepărtă, fluiera şi se gândea că Maloiy Price era genul de femeie care făcea cu adevărat interesantă viaţa unui bărbat.

6

DANA îşi înghiți prima cană de cafea în timp ce stătea goală în bucătăria ei mică, ţinând ochii închişi şi creierul amorţit. O sorbi fierbinte, neagră, tare, înainte să lase să îi scape un uşor oftat de uşurare.

Goli jumătate din a doua cană în drum spre duş.

Nu o deranjau dimineţile, în special pentru că nu era niciodată suficient de trează pentru a obiecta în privinţa lor. Rareori rutina ei varia. Ceasul suna, ea îl oprea, apoi se rostogolea afară din pat şi se clătina spre bucătărie, unde cafetiera

automată pregătise deja prima cană.

După o cană şi jumătate, privirea ei era destul de clară pentru duş.

Până când termina, circuitele ei erau pregătite şi funcţionale, iar ea era prea trează să se supere că este trează. Bea a doua jumătate a celei de-a doua cafele şi asculta ştirile de dimineaţă în timp ce se îmbrăca pentru noua zi.

Cu un covrig prăjit şi o a treia cană de cafea, se aşeza cu cartea pentru micul dejun.

Întorcea numai o a doua pagină când o bătaie în uşă o întrerupse într-unul dintre cele mai sacre ritualuri.

— La naiba!

Lăsă un semn. Supărarea dispăru puţin când deschise uşa lui Malory.

— Nu eşti tu fata cea strălucitoare-şi-devreme?

— Îmi pare rău. Spuneai că lucrezi dimineaţa asta, aşa că m-am gândit că până acum vei fi în picioare.

— Sunt în picioare, oricum. Se sprijini o clipă de tocul uşii şi analiză verdele cu pătrate al fustei moi de bumbac care se potrivea perfect cu culoarea pantalonilor bufanţi purtaţi de Maloiy. Aşa cum alunecă porumbeii, la fel şi ea purta perfect asortată

ca nuanţă şi textură geanta de pe umăr. Întotdeauna te îmbraci aşa? o întrebă Dana.

— Aşa cum?

— Perfect.

Râzând uşor, Malory se uită în jos spre ea.

— Mă tem că da. Este obligatoriu.

— Îţi şi stă bine. Şi probabil că voi ajunge să te urăsc din cauza asta. Oricum, intră.

Camera era o bibliotecă, neoficială, compactă. Cărţile erau aşezate pe rafturi dispuse de-a lungul a doi pereţi, de la podea până la tavan, pe mese, ca nişte bibelouri, strânse în jurul camerei, ca nişte soldaţi. O loviră pe Malory mai mult decât cunoaşterea sau divertismentul, chiar mai mult decât poveştile sau informaţia. Erau culoare şi textură, într-o schemă aleatorie, şi totuşi cumva complex decorativă.

Piciorul lung al camerei în formă de L se lăuda cu şi mai multe cărţi, la fel ca masa mică pe care erau aşezate resturile micului dejun al Danei.

Cu mâinile în şolduri, Dana se uita la Malory care privea încăperea. Mai văzuse această reacţie şi înainte.

— Nu, nu le-am citit pe toate, dar o voi face. Şi nu, nu ştiu câte am. Vrei cafea?

— Lasă-mă să te întreb asta. Foloseşti vreodată serviciile bibliotecii?

— Sigur, dar trebuie să le am. Dacă nu am douăzeci-treizeci de cărţi chiar aici, aşteptând să fie citite, încep să freamăt. La mine acest lucru este obligatoriu.

— Bine. O să trec peste cafea, mulţumesc. Am băut deja o ceaşcă. Două, şi sunt ciudată.

— Două, şi abia reuşesc să formez o propoziţie completă. Covrig?

— Nu, dar tu continuă. Voiam să te prind înainte să pleci la muncă. Să te pun la curent.

— Pune-mă. Dana făcu un gest spre un al doilea scaun de la masă, apoi se aşează să îşi termine micul dejun.

— În dimineaţa asta, mă întorc la Warrior's Peak. Cu Flynn.

Buzele Danei se curbară.

— M-am gândit eu că se va băga pe fir. Şi se va da la tine.

— Este vreunul din lucrurile astea o problemă pentru tine?

— Nu. Este prea deştept ca să cedeze. Acesta este unul dintre modurile în care face oamenii să îşi verse nervii. Dacă nu s-ar fi băgat, l-aş fi ispitit până când ne-ar fi ajutat. Iar în ceea ce priveşte faptul că se dă la tine, m-am gândit că o va face fie cu tine, fie cu Zoe. Lui Flynn chiar îi plac femeile,

iar ele chiar îl plac pe el.

Malory îşi aminti cum se apropiase de ea în bucătărie, felul în care se pliase ca plastilina.

— În mod clar există o legătură chimică aici, dar încă nu m-am hotărât dacă îmi place sau nu.

Dana îşi ronţăi covrigul.

— Ai putea la fel de bine să cedezi. Te va doborî, lucru la care din nou se pricepe foarte bine. Este ca un nenorocit collie de graniţă.

— Poftim?

— Ştii cum mână oile? îşi folosi mâna liberă, mişcând-o în zigzag, la dreapta şi la stânga, în mod demonstrativ. Cum le face să meargă înainte, le răsuceşte până când oile sfârşesc prin a merge acolo unde vrea collie? Aşa este Flynn. Vei spune, nu, vreau să merg acolo, iar el îşi spune, păi, îţi va fi mai bine dincolo. Aşa că sfârşeşti prin a merge dincolo înainte să îţi dai seama că ai fost mânată.

Îşi linse de pe degete crema de brânză.

— Şi prostia este că, atunci când te afli acolo, aproape întotdeauna îţi dai seama că îţi este mai bine. El rămâne în viaţă pentru că niciodată nu îţi zice „ţi-am spus eu”.

Se dusese să ia cina cu el, nu? se gândi

Malory. Îl sărutase de două ori. De trei, dacă gândea totul tehnic. Şi nu numai că venea cu ea la Warrior's Peak, o conducea. Hm.

— Nu-mi place să fiu manevrată.

Expresia Danei era o combinaţie de milă şi amuzament.

— Păi, vom vedea cum merge. Se ridică, adunând farfuriile. La ce te aştepţi de la Rowena şi Pitte?

Nu mă aştept să obţin prea multe de la ei. Este vorba de tablou. Malory o urmă pe Dana în bucătăria mică. Nu o surprinse să găsească şi acolo cărţi, aşezate pe cămara deschisă, unde majoritatea bucătarilor ar fi depozitate mostre de mâncare.

Tabloul este cumva important, continuă ea, în timp ce Dana spăla vasele. Ce spune, cine spune.

Se opri o clipă pentru a explica restul poveştii, aşa cura i-o spusese Flynn la cină.

— Aşa că au luat rolurile profesoarei şi ale luptătorului.

— Asta este teoria, confirmă Malory. Mă interesează cum vor reacţiona când voi da năvală. Şi îl pot folosi pe Flynn pentru a le distrage atenţia destul de mult pentru a avea timp să mai arunc o privire la tablou şi să îi fac câteva fotografii. El ne-ar putea

duce la alte tablouri cu teme similare. Ne-ar putea fi de folos.

— În dimineaţa aceasta, voi face o cercetare a artei mitologice. Dana se uită la ceas. Trebuie să plec. Noi trei ar trebui să ne întâlnim să vorbim despre asta cât de repede putem.

— Hai să vedem ce aflăm astăzi.

Ieşită împreună, şi Malory se opri pe trotuar.

— Dana. Este o nebunie să facem toate astea?

— Al naibii de corect. Sună-mă când te întorci de la Peak.

ERA o călătorie mai plăcută, chiar dacă cu mai puţină atmosferă, într-o dimineaţă însorită. Ca pasager, Malory a putut să se bucure de decorul montan şi să se întrebe cum era să locuieşti în vârf, unde cerul părea la numai o palmă distanţă şi lumea se întindea dedesubt, ca un tablou.

„O imagine potrivită unor zei”, îşi spuse ea. Semeaţă şi dramatică. Nu avea nicio îndoială că Rowena şi Pitte îl aleseseră pentru puterea lui, ca şi pentru intimitate.

În alte câteva săptămâni, când dealurile acelea elegante, rotunjite vor simţi răcoarea toamnei, culorile vor uimi ochii şi vor tăia respiraţia.

Ceaţa va pluti dimineaţa, alunecând în cutele şi adâncimile dintre dealuri, întinzându-se ca nişte iazuri sclipitoare, până când le va dizolva soarele.

Cu toate acestea, casa va rămâne în picioare, neagră ca miezul nopţii, cu liniile sale capricioase gravate spre cer. Păzind valea sau privind-o. Oare ce văzuse, se întrebă ea, an după an, de-a lungul decadelor?

Ce ştia?

Întrebarea îi aduse un fior, o senzaţie ascuţită, bruscă de teamă.

— Frig?

Dădu din cap şi coborî fereastra. Dintr-odată, în maşină părea cald şi sufocant.

— Nu. Mă sperii singură, asta este tot.

— Dacă nu vrei să faci asta acum…

— Vreau să o fac. Nu mi-e teamă de doi excentrici bogaţi. De fapt, îmi plac. Şi vreau să văd din nou tabloul. Nu mă pot opri să mă gândesc la el. În orice direcţie îmi fuge mintea, revine întotdeauna la tablou.

Se uită pe fereastră, în pădurea deasă, înfrunzită.

Ţi-ar plăcea să locuieşti aici?

— Nu.

Intrigată, se uită spre el.

— A fost repede.

— Sunt un animal social. Îmi place să am oameni în jur. Este posibil ca lui Moe să îi placă. Se uită în oglinda retrovizoare şi îl văzu pe Moe cu nasul scos pe deschizătura mică a ferestrei şi urechile clăpăuge fluturând.

— Nu pot să cred că ai adus câinele.

— Îi place să meargă cu maşina.

Ea se răsuci, studiind expresia extaziată a lui Moe.

— Este evident. Te-ai gândit vreodată să îl tunzi, astfel încât să nu îi mai între părul în ochi?

— Nu spune tuns. Flynn se încruntă în timp ce şoptea cuvântul. Încă nu am trecut peste toată treaba cu castratul.

Încetini când trecură de-a lungul zidului ce mărginea proprietatea. Apoi se opri pentru a-i cerceta pe luptătorii gemeni care flancau poarta de fier.

— Nu par prietenoşi. Am campat aici de câteva ori cu câţiva prieteni când eram în liceu. Pe atunci, casa era goală, aşa că am sărit peste zid.

— Aţi intrat în casă?

— Nu am găsit suficient curaj pentru asta în şase sticle de bere, dar ne-am distrat al dracu’ speriindu-ne singuri. Jordan pretindea că a văzut o femeie plimbându-se

pe parapet sau cum i-o zice. Jura că a văzut-o. Mai târziu, a scris o carte despre ea, aşa că bănuiesc că a văzut ceva. Jordan Hawke, adăugă Flynn. Poate ai auzit de el.

— Jordan Hawke a scris despre Warrior's Peak?

— El i-a spus…

— Phantom Watch. Am citit cartea. În timp ce un fior de fascinaţie îi străbătea şira spinării, se uită printre gratiile porţii. Desigur. O descrisese perfect, dar el era un scriitor minunat. Se uită înapoi spre Flynn, suspicioasă.

Eşti prieten cu Jordan Hawke?

— De când eram copii. El a crescut în Valley. Cred că aveam şaisprezece ani – eu, Jordan şi Brad, beam de stingeam bere în pădure, pocneam ţânţari de mărimea unei vrăbii şi spuneau minciuni foarte inventive despre bravurile noastre sexuale.

— Este ilegal să bei la şaisprezece ani, spuse Malory strâmbând din nas.

El se răsuci şi îi văzu ochii râzând chiar şi prin lentilele negre ale ochelarilor de soare.

— Sincer? Ce o fi fost în capul nostru? Oricum, zece ani mai târziu, Jordan a scris primul lui roman celebru, iar Brad a început să conducă imperiul familiei – asta ar însemna cherestea şi lanţul Homemakers

pentru Bradley Charles Vane IV, iar eu plănuiam să mă îndrept spre New York pentru a fi mare reporter pentru Times.

Genele ei fluturară.

— Ai lucrat pentru New York Times?

— Nu, nu m-am dus niciodată. Una câte una, spuse el ridicând din umeri. Hai să vedem ce pot face ca să trecem dincolo de porţile acestea.

În timp ce încerca să coboare din maşină, porţile se deschiseră cu o tăcere oarecum de pe altă lume care îi trimise un fior dansând pe ceafa.

— Ar fi trebuit să le ungă, şopti el. Şi bănuiesc că cineva ştie că suntem aici.

Reveni în spatele volanului şi trecu printre porţi.

Casa arăta la fel de ciudată, pustie şi uimitoare în lumina zilei cum arătase în noaptea aceea furtunoasă. Nu mai era niciun cerb magnific care să o întâmpine, dar steagul cu cheia ca emblemă flutura în înalt, alb, iar râurile de flori curgeau pe dedesubt. Garguii se agăţau de piatră şi, în mintea lui Malory, păreau că stau gata să sară, nu tocmai jucăuş, asupra oricărui vizitator.

— Nu am ajuns niciodată atât de aproape la lumina zilei. Încet, Flynn ieşi din maşină.

— Este bizar.

— Da, dar într-un mod pozitiv. Este extraordinar, ca ceva pe care te aştepţi să îl vezi de pe o stâncă, deasupra unei mări furioase. Păcat că nu este niciun şanţ de fortificaţii. Asta ar fi pus capac.

— Aşteaptă să vezi interiorul. Malory merse lângă el şi nu obiectă absolut deloc când Flynn o luă de mână. Gâdilatul din gât o făcea să se simtă prostuţă şi femeie.

Nu ştiu de ce sunt atât de nervoasă. Îşi dădu seama că şoptise, apoi mâna ei tresări în cea a lui Flynn când uşa mare de la intrare se deschise.

Rowena stătea încadrată de tocul uşii. Purta pantaloni simpli de culoare gri, cu o cămaşă largă de culoarea pădurii. Părul i se revărsa peste umeri, buzele îi erau fără ruj, iar picioarele goale. Dar, oricât de neoficială îi era ţinuta, reuşea să arate exotic, ca o regină străină plecată într-o vacanţă liniştită.

Malory văzu sclipirea diamantelor din urechile ei.

— Ce drăguţ! Rowena întinse o mână pe care inelele străluceau cu eleganţă. Ce drăguţ să te văd din nou, Malory. Şi mi-ai adus o surpriză atât de fermecătoare.

— Flynn Hennessy. Este fratele Danei.

— Bine ai venit! Pitte se va întoarce imediat. Tocmai termina o convorbire telefonică. Le făcu semn să între.

Flynn se chinui să nu se holbeze la hol.

— Nu pare genul de loc în care să găseşti telefoane.

Chicotitul Rowenei era jos, aproape un tors.

— Ne bucurăm de avantajele tehnologiei. Veniţi, o să luăm un ceai.

— Nu vrem să te deranjăm, începu Malory, dar Rowena o opri cu un gest al mâinii.

— Oaspeţii nu sunt niciodată un deranj.

— Cum aţi aflat despre Warrior's Peak, domnişoară…

— Rowena. Îşi trecu braţul mătăsos pe sub al lui Flynn, în timp ce îi conducea în salon. Pitte are întotdeauna urechea pusă la pământ pentru orice loc interesant.

— Călătoriţi mult?

— Da, călătorim.

— Pentru muncă sau plăcere?

— Fără plăcere, munca nu are niciun rost. Îşi trecu jucăuş un deget în josul braţului său. Nu vreţi să vă aşezaţi? A, uite şi ceaiul.

Malory o recunoscu pe servitoarea de la prima vizită, care aduse în tăcere tava cu ceai şi plecă la fel de tăcut.

— În ce afaceri lucraţi? întrebă Flynn.

— Oh, facem puţin din asta, puţin din aia şi încă alte câteva. Lapte? o întrebă ea pe Malory, în timp ce turna. Miere, lămâie?

— Puţină lămâie, vă rog. Am multe întrebări.

— Sunt sigură de asta, la fel ca încântătorul tău însoţitor. Cum îţi place ceaiul, Flynn?

— Negru, este în regulă.

— Atât de american. Tu în ce afaceri lucrezi, Flynn?

El luă ceaşca delicată care îi era oferită. Privirea lui era directă şi dintr-odată foarte rece.

— Sunt sigur că deja ştiţi. Nu aţi scos numele surorii mele din pălărie. Ştiţi tot ce trebuie să ştiţi despre ea şi asta mă include şi pe mine.

— Da. Rowena adăugă atât lapte, cât şi miere în propriul ceai. În loc să pară insultată sau întristată, părea mulţumită. Afacerile cu presa probabil că sunt foarte interesante. Atâta informaţie de adunat şi împrăştiat. Îmi imaginez că este nevoie de o minte isteaţă pentru a şti să le facă bine pe amândouă. Şi iată-l şi pe Pitte.

„El intră în cameră ca un general”, îşi spuse Flynn.

Măsurând câmpul, schiţându-şi abordarea. Indiferent cât de genial era zâmbetul lui, Flynn era sigur că dedesubt se afla un soldat de oţel.

— Domnişoară Price! Ce plăcere să vă văd din nou! îi întinse mâna, o ridică la câţiva centimetri distanţă de buzele sale, cu un gest care părea prea fluid pentru a fi natural.

— Vă mulţumesc că ne-a fi primit. El este Flynn…

— Da. Domnul Hennessy. Îi făcu un semn înclinând capul. Ce mai faceţi?

— Destul de bine.

— Prietenii noştri au întrebări şi preocupări, îi spuse Rowena, în timp ce îi dădea ceaşca de ceai pe care o pregătise deja.

— Normal. Pitte se aşează. Bănuiesc că vă întrebaţi dacă nu suntem… întoarse spre Rowena o privire oarecum curioasă.

— Nebuni, completă ea, apoi ridică farfuria. Biscuiţi?

— A, da, nebuni. Pitte se servi cu un biscuit şi o porţie generoasă de smântână. Vă pot asigura că nu suntem, dar, în fond, la fel v-aş spune şi dacă am fi. Aşa că acest lucru vă este foarte puţin de folos. Spuneţi-mi, domnişoară Price, v-aţi răzgândit în

privinţa aranjamentului nostru?

— V-am luat banii şi mi-am dat cuvântul.

Expresia lui se înmuie, foarte puţin.

— Da. Pentru unii, acest lucru nu ar face nicio diferenţă.

— Pentru mine face toată diferenţa.

— Acest lucru poate fi schimbat, interveni Flynn. Depinde de unde vin banii.

— Insinuaţi că am putea fi criminali? Acum nervozitatea se văzu în roşeaţa care în vadă obrajii îngheţaţi ai Rowenei. Înseamnă o lipsă enormă de politeţe să veniţi în casa noastră şi să ne acuzaţi că suntem hoţi.

— Reporterii nu sunt cunoscuţi pentru politeţea lor şi nici fraţii, când cred că au grijă de sora lor.

Pitte murmură ceva încet şi străin, trecându-şi degetele lungi peste dosul palmei Rowenei, aşa cum un bărbat ar linişti o pisică pe cale de a scuipa sau prinde cu ghearele.

— Am înţeles. Se întâmplă că am ceva aptitudini în problemele pecuniare. Banii ne vin prin mijloace complet legale. Nu suntem nici nebuni, nici criminali.

— Cine sunteţi? întrebă Malory înainte ca Flynn să vorbească din nou. De unde veniţi?

— Tu ce crezi? o provocă încet Pitte.

— Nu ştiu. Dar am senzaţia că voi credeţi că sunteţi profesoara şi luptătorul care nu au reuşit să le protejeze pe cele trei Fete de Sticlă.

O sprânceană se ridică uşor.

— Ai aflat mai multe de când ai fost aici. Vei mai afla şi altele?

— Aşa intenţionez. M-aţi putea ajuta.

— Nu suntem liberi să vă ajutăm în felul acela, dar îţi voi spune asta. Nu suntem numai profesor şi luptător, ci şi tovarăşi şi prieteni ai celor nepreţuite, şi prin urmare cu atât mai responsabili.

— Este numai o legendă.

Intensitatea din ochii lui scăzu şi se lăsă din nou pe spate.

— Aşa trebuie să fie, pentru că astfel de lucruri sunt dincolo de limitele minţii tale şi de graniţele lumii voastre. Totuşi, îţi promit, cheia există.

— Unde este Cutia Sufletelor? îl întrebă Flynn.

— În siguranţă.

— Aş putea vedea din nou tabloul? Acum Malory se întoarse spre Rowena. Aş vrea să îl vadă şi Flynn.

— Desigur. Se ridică şi îi conduse în camera dominată de portretul Fetelor de Sticlă.

Malory îl auzi pe Flynn ţinându-şi respiraţia când se apropiară mai mult de tablou.

— Este şi mai spectaculos decât mi-l aminteam. Poţi să îmi spui cine l-a pictat?

— Cineva, spuse uşor Rowena, care cunoştea iubirea şi durerea.

— Cineva care o cunoaşte pe Malory. Şi pe sora mea, şi pe Zoe Mecourt.

Rowena lăsă să îi scape un oftat.

— Eşti cinic, Flynn, şi încă unul suspicios. Dar, pentru că singur te-ai pus în rolul de protector, te voi ierta pentru asta. Nu vrem să li se întâmple ceva rău lui Malory, Dana şi Zoe. Dimpotrivă.

Ceva din tonul vocii ei îl făcu să vrea să o creadă.

— Este destul de tulburător să văd acolo chipul surorii mele.

— Ai face tot ce trebuie făcut pentru a o ţine la distanţă de probleme. Înţeleg acest gen de loialitate şi dragoste. Îl admir şi îl respect. Nu este în pericol din cauza mea şi a lui Pitte. Asta pot să o jur.

Acum el se întoarse, ochind direct spre ceea ce nu fusese spus.

— Dar din partea altora?

— Viaţa e o aventură, fuse tot ceea ce spuse Rowena. Ţi se răceşte ceaiul.

Se întoarse spre uşă tocmai când Pitte revenea.

— La uşa de la intrare pare să fie un anume câine foarte mare şi foarte nefericit.

Supărarea şi cuvintele tăioase nu îl făcură pe Flynn să clipească, dar acea declaraţie îl făcu să tresară.

— Este al meu.

— Ai un câine? Schimbarea din vocea Rowenei era aproape de fetiţă. Tot ce era legat de ea părea să devină uşor şi strălucitor, apoi să se evapore, în timp ce apuca mâna lui Flynn.

— El îi spune câine, spuse Malory în şoaptă.

Flynn abia îi aruncă o privire tristă înainte să vorbească Rowenei.

— Îţi plac câinii?

— Da, foarte mult. L-aş putea vedea?

— Sigur.

— A, cât timp tu le faci cunoştinţă Rowenei şi lui Pitte cu Moe, pe riscul lor, aş putea să mă duc la baie să mă aranjez puţin? Cu nonşalanţă, Malory făcu un gest spre toaleta pentru doamne. Îmi amintesc unde este.

— Desigur. Pentru prima dată de când Malory o întâlnise, Rowena părea neatentă. Deja îşi pusese o mână pe braţul lui Flynn,

în timp ce se îndepărtau pe hol. Ce fel de câine este?

— Este discutabil.

Malory se strecură în toaleta pentru doamne şi numără până la cinci. Cu inima bubuind, deschise puţin uşa şi se strădui să tragă cu ochiul în josul holului. Acum mergând repede, alergă înapoi la tablou, scoţând camera digitală din geantă, în timp ce alerga.

Făcu şase poze cu tot tabloul, apoi câteva cu detalii. Cu o privire vinovată peste umăr, strecură camera înapoi în geantă, îşi scoase ochelarii, o pungă de plastic şi o spatulă mică.

Cu urechile bâzâind, se apropie de cămin şi, cu grijă, delicat, desprinse bucăţi de vopsea în pungă.

Întregul proces dură mai puţin de trei minute, dar, până când termină, palmele ei erau umede de transpiraţie, picioarele moi şi nestatornice. Preţ de o clipă, încercă să îşi revină, apoi se îndreptă – cu ceea ce credea că este o uşurinţă normală – din cameră şi din casă.

În momentul în care păşi pe trepte, se opri nemişcată. Maiestuoasa şi magnifica Rowena era la pământ, cu un munte de câine revărsat în poala ei.

Şi chicotea.

— Oh, este minunat! Un drăguţ atât de mare. Ce băiat mare şi bun eşti tu. Îşi înclină capul şi îşi frecă nasul de blana lui Moe. Coada lui pocnea ca un ciocan. Ce băiat bun şi frumos. Se uită în sus spre Flynn şi zâmbi. El te-a găsit pe tine sau tu pe el?

— A fost oarecum reciproc. Un iubitor de câine recunoaşte un altul. Vârându-şi degetul mare în buzunare, Flynn cercetă peluzele întinse, bucăţile de pădure. În locuri mari ca acesta, este mult spaţiu de alergat. Ai putea avea o mulţime de câini.

— Da. Bine. Rowena îşi coborî din nou capul şi mângâie burta lui Moe.

— Călătorim destul de mult. Pitte îşi aşează o mână pe părul Rowenei, mângâindu-l.

— Cât timp intenţionaţi să staţi aici?

— Când vor trece cele trei luni, vom pleca mai departe.

— Unde?

— Depinde. *A ghra.*

— Da. Da. Rowena îl strânse în braţe pe Moe pentru o clipă, apoi, cu un oftat nostalgic, se ridică în picioare. Eşti foarte norocos să ai atâta bunătate în viaţa ta. Sper că îl vei preţui.

— Da.

— Văd că aşa faci, da. Poate că eşti cinic şi suspicios, dar un câine ca acesta recunoaşte o inimă bună.

— Mda, aprobă Flynn. Aşa cred.

— Sper să îl mai aduci dacă mai vii. Poate alerga. La revedere, Moe!

Moe se ridică şi îşi săltă o labă cu o demnitate neobişnuită.

— Hm! Asta este o chestie nouă. Flynn clipi, în timp ce Moe îi permitea politicos Rowenei să îi strângă laba. Hei, Mal! Ai văzut…

Când îi spuse numele, capul lui Moe se întoarse şi porni alergând în direcţia lui Malory, aducând un ţipăt tulburat în gâtul ei, în timp ce se pregătea pentru un atac.

Rowena strigă, un singur cuvânt indescifrabil, cu o voce calmă, energică. Moe se opri la câţiva centimetri de picioarele lui Malory, aşezându-se în fund. Şi, încă o dată, ridică laba.

— Bine. Malory scoase un oftat de răsuflare. Aşa mai zic. Se lăsă în jos, scuturând amabil laba oferită. Bravo, Moe!

— Cum dracu’ ai făcut asta? voia să ştie Flynn.

— Am o chestie cu animalele.

— Poţi să fii sigură. Ce a fost, gal?

— Hm!

— Este ciudat că Moe a înţeles o comandă în limba galică, în timp ce simpla engleză o ignoră.

— Câinii înţeleg mai mult decât cuvintele. Întinse o mână spre Flynn. Sper că veţi mai reveni cu toţii. Ne place compania.

— Mulţumim pentru timpul acordat. Malory merse spre maşină, cu Moe păşind vesel alături de ea. În momentul în care se aşează, îşi lăsă geanta pe podea, ca pe o armă secretă, vinovată.

Rowena râse, dar sunetul era puţin înlăcrimat, când Moe îşi scoase capul pe fereastra din spate. Îşi ridică mâna într-un salut, apoi se sprijini de Pitte, în timp ce Flynn pornea maşina.

— Am speranţe reale, şopti ea. Nu îmi amintesc ultima oară când am simţit speranţă adevărată. Eu… mă sperie. De fapt, mă sperie să o simt.

Pitte îşi înfăşură un braţ în jurul ei, o trase mai aproape de el.

— Nu plânge, inima mea.

— Prostii. Îşi şterse o lacrimă. Să plâng din cauza unui câine străin. Când vom ajunge acasă…

El o îndreptă, cuprinzându-i faţa în palme. Vocea lui era blândă, dar imperioasă.

— Când ne vom întoarce acasă, vei avea o

sută de câini. O mie.

— Unul va fi suficient. Se ridică pe vârfuri şi îşi trecu buzele peste ale lui.

ÎN maşină, Malory răsuflă adânc.

— Înţeleg că sufletul acesta uşurat înseamnă că ai făcut fotografii.

— Am făcut. M-am simţit ca un hoţ internaţional de artă. Cred că trebuie să îi dau puncte lui Moe pentru că a fost elementul principal de distragere a atenţiei. Aşadar, spune-mi ce crezi despre ei.

— Sunt alunecoşi, deştepţi şi plini de secrete, dar nu par nebuni. Sunt obişnuiţi cu banii – bani adevăraţi. Sunt obişnuiţi să bea ceai din ceşti antice aduse de o servitoare. Sunt educaţi, cultivaţi şi din cauza asta puţin snobi. Locul este plin de lucruri – lucruri elegante. Sunt acolo doar de câteva săptămâni, aşa că nu au mobilat camerele aici. Au adus totul. Ar trebui să le pot localiza.

Încruntându-se, bătu cu degetele pe volan.

— A devenit plângăcioasă din cauza lui Moe.

— Ce?

— S-a transformat în plastilină când l-a văzut. Adică ştiu că are mult farmec, dar s-a topit. Am impresia asta despre ea din interior. Rece, încrezătoare, distantă. Genul

de femeie care este sexy pentru că ştie că deţine controlul. Să meargă pe Madison Avenue cu geantă Prada pe umăr sau să conducă o şedinţă în LA Power, bani, creier şi imagine, toate înfăşurate în sex.

— Înţeleg. Crezi că este sexy.

— Ultima oară când am verificat, aveam puls, aşa că da. Dar ar fi trebuit să îi vezi faţa când l-a zărit pe Moe sărind din maşină. Toată poleiala aceea, acea strălucire s-a evaporat pur şi simplu. S-a aprins ca un brad de Crăciun.

— Aşadar îi plac câinii.

— Nu, a fost mai mult. Nu a fost gângureala femeilor bogate faţă de câini. A fost căzut pe pământ, rostogolit în iarbă şi râs până la lacrimi. Atunci de ce nu are unul?

— Poate că Pitte nu vrea unul prin preajmă.

Flynn scutură din cap.

— Eşti mai atentă de atât. Tipul şi-ar deschide o venă pentru ea, dacă i-ar cere-o. Este ceva ciudat în felul în care l-a făcut pe Moe să salute. Ceva ciudat legat de toată treaba asta.

— Nu te contrazic. O să mă concentrez asupra tabloului, cel puţin până când unul dintre noi vine cu un punct de vedere

diferit. O să te las să încerci să pui mâna pe Rowena şi Pitte.

— În seara asta, trebuie să mă duc la o întâlnire la primărie. Ce-ar fi să ne întâlnim mâine?

O manevra. O mâna. Îşi amintea de cuvintele Danei şi îi aruncă o privire rapidă, suspicioasă.

— Defineşte „să ne întâlnim".

— Voi formula definiţia cum vrei tu.

— Am patru săptămâni – mai puţin acum – să găsesc cheia aceasta. În prezent, sunt fără slujbă şi nu am nicio idee despre ce voi face, cel puţin pe plan profesional, cu restul vieţii mele. De curând, am încheiat o relaţie care nu ducea nicăieri. Adună toate cele de mai sus şi este foarte clar că nu am timp de întâlniri şi explorarea unei noi relaţii.

— Stai o clipă. Trase într-o parte a drumului, desfăcându-şi centura de siguranţă. Se aplecă, apucând-o de umeri, şi o trase atât cât îi permise centura ei de siguranţă, în timp ce gura lui o devasta pe a ei.

O rachetă de căldură îi trecu pe spate şi îşi lăsă capătul aprins în burta ei.

— Tu, hm, chiar te pricepi la asta, reuşi ea să spună când putu respira din nou.

— Exersez cât de des pot. Pentru a-i

demonstra, o sărută din nou. De data aceasta, mai lent. Mai adânc. Până când o simţi că vibrează. Voiam să adaugi şi asta la ecuaţie.

— Am terminat artele. Matematica nu este punctul meu forte. Vino înapoi o clipă. Îl prinse de cămaşă, îl trase spre ea şi se lăsă purtată.

Totul din interiorul ei scăpăra. Sânge, oase şi creier.

Dacă asta însemna să fii mânat – îşi spuse ea prin întuneric –, putea fi flexibilă în privinţa direcţiei sale.

Când mâinile lui se strânseră în părul ei, simţi un imbold de forţă şi nelinişte care era la fel de puternic ca un drog.

— Chiar nu putem face asta. Dar îi scotea cămaşa din pantaloni, disperată să îşi aşeze palmele pe pielea lui.

— Ştiu. Nu pot. El se lupta cu centura ei de siguranţă. Ne vom opri într-o clipă.

— Bine, dar mai întâi… El îşi duse mâna la pieptul ei, apoi mârâi când inima ei părea să bată în palma lui.

O întoarse, apoi blestemă când îşi lovi cotul de volan. Iar Moe, încântat de ideea unui meci de lupte, îşi strecură capul între scaune şi îi potopi pe amândoi cu sărutări umede.

— Oh, Doamne! Aflată între râs şi plâns, Malory se şterse la gură. Sincer, sincer sper că asta a fost limba ta.

— Da. Luptându-se să îşi recapete răsuflarea, Flynn se uită în jos spre ea. Părul ei era amestecat foarte sexy, faţa roşie, gura puţin mai umflată din cauza asalturilor lui.

Cu podul palmei, împinse faţa lui Moe şi îi aruncă un ordin scurt să se aşeze. Câinele sări din nou pe scaunul lui din spate, cu un scâncet, ca şi cum ar fi fost lovit cu o bâtă.

— Nu plănuiserăm să ne mişcăm atât de repede.

Malory dădu din cap.

— Eu nu plănuisem să ne mişcăm deloc. Şi eu întotdeauna am un plan.

A trecut ceva vreme de când nu am mai încercat într-o maşină parcată pe marginea drumului.

— Şi la mine. Aruncă o privire spre sunetele patetice care veneau de pe bancheta din spate. În aceste circumstanţe…

— Mda. Mai bine nu. Vreau să fac dragoste cu tine. O ridică. Să te ating. Să te simt mişcându-te sub mâinile mele. Asta vreau, Malory.

— Trebuie să mă gândesc. Toate lucrurile

legate de asta sunt complicate, aşa că trebuie să mă gândesc. În mod clar trebuia să se gândească la faptul că aproape rupsese hainele bărbatului, pe scaunul din faţă al maşinii, pe marginea unui drum public, în plină zi.

— Viaţa mea este un dezastru, Flynn. Gândul o deprimă destul de mult pentru a avea din nou pulsul calm. Oricare ar fi ecuaţia, am stricat lucrurile şi trebuie să mă redresez. Nu mă descurc prea bine în situaţii dezastruoase. Aşa că mai bine luăm lucrurile puţin mai uşor.

El îşi vârî un deget în V-ul bluzei ei.

Cât de mult înseamnă puţin?

— Încă nu ştiu. O, nu mai pot suporta. Se răsuci, aplecându-se peste scaun. Nu plânge, copil mare! Scărpină blana dintre urechile lui Moe. Nimeni nu este supărat pe tine.

— Vorbeşte în numele tău, mormăi Flynn.

7

SIMT soarele, cald şi oarecum lichid, ca o cascadă liniştită care alunecă dintr-un râu de aur. Curge deasupra mea ca un fel de botez. Simt miros de trandafiri, liliac şi o floare mai condimentată care taie dulceaţa.

Aud apa, un clinchet şi pleoscăit jucăuş, pe măsură ce se ridică, apoi se prăbuşeşte înapoi.

Toate aceste lucruri se scurgeau peste mine sau eu alunecam printre ele, dar nu văd nimic, decât un alb dens. Ca o perdea pe care nu o pot da la o parte.

De ce nu îmi este frică?

Hohote de râs zboară spre mine. Strălucitoare, uşoare, feminine. În ele se simte o încurajare tinerească, ce mă face să zâmbesc, care îmi aduce un gâdilat de râs în gât. Vreau să găsesc sursa acestui râs şi să mă alătur ei.

Vreau să aud Vocea, acea sporovăială rapidă care din nou este tânără şi feminină.

Sunetele vin şi pleacă, se retrag şi curg. Mă îndrept spre ele sau mă îndepărtez?

Încet-încet, perdeaua se subţiază. Acum este doar o ceaţă, moale şi mătăsoasă, plouă cu soare strălucitor prin ea. Şi, prin ea, văd culoare. O culoare atât de îndrăzneaţă, de bogată, încât pârjoleşte ceaţa aceea subţire şi îmi înţeapă ochii.

Dalele strălucesc argintii şi explodează din cauza luminii soarelui în licăriri orbitoare acolo unde frunzele verzi, groase şi bobocii roz-aprins ai copacilor nu aruncă umbră şi nu apără. Florile înoată în lacuri

sau dansează în paturi turbionare.

Erau trei femei, de fapt fete, adunate în jurul unei fântâni care îşi cântă cântecul fericit. Râsul lor era cel pe care îl auzeam. Una dintre ele are o harpă mică în poală şi o alta – o pană. Dar ele râd din cauza căţelului ţinut în braţe de cea de-a treia.

Sunt atât de adorabile… Se simte în preajma lor o inocenţă emoţionantă care se potriveşte atât de bine cu grădina în care îşi petrec această după-amiază sclipitoare. Apoi văd sabia adăpostită pe un şold.

Poate că sunt inocente, dar puternice. Aici există putere; îi simt atingerea sfârâind în aer.

Şi tot nu îmi este teamă.

Îi spun câinelui Diarmait şi îl aşază jos ca să poată zburda în jurul fântânii. Lătrăturile lui extaziate răsună ca nişte clopoţei. O văd pe una dintre fete alunecându-şi braţul în jurul taliei alteia, iar a treia îşi odihneşte capul pe umărul celei de-a doua. Vite, au devenit una. Un fel de triadă. Un întreg format din trei părţi care sporovăiesc despre căţeluşul lor cel nou şi râd, în timp ce el se rostogoleşte zglobiu printre flori.

Le auzeam spunând nume pe care le cunosc, cumva, şi arată aşa cum arată ele. La distanţă, în umbra unui copac care îşi

apleacă graţioasele crengi încărcate cu fructe de giuvaieruri, este un cuplu prins într-o îmbrăţişare pasională.

El este înalt şi brunet şi are o forţă pe care o simt că ar putea fi îngrozitoare, dacă s-ar dezlănţui. Ea este frumoasă şi foarte zveltă. Dar şi la ea se simte ceva, un simţ de mai mult.

Sunt îndrăgostiţi cu disperare. Le simt acea nevoie care mă încălzeşte pe interior, pulsând ca o rană.

Oare dragostea este atât de dureroasă?

Fetele oftează din cauza asta. Şi îşi doresc. Într-o zi, speră. Într-o zi, vor iubi şi ele aşa – dorinţă şi aventură, teamă şi bucurie legate toate într-o entitate care te epuizează. Vor şti ce înseamnă buzele unui iubit, fiorul atingerii unui iubit.

Într-o zi.

Suntem, noi toate, prinse într-o îmbrăţişare urgentă, absorbite de invidia noastră şi visurile noastre. Cerul se întunecă. Culorile se estompează. Acum simt vântul. Rece, rece, în timp ce se roteşte, se roteşte. Mugetul lui neaşteptat îmi urlă în urechi. Bobocii se rup de pe crengi, petalele zboară ca nişte gloanţe lucitoare.

Acum îmi este teamă. Acum sunt îngrozită

chiar înainte de a vedea umbra neagră, vicleană a şarpelui care se târăşte din copaci şi ridică sus cutia de sticlă pe care o ţine în mâinile negre.

Cuvintele bubuie. Deşi îmi apăs palmele pe urechi ca să le îndepărtez, le aud în capul meu.

Aminteşte-ţi acest moment şi aminteşte-ţi această oră în care mă folosesc de uriaşa mea putere. Sufletele muritoare ale celor trei fete pentru totdeauna îmi vor aparţine mie. Trupurile lor zac în somn etern, sufletele lor închise în această sticlă. Vraja va dura sigur şi profund în afară de faptul că aceste lucruri se vor întâmpla. Trei chei să fie găsite, să fie potrivite, numai de mână muritoare răsucite. Trei mii de ani în care să se afle. O clipă adăugată, şi sufletele vor fi arse.

Acest test, această provocare, pentru a dovedi neputinţa muritorilor. Cu aceste cuvinte le schimb soarta şi cu priceperea mea le leg. Cu aceste încuietori ferec şi ascund cheile, le arunc în mâinile destinului.

Vântul se stinge, şi aerul devine nemişcat. Acolo, pe dalele scăldate de soare, zac trei

fete, cu ochii închişi ca şi cum ar dormi, cu mâinile strânse. Trei părţi ale unui întreg. Alături de ele este o cutie de sticlă, cu laturile plumbuite şi trioul de încuietori de aur lucitor. Lumini calde, albastre dansează frenetic înăuntru, părând să se lovească de pereţii de sticlă ca nişte aripi închise.

Trei chei zac aruncate în jur.

Şi, văzându-le, plâng.

Malory era încă zguduită când deschise uşa pentru Zoe.

— Am ajuns aici imediat ce am putut. A trebuit să îl iau pe Simon de la şcoală. Păreai atât de supărată la telefon. Ce…

— Dana nu a ajuns încă. Aş prefera să fac asta o singură dată. Am făcut cafea.

— Minunat! Zoe îşi puse o mână pe umărul lui Malory şi o aşează, pur şi simplu, într-un scaun. O aduc eu. Arăţi ca şi cum ai avea încă nevoie să îţi recapeţi răsuflarea. Bucătăria este în direcţia aia?

— Da. Recunoscătoare, Malory se lăsă pe spate, frecându-şi faţa.

— De ce nu îmi spui cum a mers întâlnirea cu Flynn de ieri-noapte?

— Ce? O! Bine. În regulă. Îşi lăsă mâinile să îi cadă, apoi se uită la ele ca şi cum ar fi aparţinut altcuiva. Pare aproape normal

fără câinele lui. Cred că este Dana.

— Răspund eu. Tu stai jos. Zoe ieşi grăbit din bucătărie, făcându-i semn lui Malory să rămână pe scaun, înainte să se ridice.

— Bine, unde a luat foc? întrebă Dana. Apoi se opri, adulmecând. Cafea. Nu mă face să implor.

— O aduc. Du-te şi stai cu Malory, adăugă Zoe şoptit.

Dana se instală pe scaun, îşi strânse buzele şi îi aruncă lui Malory o privire lungă, intensă.

— Arăţi groaznic.

— Mulţumesc foarte mult.

— Hei, nu te aştepta la pupături şi îmbrăţişări când mă scoţi din pat şi mă târăşti până aici în douăzeci de minute şi după numai o singură cană de cafea. În plus, este reconfortant să ştii că nici tu nu te rostogoleşti din pat arătând perfect. Ce s-a întâmplat?

Malory se uită înapoi, în timp ce Zoe se întorcea cu trei căni mari, albe, cu cafea, aşezate pe o tavă.

— Am avut un vis.

— Şi eu aveam un vis destul de bun. Cred era vorba despre Spike de la Buffy, spaima vampirilor şi un butoi chiar mare cu ciocolată neagră, şi tu mă suni şi mă

întrerupi.

— Dana. Zoe dădu din cap, apoi se aşeză pe braţul scaunului lui Malory. Un coşmar?

— Nu. Cel puţin… nu. Imediat ce m-am trezit, l-am scris. Se ridică şi luă hârtiile de pe masă. Niciodată nu am avut un vis cu atâtea detalii. Cel puţin niciodată nu mi-am amintit detaliile atât de clar după ce m-am trezit. Am vrut să fiu sigură că nu uit nimic. Dar nu voi uita. Oricum, va fi mai uşor dacă aţi citi amândouă.

Le dădu paginile printate, apoi îşi luă cafeaua şi începu să păşească până la uşile curţii interioare.

Urma să fie o zi frumoasă, meditä ea. O altă zi frumoasă, târzie de vară, cu cer senin şi brize calde. Oamenii se vor plimba prin oraş, bucurându-se de vreme, văzându-şi de treburi. Treburile lor normale, de zi cu zi, în lumea lor normală, de zi cu zi.

Iar ea nu va uita niciodată sunetul vântului acela din vis, senzaţia de rece subit, aspru.

— Oh! Văd de ce chestia asta te-a zguduit. Dana lăsă la o parte paginile. Dar este destul de clar de unde vine. Flynn mi-a spus că v-aţi dus ieri să vedeţi din nou tabloul. Toate astea sunt în mintea ta, iar subconştientul tău se face simţit.

— Este înfricoşător. Zoe se grăbi să termine ultimele propoziţii înainte să se ridice. Apropiindu-se, îi frecă umerii lui Malory cu palmele. Nu-i de mirare că eşti atât de supărată. Mă bucur că ne-ai sunat.

— Nu a fost un simplu vis. Am fost acolo. Îşi încălzi mâinile îngheţate de cana cu cafea, în timp ce se întorcea. Am intrat în tablou.

— Bine, draga mea, haide să rămânem la subiect. Dana ridică o mână. Te identifici mult prea mult cu toată povestea, asta este tot. Un vis puternic, viu poate să te destabilizeze.

— Nu mă aştept să mă credeţi, dar voi spune cu voce tare ce am în minte de când m-am trezit.

Trezită, şi-a amintit, tremurând de frig, din cauza sunetelor îngrozitorului vânt care încă îi mai răsuna în urechi.

— Am fost acolo. Simţeam mirosul florilor şi căldura. Apoi frigul şi vântul. Le-am auzit urlând. Îşi închise ochii şi se luptă cu un nou val de panică.

Încă le mai auzea urlând.

— Şi am simţit o, o încărcare a aerului, această presiune. Când m-am trezit, urechile încă îmi mai răsunau. Vorbeau în limba galeză, dar le-am înţeles. Cum este

posibil?

— Te-ai gândit…

— Nu! îşi scutură capul cu putere spre Zoe. Ştiu. Când a venit furtuna, când totul a înnebunit, le-am auzit strigându-l pe tatăl lor. *Chi athair sinn.* Tată, ajută-ne! Am căutat în dimineaţa asta, dar ştiam. Cum este posibil să ştiu?

Răsuflă pentru a-şi reveni.

— Numele lor erau Venora, Niniane şi Kyna. De unde să le ştiu?

Se duse înapoi să se aşeze. Uşurarea adusă de faptul că a spus totul o calmă. Pulsul i se reglă, la fel ca şi vocea.

— Erau atât de înspăimântate. Într-o clipă, erau numai nişte tinere care se joacă cu căţelul lor, într-o lume care pare atât de perfectă şi liniştită. Iar în următoarea, ceea ce era uman în ele le-a fost smuls. Le durea şi nu am putut face nimic.

— Nu ştiu ce să spun despre asta, zise Dana după o vreme. Încerc să fiu logică. Tabloul te-a atras de la început şi ştim că legenda are origini celtice. În tablou arătăm ca trei fete, aşa că ne-am identificat cu ele.

— Cum de am ştiut limba galeză? Cum de le-am ştiut numele?

Dana se încruntă în cafea.

— Asta nu o pot explica.

— Îţi mai spun un alt lucru pe care îl ştiu. Indiferent ce a ferecat sufletele acelea, este întunecat şi puternic, şi lacom. Nu vrea ca noi să învingem.

— Cutia şi cheile, o întrerupse Zoe. Le-ai văzut. Ştii cum arată.

— Cutia este foarte simplă, foarte frumoasă. Sticlă cu plumb, capac înalt, bombat, trei încuietori în faţă. Cheile sunt asemenea celor de pe logoul cu invitaţia, ca în emblema de pe steagul care flutură pe casă. Sunt mici. Numai de cinci centimetri, aş spune.

— Tot nu are niciun sens, insistă Dana. Dacă au avut cheile, de ce să le ascundă? De ce să nu le dea oamenilor potriviţi şi să se termine jocul?

— Nu ştiu. Malory îşi frecă tâmplele. Trebuie să fie un motiv.

— Spui că ştii numele cuplului care se afla sub copac, îi aminti Dana.

— Rowena şi Pitte. Malory îşi lăsă mâinile jos. Rowena şi Pitte, repetă ea. Nici ei nu au putut opri nimic. S-a întâmplat atât de repede, atât de violent.

Respiră adânc, adânc.

— Aici este partea-bombă. Cred toate astea. Nu îmi pasă cât de nebuneşte sună, cred tot. S-a întâmplat. Am fost dusă în

tablou, prin Cortina Viselor, şi am văzut cum s-a întâmplat. Trebuie să găsesc cheia. Indiferent cu ce preţ, trebuie să o găsesc.

DUPĂ o întâlnire matinală de serviciu care indusese gogoşi cu jeleu şi o reporteră foioasă căreia i se tăiase cu doi centimetri articolul despre moda toamnei, Flynn scăpă în biroul lui.

Pentru că personalul său însuma mai puţin de treizeci de oameni, punând la socoteală şi pe înfocatul de şaisprezece ani pe care îl plătea săptămânal să scrie coloana din perspectiva adolescenţilor, faptul că unul dintre reporterii lut era într-o criză de furie era o disfuncţie importantă.

Îşi răsfoi mesajele, punctă o trăsătură a vieţii de noapte din Valley, aprobă două fotografii pentru următoarea ediţie a zilei şi îşi verifică rapid conturile.

Auzea ocazional telefonul sunând şi, chiar prin uşa deschisă, răsunetul camuflat al degetelor pe tastatură. Radioul de poliţie de pe dulapul cu dosare bipăie şi huruia, televizorul strecurat între cărţile de pe un raft era lăsat deschis fără sonor.

Avea deschisă şi fereastra şi auzea şuieratul uşor al traficului de dimineaţă, bufniturile sporadice de bas ale unui stereo dintr-o maşină, dat prea tare.

Din când în când, auzea o uşă sau un sertar trântit, în camera de alături. Rhoda, reportera pentru societate/ modă/bârfe încă îşi mai făcea cunoscută supărarea. Fără să se uite prin geam, o vedea în mintea lui, aruncând cu săgeţi în el.

Ea, alături de încă o jumătate din personal, lucra la ziar de pe vremea când el era copil. Şi mulţi dintre ei – o ştiau –, continuau să vadă Depeşa ca pe ziarul mamei lui.

Dacă nu cumva al bunicului lui.

Erau momente în care nu putea suferi acest lucru, momente în care era disperat din această cauză şi momente în care pur şi simplu îl amuza.

Nu se putea decide care dintre aceste reacţii o avea în prezent. Nu se putea gândi decât la faptul că Rhoda îl speria ca dracu'.

Cel mai bun lucru pe care îl putea face era să nu se gândească la asta sau la ea şi să se concentreze să îşi şlefuiască articolul despre întâlnirea la care participase noaptea trecută. Propunerea unui semafor la Market and Spruce, o dezbatere despre buget şi nevoia de a repara trotuarele din Main. Şi o argumentaţie mai degrabă curajoasă privind noţiunea profund controversată legată de instalarea unor

aparate care pontează parcarea pe Main, pentru a ajuta plata acestor reparaţii.

Flynn făcuse tot ce putuse pentru a injecta puţină energie discuţiei legate de acest subiect şi rămăsese în continuare adept al codului de obiectivitate al reporterului.

Depeşa nu era tocmai Daily Planet, îşi spuse el, dar, până la urmă, nici el nu era tocmai Perry White. Nimeni de pe aici nu îi va spune vreodată Șefii. Chiar şi fară accesele de furie periodice ale Rhodei, nu era sigur că cineva, inclusiv el, ar crede sincer că deţine controlul.

Mama lui arunca o umbră foarte lungă. Elizabeth Flynn Hennessy Steele. Până şi numele ei arunca o umbră foarte lungă.

O iubea. Sigur că da. În cea mai mare parte a timpului o şi plăcea. Se loviseră cap în cap în vremea în care crescuse, dar o respectase întotdeauna. Trebuia să respecţi o femeie care îşi conducea viaţa şi afacerea cu aceeaşi pasiune şi se aştepta ca toţi ceilalţi să facă acelaşi lucru.

La fel cum avusese încredere în ea că va părăsi afacerea când va fi nevoie. Chiar dacă o lăsase în seama fiului ei cel şovăielnic.

Lăsase totul, îşi spuse el aruncând o privire precaută spre biroul Rhodei, inclusiv

spre reporterii ei posaci.

Îşi făcea unghiile în loc să muncească, observă el. Urmărindu-l. Pileşte mai departe, îşi spuse. Astăzi, nu este ziua în care să fim pe poziţie de luptă, cotoroanţă bătrână.

Dar ziua aceea va veni în curând.

Era adâncit în aranjarea în pagina 1 a secţiunii B când intră Dana.

— Nici măcar o bătaie accidentală în uşă. Nicio privire drăgăstoasă din uşă. Pur şi simplu dai buzna.

— Nu am dat buzna. Trebuie să vorbesc cu tine, Flynn. Se aruncă pe un scaun, apoi se uită înjur. Unde este Moe?

— Este ziua de curte pentru Moe.

— Oh, corect.

— Şi poate te vei duce pe acolo, să stai cu el o vreme în după-amiaza asta. Şi apoi poate reuşeşti să pregăteşti ceva pentru cină, ca să vin acasă şi să mănânc mâncare caldă.

— Sigur, cum să nu.

— Ascultă, am avut o dimineaţă dură. Am o nenorocită de durere de cap şi trebuie să termin articolul ăsta.

Dana îşi strânse buzele în timp ce îl analiza.

— Rhoda a sărit din nou la tine?

— Nu te uita, sări Flynn înainte ca Dana să se întoarcă. Nu vei face altceva decât să o încurajezi.

— Flynn, de ce nu o concediezi, pur şi simplu? Accepţi prea multe porcării din partea ei.

— A lucrat la Depeşă de când avea optsprezece. Asta înseamnă mult timp. Acum, deşi apreciez faptul că ai venit să îmi spui cum să mă descurc cu problemele angajaţilor mei, trebuie să termin asta.

Dana îşi strânse picioarele ei lungi.

— Chiar te-a enervat de data asta, hm?

— La dracu'! răsuflă adânc, apoi smulse sertarul biroului pentru a căuta nişte aspirină.

— Faci treabă bună aici, Flynn.

— Da, da, mormăi el, în timp ce scotea o sticlă cu apă dintr-un alt sertar.

— Taci! Vorbesc serios. Eşti bun în ceea ce faci. La fel de bun cum a fost Liz. Poate mai bun în anumite arii, pentru că eşti mai accesibil. În plus, eşti un scriitor mult mai bun decât oricine din personalul tău.

El se uită la Dana, în timp ce înghiţea aspirina.

— De ce toate astea?

— Arăţi chiar distrus. Nu putea suporta să îl vadă cu adevărat nefericit. Iritat, confuz,

enervat sau îmbufnat era bine, dar o durea inima să îi vadă nefericirea pe faţă. Pleasant Valley are nevoie de Depeşă, iar Depeşa are nevoie de tine. Nu are nevoie de Rhoda. Şi cred că ştiind asta îi stă în gât.

— Crezi? Această idee mai netezea puţin asperităţile. Vreau să spun, partea cu statul în gât.

— Pariez. Te simţi mai bine?

— Mda. Puse dopul sticlei cu apă, apoi o lăsă la loc în sertar. Mulţumesc.

— A doua mea faptă bună pe ziua de astăzi. Tocmai am petrecut o oră la Malory şi alte douăzeci de minute rătăcind, încercând să mă hotărăsc dacă să îţi spun şi ţie sau să o ţin numai între noi, fetele.

— Dacă are de-a face cu stilul de coafură, ciclu lunar sau reducerile ce vor veni la Red Tag la mall, păstraţi-le între voi, fetele.

— Asta este atât de incredibil de sexist. Nici nu aveam de gând să… ce reduceri la Red Tag?

— Urmăreşte anunţurile de mâine din Depeşă. S-a întâmplat ceva cu Malory?

— Bună întrebare! A avut un vis, numai că ea nu crede că a fost vis.

Dana îi povesti discuţia înainte să caute în geantă după exemplarul printat pe care i-l dăduse Malory.

— Sunt îngrijorată din cauza ei, Flynn, şi încep să îmi fac griji şi pentru mine, întrucât a reuşit să mă convingă că are dreptate.

— Stai o clipă. Citi de două ori, apoi se lăsă în scaun, uitându-se în tavan. Şi dacă are dreptate?

Exasperarea ei îi străbătea vocea.

— Trebuie să încep să mă joc de-a Scully pentru Mulder al tău? vorbim despre zei, vrăjitorie şi capturarea sufletelor.

— Vorbim despre magie, despre posibilităţi. Iar posibilităţile ar trebui explorate întotdeauna. Unde este ea acum?

— A spus că se duce la Galerie să facă nişte cercetări ale tabloului.

— Bine. Asta însemnă că se ţine de plan.

— Nu ai văzut-o.

— Nu, dar o voi vedea. Şi tu? Ai aflat ceva?

— Am strâns câteva informaţii.

— Bine, hai să ne întâlnim cu toţii la mine în seara asta. Spune-i lui Zoe, eu o să îi spun lui Mal. Când Dana se încruntă, el doar zâmbi. Tu ai venit la mine, iubito. Acum sunt implicat.

— Chiar îţi sunt datoare pentru asta…

— Oh, draga mea, orice zi în care pot face ceva pe la spatele fufei-naziste este o zi de

sărbătoare.

Cu toate acestea, Tod aruncă o privire prudentă la dreapta şi la stânga înainte de a deschide uşa spre ceea ce odinioară fusese biroul lui Malory, şi acum era domeniul Pamelei.

— Oh, Doamne, ce a făcut cu spaţiul meu?

— Hidos, nu? Tod chiar se cutremură. Este ca şi cum pe pereţi a vomitat Ludovic al XIV-lea. Singura mea satisfacţie este că ea chiar trebuie să se uite la asta când intră.

Camera era superîncărcată. Masa sculptată, plăcile, scaunele, două divane cu ciucuri, toate se luau la întrecere pentru spaţiu pe un covor care urla de roşu şi auriu. Pereţii erau acoperiţi cu tablouri scoase în evidenţă de rame groase, ornate cu aur şi de vase şi cutii statuare, ornate, oale de sticlă şi câte şi mai câte lucruri îngrămădite pe orice suprafaţă plată.

Malory observă că fiecare piesă era în sine o comoară mică, dar, adunate grămadă într-un spaţiu atât de limitat le făcea să arate ca un depozit al unui om bogat.

— Cum reuşeşte să termine lucrurile?

— Are sclavii ei şi favoriţi – adică pe mine, Emestine, Julia şi Franco. Simone Legree stă aici, pe tronul ei, şi dă ordine. Ai fost

norocoasă că ai scăpat, Mal.

— Poate că aşa a fost. Totuşi, fusese dureros să între din nou pe uşa din faţă, ştiind că nu mai aparţine acestui loc.

Fără să ştie cărui loc îi aparţine.

— Unde este acum?

— Ia prânzul la club. Tod îşi verifică ceasul. Ai două ore.

— Nu am nevoie de atâta timp. Am nevoie de lista clienţilor, spuse ea în timp ce se îndrepta spre calculatorul de pe birou.

— Oh, vrei să furi lista de clienţi pe sub nasul ei cel corectat chirurgical?

— Nu. Hm, fericit gând, dar nu. Încerc să identific un artist, autor al unui anumit tablou. Trebuie să văd pe cine avem care cumpără în acest stil. Apoi am nevoie de fişele noastre pentru picturile cu teme mitologice. La naiba, a schimbat parola.

— Este al meu.

— Foloseşte parola ta?

— Nu, A-L M-E-U. Dădu din cap. A scris-o ca să nu o uite după ce a uitat alte două parole. S-a întâmplat să mă lovesc de bileţel.

— Te iubesc, Tod, spuse Malory, în timp ce tasta cuvintele.

— Destul de mult pentru a-mi spune despre ce este vorba?

— Mai mult decât suficient, dar sunt oarecum legată în privinţa asta. Mai întâi trebuie să vorbesc cu doi oameni. Lucra repede, localizând detaliile despre clienţi, copiind pe un CD pe care îl adusese cu ea. Îţi jur că nu o folosesc pentru nimic ilegal sau imoral.

— Ce păcat!

Ea chicoti, apoi îşi deschise geanta să îl lase să se uite la imaginea pe care o avea pe camera digitală.

— Recunoşti pictura asta?

— Hm, nu. Dar este ceva în legătură cu stilul.

— Exact. Ceva în legătură cu stilul. Nu pot să îl localizez, dar mă enervează. Am mai văzut opere ale acestui artist, undeva. Când fișierul era copiat, trecu la un altul, puse un CD nou. Dacă îţi aminteşti, sună-mă. Zi sau noapte.

— Pare urgent.

— Dacă nu am un episod de psihoză, ar putea fi.

— Asta are vreo legătură cu M.F. Hennessy? Lucrezi la o poveste pentru ziar?

Ea se holbă.

— De unde a venit asta?

— Ai fost văzută luând cina cu el ieri-seară. Eu aud totul, spuse Tod.

— Nu are nicio legătură cu el, nu în mod direct. Şi nu, nu scriu o poveste. Îl cunoşti pe Flynn?

— Numai în visurile mele. Este foarte tare.

— Păi… cred că este posibil să mă întâlnesc cu el. Nu aveam de gând, dar se pare că aşa este.

— Blocaj de buze?

— Câteva.

— Nota?

— Maximă.

— Sex?

— Aproape, dar capetele reci au fost preponderente.

— La naiba!

— În plus, este amuzant, interesant şi dulce. Destul de autoritar într-un mod foarte inteligent, aşa că abia îţi dai seama până când a fost deja. Deştept şi cred că hotărât.

— Sună perfect. Pot să îl am eu?

— Îmi pare rău, prietene, dar s-ar putea să fiu nevoită să îl păstrez. Scoase CD-ul apoi închise cu grijă documentele şi închise calculatorul. Misiune îndeplinită fară pierderi omeneşti. Mulţumesc, Tod. Îşi aruncă braţele în jurul lui, dându-i un sărut mare, zgomotos. Trebuie să mă duc să lucrez la asta.

SE se ghemui în apartamentul ei, trecând sistematic peste date, verificând referinţele, eliminând, până când avea o listă acceptabilă. Când plecă spre Flynn, spulberase lista cu clienţii Galeriei cu şaptezeci la sută.

Dana era deja acolo când ajunse ea.

— Ai mâncat?

— Nu. Malory se uită precaut după Moe. Am uitat.

— Bine. Am comandat pizza. Flynn este plecat cu Moe pentru plimbarea lor zilnică. Este în regulă cu tine că i-am spus despre vis?

— Da. Se pare că l-am băgat în chestia asta.

— Bine. Intră şi aşază-te. O să bem puţin vin.

Abia reuşise să facă asta, când Zoe sosi cu Simon după ea.

— Sper că este în regulă. Nu am găsit o babysitter.

— Nu am nevoie de una, declară Simon.

— Eu am nevoie. Zoe îşi trecu un braţ după gâtul lui. Are de făcut teme, aşa că poate este un colţ pe care îl poate folosi. Am adus lanţuri.

Dana îi făcu cu ochiul băiatului.

— Vom folosi pivniţa. Putem să îl

torturăm, apoi să îl hrănim cu pizza?

— Noi deja am…

— Aş putea mânca pizza, o întrerupse Simon. Apoi scoase un strigăt când Moe intră din spatele casei. O! Ce mai câine!

— Simon, nu…

Dar câine şi copil se repezeau deja unul spre celălalt, cuprinşi de convulsiile unei iubiri mutuale la prima vedere.

— Hei, Flynn, uite ce ne-a adus Zoe. Trebuie să îl convingem să îşi facă temele.

— Întotdeauna mi-am dorit să fac asta cu cineva. Tu trebuie să fii Simon.

— Hm! Este un câine minunat, domnule.

— Câinele este Moe. Eu sunt Flynn. Zoe, poate Simon să îl ducă pe Moe în spate să alerge ca maniacii o vreme?

— Sigur. Douăzeci de minute, Simon, apoi te pui cu burta pe carte.

— Extra!

— Chiar în spate, îi spuse Flynn. Pe acolo este o minge cu urme de dinţi şi salivă pe ea. Îi place să o arunci şi să ţi-o aducă înapoi.

— Eşti caraghios, decise Simon. Să mergem, Moe!

— Pizza, anunţă Dana când se auzi soneria. Vrei să îl chemi înapoi?

— Nu, este în regulă. Tocmai a terminat

trei porţii de spaghete.

— Flynn, fii bărbat. Plăteşte pentru pizza.

— De ce trebuie să fiu eu întotdeauna bărbatul? apoi se uită spre Malory şi zâmbi. O, da. Din cauza asta.

Dana se aşează pe podea cu un carneţel nou în poală.

— Haideţi să fim organizaţi. Bibliotecarul din mine o cere. Zoe, pune-ţi nişte vin. Putem spune fiecare ce a aflat sau gândit, sau speculat de ultima oară de când ne-am întâlnit.

— Nu am aflat prea multe. Zoe scoase un dosar din geanta de pânză. Dar mi-am scris toate notele.

— Ce fată bună eşti! încântată, Dana luă dosarul, apoi se aruncă asupra primei cutii cu pizza când Flynn aruncă două pe masa de cafea. Sunt lihnită.

— Sunt noutăţi. Se aşează pe canapea, lângă Malory, întorcând-o spre el cu mâna, apoi sărutând-o lung şi ferm. Bună!

— Măi, eu nu primesc unul?

La întrebarea lui Zoe, el se ridică, se aplecă spre ea, dar ea râse şi îl împinse.

— Mai degrabă mă mulţumesc cu vinul.

— Dacă Flynn a terminat de sărutat fetele, începu

Dana.,

— Lucru care nu se va întâmpla până când îmi voi da ultima suflare gâfâită.

— Potoleşte-te, îi ordonă Dana. Ştim despre experienţa lui Mal. Am raportul tipărit aici, pe care îl voi adăuga colecţiei de notiţe şi alte date.

— Este mai mult. Pentru că tot era acolo, Malory luă din cutie o bucată de pizza şi o aşeză pe o farfurie de hârtie. Am o listă cu oameni clienţi ai Galeriei – care au cumpărat sau s-au arătat interesaţi de subiecte de artă clasice sau/şi mitologice. Am început şi să caut stiluri asemănătoare, dar asta va dura ceva vreme. Intenţionez ca de mâine să încep să dau telefoane pentru informaţii.

— Te-aş putea ajuta, se oferi Zoe. M-am gândit că ar trebui să căutăm tablouri care au ca element cheia. Ca temă.

— Este o idee bună, recunoscu Malory şi rupse o bucată de hârtie în loc de şerveţel.

— Mâine am câteva întâlniri, dar o să lucrez pe lângă ele.

— Am lucrat pe însuşi indiciu. Dana îşi ridică paharul de vin. Mă întrebam dacă nu ar trebui să luăm frazele-cheie şi să căutăm nişte locuri cu aceste nume. Restaurante sau magazine. De exemplu, Zeiţele Cântătoare. Nu am găsit nimic legat de

asta, dar este genul de nume care ar putea fi folosit pentru un magazin sau restaurant, sau loc.

— Nu este rău, spuse Flynn, luând o altă felie de pizza.

— Mai am ceva. Fără să spună nimic, luă singură sticla şi îşi umplu paharul. Am petrecut ceva timp pe internet să găsesc cele trei nume pe care Malory le-a auzit în… în visul ei. „Niniane” apare de câteva ori. Unele legende o pomenesc ca fiind vrăjitoarea care l-a vrăjit pe Merlin al lui Arthur şi l-a închis în capcana de cristal. O alta spune că era mama lui Merlin. Dar, când am aliniat-o cu celelalte două, am găsit un cântec celebru al unui site ezoteric despre adorarea zeiţelor. Este o variaţie a Fetelor de Sticlă şi le numeşte cu cele trei nume.

— Acelea sunt numele lor. Nu puteţi crede că a fost o coincidenţă că am visat numele acelea pe care astăzi le-aţi găsit voi.

— Nu, spuse Dana cu grijă. Dar nu este posibil să fi dat şi tu de acelaşi site şi ca numele să îţi fi rămas în memorie?

— Nu. Le-aş fi notat. Mi le-aş fi amintit. Nu le-am auzit niciodată înainte de vis.

— Bine. Flynn o bătu uşor pe genunchi. Mai întâi, vă voi spune că nu am găsit

informaţii despre niciun transport sau companie de transport care să lucreze pentru Warrior’s Peak. Şi nu este nicio înregistrare de transport de mobilă acolo de către clienţi numiţi Triad.

— Au luat lucrurile acelea de undeva, protestă Dana. Doar nu au pocnit din călcâiele pantofiorilor roşii.

— Eu vă spun faptele reale. Compania imobiliară nu a făcut niciun aranjament pentru ei. În acest moment, nu am găsit nimic care să îi lege pe Rowena şi Pitte de Peak. Nu spun că nu există una, continuă el înainte ca Dana să poată protesta. Spun numai că eu nu am găsit nimic prin nicio sursă logică.

— Atunci cred că va trebui să trecem la cele ilogice.

Se răsuci să îi zâmbească lui Zoe.

— Uite, vezi. Dar mai am un singur pas logic de verificat. Pe cine ştiu, care să colecţioneze, în mod serios, artă, cineva pe care să îl pot folosi ca sursă? Familia Vane. Aşa că l-am sunat pe vechiul meu tovarăş, Brad. Se întâmplă că tocmai se îndrepta aici pentru două zile.

— Brad se întoarce în Valley? întrebă Dana.

— Va prelua birourile locale pentru

Homemakers. Brad are pasiunea Vane pentru artă. I-am descris tabloul sau am început să o fac. Nici nu eram aproape de a termina, când mi-a dat titlul. Fetele de Sticlă.

— Nu, nu se poate. Aş fi auzit de el. Malory se ridică în picioare şi începu să se mişte prin cameră. Cine este artistul?

— Se pare că nimeni nu ştie cu siguranţă.

— Nu este posibil, continuă Malory. Un astfel de talent… aş fi auzit. Aş mai fi văzut opere ale acestui artist.

— Poate nu. Conform celor spuse de Brad, se pare că nimeni nu ştie prea multe despre artist. Fetele de Sticlă a fost văzut ultima oară într-o casă particulară din Londra. Unde, conform tuturor înregistrărilor, a fost distrus în timpul Blitz-ului, în 1942.

8

MALORY se închise în apartamentul ei timp de două zile. Se cufundă în cărţi, convorbiri telefonice, emailuri. Era o nebunie, hotărâse ea, să continui să vânezi zeci de unghiuri şi presupuneri diferite. Mai bine, mult mai bine să dirijezi căutarea cu ajutorul tehnologiei şi a logicii sistematice.

Nu putea funcţiona, pur şi simplu nu

putea gândi în dezordine. Din acest motiv recunoscu, în timp ce punea cu grijă o etichetă pe un alt dosar, că ratase ca artist. Sau asta era părerea ei. Să poţi vedea şi înţelege, şi simţi zeci de forme şi texturi ale emoţiei în acelaşi timp.

Dar, desigur, mai era şi chestia mică a posedării talentului care să transfere toate aceste emoţii pe pânză.

Îi lipsea darul, la toate nivelurile, pe când artistul Fetelor de Sticlă îl avea cu găleata.

Tabloul de la Warrior's Peak sau un altul pictat de acelaşi artist era calea. Acum era sigură de acest lucru. Din ce alt motiv s-ar tot întoarce la el? De ce, nu se ştie cum, intrase în el, în visul ei?

De ce fusese aleasă să găsească ea prima cheie, se întrebă, dacă nu din cauza cunoştinţelor ei şi a legăturilor ei cu lumea artei?

I se spusese să caute în interior şi în afară. În pictură sau în alta a aceluiaşi artist? Oare „în afară" însemna să caute în locurile care înconjurau pictura?

Deschizând dosarul, studie din nou fotografiile făcute tabloului. Ce înconjura cele trei surori? Pace şi frumuseţe, dragoste şi pasiune – şi ameninţarea de a le distruge. La fel ca şi metoda de a o reinstaura,

medită ea.

O cheie în aer, în copaci, în apă.

Era al naibii de sigură că nu avea să smulgă o cheie magică din aer, de pe creanga unui copac, aşa că ce însemnai şi care dintre cele trei era a ei?

Prea literal? Poate. Poate că „în interior” însemna că trebuie să caute în interiorul ei, în sentimentele ei legate de tablou, răspunsuri atât emoţionale, cât şi intelectuale.

Unde cântă zeiţele, se gândi ea în timp ce se ridica de la mormanul ei de cercetare pentru a se plimba. În vis niciuna dintre ele nu cântase. Dar fântâna îi amintea de muzică. Poate că era ceva legat de fântână.

Poate apa era cheia.

Şi, îşi spuse ea frustrată, poate că nu a plecat din apartamentul ei, dar tot alerga în cercuri.

Mai rămăseseră numai trei săptămâni.

Inima ei tresări când auzi un rat-a-tat la uşa de sticlă a curţii interioare. De cealaltă parte erau un bărbat şi câinele lui. Instinctiv, îşi trecu o mână peste părul pe care îl strânsese la spate într-o coadă, cândva în cursul dimineţii. Nu se deranjase să se machieze sau să îşi schimbe pantalonii largi de bumbac şi tricoul în care dormise.

Nu numai că nu arăta cel mai bine, dar era destul de sigură că se scufundase sub linia ei cea mai rea.

Când deschise uşa, îşi spuse că Flynn verifică asta când o privi lung şi declară:

— Iubito, trebuie să ieşi!

De fapt, simţi cum faţa ei o strânge singură într-o încruntare.

— Sunt ocupată. Lucrez.

— Da. Se uită la teancurile frumos aşezate de materiale pentru cercetare de pe masa ei, carafa frumoasă de cafea şi ceşcuţa de porţelan. Mai erau recipiente mici, toate asortate, de plastic roşu, care susţineau creioane, agrafe, post-it-uri.

Un prespapier din sticlă, în care se învârteau panglici colorate, ancora câteva pagini tipărite. O cutie de depozitare era vârâtă sub masă şi îşi imagină că acolo îşi punea în fiecare seară toate lucrurile legate de proiectul ei şi că în fiecare dimineaţă le scotea din nou.

Pentru el era uimitor şi ciudat de fermecător. Chiar şi când era singură şi muncea, îşi păstra lucrurile ordonate.

Moe îi împinse piciorul cu botul, apoi se strânse ca să sară. Recunoscând deja semnalul, Malory ridică o mână.

— Fără sărituri! îi ordonă ea, şi Moe

tremură din dorinţa de a se supune.

Drept răsplată, ea îl mângâie pe cap.

— Nu am nimic…

— Nu spune, o avertiză Flynn. Nu spune niciun cuvânt legat de mâncare. Îşi pierde capul. Haide afară, este foarte frumos. Îi prinse mâna într-a lui. Să mergem la o plimbare.

— Lucrez. Tu de ce nu?

— Pentru că este după ora şase şi îmi place să pretind că am o viaţă în afara ziarului.

— După şase? Se uită la ceas, amintindu-şi că nu îl pusese la mână de dimineaţă. Era un alt semn că trenul eficient al vieţii ei sărise de pe şine. Nu mi-am dat seama că este atât de târziu.

— Tocmai din cauza asta ei nevoie să mergi la o plimbare. Aer curat şi exerciţiu.

— Poate, dar nu pot ieşi aşa.

— De ce?

— Sunt în pijamale.

— Nu arată a pijamale.

— Ei bine, sunt şi nu ies îmbrăcată cu ele, iar părul meu arată oribil şi nu sunt machiată.

— Nu există cod al ţinutei când plimbi câinele. Totuşi, el era un bărbat care avea o mamă şi o soră şi ştia regulile. Dar, dacă

vrei să te schimbi, te aştept.

AVUSESE de-a face cu destule femei pentru a şti că aşteptarea putea dura undeva între zece minute până la restul vieţii lui. Pentru că învăţase să vadă procesul de pregătire al unei femei ca pe un fel de ritual, nu-i păsa. Îi dădea ocazia de a sta în curtea interioară, cu Moe atârnat de piciorul lui şi să citească ideile pentru articole scrijelite în carneţelul lui. După părerea lui, timpul era pierdut numai dacă nu făceai ceva cu el. Dacă ceva era să te uiţi în gol şi să îţi laşi mintea să plutească pe orice curent era mai puternic în acel moment, era în regulă.

Dar, pentru că acel curent era despre cum să îşi pună din nou mâinile pe Malory, îşi spuse că ar fi fost mai productiv dacă îşi canaliza energia asupra muncii.

Pentru că Brad se întorcea în Valley, Depeşa va avea nevoie de un articol solid despre el, despre Vane, despre

Homemakers. Istoria familiei şi a afacerilor ei, imaginea afacerilor în climatul economiei de astăzi şi orice plan.

Se va ocupa de asta personal şi va combina interesele profesionale cu cele personale. La fel cum făcea şi cu Malory. Aşa că începu să scrie despre mai multe

aspecte care o descriau.

„Blondă, deşteaptă, frumoasă**, îşi începu el lista.

— Hei, este un început, îi spuse el lui Moe. A fost aleasă pentru un motiv, şi motivul trebuie să aibă o legătură cu ceea ce este sau ceea ce nu este.

„Ordonată. Artistică.

Nu mai întâlnise pe nimeni care să reuşească să le facă pe amândouă.

Singură. Fără lucru.”

Hm! Poate că ar trebui să facă un articol despre primii douăzeci-treizeci şi ceva singuri din Valley. Scena întâlnirilor din orăşelul american. Dacă ar fi dat asta Rhodei, ar putea să vorbească din nou cu el.

Se uită în sus când prinse o mişcare cu colţul ochiului şi o privi pe Malory ieşind pe uşa ce dădea spre curte. Nu îi luase atât de mult pe cât crezuse pentru a se transforma.

Se ridică în picioare, înfigând o mână în zgarda lui Moe înainte ca el să poată sări pe Malory.

— Arăţi foarte bine. Miroşi şi mai bine.

— Şi aş vrea să rămână aşa. Se aplecă, băgând un deget sub nasul lui Moe. Aşa că, fară sărituri.

— Ce-ar fi să mergem cu maşina până la râu? apoi putem să alergăm ca nebunii.

TREBUIA să îi dea puncte. Reuşise să transforme plimbatul câinelui într-o întâlnire şi o făcuse foarte lin.

Atât de lin, încât nu îşi dădu seama că este la o întâlnire decât când erau aşezaţi pe o pătură, lângă râu, mâncând pui fript, în timp ce Moe alerga în jur, lătrând plin de speranţă spre veveriţe.

Dar era greu să te plângi când aerul era răcoros şi proaspăt, iar lumina se îndulcea pe măsură ce soarele se scufunda mai tare în vest. Când se prăbuşi sub acele creste, totul deveni moale şi gri, şi era şi mai răcoare. Va avea nevoie de haina subţire pe care o adusese, cel puţin dacă vor rămâne să privească răsăritul stelelor.

Şi cât timp trecuse de când nu mai urmărise răsăritul stelelor?

Acum, că se afla aici, se întrebă dacă nu cumva iama silită, totuşi scurtă, nu reuşise să facă mai mult decât să creeze un blocaj în mintea ei.

Nu era o persoană care să prefere izolarea. Avea nevoie de contactul cu oamenii. Conversaţii, stimuli, sunet şi mişcare. Numai realizând acest lucru, înţelese cât de mult avea nevoie să muncească din nou.

Dacă înşfăca un milion de dolari la

sfârşitul acestui curcubeu ciudat, tot va avea nevoie de lucru. Doar pentru energia de zi cu zi.

— Trebuie să recunosc, mă bucur că m-ai scos.

— Nu eşti un om al cavernelor. Căută în găleată un alt copan când ea se încruntă spre el. Eşti un animal social. Uită-te la Dana, este mai degrabă un om al cavernelor decât un animal social. Dacă o laşi în pace, este perfect fericită închisă cu munţi de cărţi şi o găleată de cafea. Cel puţin pentru câteva săptămâni. Apoi are nevoie să ia aer. Eu, înnebunesc într-o zi sau două. Am nevoie să mă încarc. La fel şi tu.

— Ai dreptate. Şi nu îmi dau seama ce simt în legătură cu faptul că ţi-ai dat seama atât de repede.

— Repede este relativ. O, am petrecut cam un an gândindu-mă la tine săptămâna trecută. Timp precis şi motive de energie. A trecut ceva vreme de când m-am gândit atât de mult la o femeie, în caz că te întrebi.

— Nu ştiu ce mă întreb. Da, ba da, se corectă ea. De ce nu ai adus vorba despre cheie, de ce nu mă întrebi ce fac pentru a o găsi?

— Întrucât ai avut destul, pentru moment. Dacă ai fi vrut să discutăm, ai fi adus asta în

discuţie. Nu eşti timidă.

— Ai dreptate. De ce m-ai adus aici, departe de oraş?

— Este linişte. Privelişte drăguţă. Lui Moe îi place. Este o şansă foarte slabă să te dezbrac sub pătura asta…

— În loc de slabă încearcă deloc.

— Slabă este destul pentru a mă face să continui, înfipse o furculiţă de plastic în salata de cartofi. Şi voiam să văd dacă Brad se mişcă. Se uită peste panglica de apă, spre casa cu două etaje de pe partea opusă. Nu prea pare.

— Îţi este dor de el.

— Aici ai dreptate.

Smulse un smoc de iarbă jucându-se leneş cu el.

— Şi eu am câţiva prieteni din colegiu. Eram atât de apropiaţi şi cred că toţi am crezut că vom fi apropiaţi pentru totdeauna. Acum suntem împrăştiaţi şi abia ne mai vedem. O dată sau de două ori pe an, dacă reuşim. Vorbim la telefon sau prin email, din când în când, dar nu este acelaşi lucru. Îmi lipseşte ceea ce eram când eram prieteni şi acea telepatie pe care o dezvolţi, aşa încât ştii ce gândeşte celălalt sau ce ar face într-o anumită situaţie. Este la fel şi pentru tine?

— Destul de mult. Se întinse, jucându-se cu vârfurile părului ei în acelaşi mod absent în care ea se juca cu firele de iarbă. Dar am crescut împreună, copii fiind. Niciunul dintre noi nu este foarte priceput la convorbiri telefonice. Poate din cauză că Brad şi cu mine ajungem la telefon în mare parte din ziua noastră de muncă. Emailurile fac toată treaba. Jordan, el este regele emailului.

— L-am întâlnit pentru aproximativ nouăsprezece secunde, la o lansare de carte, în Pittsburgh, în urmă cu patru ani. Brunet şi frumos, cu un licăr periculos în privire.

— Vrei pericol?

O făcu să râdă. Era aşezat pe o pătură zdrenţăroasă, mâncând pui conservat în timp ce câinele lui mare, prostuţ lătra la veveriţele care se aflau la doi metri, în copaci.

Apoi era culcată pe spate, cu corpul lui apăsat de al ei, şi râsul îi muri în gât.

Gura lui era periculoasă. Ce prostie din partea ei să fi uitat acest lucru. Indiferent cât de amabil şi uşor părea la suprafaţă, în interiorul lui erau furtuni. Furtuni fierbinţi, biciuitoare care puteau să se arunce asupra celor neatenţi, înainte de a se gândi să se

adăpostească.

Aşa că nu se gândi deloc, îl lăsă să se dezlănţuie. Şi lăsă acea parte secretă din ea, partea pe care niciodată nu risca să o expună, să iasă la suprafaţă. Şi luă, chiar în timp ce era luată.

— Cum este asta pentru tine? şopti el, în timp ce îşi fixa gura aceea minunată pe gâtul ei.

— Atât de departe, atât de bine?

Îşi înălţă capul, uitându-se în jos la ea. Iar inima îi tremură în piept.

— Ceva aici. Ceva mare aici.

— Nu cred…

— Ba da, crezi. Nerăbdător, puternic şi neaşteptat, răbufni. Poate că nu vrei să crezi, nici eu nu sunt tocmai dornic, dar aşa este. Urăsc să folosesc o metaforă evidentă, dar este ca şi cum ai întoarce o cheie într-un lacăt. Aud nenorocitul acela de declic.

Se ridică, trecându-şi o mână nesigură prin păr.

— Nu sunt pregătit să aud nenorocitul acela de declic.

Ea se ridică brusc, netezindu-şi nervoasă partea din faţă a cămăşii. O lăsa fără echilibru faptul că îi găsea temperamentul atât iritabil, cât şi atrăgător, în acelaşi timp.

— Crezi că eu vreau să îl aud? în

momentul acesta, am mai multe în creier şi fără declicul tău din capul meu. Trebuie să găsesc prima cheie. Trebuie să desluşesc asta. Trebuie să îmi găsesc de lucru. Şi nici măcar nu vreau o nenorocită de slujbă. Vreau…

— Ce? Ce vrei?

— Nu ştiu. Se ridică în picioare. În interiorul ei era furie. Nu ştia de unde vine sau unde trebuia să meargă, întorcându-se, se uită la casa de peste râu, cu braţele încrucişate peste piept. Iar eu întotdeauna ştiu ce vreau.

— Eşti cu un pas înaintea mea. Se ridică şi el, dar nu se duse spre ea. Orice pulsa în interiorul lui – furie, nevoie, teamă – era prea instabil pentru a risca să o mai atingă.

Briza se juca cu vârfurile părului ei, aşa cum făcuse şi el. Toţi norii aceia stângaci de culoarea aurului vechi, precum ceva ieşit dintr-o pictură. Părea atât de zveltă, atât de perfectă, stând acolo, pe jumătate întoarsă cu spatele la el, în timp ce soarele murind arunca o linie fină de foc de-a lungul dealurilor înălţate spre vest.

— Singurul lucru despre care am fost absolut sigură că îl vreau… vreodată, spuse el, eşti tu.

Ea se uită înapoi, în timp ce o adiere

nervoasă începu să îi cutremure stomacul.

— Nu îmi imaginez că sunt singura femeie cu care ai vrut să te culci.

— Nu. De fapt, prima a fost Joley Ridembecker. Amândoi aveam treisprezece ani. Şi această anumită dorinţă nu a fost niciodată satisfăcută.

— Acum îţi baţi joc.

— Nu. Nu tocmai. Păşi spre ea şi vocea lui se îmblânzi. O voiam pe Joley, atât de mult cât ştiam la treisprezece ani. Era intens, dureros chiar şi oarecum dulce. Într-un final, am aflat ce înseamnă. În timp, am mai vrut şi alte femei. Pe unele chiar le-am iubit şi din cauza asta cunosc diferenţa între a vrea o femeie şi a te dori pe tine. Dacă ar fi fost numai sex, nu m-ar fi enervat.

— Nu prea este vina mea că eşti enervat. Se strâmbă la el. Şi nu arăţi sau pari că eşti.

— De obicei, sunt destul de rezonabil când sunt foarte supărat. Este un blestem. Ridică mingea pe care Moe o vărsă la picioarele lui, apoi o azvârli cu o lovitură puternică a braţului. Şi, dacă tu crezi că este o plăcere să vezi ambele variante ale unui argument, să vezi temeiul la fiecare capăt, lasă-mă să îţi spun că este o nenorocire.

— Cine a fost ea?

El ridică din umeri, apoi săltă mingea pe

care Moe i-o adusese, aruncând-o din nou.

— Nu contează.

— Eu aş spune că da. Şi că ea contează încă.

— Pur şi simplu, nu a funcţionat.

— Bine. Acum ar trebui să mă întorc. Se întoarse, îngenunche pe pătură şi curăţă resturile acestui picnic improvizat.

— Asta este o calitate pe care o admir şi nimeni nu o face aşa cum o face o femeie. Acel „du-te dracu'" tacit, îi explică el, apoi aruncă încă o dată mingea în aer pentru Moe. M-a părăsit. Sau eu nu am vrut să mă duc cu ea. Depinde de punctul tău de vedere. Am fost împreună mare parte dintr-un an. Era reporter la televiziunea locală, a ajuns la emisiunea de weekend, apoi la cea de seară. Era bună şi trebuia să avem toate acele discuţii şi controverse despre impactul şi valoarea căii noastre de comunicare specifice a ştirilor. Lucru care este mai sexy decât poate părea. Oricum, plănuiam să ne căsătorim, să ne mutăm la New York. Într-un final, cu partea cu mutatul. Apoi ea a primit o ofertă de la o filială de acolo. S-a dus. Eu am rămas.

— De ce ai rămas?

— Pentru că eu sunt „George, nenorocitul Baily". Mingea ţâşni din nou din mâna lui ca

o rachetă.

— Nu înţeleg.

— George Baily renunţă la visul lui de călătorii şi aventuri şi rămâne în oraşul natal şi salvează economiile şi împrumutul. Nu sunt Jimmy Stewart, dar este clar că Depeşa s-a transformat în economiile şi împrumutul meu. Tatăl meu vitreg, tatăl Danei, era bolnav. Mama mi-a strecurat o parte din responsabilităţile de editor-şef. Am presupus că este temporar, până când Joe se pune pe picioare. Dar doctorii şi mama mea au vrut să stea la distanţă de iernile grele. Şi doreau, meritau să se bucure de o perioadă de pensie. Ea ameninţa că, dacă nu voi prelua ziarul pentru ea, îl va închide. Mama nu face ameninţări stupide.

Râzând fără umor, el aruncă din nou mingea.

— Poţi să pariezi pe pielea ta că nu o face. Un Flynn conduce Depeşa Valley, altfel nu este nicio Depeşă.

„Michael Flynn Hennessy”, îşi spuse ea. Prin urmare, Flynn era nume de familie şi moştenire.

— Dacă ar fi ştiut că vrei ceva diferit…

El reuşi să zâmbească.

— Ea nu a vrut ceva diferit. M-aş fi putut

duce, să îmi iau picioarele la spate şi să plec cu Lily în New York. Şi toţi oamenii care lucrau la ziar rămâneau fără slujbă. Jumătate dintre ei, poate mai mulţi, ar fi fost luaţi de oricine ar fi pus pe picioare un nou ziar. Ştia că nu voi pleca.

Studie mingea din mâna lui, se întoarse încet, vorbind delicat.

— Oricum, niciodată nu a plăcut-o pe Lily.

— Flynn.

Cedă tulburării disperate a lui Moe şi azvârli mingea.

— Înainte să sune jalnic şi patetic… atunci voiam să plec. Atunci o iubeam pe Lily. Dar nu am iubit-o suficient pentru a-mi face bagajele şi a merge atunci când mi-a dat un ultimatum. Nici ea nu m-a iubit suficient pentru a rămâne sau pentru a-mi da timp să rezolv lucrurile aici şi apoi să mă alătur ei.

Atunci nu v-aţi iubit deloc, gândi Malory, dar rămase tăcută.

— La mai puţin de o lună după ce a aterizat la New York, a sunat şi a rupt logodna. Avea nevoie să se concentreze pe cariera ei, nu putea face faţă stresului unei relaţii, cu atât mai mult uneia la distanţă. Ar fi trebuit să fiu liber să mă văd şi cu altcineva şi să-mi fac o viaţă, în timp ce ea va fi căsătorită cu slujba ei.

Iar în şase luni era căsătorită cu un executiv de ştiri de la NBC şi urca în mod constant scara ierarhică. A primit ceea ce a vrut şi, în final, şi eu.

Se întoarse spre Malory. Faţa lui era din nou calmă, ochii de un verde adânc erau limpezi, ca şi cum furia nu ar fi fost niciodată în spatele lor.

— Mama avea dreptate, şi urăsc cu adevărat partea asta. Dar a avut dreptate. Aici este locul meu şi fac exact ce vreau să fac.

— Faptul că vezi asta spune mai multe despre tine decât ar putea spune despre oricare dintre ei.

EI mai aruncă mingea pentru ultima oară.

— Te-am făcut să îţi pară rău pentru mine.

— Nu. Deşi asta făcuse. M-ai făcut să te respect. Se ridică, se duse spre el şi îl sărută pe obraz. Cred că îmi amintesc de această Lily de la ştirile locale. Roşcată, nu? Mulţi dinţi.

— Asta ar fi Lily.

— Vocea ei era mult prea nazală şi avea o bărbie moale.

El se aplecă şi îi sărută obrazul, ca răspuns.

— Ai spus un lucru foarte drăguţ. Mulţumesc.

Moe alergă înapoi şi aruncă mingea pe pământul dintre ei.

— Cât timp va face asta? întrebă Malory.

— Pentru o eternitate sau până când îmi cad mâinile.

Lovi tare mingea cu gheata ei.

— Se întunecă, spuse ea când Moe alergă fericit. Ar trebui să mă duci acasă.

— Sau aş putea să îl duc pe Moe acasă şi noi am putea… a, văd după felul în care ţi s-au arcuit sprâncenele şi buzele că mintea ta stă la prostii. Aveam de gând să spun că am putea merge la un film.

— Ba nu aveai de gând.

— Ba sigur că da. De fapt, se întâmplă că am programul cu filme în maşină, ca să îl cercetezi.

Erau din nou în regulă, îşi dădu ea seama, şi dori să îl sărute de data asta prieteneşte. În schimb, căzu în ritm şi începu să joace jocul.

— Ai tot ziarul în maşină pentru că este ziarul tău.

— Oricum ar fi, te las pe tine să alegi filmul.

— Şi dacă va fi un film de artă cu subtitluri?

— Atunci voi suferi în tăcere.

— Ştii deja că nu mai rulează astfel de

filme la multiplexul local, nu-i aşa?

— Asta nu are nici în clin, nici în mânecă. Vino, Moe, să mergem la o plimbare cu maşina.

Îi făcuse bine, decise Malory, să se îndepărteze de puzzle şi probleme pentru o seară. În dimineaţa asta, se simţea mai proaspătă şi mai optimistă. Şi se simţea bine că este interesată şi atrasă de un om complicat.

"Era complicat," îşi spuse ea. Cu atât mai mult, cu cât, cel puţin la început, lăsa impresia că este simplu. Şi acest lucru făcea să fie încă un puzzle de rezolvat.

Nu putea nega acel declic despre care îi vorbise. De ce ar face-o? Nu juca jocuri când era vorba de relaţii – era precaută. Însemna că trebuie să descopere dacă acest declic era numai sexual sau era amestecat cu ceva mai mult.

„Puzzic numărul trei", hotărî ea în timp ce se ghemuia să îşi continue cercetările.

Primul telefon al dimineţii o lăsă cu gura căscată. Câteva clipe după ce închisese, răsfoia vechiul manual de istoria artei din timpul facultăţii.

UŞA casei Vane era larg deschisă. Câţiva bărbaţi solizi aduceau mobilă şi cutii sau scoteau mobilă şi cutii. Numai faptul că îi

privi îi dădu lui Flynn o durere de spate.

Îşi aminti un sfârşit de săptămână în urmă cu mulţi ani, când el şi Jordan se mutaseră într-un apartament. Cum, cu ajutorul lui Brad, căraseră o canapea la mâna a doua, care cântărea la fel ca o Honda, pe scările celor trei etaje.

„Acelea erau alte vremuri, spuse Flynn gânditor. Slavă Domnului că trecuseră.”

Moe sări din maşină în urma lui şi, fără să mai aştepte o invitaţie, alergă direct în casă. Se auzi o bufnitură, un blestem. Flynn nu putea decât să se roage ca una dintre antichităţile familiei Vane să nu fi muşcat din ţărână, în timp ce se grăbea după el.

— Iisuse Hristoase! Spui că ăsta este căţeluş?

— Era căţeluş – acum un an. Flynn se uită spre prietenul lui cel mai mare, care acum era întâmpinat şi umplut cu salivă de câinele lui. Şi inima lui cânta.

— Îmi pare rău pentru… era o lampă?

Brad se uită spre porţelanul spart, împrăştiat în hol.

— Era acum un minut. Este în regulă, uriaşule. Jos!

— Moe, afară! Urmăreşte iepurele!

Drept răspuns, Moe scoase o serie de lătrături şi se năpusti spre uşă.

— Ce iepure?

— Cel care locuieşte în visele lui. Flynn făcu un pas înainte, sfărâmând cioburile de sub picioarele lui şi îmbrăţişându-l puternic pe Brad. Arăţi bine. Pentru un costum.

— Cine este costum?

Nu ar fi arătat mai puţin nici dacă ar fi purtat un jeans uzat şi o cămaşă de jeans, pentru lucru. Flynn îşi spunea că arată înalt şi zvelt şi potrivit. Copilul de aur al familiei Vane, prinţul familiei, care era la fel de fericit să conducă o echipă de construcţie ca şi pentru o întâlnire de consiliu.

Poate mai fericit.

— Am trecut pe aici ieri-seară, dar locul era pustiu. Când ai ajuns?

— Târziu. Hai să ne dăm la o parte din drum, sugeră Brad, în timp ce muncitorii aduceau o nouă încărcătură. Ridică un deget şi îl conduse spre bucătărie.

Casa era mereu mobilată şi potrivită pentru vizitele executivilor sau ale obraznicilor din corporaţia Vane. Odinioară fusese casa lor din Valley, un loc pe care Flynn îl cunoscuse la fel de bine ca pe al lui.

Bucătăria fusese renovată de pe vremea când cerşeau prăjiturele aici, dar priveliştea de la fereastră, a platformei înconjurătoare, era aceeaşi. Lemn şi apă şi dealurile care se

înălţau în spate.

Mare parte din copilăria lui era strânsă în casa aceasta. Aşa cum era legată şi de omul care acum o deţinea.

Brad turnă cafea, apoi îl conduse pe Flynn pe platformă.

— Cum te simţi să fii înapoi? îl întrebă Flynn.

— Încă nu ştiu. În mare parte, ciudat. Se aplecă peste grilaj, uitându-se dedesubt.

Totul era la fel. Nimic nu mai era la fel.

Se întorsese, un bărbat confortabil în pielea lui. Avea un strat sau două de oraş mare deasupra lui şi se simţea bine şi cu asta.

Părul lui era blond, care se întunecase cu anii, aşa cum gropiţele din obraji aproape că deveniseră dungi. Spre uşurarea lui. Ochii erau de culoare gri, sub sprâncenele drepte. Aveau tendinţa de a privi intens, chiar şi atunci când restul feţei zâmbea.

Flynn ştia că nu gura era cea care arăta starea lui Brad. Erau ochii. Când zâmbeau, chiar se vedea.

Aşa făceau acum.

— Ticălosule! Este plăcut să te văd!

— Nu mi-am închipuit că te vei întoarce, indiferent pentru cât timp.

— Nici eu. Lucrurile se schimbă, Flynn.

Cred că aşa trebuie. În ultimii ani, nu am mai avut linişte. Şi în sfârşit mi-am dat seama că nu aveam linişte din cauza casei. Cum sunt lucrurile cu tine, domnule editor-şef?

— Sunt bune. Presupun că te vei abona la ziarul nostru. O să fac eu aranjamentele, adăugă el cu un zâmbet. Punem o cutie roşie, drăguţă, lângă cutia poştală de la drum. Livrările de dimineaţa pe aici de obicei ajung pe la şapte.

— Înscrie-mă!

— Aşa voi face. Şi am să vreau un interviu cu Bradley Charles Vane IV când îi este cel mai convenabil.

— La dracu'! Lasă-mi ceva timp să mă acomodez, înainte să îmi pun pălăria corporaţiei.

— Ce spui de lunea viitoare? O să vin eu la tine.

— Dumnezeule, ai devenit Clark Kent! Nu, mai rău, Lois Lane – fără picioarele ei minunate. Nu ştiu ce am luni, dar o să îmi pregătesc asistenta.

— Bine. Ce spui dacă diseară bem nişte bere şi recuperăm?

— Pot să fac asta. Ce mai face familia ta?

— Mama şi Joe sunt bine, în Phoenix.

— De fapt, mă gândeam mai degrabă la

delicioasa Dana.

— Nu ai de gând să te dai din nou la sora mea, nu? Este stânjenitor.

— S-a cuplat cu cineva?

— Nu, nu este cuplată cu nimeni.

— Tot mai visează?

Flynn se crispă.

— Taci, Vane!

— Ador să te lovesc cu asta. Cu un oftat, Brad era acasă. Deşi este distractiv, nu din cauza asta ţi-am zis să vii. Este ceva ce cred că ai vrea să vezi. M-am gândit mult atunci când mi-ai zis despre afacerea în care s-au băgat Dana şi prietenele ei.

— Ştii ceva despre oamenii ăştia de la Warrior's Peak?

— Nu. Dar ştiu ceva despre artă. Vino! Le-am pus în camera mare. Tocmai terminam să le despachetez personal când am auzit că ai ajuns.

Merse, pe lângă colţul casei, spre uşa dublă de sticlă mărginită cu panouri gravate.

Camera mare se lăuda cu un tavan înalt, cu balcon circular, un cămin generos şi poliţă de granit de culoare verde-închis, înconjurat de stejar auriu. Era loc pentru două canapele, una în centrul camerei, alta vârâtă într-o zonă plăcută pentru

conversaţie, lângă peretele îndepărtat.

Mai mult spaţiu se revărsa într-o arcadă largă, unde era aşezat pianul şi unde Brad petrecuse ore nenumărate exersând.

Acolo, sprijinit de căminul unui al doilea şemineu, se afla tabloul.

Muşchii abdomenului lui Flynn se eliberară.

— Iisuse! O, Iisuse!

— Este numit După vrajă. L-am cumpărat la o licitaţie, în urmă cu trei ani. Îţi aminteşti că ţi-am spus de el, pentru că unul dintre chipuri semăna cu Dana?

— Nu am dat atenţie. Întotdeauna mă tachinezi în legătură cu Dana. Se ghemui, uitându-se fix la tablou. Nu avea habar despre artă, dar chiar şi cu ochii lui limitaţi, ar fi pariat cu fermitate că aceeaşi mână care îl pictase crease tabloul de la Warrior's Peak.

Cu toate acestea, aici nu era niciun fel de bucurie sau inocenţă. Tonul era închis, ca în doliu, cu o singură lumină, palidă, strălucind din trei cufere de sticlă în care trei femei păreau că dorm.

Faţa surorii lui, a lui Malory şi a lui Zoe.

— Trebuie să dau un telefon. Flynn se îndreptă şi îşi scoase telefonul mobil. Este cineva care trebuie să îl vadă imediat.

9

Nu îi plăcea să i se spună să se grăbească, mai ales când nu i se dădea un motiv întemeiat. Aşa că, în principiu, Malory nu se grăbi să conducă până la casa lui Vane.

Avea o mulţime pe cap şi puţin condus la ţară era exact remediul pentru aceste gânduri, îşi spuse ea, să le aranjeze în vreun fel.

Şi îi făcea plăcere să conducă în maşina ei micuţă pe drumul bătut de vânturi care urmărea râul şi felul în care soarele sclipea printre frunzele de deasupra pentru a împroşca modele de lumină pe terasament.

Dacă ar putea picta, ar face un astfel de studiu – felul în care lumina şi umbrele se joacă pe ceva atât de simplu ca un drum de ţară. Dacă ar putea picta, se gândi ea din nou – lucru pe care nu îl putea face, în ciuda tuturor dorinţelor ei, tuturor studiilor, tuturor anilor de încercări.

Dar cineva al naibii că putea.

Ar fi trebuit să încerce să dea de Dana şi Zoe înainte să vină aici. Sincer, se presupunea că ar trebui să lucreze cu ele, nu cu Flynn. El era… ca un accesoriu, îşi zise. Un accesoriu foarte atrăgător, sexy şi

interesant.

Măi, iubea accesoriile.

Nu era un curs productiv al gândurilor.

Opri radioul maşinii, scufundându-se în linişte. Trebuia să le găsească pe Dana şi Zoe, să le spună ce descoperise. Poate că dacă spunea totul cu voce tare ea sau ele vor putea descifra ce înseamnă.

Pentru că, pe moment, nu avea nicio idee.

Tot ce ştia, în adâncul sufletului, era că este important. Vital chiar. Dacă nu era răspunsul, era una dintre firimiturile care duceau spre răspuns.

Ieşi de pe şosea, intrând pe aleea privată. Aici nu erau porţi. Nici ziduri înconjurătoare. Familia Vane era în mod clar destul de bogată pentru a fi apreciată. Se întrebă de ce nu aleseseră să cumpere Warrior's Peak în locul clădirii de lângă râu, mai aproape de oraş.

Apoi casa ajunse în raza ei vizuală şi răspunse întrebării ei. Era frumoasă şi era din lemn. Era puţin probabil ca un magnat al cherestelei să îşi construiască sau să cumpere o casă din piatră sau cărămidă. Aşa cum de altfel făcuse, ar construi-o pentru a demonstra arta produselor sale.

Lemnul era auriu ca mierea, împodobit cu aramă care devenise de un verde de vis

datorită vechimii şi a vremii. Era un aranjament complex de platforme şi terase, ocolind sau ieşind din ambele etaje. O jumătate de duzină de acoperişuri se înălţau sau se înclinau, toate cu un fel de simetrie artistică ce aducea armonie întregului.

Împrejurimile erau degajate, potrivite cu locul şi stilul, dar îşi imagina că locul fiecărui tufiş, al fiecărui copac sau strat de flori fusese meticulos selectat şi desenat.

Malory era de acord cu designul şi cu execuţia meticuloase.

Parcă lângă un camion de transport şi tocmai voia să coboare când auzi lătratul sălbatic, încântat.

— Oh, nu, nu de data asta. Acum ştiu cu cine am de-a face, drăguţule. Se întinse spre cutia de pe podea, lângă ea şi scoase un biscuit mare, pentru câini.

Chiar în timp ce faţa familiară a lui Moe se lipi de fereastra maşinii, îl aruncă.

— Moe! Prinde prăjitura! Şi aruncă biscuitul cât de departe putu.

În timp ce el alerga după biscuit, ea ieşi în grabă din maşină şi se repezi spre casă.

— Frumoasă treabă. Flynn o întâmpină la uşă.

— Învăţ repede.

— Contez pe asta. Malory Price, Brad

Vane. Este deja luată, adăugă Flynn ca o avertizare subtilă, când văzu interesul sclipind în ochii lui Brad.

— Oh? Păi, nu te pot condamna. Brad zâmbi spre Malory. Este tot o plăcere să te cunosc, Malory.

— Despre ce vorbiţi?

— Este o vorbă între băieţi, îi spuse Flynn şi îşi coborî capul să o sărute. ÎI puneam pe Brad la curent. Dana şi Zoe sunt pe drum?

— Nu. Dana lucrează şi nu am putut da de Zoe. Le-am lăsat mesaje amândurora. Despre ce este vorba?

— Vei vrea să vezi cu ochii tăi.

— Ce să văd? M-ai târât până aici – fără nicio supărare, îi spuse ea lui Brad, ai o casă frumoasă – fără nicio explicaţie. Şi eram ocupată. Factorul timp…

— Încep să cred că timpul este un adevărat factor. Flynn o trase prin hol spre camera cea mare.

— Scuză dezordinea. Se întâmplă multe, am multe de adus astăzi. Brad lovi într-o parte bucăţi din lampa spartă. Flynn mi-a spus că te-ai ocupat de galeria de artă din oraş.

— Da, până de curând. O, ce cameră fabuloasă! Se opri, aspirând spaţiul. Avea nevoie de picturi, sculpturi, mai multă

culoare, mai multă textură. Un asemenea spaţiu minunat merita artă.

Dacă ar fi avut mână liberă şi buget nelimitat, ar fi putut transforma camera aceasta într-o vitrină de muzeu.

— Probabil că eşti nerăbdător să îţi despachetezi lucrurile, să te instalezi şi… o, Dumnezeule!

Şocul o lovi imediat ce văzu tabloul. Explozia ameţitoare a descoperirii i se infiltră direct în sânge, o făcu să îşi smulgă ochelarii din geantă şi să se aşeze în genunchi în faţa lui pentru a-l cerceta mai de aproape.

Culorile, atingerile penelului, tehnica, până şi mediul. Acelaşi. Acelaşi, îşi spuse, asemenea celuilalt. Aceleaşi trei subiecte principale, acelaşi.

— După furtul sufletelor, declară ea. Sunt acolo, în cutia asta de pe piedestalul din prim-plan. Dumnezeule, priveşte cum lumina şi culoarea par să pulseze în interiorul sticlei! Este genial! Acolo, pe fundal, cele două chipuri din primul tablou, aici întoarse cu spatele. Pleacă. Dispar. Sunt gata să dispară în ceaţă. Cortina Viselor. Cheile.

Îşi aruncă părul pe spate, ţinând întreaga masă cu o mână, în timp ce se uita mai de

aproape.

— Unde sunt cheile? Acolo! Abia le poţi vedea, pe un lanţ, chipul feminin le ţine în mână. Trei chei. Ea este păstrătoarea.

Dorind să vadă totul mai detaliat, pescui pipăind în geantă o lupă cu mâner de argint într-o punguţă de pânză.

— Are o lupă în geantă, şopti Brad cu uimire.

— Mda. Flynn zâmbi ca un prost. Nu este minunată?

Concentrată asupra picturii, ea înlătură comentariile din spatele ei şi privi prin sticlă.

— Da, da, este acelaşi desen al cheii. Nu sunt pictate în fundal, ca în primul tablou. De data asta nu mai sunt simboluri, ci fapte. Ea are cheile.

Coborî lupa, dându-se uşor în spate pentru o privire de ansamblu.

— Umbra este tot în copaci, dar acum este în depărtare. Abia mai poţi să îi vezi umbra. Treaba lui este făcută, dar tot mai urmăreşte. Se bucură?

— Cine este el? voi Brad să ştie.

— Linişte! Lucrează.

Malory lăsă lupa să alunece înapoi în punguţa ei, apoi în geantă.

— O asemenea pictură, o asemenea

durere în lumină, limbajul corporal al celor doi, în timp ce păşesc dincolo de cortina de ceaţă. Subiectele principale din sicriele lor de cristal par senine, dar nu sunt. Nu este seninătate, este deşertăciune. Şi este atâta disperare în lumina din cutie. Este durere, şi este extraordinar.

— Este acelaşi artist? o întrebă Flynn.

— Desigur. Nu este student, nici imitaţie, nici omagiu. Dar asta este o părere. Se lăsă pe călcâie. Nu sunt o autoritate.

„Pe mine puteai să mă păcăleşti”, gândi el.

— Între tine şi Brad, cred că avem toată autoritatea necesară.

Uitase de Brad şi roşi uşor stânjenită. Aproape că sărise pe tablou, îngenunchease în faţa lui, asemenea cuiva care se roagă.

— Îmi pare rău. Aflată încă în genunchi, se uită în sus spre el. M-am lăsat dusă de val. Poţi să îmi spui de unde l-ai cumpărat?

— La o licitaţie în New York. O casă mică. A lui Banderby.

— Am auzit de el. Artistul?

— Necunoscut. Se poate distinge o semnătură parţială o iniţială, de fapt. Poate fi R sau P, urmat de simbolul cheii.

Malory se aplecă să studieze colţul de jos din stânga.

— A fost datat, autentificat?

— Desigur. Secolul şaptesprezece. Deşi stilul are o tuşă mai contemporană, tabloul a fost testat intensiv. Dacă îl cunoşti pe Banderby, ştii că este atât meticulos, cât şi onorabil.

— Da! Da, ştiu.

— Şi l-am testat şi eu, independent. Este un obicei de-al meu, adăugă Brad. Rezultatele coincid.

— Am o teorie, începu Flynn, dar Malory îl opri cu un semn.

— Pot să te întreb de ce l-ai cumpărat? Banderby nu este cunoscut ca o afacere bună şi este un artist necunoscut.

— Un motiv este că am fost izbit de cât de mult personajul din mijloc seamănă cu Dana. Era adevărat, îşi spuse Brad, dacă nu cumva era tot adevărul. Întreaga pictură, puterea ei, m-au captivat la început, apoi detaliile m-au atras. Şi... Ezită, cu privirea trecând peste tablou. Apoi, simţindu-se prost, ridică din umeri. Ai putea spune că mi-a vorbit. L-am vrut.

— Da, înţeleg asta. Îşi scoase ochelarii, îi strânse, îi strecură cu grijă în etui, apoi în geantă. Probabil că Flynn ţi-a spus despre tabloul de la Warrior’s Peak.

— Sigur că i-am spus. Şi când l-am văzut

pe acesta, m-am gândit…

— Sst! Malory îl bătu uşor pe genunchi, apoi îşi ridică o mână să o ajute să se ridice în picioare. Trebuie să fie o serie. Mai este un tablou care vine înainte sau după, sau între acestea. Dar trebuie să fie trei. În mod clar sunt trei. Trei chei, trei fiice. Noi suntem trei.

— Păi acum suntem cinci, completă Brad. Însă da, te înţeleg.

— M-ai urmărit şi când am spus acelaşi lucru în urmă cu o nenorocită de oră, se plânse Flynn. Este teoria mea.

— Îmi pare rău. De data asta, Malory îl bătu pe braţ. Totul se roteşte în capul meu. Aproape că văd piesele, dar nu pot vedea forma sau unde se duc. Ce înseamnă? Vă deranjează dacă ne aşezăm?

— Sigur. Scuze. Imediat, Brad o luă de braţ, conducând-o spre canapea. Să îţi aduc ceva de băut?

— Ai nişte coniac? Ştiu că este devreme, dar mi-ar prinde bine puţin coniac.

— Găsesc eu.

Flynn se aşeză lângă ea în timp ce Brad ieşea din camera.

— Ce este, Mal? Dintr-odată, arăţi foarte palidă.

— Mă doare. Se uită din nou spre tablou,

apoi îşi închise ochii, în timp ce în ei se adunau lacrimi. Şi în timp ce îmi ameţeşte mintea şi spiritul, mă doare să mă uit la el. Am văzut asta întâmplându-se, Flynn. Am simţit cum li s-a întâmplat asta.

— O să îl dau la o parte.

— Nu, nu. Îl prinse de mână, şi atingerea o linişti. Se presupune că arta te atinge într-un fel. Asta este forţa ei. Cum va fi al treilea? Şi când?

— Când?

Ea dădu din cap.

— Cât de flexibilă este mintea ta, mă întreb? Eu tocmai încep să descopăr cât de flexibilă este a mea. I-ai povestit totul lui Brad?

— Da. Era ceva aici, îşi dădu el seama, în timp ce o privea. Era ceva pe care nu era sigură că îl poate spune. Poţi să ai încredere în el, Malory. Poţi să ai încredere în mine.

— Întrebarea este dacă voi veţi mai avea încredere în mine după ce vă voi spune ce am aflat în dimineaţa asta şi ce cred eu că înseamnă. Voi, prieteni vechi, puteţi foarte bine să vă daţi coate până când ies pe uşă şi apoi să disecaţi în spatele meu.

— Nu le dau niciodată afară din casă pe femeile frumoase. Brad se întorsese cu o înghiţitură de coniac. I-l dădu, apoi se aşeză

pe masa de cafea, cu faţa spre ea. Haide, dă-l peste cap.

Chiar asta a făcut, înghiţind coniacul de parcă ar fi fost o doză rapidă de medicament. Alunecă uşor pe gât şi îi mângâie stomacul nervos.

— Este o crimă să tratezi un Napoleon atât de lipsit de grijă. Mulţumesc.

— Cunoaşte coniacul, îi spuse el lui Flynn. Culoarea îşi făcea din nou apariţia în obrajii ei. Pentru a-i da ocazia să îşi revină mai bine, îl lovi pe Flynn cu cotul. Cum naiba ai reuşit să o faci pe o femeie cu gusturi şi clasă să se uite a doua oară la tine?

— L-am pus pe Moe să o trântească şi să o ţină lipită de pământ. Eşti mai bine, Mal?

— Da. Răsuflă adânc. Da. Tabloul tău este din secolul al şaptesprezecelea. Eşti absolut sigur?

— Da.

— Am descoperit astăzi de dimineaţă că tabloul de la Warrior’s Peak este din secolul doisprezece, probabil mai devreme, dar nu mai târziu.

— Dacă ştii asta de la Pitte sau Rowena… începu Flynn.

— Nu. Am aflat de la doctorul Stanley Bower din Philadelphia. Este expert şi o cunoştinţă personală. I-am trimis mostre din

tablou.

— Cum ai luat mostre? dori să ştie Flynn.

În obraji i se ridică mai multă culoare, dar nu era din cauza coniacului. Îşi drese vocea, jucându-se cu catarama genţii.

— Le-am luat când ai fost cu mine săptămâna trecută. Când tu şi Moe le-aţi distras atenţia. A fost complet nepotrivit, absolut lipsit de etică. Am făcut-o, totuşi.

— Super! Admiraţia pură se simţi în tonul vocii lui Flynn. Asta înseamnă că fie expertul lui Brad, fie al tău a greşit sau amândoi greşiţi când spuneţi că sunt făcute de acelaşi artist. Sau…

— Sau experţii au dreptate şi la fel şi eu. Malory îşi aranjă din nou geanta alături, strângându-şi mâinile în poală. Doctorul Bower ar trebui să facă mai multe teste, mai complexe şi amănunţite pentru a verifica data, dar nu se înşală în privinţa secolului. Am văzut ambele picturi, de aproape. Tot ceea ce ştiu îmi spune că au fost realizate de aceeaşi mână. Ştiu că pare o nebunie. Se simte ca o nebunie, dar eu cred. Cine a creat portretul de la Warrior’s Peak a făcut-o în secolul doisprezece şi acelaşi artist l-a pictat şi pe cel al lui Brad, cinci sute de ani mai târziu.

Brad îşi trecu privirea spre Flynn,

surprins că prietenul lui nu se holba sau râdea. În schimb, faţa lui Flynn era sobră şi meditativă.

— Vrei să cred că tabloul meu a fost pictat de un artist de cinci-sute-de-ani?

— Cred că era mai bătrân. Mult mai bătrân de atât. Şi mai cred că artistul le-a pictat pe amândouă din memorie. Te răzgândeşti dacă să mă dai pe uşă afară? îl întrebă Malory.

— Cred că amândoi aţi fost prinşi într-o fantezie. O poveste romantică şi tragică, dar care nu are nicio bază reală.

— Nu ai văzut tabloul. Nu ai văzut Cele Trei Fete de Sticlă.

— Nu, dar am auzit despre el. Toate înregistrările îl plasează în Londra, în timpul războiului fulger. Când a fost distrus. Cel mai probabil răspuns este că cel de la Peak este o copie.

— Nu este. Crezi că sunt încăpăţânată. Pot fi, recunoscu Malory, dar acum nu este unul dintre acele momente. Şi nu sunt nicio persoană fantezistă… sau nu am fost.

Îşi transferă atenţia asupra lui Flynn şi vocea ei căpătă un semn de urgenţă.

— Flynn, tot ce mi-au spus, tot ce ne-au spus mie, Danei şi lui Zoe în prima noapte este purul adevăr. Şi mai uimitor este ceea

ce nu ne-au spus. Rowena şi Pitte

— Profesoara şi luptătorul ei – sunt imaginile din fundalul fiecărui tablou. Au fost acolo, în realitate. Şi unul dintre ei a pictat amândouă tablourile.

— Te cred.

Răsuflă uşurată când auzi încrederea simplă a lui Flynn.

— Nu ştiu ce înseamnă sau cum ajută, dar faptul că am aflat aceste lucruri – şi le cred – este motivul pentru care am fost aleasă. Dacă nu găsesc cheia, dacă Dana şi Zoe nu le găsesc pe ale lor după mine, sufletele lor vor continua să ţipe înăuntru cutiei aceleia. Pentru totdeauna.

El se întinse şi îşi trecu mâna peste părul ei.

— Nu o să lăsăm să se întâmple asta.

— Mă scuzaţi. Zoe ezită la intrarea în cameră. Era foarte stresată să nu îşi atingă mâinile de podoabele satinate sau să se împiedice şi să alunece cu picioarele goale pe podeaua lustruită.

Voia să alerge spre fereastră şi să studieze fiecare imagine.

— Bărbaţii de afară au spus că ar trebui să intru. Hm, Flynn? Moe este afară, rostogolindu-se în ceva ce seamănă mult cu un peşte mort.

— La dracu'! Mă întorc imediat. Zoe, Brad. Şi alergă afară.

Brad se ridică în picioare. Nu era sigur cum reuşise cu genunchii lui lichefiaţi. Îşi auzi propria voce, puţin mai rece decât de obicei, puţin ridicată, peste urletul sângelui din capul lui.

— Intră, te rog. Aşază-te. Să îţi aduc ceva?

— Nu, mulţumesc. Îmi pare râu. Malory, am primit mesajul tău şi am venit direct aici. S-a întâmplat ceva?

— Nu ştiu. Brad crede că mi-am pierdut câteva doage şi nu-l condamn.

— Este ridicol. Sărind imediat în apărarea ei, uitase farmecul casei, farmecul distant al bărbatului. Zâmbetul prudent şi plin de scuze deveni o încruntare fierbinte când traversă camera alături de Maloiy. Şi, dacă ai spus aşa ceva, nu numai că nu ai dreptate, dar eşti şi nepoliticos.

— De fapt, nu am avut timp să o spun. Şi, pentru că ştii circumstanţele…

— Nu trebuie să le ştiu. O cunosc pe Malory. Şi, dacă eşti prieten al lui Flynn, ar trebui să ştii mai bine şi să nu o superi.

— Îmi cer iertare. De unde ieşise tonul acela ţeapăn, superior? Cum se face că vocea tatălui său îi ieşise pe gură?

— Nu este vina lui, Zoe. Sincer. În ceea ce

priveşte faptul că sunt supărată, nu îmi dau seama cum sunt. Malory îşi dădu părul pe spate, făcând un gest spre tablou. Ar trebui să arunci o privire.

Zoe merse mai aproape. Apoi îşi simţi gâtul strâns de nişte gheare.

— Oh! Oh! Şi ochii i se umplură cu lacrimi fierbinţi. Este atât de frumos! Atât de trist! Dar trebuie să fie împreună cu celălalt. Cum a ajuns aici?

Malory îşi trecu un braţ în jurul taliei ei, aşa că ajunseră să stea una lângă cealaltă.

— De ce crezi că trebuie să fie cu celălalt?

— Sunt Cele Trei Fete de Sticlă, după… vrajă sau blestem. Cutia cu lumini albastre. Este exact cum ai descris-o, ca în visul tău. Şi este la fel… la fel… Nu ştiu cum să o spun. Este ca un set, ca o parte a unui set, pictate de aceeaşi persoană.

Malory se uită peste umăr spre Brad, ridicând o sprânceană.

— Eşti expert în artă? o întrebă Brad pe Zoe.

— Nu. Nu se deranjă să se uite spre el, iar tonul ei era sec. Sunt coafeză, dar nu sunt idioată.

— Nu am vrut să spun că…

— Nu, ai vrut să spui. Te va ajuta să găseşti cheia, Malory?

— Nu ştiu. Dar înseamnă ceva. Am o cameră digitală în maşină. Pot să iau câteva fotografii?

— Te rog! Brad îşi înfipse mâinile în buzunare, în timp ce Malory se grăbi afară şi îl lăsă singur cu Zoe. Eşti sigură că nu vrei să îţi aduc ceva? Cafea?

— Nu. Sunt bine. Mulţumesc.

— Eu, hm, am intrat în chestia asta mai târziu, începu el. Ar trebui să îmi dai ceva timp să recuperez.

— Sunt sigură că Flynn îţi va spune tot ce trebuie să ştii. Traversă camera, folosind scuza că se uită după Malory pentru a vedea imaginea încântătoare a râului.

„Cum ar fi, se întrebă, să poţi sta aici oriunde vrei, să vezi apa şi lumina, şi dealurile? Eliberator, îşi imagina. Şi împăcat.”

— Malory tocmai mi-a spus că ea crede că Fetele de Sticlă există în realitate. Într-o realitate. Şi că oamenii pe care i-aţi cunoscut la Warrior’s Peak au mai multe sute de ani.

Ea se întoarse, fără să clipească.

— Dacă ea crede asta, înseamnă că are motive întemeiate. Şi am încredere suficientă în ea ca să cred şi eu. Acum ai vrea să spui şi despre mine că îmi lipsesc

câteva doage?

Faţa lui fu din nou străbătută de iritare.

— Nu i-am spus niciodată asta. Am gândit-o, dar nu am spus-o. Şi nu ţi-o spun nici ţie.

— Dar o gândeşti.

— Ştii, am numai două picioare, dar reuşesc să stau pe piciorul greşit cu tine.

— Din moment ce mă îndoiesc că vom mai dansa împreună în curând, nu sunt prea îngrijorată din cauza piciorului tău. Îmi place casa ta.

— Mulţumesc, şi mie. Zoe…

— Am făcut multe afaceri cu Homemakers. Am găsit lucruri bune şi servicii excelente în magazinele locale.

— Este bine de ştiut.

— Sper că nu intenţionezi să faci schimbări majore pe aici, dar nu m-ar deranja o varietate mai mare în privinţa obiectelor de sezon. Ştii, răsaduri de flori, lopeţi pentru zăpadă, mobilă pentru exterior.

Buzele lui se crispară.

— O să ţin minte.

— Şi nu ar strica să adaugi mai multe case sâmbăta, întotdeauna se aşteaptă la coadă.

— Am notat şi asta.

— Îmi încep propria afacere, aşa că sunt atentă cum funcţionează lucrurile.

— Îţi deschizi propriul salon?

— Da. O spuse ferm, în ciuda felului în care muşchii stomacului i se strânseră. Căutam un spaţiu când am primit mesajul lui Malory să vin aici.

Şi de ce Malory nu se întorsese încă? Era lipsită de forţă, acum, când nervii îi dispăruseră. Nu ştia despre ce să discute cu un bărbat care locuia într-o casă ca asta, unul care conducea un conglomerat naţional. Dacă noţiunea de „conglomerat” era potrivită.

— În Valley?

— Ce? Ah, da. Caut un loc în oraş. Nu sunt interesată de un spaţiu în mall. Cred că este important să ţin un loc în oraş şi vreau să fiu aproape de casă ca să fiu mai aproape de fiul meu.

— Ai un fiu? Privirea lui se îndreptă spre mâna ei stângă şi aproape răsuflă uşurat când văzu că lipseşte verigheta.

Tot ce văzu Zoe a fost o privire rapidă. Îşi îndreptă umerii care îi înţepeniră.

— Da. Simon, are nouă ani.

— Îmi pare rău că a durat atâta, îşi ceru scuze Malory în timp ce intra. Flynn l-a legat pe Moe de un copac din curtea de alături. Îl stropeşte cu furtunul, nu ştiu ce bine va fi în asta. Nu va fi decât un câine ud,

incredibil de mirositor. A zis să întreb dacă nu ai nişte şampon sau săpun de care nu mai ai nevoie.

— Pot să găsesc ceva. Fă pozele de care ai nevoie.

Malory pregăti aparatul, aşteptă până când paşii lui

Brad se îndepărtară.

— Şi mai vorbim despre zei, îi şopti ea lui Zoe.

— Ce?

— Bradley Charles Vane IV. Felul în care arată loveşte o femeie direct în hormoni.

— Înfăţişarea este genetică. Zoe aproape că pufni. Personalitatea şi manierele se dezvoltă.

— Era o zi minunată în lada cu gene când a fost conceput el. Lăsă jos aparatul. Ţi-am lăsat impresia că mi-a făcut viaţa un iad. De fapt, nu a fost aşa.

— Poate da, poate nu. Dar este un snob arogant.

— Măi! Malory clipi din cauza vehemenţei vocii lui Zoe. Nu am prins asta. Nu pot să îmi imaginez cum Flynn poate fi prieten cu cineva care face parte din categoria snobilor. Aroganţa este discutabilă.

Zoe ridică un umăr.

— Am mai dat peste oameni ca el. Sunt

mai interesaţi să arate bine decât să fie oameni. Oricum, el nu este important. Tabloul este.

— Eu cred că da. Şi ceea ce ai spus, că ar fi un set, pare dintr-un set. Cred că este adevărat şi că mai este cel puţin încă unul. Trebuie să îl găsesc. Ceva din ele sau în legătură cu ele, îmi va arăta drumul spre cheie. Ar fi mai bine să mă întorc la cărţi.

— Vrei ajutor?

— Tot ce pot primi.

— Acum mă întorc. Mai sunt vreo două lucruri pe care vreau să le fac, apoi o să vin la tine.

PÂNĂ când Brad desfăcu o sticlă cu şampon, auzi motorul pornind. Se duse la fereastră, blestemă fară suflare când le văzu pe Zoe şi Malory îndepărtându-se pe alee.

În ceea ce priveşte prima impresie, reuşise să o dea cu totul în bară. De obicei, nu alunga femeile la prima vedere. Dar, pe urmă, de obicei privitul unei femei nu îl lovea ca un pumn dur, transpirat. Având acest lucru în vedere, presupunea că putea fi iertat pentru că nu fusese la înălţime.

Ieşi, apoi se întoarse în camera mare, în loc să stea afară. Rămase uitându-se fix la tablou, aşa cum făcuse prima oară când îl văzuse la licitaţie. Aşa cum rămăsese de

nenumărate ori după ce îl cumpărase.

Ar fi plătit oricât pentru el.

Era adevărat ceea ce le spusese lui Malory şi lui Flynn. ÎI cumpărase pentru că era magnific, puternic, captivant. Fusese intrigat de chipul unuia dintre personaje, de asemănarea lui cu prietena din copilărie.

Dar mai fusese o faţă în pictură care îl uluise, îl consumase. Care îl distrusese. O singură privire la acest chip, chipul lui Zoe, şi se îndrăgostise în mod iraţional.

Era destul de ciudat, îşi spuse, când chipul era numai în tablou. Cât de complicat şi imposibil era acum, când ştia că există?

SE gândi o vreme, în timp ce îşi ordona casa. Continuă să se gândească şi mai târziu, când el şi Flynn merseră să stea cocoţaţi pe unul dintre zidurile care înconjurau Warrior’s Peak.

Fiecare desfăcu o sticlă de bere şi cercetă silueta exotică ce se ridica pe cerul mohorât.

Luminile străluceau ici şi colo la câte o fereastră, dar, în timp ce îşi beau berea în tăcere, nu văzură niciun om trecând pe la fereastră.

— Probabil că ştiu că suntem aici, spuse Flynn după o vreme.

— Dacă este să credem teoria prietenei

tale şi să îi caracterizăm drept nişte zei celtici care au câteva mii de ani sub piele, mda, este o bănuială destul de certă că ştiu că suntem aici.

— Pe vremuri erai mai receptiv, observă Flynn.

— A, nu. Nu tocmai. Jordan ar fi cel înclinat să muşte la astfel de poveşti şi să le accepte.

— L-ai mai văzut în ultima vreme?

— În urmă cu vreo două luni. A călătorit mult, aşa că nu mai reuşim să ne întâlnim la fel de des ca înainte. La dracu', Flynn! Brad îşi trecu un braţ în jurul umerilor lui Flynn. Mi-a fost dor de tine, ticălosule!

— La fel şi mie. Vrei să îmi spui ce crezi despre Malory?

— Elegantă, intelectuală şi foarte, foarte pasională – în ciuda gusturilor ei dubioase la bărbaţi.

Flynn îşi lovi călcâiele pantofilor lui sport străvechi de peretele de piatră.

— Cred că sunt pe jumătate nebun după ea.

— Nebun în modul serios sau nebun jucăuş?

— Nu ştiu. Încă nu mi-am dat seama. Cercetă casa şi sfertul de lună care răsărise deasupra ei. Sper că este numărul doi,

pentru că nu am vrea să înnebunesc la modul serios în acest moment.

— Lily era o oportunistă care voia să urce pe scara ierarhică, în mare viteză.

— Iisuse, Vane! Nu era sigur dacă să râdă sau să-l împingă pe prietenul lui de pe zidul înalt de vreo doi metri. Aşa că nu făcu niciuna, nici alta, în schimb doar meditǎ. Am fost îndrăgostit de ea. Voiam să mă căsătoresc cu ea.

— Acum nu eşti şi nu ai făcut-o. Noroc pe tine. Nu merita, Flynn.

Flynn se foi. Nu vedea ochii limpezi ai lui Brad. Culoarea lor se amesteca cu noaptea.

— Merită ce?

— Te merită pe tine.

— Al naibii mod de a o spune!

— Te vei simţi mult mai bine în legătură cu toată povestea când vei recunoaşte că am dreptate. Acum, să ne întoarcem la afacerile prezente. Îmi place– Malory a ta – dacă ţii cont.

— Chiar dacă tu crezi că este dusă.

Era teren nesigur, gândi Brad, chiar dacă eşti împreună cu un prieten.

— Cred că se găseşte în nişte circumstanţe extraordinare şi este prinsă de misticism. De ce nu ar fi?

Flynn a fost nevoit să zâmbească.

— Este numai un mod diplomatic şi de rahat pentru a spune că este dusă.

— Odată m-ai lovit în faţă pentru că am spus că Joley Ridembecker are dinţi de castor. Nu mă duc la întâlnirile de luni cu ochii negri.

— Dacă recunosc faptul că Joley avea cu adevărat dinţi de castor, mă vei crede când îţi voi spune că nu am cunoscut pe nimeni care să aibă mai puţină nebunie decât Malory Price?

— Bine, te cred pe cuvânt. Şi admit că toată treaba cu tabloul este destul de şocantă. Brad făcu un gest cu berea, apoi bău din nou. Aş vrea să arunc şi eu o privire la cel de colo.

— Putem să mergem şi să batem la uşă.

— Pe lumina zilei, hotărî Brad. Când nu vom fi băuţi.

— Probabil că este mai bine.

— Între timp, de ce nu îmi spui mai multe despre această Zoe?

— Nu o cunosc de multă vreme, dar am făcut aceleaşi cercetări. Despre ea şi Mal. În caz că Dana se băga într-o farsă ciudată. S-a mutat în Valley acum trei ani, cu copilul ei.

— Soţ?

— Nu. Părinte singur. Şi mie mi se pare că

este un părinte bun. Copilul este deştept, normal, atrăgător. A lucrat la Hair Today, un loc de fete din Market. Se spune că este o bună profesionistă, se poartă frumos cu clienţii, de încredere. A fost concediată odată cu Malory şi în acelaşi timp în care Danei i se tăiau din orele de la bibliotecă. O altă coincidenţă ciudată. Când s-a mutat aici, a cumpărat o căsuţă ca o cutie de carton. Din câte se pare, mare parte din restaurare a făcut-o singură.

— Iubit?

— Din câte ştiu eu, nu. Ea… stai o clipă. Ai pus două întrebări. Soţ, iubit. Instinctul meu cel ascuţit de reporter a ajuns la concluzia că te gândeşti la prostii.

— Sau ceva! Ar trebui să mă întorc. Am o mulţime de lucruri de făcut în următoarele două zile. Dar mai este ceva. Brad mai sorbi o dată din sticlă. Cum dracu’ mai coborâm de pe zidul ăsta?

— Bună întrebare. Flynn îşi muşcă buzele, studiind pământul. Am putea rămâne aici, să bem în continuare până când cădem.

Brad oftă, golind sticla.

— Este un plan.

10

MALORY abia ieşise de sub duş când auzi bătaia la uşa din faţă. Îşi legă halatul şi înfăşură un prosop în jurul părului în timp ce se grăbea să răspundă.

— Tod! Eşti în picioare atât de devreme!

— În drum să iau cafea ca să admir lumea înainte de a pleca spre muncă. Se uită peste umărul drept, peste stângul, apoi îi aruncă o ocheadă. Ai companie?

Malory ţinu uşa mai larg deschisă, în semn de invitaţie.

— Nu. Sunt singură.

— Ah, foarte rău.

— Mie îmi spui! înfăşură mai bine capătul prosopului. Vrei să bei aici cafeaua? Am pregătit deja ibricul.

— Numai dacă îmi poţi oferi o moca latte slabă şi o brioşă cu alune.

— Îmi pare rău, s-au terminat.

— Păi, atunci poate ar trebui să îţi spun veştile cele bune, apoi să plec. Cu toate acestea, se aruncă pe un scaun.

— Oh! Ghete noi?

— Fabuloase, nu? îşi întinse picioarele, întorcându-şi piciorul drept şi apoi cel stâng pentru a fi admirate. Mă ucid, desigur, dar nu le-am putut rezista. Sâmbătă am trecut repede pe la Nordstrom. Draga mea, trebuie să te duci. Se ridică, o apucă de

mână în timp ce ea se cuibărea pe canapea. Caşmir! Este un şal cu glugă de culoare lila care are numele tău scris pe el.

— Lila? Suspină, lung şi profund, ca o femeie aflată sub mâinile unui iubit priceput. Nu spune caşmir lila când sunt în mijlocul unei crize a cumpărăturilor.

— Mal, dacă nu te răsfeţi tu, cine o va face?

— Asta este adevărat. Atât de adevărat! îşi muşcă buzele. Nordstrom?

— Şi mai este un set de pulover cu jachetă de culoare roz-piersică făcut pentru tine.

— Ştii că nu mă pot apăra împotriva seturilor, Tod. Mă omori.

— Mă opresc, mă opresc. Îşi ridică mâinile. Dar să continuăm cu buletinul de ştiri de dimineaţa. Pamela a călcat adânc şi puturos în caca.

— Oh, măi să fie! Malory se clătină între perne. Spune-mi tot. Să nu scapi niciun detaliu.

— De parcă aş putea. Bine. Am primit un bronz Deco

— O figurină feminină care poartă o rochie în stil vaporos, cu capul acoperit cu pene, perle, pantofi minunaţi cu călcâiul dezgolit, eşarfa lungă, curgătoare. Este absolut încântătoare. Spirituală, detalii

extraordinare, având pe faţă o privire şireată de „hai să dansăm Charleston, tu şi cu mine, băiat mare ce eşti”. M-am îndrăgostit.

— Ai sunat-o pe doamna Karterfield din Pittsburgh?

— Ah, vezi! Ridică un deget în aer, ca şi cum ar fi demonstrat ceva. Este normal să presupui asta sau aş fi făcut personal acest lucru, dacă te-ai mai fi ocupat tu. Lucru pe care ar trebui să îl faci.

— Este de la sine înţeles.

— Desigur, am sunat-o pe doamna Karterfield care, conform aşteptărilor, ne-a cerut să i-o păstrăm până când va veni personal să o vadă. Săptămâna viitoare. Şi ce se întâmplă când draga noastră doamnă Karterfield din Pittsburgh vine la Galerie să vadă statuia Deco?

— O cumpără. Şi adesea cel puţin încă o altă piesă. Dacă vine cu un prieten – ceea ce se întâmplă de obicei –, îşi terorizează însoţitorul până când şi acesta cumpără ceva. Este o zi bună când doamna Karterfield vine în oraş.

— Pamela l-a vândut chiar sub nasul ei.

Malory avu nevoie de zece secunde pentru a-şi regăsi vocea.

— Ce? Ce? Cum? Cui? Doamna K este una

dintre cele mai bune cliente ale noastre. Întotdeauna se uită prima la sculpturile de bronz Deco.

Buzele lui se strânseră într-un zâmbet subţire, ironic.

— Pasărea din mână. Asta mi-a spus proasta când am aflat. Şi cum am aflat? îţi spun eu, zise el cu un răsunet triumfător în voce. Am aflat când doamna K a venit ieri după-amiază pe neaşteptate să o vadă. Nu a mai putut aştepta, mi-a zis ea. Şi a mai adus două prietene. Două, Mal! îmi vine să plâng!

— Ce s-a întâmplat? Ce a spus?

— Am dus-o să o vadă, şi acolo era un semn cu VÂNDUT aşezat la bază. Am presupus că este o greşeală, dar m-am dus să verific. Pamela o vânduse în dimineaţa aceea, se pare că în timp ce eu eram în spate, vorbind la telefon, încercând să îl liniştesc pe Alfred pentru că Pamela cea Scârboasă îl acuzase că ceruse prea mult pentru ambalarea nudurilor de marmură.

— Alfred? Să ceară prea mult? Malory îşi apăsă palmele pe tâmple. Nu pot să te mai urmăresc.

— A fost oribil, pur şi simplu oribil. Mi-a luat douăzeci de minute să îl calmez şi chiar atunci nu am fost sigur că nu va năvăli să-i dea cu ciocanul lui. Poate că ar fi trebuit să

îl las, se gândi Tod, apoi înlătură gândul. Oricum, în timp ce eram ocupat cu Alfred, Pamela a vândut Deco-ul doamnei K unui străin. Unui trecător, unui rătăcit de pe stradă!

Se dădu pe spate, desfăcându-și mâna pe piept:

— Tot nu îmi vine să cred. Doamna K a fost, normal, foarte supărată şi a cerut să te vadă. Atunci a trebuit să îi spun că nu mai eşti la noi. Şi atunci rahatul a ajuns până în tavan. La naiba!

— A întrebat de mine? Este aşa de drăguţ!

— Devine şi mai drăguţ. A coborât Pamela. Şi au început. Doamne, au făcut-o. Doamna K a întrebat-o cum putea fi vândut un obiect care era păstrat pentru ea. Pamela a sărit şi a spus că nu este politica galeriei să ţină un obiect fară un depozit de lichidităţi. Poţi să îţi imaginezi?

— Depozit de lichidităţi? îngrozită, Malory nu putu decât să se holbeze. De la unul dintre cei mai vechi şi mai de încredere clienţi ai noştri?

— Exact! Atunci doamna K a spus „păi, am ocrotit Galeria timp de cincisprezece ani şi cuvântul meu a fost întotdeauna suficient. Şi unde este James?” Şi Pamela „îmi pare rău, dar eu mă ocup acum aici”. Şi doamna

K i-a aruncat înapoi că, dacă James a pus o imbecilă să se ocupe, este evident că a devenit senil.

— O, bravo, doamnă K!

— Între timp, Julia intră prin spate şi îl cheamă pe James să ştie că este o problemă mare, serioasă. Practic, Pamela şi doamna K ajunseseră la bătaie din cauza bronzului când el a apărut în grabă. Încearcă să le calmeze pe amândouă, dar sunt mult prea aprinse. Doamna K spunea că nu va negocia cu femeia asta. Am iubit-o pentru felul în care a spus-o. Femeia asta. Cânta. Şi Pamela a spus că Galeria este o afacere şi că nu poate fi condusă după bunul plac al unui client.

— Oh, Doamne!

— James este înnebunit, îi promite doamnei K că va rezolva totul, dar ea este furioasă. Faţa ei are o culoare stacojie. Îi spune că nu va mai pune piciorul acolo, cât timp femeia asta are legături cu Galeria. Şi, îţi va plăcea asta – dacă a lăsat o bijuterie ca Malory Price să îi scape printre degete, merita să dispară de pe piaţa afacerilor. Spunând asta, a ieşit pe uşă.

— Mi-a spus „bijuterie.” încântată, Malory se îmbrăţişă singură. O iubesc! Este foarte bine, Tod. M-a făcut să îmi încep ziua cu un

tonus ridicat.

— Este şi mai mult. James este furios. Când l-ai văzut ultima oară furios pe James?

— Hm. Niciodată.

— Bingo! Tod ridică degetul în aer. Era alb ca un cearşaf, gura lui era strânsă şi strâmbă. Şi i-a spus Pamelei printre dinţi – Tom şi-i strânse pe ai lui ca demonstraţie – „vreau să vorbesc cu tine, Pamela. Sus”.

— Şi ea ce a spus?

— Păi, a ieşit ca o furtună, iar el a plecat după ea. Apoi a închis uşa, lucru care a fost plin de dezamăgire. Nu am auzit prea multe din ceea ce i-a spus, deşi m-am strecurat sus, sperând să aud. Dar am auzit-o foarte clar când a început să urle. Încep să înţeleg ceva din toate astea, a spus ea. Ai spus că mă ocup eu. Am obosit ca Malory Price să îmi fie aruncată în faţă de fiecare dată când mă întorc. De ce dracu’ nu te-ai însurat cu ea?

— Oh! Malory se gândi la acest scenariu timp de două secunde. Ptiu!

— Apoi a început să plângă, spunând că muncea din greu şi că nimeni nu o apreciază. Şi a ieşit alergând. Abia am avut timp să dispar. Totul a fost atât de epuizant, şi cu toate acestea ciudat de amuzant.

— Plângea? La dracu’! Un vierme al

simpatiei se strecură în pieptul lui Malory. Erau lacrimi sunt-foarte-rănită-şi-tristă sau erau lacrimi sunt-al-dracu'-de-furioasă?

— Lacrimi de furie.

— Bine, atunci. Strivi fără milă viermele. Probabil că voi merge în iad, corect, pentru că gândesc aşa despre toate astea.

— Păi ne vom lua amândoi un apartament drăguţ. Dar, pentru că tot răsfoim chestiile astea, cred că James vrea să îţi zică să te întorci. De fapt, Mal, sunt sigur de asta.

— Sigur? Inima ei tresări. Ce ţi-a spus?

— Nu este vorba despre ceea ce a spus, cât mai degrabă de ceea ce nu a spus. Nu a ieşit alergând după Pamela cea înlăcrimată să îi şteargă ochii înrouraţi. De fapt, a rămas tot restul zilei, verificând conturile. Părea fioros când a plecat. Absolut fioros. Aş spune că regatul de teroare al Pamelei a ajuns la sfârşit.

— Chiar că este o zi bună. Malory lăsă să îi scape un oftat adânc. O zi foarte bună.

— Şi eu trebuie să o iau din loc. Nu te teme, spuse el în timp ce se ridica. Te ţin la curent cu ştirile. Intre timp, pictura de care te interesai? Tabloul?

— Ce? Oh, da. Ce-i cu el?

Îţi aminteşti că amândoi ne-am gândit că era ceva cunoscut la el? Mi-am amintit. Îţi

aminteşti, în urmă tu cinci ani, uleiul pe pânză, nesemnat? Tânărul Arthur al Britaniei, pe punctul de a-l scoate pe Excalibur din altarul de piatră?

Degete reci îi trecură peste ceafa în timp ce tabloul îi apăru în minte.

— Doamne! îmi amintesc. Sigur că îmi amintesc. Culoarea, intensitatea, felul în care lumina pulsa în jurul săbiei.

— În mod sigur este acelaşi stil şi aceeaşi clasă ca acela pe care mi l-ai arătat. Ar putea fi acelaşi artist.

— Da... da, s-ar putea. Cum l-am dobândit? De la o proprietate, nu? în Irlanda. James s-a dus în Europa pentru câteva săptămâni să achiziţioneze. Asta a fost cea mai bună piesă pe care a adus-o înapoi cu el. Cine l-a cumpărat?

— Până şi memoria mea brici are limitele ei, dar am verificat. Julia l-a vândut lui Jordan Hawke. Scriitorul? Băiat de prin părţile locului sau aşa a fost. Cred că acum locuieşte în New York.

Stomacul ei scoase un sunet lung, încet.

— Jordan Hawke.

— Poate reuşeşti să iei legătura cu el prin editorul lui, dacă vrei să vorbeşti cu el despre tablou. Bine, trebuie să plec, iubito. Se aplecă şi o sărută. Să îmi spui imediat ce

James te sună să se târască. Vreau toate detaliile.

ERA o jumătate de duzină de oameni lucrând la tastatură sau vorbind la telefon când Malory ajunse la etajul trei la Depeşă, unde Flynn îşi avea biroul. Îl văzu imediat, prin pereţii de sticlă.

Se plimba în sus şi-n jos prin faţa biroului, aruncând o spirală argintie din palma dreaptă în cea stângă. Şi părea să poarte o conversaţie cu cineva.

Se întreba cum de suportă lipsa intimităţii în timp ce lucra, acea senzaţie constantă că eşti la vedere. Şi zgomotul, îşi spuse. Cu tot păcănitul, sunatul, vorbitul şi bipăitul, ea ar înnebuni încercând să formuleze o singură idee creatoare.

Nu era sigură cu cine să vorbească. Nimeni nu arăta în mod deosebit a asistentă sau secretară. Şi, în ciuda jucăriei retro cu care se juca acum Flynn, dintr-odată îşi dădu seama că era un om ocupat. Un om important. Nu un om la care putea veni, pe neanunţate.

În timp ce stătea acolo, indecisă, Flynn se aşează pe colţul biroului, turnând spirala din mâna stângă în cea dreaptă şi înapoi. Părul lui era răvăşit, ca şi cum şi-ar fi petrecut o parte din timp jucându-se cu el înainte să

apuce jucăria.

Purta o cămaşă de culoare verde-închis, băgată în pantaloni obişnuiţi, kaki, şi posibil cei mai vechi pantofi sport pe care îi văzuse vreodată.

Simţi un fior mic în abdomen, urmat de o tresărire, neajutorată, sub inimă.

Era în regulă să fie atrasă de el, îşi spuse ea. Era acceptabil. Dar nu putea lăsa acest lucru să meargă atât de repede la nivelul spre care se îndrepta. Nu era înţelept, nu era sigur. Nu era nici măcar…

Atunci el se uită prin geam, ochii lui îi întâlniră pe ai ei pentru o clipă scurtă, fierbinte, înainte să îi zâmbească. Şi fiorul, tresărirea deveniră şi mai intense.

Se uită la ceas, şi jucăria căzu înapoi, apoi îi făcu semn să între cu mâna pe care o avea liberă. I

Îşi croi drumul printre birouri şi zarvă. Când intră pe uşa deschisă a biroului, văzu cu uşurare că nu vorbea singur, ci la telefon.

Din obişnuinţă, ea închise uşa în urma ei, apoi se uită spre sunetul sforăitului eroic şi îl văzu pe Moe întins cu burta în sus între două dulapuri.

Ce să faci cu un bărbat care îşi aduce cu el la serviciu câinele lui mare şi prost? se

întrebă. Sau, mai la obiect, cum să reziști unui asemenea bărbat?

Flynn ridică un deget să îi arate că mai durează încă un minut, așa că începu să studieze zona lui de lucru. Pe un perete era o tablă imensă de plută, plină cu bileţele, articole, fotografii şi numere de telefon. O mâncau degetele ca să ordoneze, la fel şi pânza de hârtii de pe biroul lui.

Rafturile erau pline cu cărţi, dintre care multe păreau să fie jurnale juridice şi medicale. Erau cărţi de telefoane ale ţinutului Pennsylvania, cărţi cu citate faimoase, filme şi ghiduri muzicale.

Alături de jocul cu spirala, avea un yo yo şi mai multe figurine războinice, de acţiune. Erau mai multe tăbliţe şi premii pentru ziar şi pentru Flynn, personal, aşezate împreună, ca şi cum nu ar fi apucat să le agaţe. Nici nu ştia unde le-ar fi agăţat, în spaţiul mic de pe perete care rămăsese pe lângă tabla de plută şi un calendar la fel de mare cu luna septembrie.

Se întoarse când termină convorbirea. Apoi se dădu înapoi când el se apropie.

El se opri.

— Probleme?

— Nu. Poate… Da.

— Alege una, sugeră el.

— Am avut un fior în stomac când te-am văzut.

Zâmbetul lui se lărgi.

— Mulţumesc.

— Nu. Nu. Nu ştiu dacă sunt pregătită pentru aşa ceva. Am o mulţime de lucruri pe cap. Nu am venit aici ca să vorbim despre asta, dar vezi – deja am fost distrasă.

— Rămâi la ideea asta, îi spuse el când telefonul lui sună din nou. Hennessy.Hm! Mh-hm! Când? Nu, nu este nicio problemă, continuă el şi notă ceva pe o hârtie pe care o dezgropă de sub dărâmături. O să am grijă de asta.

Închise, apoi scoase telefonul din priză.

— Este singura modalitate de a ucide bestia. Mai povesteşte-mi despre fiorul acesta.

— Nu. Nu ştiu de ce ţi-am spus de la bun început despre el. Sunt aici pentru Jordan Hawke.

— Ce-i cu el?

— A cumpărat un tablou de la Galerie în urmă cu cinci ani…

— Un tablou? vorbim despre acelaşi Jordan Hawke?

— Da. Este despre tânărul Arthur pe cale să smulgă sabia din piatră. Cred – sunt aproape sigură – că este pictat de acelaşi

artist care a făcut tablourile de la Warrior’s Peak şi cel deţinut de prietenul tău. Trebuie să îl văd din nou. A fost acum câţiva ani şi vreau să fiu sigură că îmi amintesc corect detaliile şi nu le adaug pentru că este convenabil.

— Dacă ai dreptate, este o coincidenţă al naibii de mare.

— Dacă am dreptate, nu mai este deloc o coincidenţă.

Există un scop în toate acestea. Pentru toate. Poţi să iei legătura cu el?

Pentru că mintea lui alerga printre detalii şi posibilităţi, Flynn îşi ocupă din nou mâinile cu jocul spirală.

— Mda! Dacă este plecat în călătorie, ar putea dura o vreme, dar o să dau de el. Nu ştiam că Jordan a venit vreodată la Galerie.

— Numele lui nu este pe lista clienţilor noştri, aşa că bănuiesc că a fost o singură tranzacţie. Din câte îmi amintesc, asta înseamnă că este şi mai important.

Tensiunea i se simţi clocotind în voce.

— Flynn, aproape că am cumpărat eu acel tablou. În acel moment, era mult peste bugetul meu, dar am făcut nişte calcule destul de creative pentru a-mi justifica achiziţionarea lui. A fost vândut în dimineaţa în care eram liberă, chiar înainte

să mă gândesc să merg la James să îl întreb dacă pot să îl cumpăr în rate. Vreau să cred că toate astea înseamnă ceva.

— O să iau legătura cu Jordan. Părerea mea este că l-a cumpărat pentru cineva. Nu este prea pasionat de aşa ceva, spre deosebire de Brad. Are obiceiul de a călători cu bagaj puţin şi menţine achiziţiile la minim.

— Trebuie să văd tabloul din nou.

— Am înţeles asta. Mă ocup. Voi afla astăzi ce pot şi îţi spun diseară la cină.

— Nu, nu este o idee prea bună. De fapt, este o idee foarte, foarte proastă.

— Cina este o idee proastă? Oamenii au îmbrăţişat conceptul unei mese seara de-a lungul istoriei. Există documentaţie.

— Noi, luând cina împreună, asta este partea proastă. Trebuie să încetinim puţin lucrurile.

El lăsă jos jucăria. Se răsuci şi, când ar fi trebuit să se gândească să păstreze distanţa între ei, el îi prinse mâna, trăgând-o mai aproape.

— Te grăbeşte cineva?

— Mai degrabă ceva. Pulsul ei începu să tresalte la încheietura mâinii, în gât, chiar şi în spatele genunchilor care, dintr-odată, tremurau. Era ceva legat de acel calcul rece

care se văzu în ochii lui, care îi amintea că el are tendinţa de a gândi cu doi-trei paşi înainte. Uite, asta este problema mea, nu a ta, şi… Opreşte-te, îi ordonă ea când mâna lui liberă îi cuprinse ceafa. Nu este locul potrivit ca să…

— Sunt reporteri. Îşi înclină capul spre peretele de sticlă dintre biroul lui şi camera ştirilor. Prin urmare, sunt conştienţi că sărut femei.

— Cred că m-am îndrăgostit de tine.

Simţi că mâna lui tresări, apoi deveni moale. Văzu amuzamentul şi succesul pe faţa lui, transformându-se într-o foaie albă de şoc. Şi demonii gemeni ai durerii şi ai nervilor îi înjunghiară inima.

— Uite! Acum am făcut să fie şi problema ta. Se îndepărtă de el – lucru simplu, din moment ce nu o mai atingea.

— Malory…

— Nu vreau să aud. Nu vreau să te aud spunând că este prea devreme, prea repede, că nu cauţi un astfel de nivel al unei relaţii. Nu sunt proastă. Cunosc toate tertipurile de îndepărtare. Şi nu aş fi în poziţia asta acum, dacă ai fi acceptat un „nu” de la început.

— Stai o clipă! Panica îi invadă faţa, vocea. Hai să vorbim o clipă.

— Ia-ţi o clipă. Umilinţa luă locul imediat

durerii şi furiei. Ia o săptămână. Ia tot restul vieţii tale. Numai că trebuie să o iei în altă parte, unde nu sunt eu.

Se năpusti afară din biroul lui. Pentru că o teroare care îi îngheţa sângele încă îl mai ţinea în gheare, nu se gândi să se ducă după ea.

Îndrăgostită de el? Nu ar fi trebuit să se îndrăgostească de el. Se presupunea că trebuie să îl lase pe el să o seducă, să o ducă în pat, să fie destul de isteaţă să păstreze lucrurile simple. Ar fi trebuit să fie grijulie, practică şi destul de deşteaptă să îl facă pe el să nu se îndrăgostească de ea.

Stabilise totul şi acum ea dădea tot planul peste cap. Făcuse anumite promisiuni când logodna lui se destrămase. Dintre acestea, prima era să fie sigur că nu se va mai pune din nou în această situaţie – o poziţie în care era vulnerabil după placul şi voinţa altcuiva. Până în punctul în care propria voinţă era zdrobită înjurai lui.

Viaţa lui nu era nimic din ceea ce credea el că va fi. Femeile – mama lui, Lily – îşi lăsaseră amprenta. Dar, la naiba, acum îi plăcea viaţa lui.

— Femei! Dezgustat, se prăbuşi pe scaunul de sub birou. Nu ai cum să le descifrezi.

— BĂRBAŢII. Vor ca totul să fie aşa cum vor ei.

Dana ridică paharul cu vin în direcţia lui Malory.

— Zi-le, soro!

Câteva ore după ce plecase din biroul lui Flynn, Malory îşi oblojea mândria rănită cu un minunat Pinot Grigio, companie feminină şi tratamente la salon în confortul propriei case.

Aveau câteva lucruri de discutat, dar nu se putea gândi la picturi, chei şi destin până când nu-şi vărsa focul.

— Nu-mi pasă că este fratele tău. Tot bărbat este.

— Este. Dana se uită cu jale în vinul ei. Îmi pare rău să o spun, dar este. Mai ia nişte cartofi prăjiţi.

— O să iau. Cu părul strâns de pe faţa acoperită cu o mască de argilă verde, Malory sorbi şi plescăi. Studie foiţele de staniol pe care Zoe le aşeza în părul Danei. Poate că ar trebui să îmi fac şi eu şuviţe.

— Tu nu ai nevoie de ele, îi spuse Zoe şi mai vopsi o altă şuviţă din părul Danei. Tu ai nevoie de formă.

— Forma implică o foarfecă.

— Nici măcar nu vei şti că am tăiat, numai că va arăta şi se va simţi mai bine.

— Mai întâi lasă-mă să mai beau puţin. Şi să văd cum arată după ce o termini pe Dana.

— Nu spune „a termina” într-o propoziţie legată de părul meu, o avertiză Dana. Ai de gând să ne spui de ce v-aţi certat tu şi Flynn?

Malory pufni.

— Nu vrea decât sex. Tipic.

— Porcul! Dana se întinse după bolul cu cartofi. Îmi lipseşte sexul.

— Şi mie. Zoe aşează un alt pătrat de staniol. Nu numai partea cu sexul, dar şi partea care conduce la el şi părţile care urmează. Excitarea, nervii şi anticiparea. Apoi toată pielea aceea, mişcarea, descoperirile din timpul, senzaţia de plin şi plutire de după. Îmi lipsesc astea foarte mult.

— Mai am nevoie de ceva de băut. Malory se întinse după sticlă. Nu am mai făcut sex de patru luni.

— Te-am bătut. Dana ridică mâna. De şapte şi jumătate, şi tot mai adun.

— Târfelor, spuse Zoe râzând. Încercaţi un an şi jumătate.

— Oh, vai. Dana luă repede sticla şi îşi umplu paharul şi pe al lui Zoe. Nu, mulţumesc la fel, dar nu cred că vreau să

încerc un celibat de un an şi jumătate.

— Nu este chiar aşa de rău dacă eşti ocupată. Pentru o vreme, eşti în regulă. Zoe o bătu uşor pe umăr pe Dana. Tu relaxează-te cât timp scot masca lui Malory.

— Indiferent ce îmi faci, ai grijă să fiu minunată. Vreau ca Flynn să sufere data viitoare când mă vede.

— Garantat.

— Este foarte drăguţ din partea ta să faci toate astea.

— Îmi place. Este un exerciţiu bun.

— Nu spune „exerciţiu” când am capul plin cu staniol, se plânse Dana cu gura plină de cartofi.

— Va fi minunat, o asigură Zoe. Vreau să am un salon cu toate serviciile şi vreau să fiu sigură că pot să mă ocup de toate tratamentele pe care vreau să le ofer. Astăzi, m-am dus să văd clădirea asta minunată.

Faţa ei deveni nostalgică, în timp ce curăţa şi ştergea pielea lui Malory.

— Este mult prea mare pentru ce am eu nevoie, dar este extraordinară. Două etaje cu un spaţiu mare la mansardă. O casă drăguţă chiar lângă graniţa zonei de afaceri şi rezidenţă de pe Oak Leaf Drive. Are o verandă frumoasă, acoperită, chiar şi o

grădină în spate, unde pot fi puse mese şi bănci. Plafoane înalte, podele solid construite care necesită muncă. Încăperile oarecum trec din una în alta la primul etaj. O curgere minunată a spaţiului care menţine senzaţia de intimitate.

— Nu ştiam că te uiţi la case, spuse Malory.

— Doar mă uit. Este primul loc pe care l-am văzut şi care m-a prins. Ştii?

— Da, ştiu. Dacă este prea mare şi îţi place cu adevărat, poate că găseşti pe cineva care să ia o parte pentru o altă afacere.

După ce îndepărtă masca, Zoe începu să întindă crema.

— M-am gândit la asta. De fapt, am avut o idee nebună. Nu îmi zice că sunt nebună înainte să termin. Fiecare dintre noi spune că vrea să aibă locul propriu.

— Oh, dar…

— Nu până când nu termin. Zoe o întrerupse pe Malory în timp ce întindea crema de ochi. Parterul are două ferestre minunate cu arcade. Perfecte pentru vitrine. Este un hol central şi de fiecare parte sunt camerele acelea drăguţe. Dacă cineva ar fi interesat să deschidă o galerie elegantă de artă şi meşteşuguri locale, nu ar putea găsi

un loc mai bun. În acelaşi timp, în cealaltă parte a holului sunt câteva saloane foarte frumoase care ar putea fi folosite ca nişte librării minunate, cu o sală pentru un mic bistro sau o ceainărie.

— Nu aud nimic despre un salon în toate astea, sublinie Dana, dar ascult.

— La etaj. Când vine cineva să îşi facă părul sau unghiile, sau să se bucure de oricare dintre minunatele noastre tratamente şi servicii, va trebui să treacă pe lângă galerie şi librărie, venind şi plecând. Este un moment perfect să iei cadoul acela drăguţ pentru mătuşa Mary sau să iei o carte să citeşti cât eşti pieptănată. Poate chiar să bei un pahar cu vin sau o cană cu ceai înainte să pleci spre casă. Sunt aici, în acelaşi loc fabulos.

— Chiar te-ai gândit, şopti Malory.

— Sigur că da. Am chiar şi un nume. „îngăduinţă”. Oamenii trebuie să fie îngăduitori cu ei înşişi din când în când. Am putea face pachete şi promoţii. Ştiu că este o idee mare, mai ales că nu ne cunoaştem de multă vreme. Dar cred că ar putea funcţiona. Cred că ar putea fi minunat. Vedeţi locul, înainte să spuneţi „nu”.

— Aş vrea să îl văd, spuse Dana. Mă simt mizerabil la muncă. Şi care este rostul, dacă

te simţi mizerabil?

Malory aproape că vedea energia şi entuziasmul ideii umflându-se în valuri în Zoe. Existau o duzină de comentarii raţionale pe care le putea susţine pentru a sublinia de ce nu era o idee mare, ci una cu probleme.

Nu avea inima să facă asta, dar se simţi obligată să dea înapoi cu grijă.

— Nu vreau să distrug lucrurile, dar sunt destul de sigură că mi se va cere să mă întorc la Galerie. De fapt, fostul meu şef a sunat în după-amiaza asta şi m-a întrebat dacă pot să trec mâine să vorbim.

— Oh! Bine. Este minunat. Zoe se duse în spatele scaunului lui Malory şi începu să îşi treacă degetele prin părul ei să îi simtă greutatea şi liniile. Ştiu că îţi place să lucrezi acolo.

— Este ca acasă. Malory îşi ridică o mână, acoperind-o pe a lui Zoe. Îmi pare rău. Părea o idee bună. Şi distractivă, dar…

— Nu îţi face griji.

— Hei! Dana flutură o mână. Îţi aminteşti de mine? Eu încă sunt interesată. Pot să mă duc mâine să văd locul. Poate reuşim să îl facem să funcţioneze noi două.

— Minunat! Mal, hai să îţi udăm părul.

Se simţea prea vinovată ca să o mai

contrazică şi, cu părul umed, rămase stoic în timp ce Zoe folosea foarfeca.

— Mai bine vă spun amândurora de ce m-am dus în dimineaţa asta la redacţie să îl văd pe Flynn, cu care nu mai vorbesc.

Zoe continuă să taie, în timp ce ea le povestea despre tabloul din Galerie şi părerea ei că era făcut de acelaşi artist.

— Nu veţi ghici cine l-a cumpărat, continuă ea. Jordan Hawke.

— Jordan Hawke? Dana nu făcu altceva decât să scârţâie. La naiba, acum vreau ciocolată. Trebuie să ai pe aici.

— Rezerva de urgenţă, în sertarul frigiderului. Care este problema?

— Am fost pe jumătate cuplaţi acum un milion de ani. La dracu', la dracu', la dracu', repeta Dana în timp ce smulgea sertarul şi scotea două ciocolate Godiva. Godiva este ciocolata ta de urgenţă?

— De ce să nu ai parte de ce este mai bun când te simţi cel mai rău?

— Corect.

— Ai fost cu Jordan Hawke? dori Zoe să ştie. Romantic?

— A fost cu ani în urmă, pe când eu eram tânără şi proastă. Dana desfăcu ciocolata şi luă o muşcătură mare.

Am terminat-o urât, el a plecat. Sfârşitul

poveştii! Ticălosul, idiotul, nesimţitul! mai luă o muşcătură. Bine, am terminat!

— Îmi pare rău, Dana. Dacă aş fi ştiut... Ei bine, nu ştiu ce aş fi făcut. Trebuie să văd tabloul.

— Nu contează. L-am uitat. L-am uitat cu siguranţă. Dar ridică din nou ciocolata şi mai muşcă o dată.

— Trebuie să spun ceva şi, după ce o fac, s-ar putea să mai ai nevoie de o ciocolată. Nu pot să accept coincidenţele acestea. Nu le pot raţionaliza deloc. Noi trei şi Flynn, fratele tău. Acum Flynn are doi prieteni buni. Iar unul dintre aceşti prieteni este un fost iubit al tău. Asta face ca cercul să fie foarte strâns.

Dana se uită la ea.

— Lasă-mă să spun că urăsc sincer partea asta. Mai ai o altă sticlă cu vin?

— Da. Raftul de deasupra frigiderului.

— Fie voi merge acasă pe jos, fie îl voi chema pe Flynn să mă ia. Dar plănuiesc să fiu pulbere când voi pleca.

— Te duc eu acasă, se oferi Zoe. Fă-te pulbere – atâta timp cât eşti gata să pleci până la zece.

— PĂRUL tău arată fabulos. Legănându-se puţin pentru că încercase să îi ţină Danei companie cu vinul, Malory îşi vântură

degetele prin noul păr al Danei.

Blondul delicat şuviţat accentua pielea întunecată a Danei şi ochii ei negri. Şi, ca rezultat a orice altceva ar fi făcut degetele magice ale lui Zoe, părul ei lung, drept părea mai neted, mai lucios.

— Va trebui să te cred pe cuvânt. Sunt destul de oarbă.

— Şi al meu arată fabulos. Zoe, eşti un geniu.

— Da, sunt. Roşie din cauza succesului, Zoe le făcu semn amândurora. Să foloseşti în următoarele două zile mostra aia de cremă de noapte pe care ţi-am dat-o, îi spuse ea lui Malory. Să îmi spui ce crezi. Haide, Dana, să vedem dacă pot să te arunc în maşină.

— Înţeles. Chiar îmi place de voi, fetelor. Cu un zâmbet beat şi sentimental, Dana îşi aruncă braţele în jurul fiecăreia. Nu mă pot gândi la altcineva cu care să vreau să mă aflu în nenorocirea asta. Şi, când se va termina, ar trebui să avem seri din astea cu păr vopsit şi băut o dată pe lună. Ca un club de carte.

— Bună idee! Noapte bună, Mal.

— Vrei să te ajut cu ea?

— Nu. Zoe îşi puse un braţ de sprijin în jurul taliei Danei. Am prins-o. Sunt mai

solidă decât par. Te sun mâine.

— Şi eu! Ţi-am spus că Jordan Hawke este un ticălos?

— Numai de vreo cinci sute de ori. Zoe o îndrumă pe Dana spre maşină. Şi poţi să îmi spui din nou în drum spre casă.

Malory închise uşa, o încuie cu grijă, apoi îşi croi drumul spre dormitor. Neputând să reziste, rămase în faţa oglinzii şi experimentă noua tunsoare, scuturând părul, aplecând capul în unghiuri diferite.

Nu putea spune nu, cu exactitate, ce făcuse Zoe, dar, indiferent ce era, era corect. Se gândi că poate ar fi trebuit să îşi ţină gura, în loc să dea directive coafezei la fiecare mişcare a foarfecii.

Poate că ar trebui să se simtă vinovată şi să bea vin ori de câte ori se ducea la salon.

Ar putea încerca această combinaţie şi în alte zone din viaţa ei. La dentist, când comanda în restaurante, cu bărbaţii. Nu, nu, nu cu bărbaţii. Se strâmbă la ea, în oglindă. Dacă nu-i conduci pe bărbaţi, te conduc ei pe tine.

În plus, nu voia să se gândească la bărbaţi. Nu avea nevoie de bărbaţi. În acest moment, nici măcar nu îi plăceau bărbaţii.

Mâine-dimineaţă, va petrece o oră lucrând la acel puzzle cu cheia. Apoi se va îmbrăca,

foarte grijuliu, foarte profesionist. Se hotărî, va fi costum. Cel porumbel, gri cu alb. Nu, nu, cel roşu. Da, costumul roşu. Puternic şi profesionist.

Alergă spre dulap, verifică garderoba care era aşezată foarte precis după funcţionalitate şi culoare. Având costumul roşu în mână, dansă în timp ce se apropia de oglindă, ţinându-l în faţa ei.

— James, începu ea, încercând o expresie înţelegătoare şi totuşi distantă. Îmi pare rău să aud că Galeria se duce pe apa sâmbetei fără mine. Să mă întorc? Păi, nu ştiu dacă este posibil. Am mai multe oferte. Oh, te rog, te rog, nu te târî. Este jenant!

Îşi umflă părul.

— Da, ştiu că Pamela este un diavol. Cu toţii ştim asta. Păi, presupun că, dacă lucrurile au fost atât de rele, va trebui să te ajut. Acum, nu plânge. Totul va fi în regulă. Totul va fi perfect din nou. Aşa cum ar trebui.

Chicoti şi, mulţumită că lucrurile vor fi din nou în ordine cu lumea ei, se întoarse să se pregătească de culcare.

Se dezbrăcă şi îşi ţinu singură morală să îşi pună hainele la locul lor, în loc să le arunce prin cameră. Când auzi bătaia în uşa de la intrare, purta numai o cămaşă de

noapte de mătase albă. Presupunând că era una dintre prietenele ei care uitase ceva, răsuci cheia şi deschise uşa.

Şi clipi spre faţa încruntată a lui Flynn.

— Vreau să vorbesc cu tine.

— Poate că eu nu vreau să vorbesc cu tine, îi răspunse ea, încercând să rostească fiecare cuvânt, în loc să le spună împreună.

— Trebuie să rezolvăm asta, dacă vrem să… Se uită mai bine la ea, la buclele minunate de păr, la faţa strălucitoare, la curbele zvelte de sub mătasea albă, care curgea. Şi la privirea vagă, lucioasă din ochii ei.

— Ce? Eşti beată?

— Sunt numai pe jumătate beată, lucru care este cu totul treaba mea şi dreptul meu. Sora ta este complet beată, dar nu trebuie să îţi faci griji, pentru că Zoe, care nu este deloc beată, o duce acasă.

— Dana are nevoie de nenumărate beri sau de o sticlă întreagă ca să se îmbete.

— Asta pare să fie corect, şi în cazul nostru a fost vin. Şi acum, că am stabilit asta, îţi amintesc că eu sunt pe jumătate beată. Intră şi profită de mine.

El lăsă afară ceea ce ar fi putut fi un hohot de râs şi hotărî că cel mai bun loc în care să îşi pună mâinile – mda, nu cel mai bun, dar

cel mai inteligent – erau buzunarele.

— Asta este o invitaţie încântătoare, dar…

Ea rezolvă problema strângându-l ferm de cămaşă şi împingându-l cu putere.

— Intră, repetă ea, apoi îşi fixă gura pe a lui.

11

Flynn se trezi împins în uşă, lovindu-l peste picioare în timp ce se închidea în urma lui. Mare parte din sângele lui i se scursese din cap când ea trecuse la gâtul lui cu buzele şi dinţii.

— Hm, aşteaptă, Malory.

— Nu vreau să aştept. Mâinile îi erau la fel de ocupate ca gura. Chiar crezuse că nu îi plac bărbaţii? Cu siguranţă îl plăcea pe acesta. Atât de mult, încât îşi dorea să îl înfulece în înghiţituri repezi şi lacome.

— De ce îţi spun oamenii să aştepţi? Vreau să te… îşi înfipse dinţii în lobul urechii lui, apoi îi şopti o comandă inspirată.

— Oh, Doamne!

Nu era sigur dacă este o rugăciune de mulţumire sau un strigăt de ajutor. Dar era sigur că voinţa lui avea nişte limite bine stabilite de care se apropia cu repeziciune.

— Bine, bine, hai să ne calmăm o clipă.

Malory. Ea îşi trecu corpul peste al lui, iar când degetele ei nerăbdătoare dansară în jos, mai jos, simţi că ochii îi ies uşor din orbite. Acum stai.

— Asta fac. Îşi dădu capul pe spate să îi trimită un zâmbet răutăcios.

— Ha-ha! Da, asta faci. Îşi strânse mâinile peste încheieturile ei şi fără niciun pic de regret îi ridică mâinile pe umerii lui.

Rămăsese fără respiraţie şi era dur ca piatra.

— Putem alege. Mâine-dimineaţă mă poţi un sau o pot face eu. Ochii ei scăpărară spre el, iar buzele ei se curbară într-un zâmbet felin care îl făcu să îşi simtă gâtul uscat. Doamne, eşti drăguţă când eşti pe jumătate luată. Acum ar trebui să te duci să te aşezi.

— Bine. Se apăsă din nou de el, dând şoldurilor o mişcare sugestivă. Haide!

Noduri alunecoase de dorinţă se înnodau şi fluturau în abdomenul lui.

— Eu o să mă îndepărtez puţin de frumoasa femeie băută.

— Hm! Se ridică pe vârfuri să îşi frece din nou buzele de ale lui, simţind saltul disperat al inimii lui. Nu o să ajungi până la uşă. Ştiu ce fac şi ştiu ce vreau. Asta te sperie?

— Destul de mult. Iubito, m-am întors să vorbesc cu tine despre ceva ce în prezent

îmi este imposibil să îmi amintesc. Ce-ar fi să fac nişte cafea pentru amândoi şi să…

— Cred că eu trebuie să le fac pe toate. Cu o mişcare fluidă, îşi scoase cămaşa de noapte peste cap şi o aruncă alături.

— Oh, Iisuse!

Corpul ei era un amestec de roz şi alb-delicios – cu un nor elegant de păr revărsându-se pentru a-i tachina sânii. Ochii ei, albastru-închis şi dintr-odată plini de cunoaştere, erau fixaţi în ai lui, în timp ce se apropia din nou de el.

Braţele ei se aşezară în jurul gâtului lui, iar gura era o tentaţie fierbinte, mătăsoasă pe a lui.

— Nu-ţi fie teamă, şopti ea. O să am mare grijă de tine.

— Pun pariu. Nu ştia cum, dar mâinile lui se amestecaseră în masa sexy a părului ei. Corpul lui era un labirint de dureri şi nervi, iar raţiunea nu îşi găsea calea de scăpare din el. Malory, nu sunt un erou.

— Cine vrea unul? Râzând, ea îi roase bărbia. Hai să fim răi, Flynn! Hai să fim răi cu adevărat!

— Dacă iei lucrurile aşa. O răsuci, schimbându-i poziţia în aşa fel încât să fie prinsă între uşă şi corpul lui. Mă rog la Dumnezeu să îţi aminteşti a cui a fost ideea

asta şi că am încercat să…

— Taci şi ia-mă!

Dacă se va duce în iad, ar face bine să facă în aşa fel încât călătoria să merite. Cu mâinile pe şoldurile ei, o ridică pe vârfurile picioarelor şi prinse lumina triumfătoare de pe faţa ei cu o clipă înainte ca gura lui să o strivească pe a ei.

Era ca şi cum ar fi ţinut o lumină aprinsă, numai scântei şi licărire, o femeie periculoasă care îşi cunoaşte puterea. Pielea ei era deja roşie şi fierbinte şi, în timp ce el îşi trecu mâna peste ea, sunetele moi pe care le scotea din gât nu erau scâncete, ci invitaţii. Deja disperat, îşi îngropă faţa în părul ei, apăsându-şi mâna între coapsele ei.

Ea erupse. Cu un plâns gutural, câteva dungi de unghii lăsate pe spate, o ridicare fulgerătoare a şoldurilor. Apoi ea îi scotea cămaşa peste cap, trecându-şi dinţii peste umărul lui când mâinile ei rapide îi smulseră jeansul.

— În pat! Deşi avea o viziune sălbatică, erotică să o ia lângă uşă, plăcerea se va termina mult prea repede în felul acela. În schimb, o luă în braţe, smulgându-şi pantofii pe care îi aruncă într-un colţ.

Ei nu îi păsa unde. Nu voia decât să simtă

în continuare zvâcnetul acestei forţe, aceste dureri minunate, pulsante să continue să îi domine corpul. Se răsucea într-o lume nebună de senzaţii extraordinare şi fiecare atingere, fiecare gest adăuga ceva în plus.

Voia să îi simtă muşchii vibrând, să simtă căldura ieşindu-i prin pori. Şi să ştie, în adâncul ei, că ea îi provocase toate astea.

Căzură pe pat, fară să respire, înnebuniţi, şi se rostogoliră într-un amestec erotic de membre pe cuvertura în culori pastelate.

Ea râse când el îşi strânse mâinile peste ale ei şi îi ridică braţele deasupra capului.

— Trebuie să te încetinesc puţin, reuşi el să spună.

Ea se arcui spre el.

— De ce?

— Pentru că vreau să fac lucruri cu tine şi pentru asta am nevoie de timp.

Ea îşi trecu limba peste buza de sus.

— De unde vrei să începi?

Abdomenul lui se strânse pe marginea durerii. Îşi coborî capul şi începu cu gura ei. Umflată şi moale, fierbinte şi umedă. Se drogă cu ea până când amândoi tremurau. Îşi trecu limba peste scobitura gâtului ei, unde bubuia pulsul. Apoi mai jos, încet, până când îi simţi sânii delicaţi, parfumaţi. Şi, când îi prinse între dinţi sfârcul şi trase

de el, ea începu să geamă.

Se lăsă în seama plăcerii, pura binefacere a faptului că este savurată şi exploatată. Corpul ei era deschis pentru el, pentru gura lui lacomă, pentru mâinile cercetătoare. Când o ridică, zbură eliberată, urcată pe valul fierbinte de aer, prăbuşindu-se apoi pentru a-l strânge din nou aproape.

ÎI vedea în lumina care se strecura din hol şi inima ei tresărea din cauza intensităţii de pe faţa lui, în timp ce o privea. Dragostea şi încântarea o străbăteau. Aici era răspunsul, răspunsul pentru cel puţin una dintre întrebări.

El era pentru ea şi se înălţă, înfăşurându-se în jurul lui cu o veselie ameţită.

Gurile li se întâlniră din nou într-un sărut profund, cutremurător, care îi făcu inima să îi pulseze în piept.

Mirosea a ceva secret, a seducţie. Suspinele acelea repezi, atrăgătoare care veneau de la ea îl străbăteau ca nişte cuţite mici, de argint. Voia să se afunde înăuntru ei până la sfârşitul lumii. Şi când mâinile ei trecură peste el, când sunetele acelea delicate de aprobare îi răsunară în gât, în timp ce îl explora, se întrebă dacă nu cumva deja o făcuse.

Îşi trecu unghiile peste abdomenul lui şi îl

făcu să tremure ca un armăsar.

— Te vreau. Te vreau înăuntru meu. Spune-mi că şi tu mă vrei.

— Da. Te vreau. Îşi coborî încă o dată gura peste a ei. Malory! Din prima clipă.

Buzele lui se curbară sub ale ei.

— Ştiu. Îşi arcui coapsele. Acum!

El îşi adună forţele, apoi o aşchie de judecată sănătoasă tăie prin valul de nebunie.

— Oh, Iisuse! Prezervativ! Portofel! Pantaloni! Unde îmi sunt pantalonii?

— Hm! Este în regulă. Se rostogoli peste el, ciugulindu-i umărul, în timp ce deschise sertarul noptierei. Prezervativ. Sertar. Noptieră.

— Am menţionat faptul că iubesc femeile practice, pregătite?

— Nu vrei să te ajut cu asta?

Ea zăbovi în aşa fel încât el îşi strânse pumnii ca să se împiedice să zboare spre plafon.

Femeia avea mâini vicioase, îşi spuse el înăbuşindu-şi un geamăt.

Mâini vicioase, minunate.

Ea se ridică deasupra lui, dându-şi capul pe spate. Şi îi zâmbi.

— Acum! spuse ea.

El se mişcă repede, răsucind-o pe spate,

ţintuindu-i corpul cu al lui.

— Acum! repetă el şi o pătrunse adânc.

Privi şocul de pe faţa ei, îi simţi vibraţiile, scuturându-l. Tremurau amândoi acolo, fiecare agăţat de câte o margine.

Cu ochii fixaţi în ai lui, începu să se mişte. Să se înalţe, să coboare, atât de delicat, atât de fluid, ca şi cum ar fi alergat prin mătase. Numele ei răsuna în capul lui, ca un cântec sau ca o rugăciune. Se agăţă de ecoul lui, se agăţă de rămăşiţele uzate ale controlului, în timp ce ea se sfărâmă în jurul lui.

Ea se prăbuşi. Oh, Doamne, ce senzaţie minunată! Pierderea sinelui, apoi reconstituirea lui. Avea mintea înceţoşată. Cu un ultim suspin lichefiat, călări ultima creastă.

Strângându-l aproape, îl luă cu ea.

NU voia să gândească. Să gândească în aceste circumstanţe se putea dovedi lipsit de productivitate. Era mai bine pentru toţi cei implicaţi să îşi păstreze mintea goală şi să se bucure de senzaţia superioară de a avea o femeie moale, sexy sub el.

Dacă nu se gândea, ar putea să o ţină aici suficient de mult încât să facă din nou dragoste cu ea. Apoi va mai fi o altă perioadă fară gânduri.

Cine ştie cât timp mai putea repeta? Poate

la infinit.

Apoi, când ea se mişcă sub el, întinzându-se alene, păru o posibilitate foarte bună.

— Vreau nişte apă. Îşi trecu o mână peste spatele lui. Ţie îţi este sete?

— Nu, dacă asta înseamnă că trebuie să mă mişc în următorii zece ani.

Îl lovi uşor pe fund.

— Mi-e sete. Aşa că trebuie să te mişti.

— Bine. Dar îi mai frecă puţin părul cu nasul. Îţi aduc eu.

— Este în regulă. Îl împinse uşor şi se strecură de sub el. Mă duc eu.

În drumul ei, se opri la dulap, şi el văzu ceva subţire şi mătăsos care se agită în jurul corpului ei minunat, înainte să iasă pe uşă.

— Poate că visez. Poate că este doar o fantezie de satisfacere a nevoii şi deja sunt în patul meu, şi Moe sforăie pe podea.

Sau poate nu.

Se ridică în capul oaselor, trecându-şi mâinile peste faţă. Şi, din nefericire, începu să gândească. Venise aici pentru că era agitat, furios şi în general confuz din cauza scenei pe care o avuseseră în dimineaţa aceea în biroul lui.

Şi acum era în patul ei, gol şi tocmai făcuseră incredibil sex. Când ea era beată.

Mda, poate că nu beată, ci neputincioasă.

Ar fi trebuit să plece. Ar fi trebuit să găsească tăria morală să fugă de lângă o femeie goală, dornică, atunci când inhibiţiile femeii goale, dornice erau dizolvate de alcool.

Dar ce era el, sfânt?

Când se întoarse, purtând nimic altceva decât halatul scurt, roşu, se strâmbă spre ea.

— Sunt fiinţă omenească. Sunt bărbat.

— Da, cred că am stabilit acest lucru fără nicio umbră de îndoială. Se aşează pe marginea patului, oferindu-i paharul pe care îl adusese.

— Erai goală. Luă paharul şi înghiţi apa. Erai peste mine.

Ea îşi înălţă capul.

— Şi care ar fi scopul acestei întrebări?

— Dacă regreţi…

— De ce aş face-o? Luă paharul înapoi, înghiţind singura gură pe care o mai lăsase. Te-am adus acolo unde am vrut. Am băut, Flynn, dar ştiam ce fac.

— Atunci este bine. Bine. Numai că, după ce mi-ai spus în dimineaţa asta…

— Că sunt îndrăgostită de tine? îşi puse ochelarii pe suportul de pe noptieră. Sunt îndrăgostită de tine.

Emoţia îl străbătu, mult prea fierbinte şi repede ca să o descifreze. Dar coborî asupra lui ca teamă pură, transpirată.

— Malory. Pentru că ea continua să îl privească cu o răbdare tăcută, teama începu să îi gâdile gâtul. Ascultă, nu vreau să te rănesc.

— Atunci nu o face. Îi strânse uşor mâna cu un gest liniştitor. De fapt, tu ai mai multe motive să fii îngrijorat decât mine.

— Am?

— Da, ai. Te iubesc, ceea ce, normal, înseamnă că vreau ca şi tu să mă iubeşti. Nu primesc întotdeauna ceea ce îmi doresc, dar de obicei găsesc o cale să obţin. De fapt, aproape întotdeauna. Aşa că, după gândirea mea, vei sfârşi îndrăgostit de mine. Pentru că această idee te sperie, tu ai mai multe motive de îngrijorare decât mine.

Îşi trecu o mână peste pieptul lui.

— Eşti în formă destul de bună pentru cineva care lucrează la birou.

El îi prinse mâna înainte să înceapă să coboare.

— Hai să rămânem concentraţi. Toată chestia asta cu dragostea nu este în planurile mele.

— Ai avut o experienţă proastă. Se aplecă să îl sărute uşor. Astfel de lucruri de obicei

lasă urme. Din fericire pentru tine, pot fi răbdătoare. Şi blândă, adăugă ea, în timp ce se răsucea, apoi îl încăleca. Şi foarte, foarte hotărâtă.

— Măi să fie, Malory…

— Ce-ar fi să stai întins şi să te bucuri de avantajele faptului că eşti curtat?

Excitat, tulburat, recunoscător, o lăsă să îl înghiontească.

— Este destul de greu să contrazici aşa ceva.

— Şi mai este şi o pierdere de timp. Îşi desfăcu halatul, lăsându-l să îi alunece de pe umeri. Îşi trecu mâinile peste pieptul lui, apoi îi prinse faţa cu ele înainte de a-l săruta necugetat. O să mă căsătoresc cu tine, şopti ea. Şi râse când corpul lui înţepeni, şocat. Nu îţi face griji. Te vei obişnui cu ideea.

Râzând în continuare, îi alungă cu gura protestul inteligibil.

SE simţea atât de bine. Nu numai din cauza sexului, îşi spuse Malory în timp ce cânta sub duş. Deşi cu greu putea fi lăsat la o parte din ecuaţie. Întotdeauna se simţea bine, încrezătoare, directă când avea un scop clar, bine definit.

Căutarea cheii era pe atât de confuză, pe cât era de energizantă. Dar să îl convingă

pe Flynn că ei doi îşi aparţineau unul altuia era limpede. Un ţel de care putea ţine cu dinţii.

Nu avea nicio idee de ce se îndrăgostise de el, şi acest lucru îi spunea că este adevărat.

Cu siguranţă nu se potrivea imaginii bărbatului visurilor ei. Nu gătea cine speciale şi nu vorbea fluent franceza (sau italiana), nu adora să îşi petreacă timpul prin muzee. Nu purta costume bine croite şi nici nu citea poezie.

Cel puţin nu credea că citeşte poezie.

Întotdeauna plănuise să se îndrăgostească de un bărbat care să aibă o parte din aceste calităţi. Şi, desigur, în planul ei bărbatul corect ar curtat-o, ar fermeca-o, seduce-o, apoi i-ar fi jurat dragoste nemuritoare într-un moment perfect, romantic.

Înainte de Flynn, analizase şi disecase fiecare relaţie, găsise toate defectele, până când reuşise să facă numai găuri în pânza ei.

Şi, în sfârşit, aceste lucruri nu mai contau, pentru că niciunul dintre ele nu fusese corect.

Nu avea nicio dorinţă să se îngrijoreze din cauza defectelor dintre ea şi Flynn. Ştia numai că inima ei se rupsese când se

aştepta mai puţin. Şi îi plăcea.

Trebuia să recunoască faptul că îi plăcea şi ideea că el era speriat. Era uimitor şi era o provocare ca de data asta să fie ea urmăritorul. Să fie agresorul şi să menţină un bărbat la limita echilibrului, cu sinceritate.

Când reuşise în sfârşit să se dea jos din pat, pe la trei dimineaţa, îi simţise teama şi confuzia, la fel cum îi simţise şi dorinţa de a mai rămâne.

Lasă-l să mai fiarbă puţin, îşi spuse ea.

Se distră să sune singură la florăria locală şi să comande o duzină de trandafiri roşii să fie livraţi la biroul lui. Aproape că ieşi dansând din apartament ca să se ducă la întâlnirea cu James.

— Măi, chiar suntem strălucitoare şi foarte şic în dimineaţa asta, comentă Tod când intră în Galerie.

— Nu-i aşa că suntem? îi prinse faţa în mâini şi îi dădu un pupic zgomotos. A venit?

— La etaj. Te aşteaptă. Plăcinţică, arăţi fabulos! Suficient de bine ca să fii mâncată.

— Mă simt destul de bine pentru asta. Îşi atinse obrajii, apoi pluti spre scări. Bătu la uşa biroului şi păşi înăuntru. Bună, James!

— Malory! Se ridică de la birou, cu ambele mâini întinse. Îţi mulţumesc mult că ai

venit!

— Sigur. Luă loc pe scaunul arătat de el. Cum merg lucrurile?

Se aşează cu o expresie chinuită pe faţă.

— Sunt sigur că ai auzit deja despre problema Pamelei cu doamna K. O neînţelegere teribilă, care mă tem că va costa Galeria unul dintre cei mai valoroşi clienţi.

Malory se strădui să pară îngrijorată, în timp ce îi venea să sară de bucurie.

— Da, îmi pare rău că lucrurile au… Nu spune că s-au dus pe apa sâmbetei, îşi ordonă singură, şi continuă fără să clipească. Au fost puţin mai dificile în timpul tranziţiei.

— Da. Dificile. Pamela este foarte entuziasmată în legătură cu Galeria, dar mă tem că încă mai învaţă. Acum îmi dau seama că i-am dat prea multă autonomie într-un timp prea scurt.

Pentru a nu-şi flutura pumnii în aer, Malory îşi strânse calm palmele sub genunchi.

— Are o viziune destul de bine definită.

— Da. Da. Îşi atinse stiloul de aur, se jucă cu cravata. Cred că abilităţile ei sunt mai de grabă concentrate în altă zonă periferică, decât relaţiile satisfăcătoare cu clienţii. Am

sesizat că sunt disensiuni între voi două.

Bravo, îşi reaminti ea.

— Şi eu am o viziune foarte precisă care, din nefericire, a fost în dezacord cu a ei. Aşa că, da, au fost disensiuni.

— Bine. Îşi drese vocea. Poate că am lăsat-o pe Pamela să mă influenţeze în privinţa aceasta. Sincer, am simţit că poate este timpul ca tu să îţi explorezi talentele, să experimentezi. Totuşi, văd că nu am luat în calcul afecţiunea şi loialitatea ta faţă de Galerie, sau faptul că te-am împins afară din cuib s-ar putea să te deranjeze.

— Recunosc, aşa a fost. Dar îşi temperă declaraţia cu dulceaţa unui zâmbet.

— Am reconsiderat totul în ultimele două săptămâni. Mi-ar plăcea foarte mult să te întorci aici, Malory. Să îţi reiei îndatoririle manageriale. Şi o creştere de 10 la sută a salariului.

— Este atât de neaşteptat. A trebuit să îşi imagineze că are fundul lipit de scaun ca să nu sară şi să danseze dansul victoriei. Sunt flatată. Dar… pot să fiu sinceră?

— Desigur.

— Disensiunile despre care vorbeai vor continua să existe. Trebuie să recunosc că nu am fost prea fericită aici în ultimele luni. Faptul că tu… m-ai împins afară din cuib,

spuse ea, a fost dureros şi înspăimântător. Dar, când am ajuns afară, am avut posibilitatea de a mă uita înapoi şi am realizat că acest cuib devenise... hai să spunem puţin cam înghesuit.

— Înţeleg. Îşi ridică mâinile, apoi le strânse sub bărbie. Pot să îţi promit că Pamela nu se va intersecta cu autoritatea ta sau cu regulile care au funcţionat multă vreme aici. Tu vei avea ultimul cuvânt, desigur, cu privire la achiziţii şi expoziţii, cu privire la artiştii propuşi şi aşa mai departe. La fel ca înainte.

Era exact ceea ce dorise. Mai mult, îşi dădu seama când calculă creşterea de salariu. Se va întoarce să facă ceea ce ştia cel mai bine, cu o recompensă financiară considerabilă, şi va avea satisfacţia personală, chiar dacă lipsită de atracţie, de a o pune pe Pamela cu botul pe labe.

Ar fi câştigat fară să tragă nicio salvă.

— Îţi mulţumesc, James. Nu pot să îţi spun cât de mult înseamnă pentru mine să ştiu că mă vrei înapoi, că ai încredere în mine.

— Minunat, minunat! El îi zâmbi. Poţi începe imediat, astăzi, dacă este în regulă pentru tine. Va fi ca şi cum în ultimele două săptămâni nu s-a întâmplat nimic.

Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Stomacul ei se strânse cu putere. Apoi, dintr-odată, părea ca şi cum Malory cea înţeleaptă face un pas alături şi ascultă şocată cum Malory cea nesăbuită preia conducerea.

— Dar nu pot să mă întorc. Îţi voi fi mereu recunoscătoare pentru tot ce m-ai învăţat, toate oportunităţile pe care mi le-ai dat ultima dintre ele fiind faptul că m-ai dat afară pe uşă, aşa că am fost nevoită să îmi părăsesc zona de confort. Am de gând să îmi deschid propria afacere.

„Oh, Dumnezeule", îşi zise. „O să-mi deschid propria afacere."

— Nu va fi ceva atât de mare ca Galeria. Mai mică, mai… Aproape că spuse „accesibilă", apoi reuşi să redreseze. Nepretenţioasă, continuă ea. În primul rând, mă voi concentra asupra artiştilor şi meşteşugarilor locali.

— Malory, trebuie să fii conştientă de timpul şi energia pe care le consumă astfel de lucruri. Mai mult, de riscurile financiare pe care le implică. Nu era nicio îndoială, James intra în panică.

— Ştiu. Nu cred că sunt la fel de îngrijorată în privinţa asumării riscurilor, aşa cum eram. De fapt, mă simt emoţionată la ideea că mi le voi asuma. Dar îţi

mulţumesc, îţi mulţumesc atât de mult pentru tot ce ai făcut pentru mine. Acum chiar trebuie să plec.

Se ridică repede, speriată că se va răzgândi. Aici era plasa ei de siguranţă, întinsă, aşteptând să o prindă. Şi ea sărea dincolo de ea, unde pământul era dur şi foarte, foarte îndepărtat.

— Malory, aş vrea să te gândeşti mai bine la asta.

— Ştii ce se întâmplă de fiecare dată când te uiţi în jos înainte să sari? Se întinse şi îi atinse mâna înainte să se grăbească spre uşă. Abia dacă mai sari.

NU pierdea timpul. Malory căută adresa pe care i-o dăduse Zoe şi reuşi să facă o vizită dublă, parcând în spatele maşinii Danei.

Locaţie bună, îşi spuse, lăsând-o pe Malory cea practică să îşi ocupe locul. Era ceva trafic de pietoni şi loc de parcare pentru oameni care aveau nevoie de ele.

Casa era încântătoare. Ca acasă, se gândi ea. Şi ele trei lucrând împreună în mod clar îmbunătăţea totul. Să vopsească veranda, să planteze nişte viţă agăţătoare. Probabil că Zoe avea deja o mulţime de astfel de idei.

Aleea trebuia să fie reparată sau înlocuită. Îşi notă acest detaliu pe hârtia din mapa pe

care o adusese cu ea. Jardiniere pentru ferestre? Da, plantate pe sezon. Şi nu ar înveseli intrarea dacă ferestrele simple de la uşă ar fi înlocuite cu vitralii? Ceva făcut special pentru ele. Avea câteva cunoştinţe în acest domeniu.

Luând alte notiţe, deschise uşa din faţă.

Holul putea fi o expoziţie pentru toate cele trei afaceri. Da, exista o cale de a face acest lucru cu vitrine şi o aşezare inteligentă, menţinând totul prietenos şi informai, în timp ce îşi făceau reclamă bunurilor şi serviciilor lor.

Lumina era bună, podelele vor fi o comoară, după ce vor fi recondiţionate. Pereţii, bine, vopseaua va rezolva asta.

Rătăci în jur, încântată de camere. Păreau să se întâlnească una cu cealaltă, îşi spuse. Aşa cum zisese şi Zoe.

Un mod excelent de a amesteca afacerile.

După ce umplu paginile cu notiţe, se întoarse repede, tocmai când Dana şi Zoe coborau de la etaj.

— Într-un final, aş vrea să refac baia principală cu un duş suedez şi cu o staţie de aromoterapie, spunea Zoe. Dar, pentru moment… Malory, bună!

— Bună! Malory îşi coborî mapa. Mă bag.

— Ştiam eu! Cu o săritură, Zoe zbură în

jos pe scări şi o înşfacă. Pur şi simplu ştiam. Ai văzut? Ai trecut prin ele? Nu este minunat? Nu este perfect?

— Da, da şi da. Încă nu am fost la etaj, dar aici jos… îmi place, spuse ea.

Dana rămăsese pe scări, cu buzele strânse speculativ.

— De ce te-ai răzgândit?

— Nu ştiu. Sau cel puţin nu am niciun motiv rezonabil, logic. Când James mi-a oferit înapoi slujba, cu o mărire de salariu, m-am gândit, slavă Domnului, că acum totul va reveni la normal.

Respiră adânc, apoi, strângând mapa la piept, se învârti în cerc.

— Apoi, nu ştiu, m-am auzit spunându-i că nu mă pot întoarce, îmi deschid propria afacere. Cred că mi-am dat seama că nu mai vreau ca totul să se întoarcă la normal. Vreau să fac asta şi vreau să o fac împreună cu voi. Asta este tot ce ştiu.

— Toate trebuie să fim foarte sigure. Zoe, spune-i ce mi-ai spus şi mie. Despre casă.

— Păi, proprietarul vrea să o închirieze, dar caută un cumpărător. Ideea că ar fi o variantă mult mai bună din punct de vedere financiar să o cumpărăm.

— Să o cumpărăm? Gaura peste care sări se mărea. Cât?

Zoe spuse preţul, apoi continuă repede când văzu că Malory se albi.

— Dar este preţul pe care mi l-a dat la prima întrebare. În plus, am făcut ceva socoteli şi, dacă este să compari chiria şi ratele pentru cumpărare pe termen de treizeci de ani, nu este cu mult mai mult. Şi este drept. Este o investiţie. Şi mai este scutirea de taxe.

— Nu o face să înceapă cu scutirea de taxe, o avertiză Dana. Îţi vor ieşi creierii pe urechi. Crede-mă pe cuvânt, este documentată.

— Avem nevoie de un avocat să facem un contract de parteneriat, continuă Zoe. Şi apoi punem banii la comun. Avem suficienţi pentru avans, mai ales dacă mai reducem preţul de pornire. Şi tot ne mai rămâne suficient. Vom lua un împrumut pe proprietate şi vom acoperi costurile. Putem să o facem.

— Te cred. Cred că din cauza asta mă doare stomacul.

— Cred că ar trebui să batem palma sau ceva în genul acesta. Zoe ridică o mână.

— Aşteaptă, înainte să o facem, ar trebui să vă spun ceva. Malory îşi drese vocea. M-am culcat cu Flynn noaptea trecută. De trei ori.

— De trei ori? Dana se aşează brusc pe scări. Oh, bravo, Flynn!

— Este în regulă?

— Sunt sora lui, nu mama. Dar îşi masă tâmplele. Nu erai beată aseară?

— Nu, tu erai. Eu am fost ameţită numai. Am să adaug că, fiind conştientă că sunt ameţită, el a încercat, destul de mult, să fie un domn şi să plece.

— Este aşa de drăguţ, spuse Zoe.

— Chiar şi după ce m-am dezbrăcat şi am sărit pe el.

— Asta este… Au!

Râzând, Malory o bătu uşor pe Zoe pe umăr. Dar Dana rămase tăcută.

— Nu m-am dezbrăcat şi nu am sărit pe el numai pentru că eram ameţită şi, ei bine, excitată. Sunt îndrăgostită de el. Nu ştiu de ce s-a întâmplat asta, aşa cum nu ştiu de ce vreau să deţin casa asta, împreună cu voi două. Pur şi simplu aşa este, vine de undeva din interiorul meu. Asta este. Îl iubesc şi am de gând să mă mărit cu el.

— Malory! Este minunat! Condusă de inima ei romantică, Zoe îşi aruncă braţele în jurul prietenei sale. Sunt atât de fericită pentru tine!

— Nu îmi da buchetul cu flori de portocal. Trebuie să îl mai conving şi pe el că nu

poate trăi fară mine. Înaintă. Îl iubesc, Dana!

— Pricep asta.

— Ştiu că asta poate complica prietenia dintre noi şi orice planuri de afaceri am intenţiona să avem.

— Şi dacă va fi aşa?

— Atunci îmi pare rău. Voi renunţa la prietenie. Voi renunţa la afaceri. Dar am să îl păstrez pe Flynn, indiferent dacă îi place sau nu.

Buzele Danei se crispară în timp ce se ridica în picioare.

— Cred că s-a fript. Ne dăm mâinile şi căutăm un avocat sau ce facem?

12

Nu ştia ce simte. Nu era sigură de ceea ce face. Dar greutăţi mici ca acestea nu o opriseră niciodată până acum pe Dana.

Imediat ce putu, îl căută pe Flynn.

Nu reuşise să îl prindă la birou, îl urmase la veterinar, unde i s-a spus că tocmai plecase împreună cu Moe în urmă cu cincisprezece minute. Iritarea care a cuprins-o a făcut-o să îşi dea seama că este supărată pe el, deşi nu avea niciun motiv rezonabil pentru a fi.

Când ajunse acasă la el, se bucura deja de nervii ei.

Trânti uşa şi intră în camera de zi, unde atât fratele ei, cât şi câinele erau întinşi pe jos, ca morţi.

— Trebuie să vorbesc cu tine, Casanova!

— Nu ţipa. Flynn rămase pe canapea. Pe podea, alături de el, Moe scâncea. Moe a trebuit să facă injecţiile. Amândoi am fost traumatizaţi. Pleacă. Întoarce-te mâine.

— Nu, chiar acum, înainte să găsesc ceva ascuţit să îţi înfig în fund. Care a fost ideea să i-o tragi lui Malory când ştii foarte bine că trebuie să se concentreze asupra ţelului nostru?

— Nu ştiu. Poate că a avut ceva de-a face cu faptul că m-am lovit şi am căzut peste corpul ei gol. Şi nu i-am tras-o. Obiectez cu privire la termenul „a i-o trage”, în afară de faptul că nu este treaba ta.

— Este treaba mea, pentru că tocmai a devenit partenerul meu de afaceri. Şi, în afară de asta, suntem parteneri într-o treabă de alt soi, şi este treaba mea pentru că îmi place mult de ea şi pentru că este îndrăgostită de tine. Asta demonstrează numai o imensă lipsă de gust, dar, oricum ar fi, asta este.

Vinovăţia i se strecură din nou cu viclenie

în stomac.

— Nu este vina mea că ea crede că este îndrăgostită de mine.

— Nu am spus „crede”. Nu este idioată, în ciuda gusturilor ei proaste la bărbaţi. Îşi cunoaşte mintea şi inima. Şi dacă nu îi iei în considerare sentimentele înainte să îţi desfaci prohabul…

— Pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă în pace! Acum se ridică în capul oaselor, lăsându-şi capul în mâini. Nu a vrut să mă asculte. Şi ea a făcut partea cu desfăcutul.

— Şi tu ai fost un spectator inocent.

— Nu are niciun rost să mă învinovăţeşti pentru asta. Am petrecut multă vreme făcând eu asta, nu că ar mai ajuta la ceva. Nu ştiu ce dracu’ să fac!

Ea se aşează pe masă, aplecându-se spre el.

— Ce vrei să faci?

— Nu ştiu. Mi-a trimis flori.

— Poftim?

— Mi-a trimis doisprezece trandafiri roşii în dimineaţa asta. Pe bileţel scrie: „gândeşte-te la mine”. Cum dracu’ să nu mă gândesc la ea?

— Trandafiri? Ideea o amuza. Unde sunt?

El se foi.

— Hm! I-am pus în dormitor. O prostie.

Acest rol întors, pur şi simplu nu este corect. Nu este normal. Cred că este aruncat în faţa nenumăratelor reguli ale ordinii ştiinţifice. Trebuie să pun lucrurile în ordine. Cumva. În ordine! Nu mai rânji la mine!

— Eşti prins.

— Nu sunt prins. Şi acesta este un alt termen faţă de care obiectez. Cineva care are diplomă în ştiinţele bibliotecii ar trebui să găsească un termen mai potrivit.

— Este perfectă pentru tine! ÎI sărută pe obraz. Felicitări! Nu mai sunt supărată pe tine.

— Nu-mi pasă pe cine eşti supărată. Şi nu se pune problema de cine este perfect pentru mine. Eu nu sunt perfect pentru nimeni. Sunt un nătâng. Îmi place să am viaţa dezlânată, nestructurată.

— Eşti un nătâng, nu-i nicio îndoială. Dar nu eşti nechibzuit sau egoist. Acea nechibzuită şi egoistă de Lily ţi-a băgat asta în cap. Dacă o crezi, eşti la fel de prost.

— Aşadar, ai vrea ca un prost nătâng să fie cu noua ta tovarăşă?

— Poate. Te iubesc, Flynn!

— Doamne, aud des asta în ultima vreme. O bătu cu degetul pe vârful nasului. Dar şi eu te iubesc!

— Nu. Spune: te iubesc!

— Haide!

— Toate cele două cuvinte, Flynn. Scuipă-le!

— Te iubesc! Acum pleacă!

— Nu am terminat.

El mârâi şi căzu înapoi pe canapea.

— Încercăm să dormim puţin, pentru sănătatea noastră morală.

— Nu te-a iubit niciodată, Flynn. Te plăcea când eraţi în Valley. Îi plăcea să fie văzută cu tine şi îi plăcea să îşi asume creierul tău. Poate că eşti prost, dar eşti destul de isteţ în aria aia. S-a folosit de tine.

— Şi asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine. Ştiind că am lăsat să fiu abuzat?

— Ar trebui să te facă să nu te mai învinovăţeşti pentru ceea ce s-a întâmplat cu Lily.

— Nu mă învinovăţesc. Urăsc femeile! îşi arătă dinţii într-un zâmbet răutăcios. Nu vreau decât să le-o trag. Acum, nu vrei să pleci?

— Ai trandafiri roşii în dormitor!

— Oh, băiete!

— Prins, repetă ea şi îşi înfipse un deget în burta lui.

Primi batjocura surorii lui ca un bărbat.

— Hai să te întreb ceva. A plăcut-o cineva

pe Lily?

— Nu.

El respiră ascuţit, uitându-se în tavan.

— Verificam numai.

Bătaia din uşă îl făcu să blesteme, şi pe ea să se îndrepte.

— Răspund eu. Începu să cânte. Poate au venit alte flori.

Amuzată, deschise larg uşa. Şi a fost rândul ei să blesteme cu mai multă imaginaţie şi răutate decât reuşise Flynn.

— Hei, frumoase cuvinte, Lungano!

Jordan Hawke, frumos ca un diavol şi, în mintea Danei, de două ori mai rău, îi făcu cu ochiul şi se năpusti înapoi în viaţa ei.

Pentru o clipă scurtă, năvalnică, se gândi să îi pună piedică. În schimb, îl apucă de braţ, închipuindu-şi că îl transformă într-un desen animat.

— Hei! Nu ţi-a zis nimeni să intri.

— Acum locuieşti aici? îşi răsuci corpul într-un fel uşor, rapid. Întotdeauna se pricepuse la mişcări. Avusese zece centimetri deasupra ei. Odată găsea acest lucru excitant, dar acum doar o irita.

Nu se îngrăşase, nu era mai urât şi nici nu căzuse pradă cheliei obişnuite la bărbaţi. Şi nu era asta al naibii de rău? Nu, era tot slab şi minunat şi tot părul acela negru, gros

rămânea la fel de sexy răsucit în jurul feţei bronzate, cu oase pătrate, luminată de ochii albaştri, strălucitori. Gura îi era plină, sculptată şi, avea motive să ştie, foarte inventivă.

Acum se curba într-un zâmbet leneş, batjocoritor, care o făcu să dorească sânge.

— Arăţi bine, Dana! îşi trecu o mână peste părul ei şi capul fetei se trase înainte să se poată stăpâni.

— Jos mâinile! Şi nu, nu locuiesc aici. Ce vrei?

— O întâlnire cu Julia Roberts, o şansă să cânt cu Bruce Springsteen şi E Street Band şi o bere foarte rece. Dar tu?

— Să citesc detalii despre moartea ta lentă şi dureroasă. Ce cauţi aici?

— Te deranjez pe tine, din câte pare. Dar asta este numai un avantaj colateral. Flynn este acasă?

Nu aşteptă răspunsul, ci se îndepărtă de ea şi merse spre camera de zi. Moe se ridică şi scoase un lătrat cu jumătate de inimă.

— Asta este, Moe, spuse Dana înveselită. Ia-l!

Evident, fără să îşi facă griji că va fi atacat de o masă enormă canină, Jordan se ghemui.

— Aşadar, el este faimosul Moe.

Uitând trauma veterinară, Moe se târî. Îşi ridică, urcă ambele labe din faţă pe umerii lui Jordan şi îi dădu un sărut de bun-venit.

Dana nu putu decât să scrâşnească din dinţi când râsul lui Jordan se alătură lătratului fericit al lui Moe.

— Eşti un băiat mare, nu? Uită-te la faţa asta. Se jucă cu blana lui Moe, îl scărpină după urechi, apoi se uită spre Flynn. Cum mai merge?

— Bine. Nu am ştiut că vii atât de repede.

— Am avut ceva timp. Ai o bere?

— Sigur.

— Îmi displace să întrerup această reuniune emoţională, sinceră. Vocea Danei era rece ca un ţurţur de gheaţă, îndreptat spre ceafa lui Jordan. Dar ce dracu' se întâmplă aici?

— Petrec ceva vreme cu prietenii, în oraşul meu natal. Jordan se ridică în picioare. Este în ordine să mă cazez aici?

— Absolut. Flynn se ridică şi el de pe canapea. Omule, mă bucur să te văd!

— La fel şi eu! Mare casă. Mare câine. Proastă canapea.

Râzând, Flynn îşi îmbrăţişă cel mai vechi prieten.

— Chiar mă bucur să te văd!

Pentru o clipă, numai una, în timp ce îi

privea pe cei doi bărbaţi îmbrăţişându-se, inima Danei se înmuie. Indiferent ce altceva putea spune despre Jordan Hawke

— Şi lista era lungă – era şi întotdeauna fusese al lui Flynn. Ca un fel de frate – îşi spuse –, ca prieten.

Apoi ochii aceia albaştri îi întâlniră pe ai ei şi îi izbiră din nou cu putere inima.

— Ce spui de berea aia, Lungano? Putem să recuperăm şi tu poţi să îmi spui cum ai ajuns să cauţi nişte chei imaginare.

Îi aruncă fratelui ei o privire acuzatoare, apoi îşi ridică bărbia.

— Spre deosebire de voi doi, eu chiar am lucruri de făcut.

— Nu vrei să vezi tabloul?

Acest lucru aproape că o opri, dar, dacă ar fi cedat curiozităţii, şi-ar fi stricat ieşirea. Continuă să meargă spre uşă şi ieşi fără să se uite înapoi.

Da, avea treburi de făcut. Şi primul era să cioplească în ceară o păpuşă cu chipul lui Jordan şi să înfigă ace în zonele sensibile.

— Chiar trebuia să o enervezi? îl întrebă Flynn.

— Faptul că respir o enervează. Recunoscând asta îl făcu să simtă o gaură în curaj. Cum de nu locuieşte aici? Casa este destul de mare.

— Nu vrea. Ridicând din umeri, Flynn se duse spre bucătărie. Vrea propriul spaţiu, bla-bla-bla. O ştii pe Dana. Odată ce şi-a pus ceva în minte, nu o poţi face să se răzgândească.

— Mie îmi spui?

Pentru că Moe dansa înjur, Flynn scoase un biscuit pentru câini şi i-l aruncă înainte de a lua berile.

— Ai adus tabloul?

— Da. Nu ştiu ce îţi va spune.

— Nici eu. Sper să îi spună ceva lui Malory.

— Aşadar, când o să o văd pe această Malory? Jordan se sprijini de masă.

— Nu ştiu. În curând.

— Credeam că există un termen pentru treaba asta, spuse Jordan.

— Da, da. Mai avem vreo două săptămâni.

— Probleme, prietene?

— Nu. Poate. Ne-am cuplat şi totul devine foarte serios foarte repede. Nu pot gândi.

— Cum este?

— Deşteaptă, amuzantă, sexy.

— Ai pus sexy pe locul trei. Jordan făcu un semn cu berea. Este serios. Ce altceva?

— Îşi urmăreşte scopurile, aş spune. Începu să se plimbe. Are o natură curată. Onestă. Nu prea este loc de jucat-jocuri aici.

Cu picioarele pe pământ. Ai putea spune că este cu picioarele pe pământ, din acest motiv faptul că este implicată în chestia asta cu găsirea cheilor face totul posibil. Are ochi albaştri. Ochi mari şi albaştri, oftă Flynn.

— Din nou, trăsăturile fizice sunt la sfârşitul listei. Eşti lipit de ea.

Stânjenit, Flynn îşi ridică berea.

— Sunt diferite grade în a fi lipit.

— Adevărat, dar, dacă te-a făcut să fii atât de îngrijorat, cred că te-a pus în genunchi şi că te scufunzi. De ce nu o suni? Poate să vină să se uite la tablou şi aşa pot să o văd.

— Hai să o lăsăm pe mâine.

— Te sperie. Asta înseamnă că eşti scufundat până la mijloc.

— Taci. Cred că ar fi mai inteligent ca Brad să aducă şi celălalt tablou şi toţi trei să ne uităm din nou la ele. Să vedem ce găsim, fară elementul feminin.

— Este în regulă pentru mine. Ai şi mâncare pe aici?

— Nu prea. Dar am trecute pe comenzi rapide toate locurile de unde poţi comanda. Alege.

— Surprinde-mă. Mă duc să îmi aduc lucrurile.

NU era atât de diferit de când erau tineri,

dacă nu ţii cont de faptul că încăperea în care erau împrăştiaţi pe jos aparţinea unuia dintre ei, în loc să fie a unui părinte.

Pentru că alegerea fusese lăsată în sarcina lui Flynn, au mâncat mâncare italiană, dar berea fusese transformată într-o sticlă cu Johnnie Walker Blue pe care Brad o adusese cu el.

Tablourile erau aşezate unul lângă altul, sprijinite de perete, iar ei trei erau aşezaţi pe podea. Moe stătea pe canapea.

— Nu mă pricep prea bine la artă, începu Flynn.

— Dar ştii ce îţi place, termină Brad.

— Nu aveam de gând să mă opresc la un clişeu.

— De fapt, este o frază adevărată. Jordan era de acord. Arta, prin însăşi natura ei, este subiectivă. Supa Campbell a lui Warhol, Ceasul maleabil în timpul exploziei al lui Dali, Mona Lisa a lui Leonardo da Vinci. Frumuseţea stă în ochii celui care priveşte.

— Este la fel de imposibil să compari Nuferi de Monet cu Doamna în albastru a lui Picasso, ca atunci când Dashiell Hammett este comparat cu Steimbeck. Totul stă în stil, scop şi percepţie.

Flynn îşi dădu ochii peste cap spre Brad.

— Ce voiam să vă spun înainte ca voi doi să vă prindeţi în această secvenţă intelectuală este că mi se pare că ambele au fost pictate de acelaşi om. Sau, dacă sunt persoane diferite, unul dintre ei a stimulat mult stilul celuilalt.

— Oh! Brad scutură lichidul în paharul lui şi zâmbi. Bine, atunci. O să fiu de acord cu asta. Şi ce ne spune acest lucru?

— Ne va spune multe, dacă vom cere să fie cercetat tabloul lui Jordan. Deja ştim că cel de la Warrior's Peak şi cel al lui Brad sunt făcute la distanţă mai mare de cinci sute de ani. Trebuie să ştim unde se încadrează cel al lui Jordan.

— Secolul cincisprezece.

Flynn îşi întoarse capul, uitându-se la Jordan.

— A fost datat deja?

— La doi ani după ce l-am cumpărat. Trebuia să îmi asigur câteva lucruri. S-a dovedit că merită mult mai mult decât am plătit pentru el. Cam ciudat, dacă stai să te gândeşti, pentru că Galeria are reputaţia că este piperată.

— De ce l-ai cumpărat? îl întrebă Brad.

— Nu ştiu de câte ori m-am întrebat şi eu asta. Nici nu ştiu de ce m-am dus acolo în ziua aceea. Nu era una dintre opririle mele

obişnuite. Şi atunci l-am văzut şi pur şi simplu m-a captivat. Acel moment, acel răsuflu în faţa destinului, între inocenţă şi putere. Va elibera sabia! Ştiţi. Şi, în acel moment, lumea se schimbă. Se naşte Camelot, soarta lui Arthur este pecetluită. Va uni un popor, va fi trădat de o femeie şi un prieten şi îl va creşte pe omul care îl va ucide. În acest moment, este băiat. În următorul, va fi rege.

— Unii te vor contrazice, spunând că s-a născut rege.

Jordan dădu din cap la auzul declaraţiei lui Brad.

— Nu până când a pus mâna pe mânerul săbiei. Ar fi putut să se îndepărteze de ea. Mă întreb, dacă ar fi făcut-o, dacă ar fi ştiut ce ar fi urmat. Glorie şi mărire, sigur, şi o bucată de pace, dar apoi decepţie, înşelăciune, război. Şi o moarte timpurie.

— Mda, este îmbucurător. Flynn începu să mai pună băutură în pahare. Apoi se opri, uitându-se din nou spre tablouri. Aşteaptă puţin. Poate că este ceva în ceea ce spui. În celălalt avem rezultatul de după momentul destinului despre care vorbeşti. S-ar fi căsătorit regele-zeu cu o muritoare, ar fi conceput cele trei fete dacă şi-ar fi cunoscut soarta? Este vorba despre alegere, ce

direcţie să alegi?

— Şi dacă este aşa? spuse Brad. Nu ne spune prea multe.

— Ne dă o temă. Şi dacă sărim la faptul că aceste tablouri sunt indicii pentru locaţia cheilor, atunci trebuie să urmăm temele. Poate că prima este într-un loc în care a fost luată o decizie, unul care a schimbat cursul vieţilor.

— Flynn! Jordan ezită, jucându-se cu băutura. Chiar crezi că aceste chei există?

— Corect. Şi, dacă aţi fi fost prin preajmă de la începutul poveştii, aţi fi ajuns şi voi la concluzia aceasta. Nu am cum să explic, Jordan, aşa cum nu poate fi explicat de ce băiatul acesta a fost singura persoană din lume care a putut să îl scoată pe Excalibur din piatră.

— Dar tu? îl întrebă Jordan pe Brad.

— Încerc să fiu receptiv. Trebuie să iei în calcul coincidenţele sau ceea ce pare a fi coincidenţe. Tu şi cu mine deţinem tablourile alea. Suntem înapoi în Valley, şi la fel şi ele. Flynn are o legătură, personală, cu una dintre femei care au fost invitate la Warriors Peak. Jordan şi Dana au fost şi ei împreună. Iar eu am cumpărat tabloul pentru că am fost captivat de un chip, chipul lui Zoe. M-a pus în fund. Şi haide să

păstrăm acest mic amănunt pentru noi.

— Eşti interesat de Zoe? întrebă Flynn.

— Da, lucru care este grozav, mai ales că se pare că din prima clipă nu m-a plăcut pe mine. Lucru pe care nu îl pricep, adăugă el cu patimă. Femeile nu mă displac din prima.

— Nu, de obicei durează ceva timp, îl aprobă Jordan. Apoi nu te mai plac.

— Dimpotrivă. Operez foarte subtil. De obicei.

— Mda, îmi amintesc cât de subtil ai fost cu Marsha Kent.

Aveam şaptesprezece ani, îl contrazise Brad. Du-te dracului!

— Mai ai urma piciorului ei pe fund? dori să ştie Jordan.

— Dar tu o mai ai pe Dana pe boaşe?

Jordan tresări.

— Suntem chit cu asta. Întrebare. În tablou, celelalte două seamănă la fel de mult cum seamănă Dana?

— Oh, da, îi spuse Flynn. Trupuri diferite, dar chipurile sunt la fel.

— Nu există nicio îndoială cu privire la datare, Brad?

— Niciuna.

Jordan rămase tăcut o vreme, îngrijindu-şi băutura, studiind faţa Danei. Atât de nemişcată, de palidă, de goală.

— Bine, o să mă îndepărtez un pas de logică şi să intru în zonă. Noi suntem şase şi sunt trei chei. Şi, cum spuneai, încă două săptămâni să găsim prima cheie? Se întinse din nou după sticlă. O să fie o petrecere!

ÎN afară de puzzle-ul care trebuia rezolvat, îşi spuse Flynn, era bine să îşi aibă prietenii înapoi. Era bine să ştie, chiar în timp ce se ţâra în patul lui în primele ore ale dimineţii, că Jordan se ţâra pe salteaua de rezervă de la parter, păzit de Moe.

Întotdeauna i se păruse că nu prea există lucruri pe care să nu le poată face împreună. Chiar dacă era vorba despre lupta împotriva extratereştrilor imaginari, să înveţe cum să desfacă sutienul unei fete cu o singură mână sau să traverseze ţinutul cu un Buick la mâna a doua. Întotdeauna reuşiseră să o scoată la capăt unul pentru celălalt.

Când murise mama lui Jordan, atât el, cât şi Brad fuseseră acolo, veghind în nopţile acelea nesfârşite de la spital.

Când Lily îl părăsise, singura constantă din viaţa lui Flynn de care fusese sigur au fost prietenii lui.

În vremuri bune şi nu aşa de bune, gândi el sentimental, au fost acolo unul pentru celălalt. Distanţa fizică nu însemnase

niciodată nimic.

Dar era mai bine, cu mult mai bine, să îi aibă aici. Şi pentru că erau, prima cheie era, practic, deja în lacăt, închise ochii şi adormi imediat.

CASA era întunecată şi foarte friguroasă. Îşi vedea aburii respiraţiei plutind albi, în timp ce se plimba fără ţintă pe coridoarele întunecate care se întorceau, se întortocheau. Era furtună, trosnind şi plesnind, care scutura aerul şi arunca zigzaguri rapide, furioase de lumină în întuneric.

În vis, ştia că se plimbă pe holurile de la Warrior's Peak. Deşi abia putea vedea, le recunoscu întoarcerea coridorului, senzaţia peretelui sub degetele cu care îl pipăia. Deşi nu mai mersese niciodată pe acolo.

Vedea ploaia picurând afară, la fereastra etajului doi, vedea cum devine albastră în lumina fulgerelor. Şi vedea fantoma propriului chip înceţoşat pe sticlă.

Strigă, iar vocea lui răsună. Iar şi iar, ca un val care se rostogoleşte. Nu era nimeni care să răspundă. Cu toate acestea, ştia că nu este singur.

Cineva mergea prin holurile acelea cu el. Târându-se chiar în spate. Fără să fie văzut, la distanţă. Ceva întunecat, care îl împingea

în sus, pe scări.

Teama i se strecura în inimă.

Uşile erau aliniate pe coridor, dar toate erau încuiate. Le încercă pe rând, trăgând, smucind clanţa cu degetele înţepenite de frig.

Ceea ce îl urmărea se apropia. Acum îi auzea respiraţia, oribilă, aspirări oarecum lichide ale aerului care se amestecau cu propriile gâfâieli rapide.

Trebuia să iasă, să scape. Începu să alerge, sărind prin întunericul biciuit de furtună, în timp ce lucrul din spatele lui îl urmărea, cu lovituri rapide pe lemn, ca nişte gheare nerăbdătoare.

Ţâşni spre parapet, în furtuna ale cărei fulgere cădeau ca suliţele şi transformau pietrele în fum. Aerul ardea şi îngheţa, iar ploaia îl bombarda ca nişte ţurţuri de gheaţă.

Nemaiavând unde să fugă, teama strecurându-i-se ca un şarpe rece în abdomen, se întoarse să lupte.

Dar umbra era atât de mare, atât de aproape. Îl acoperi înainte să îşi poată ridica pumnii. Frigul îl sfâşie, îl făcu să se prăbuşească în genunchi.

Simţi că îi smulge ceva, o durere sălbatică, de nedescris, oroare greoaie,

şocantă. Ştia că este sufletul lui.

FLYNN se trezi, scuturat de frig, umed de fărâmele de teroare şi cu soarele care i se revărsa pe faţă.

Luptându-se să îşi recapete răsuflarea, se ridică. Avusese partea lui de coşmaruri, dar niciodată unul atât de intens. Niciunul în care chiar să simtă durere.

Încă o mai simţea, îşi spuse el, strângând din dinţi din cauza împunsăturilor ascuţite din piept şi stomac.

Încercă să îşi spună că era din cauza combinaţiei de pizza şi whisky, atât de târziu. Darnici lui nu îi venea să creadă.

În timp ce durerea continua, coborî uşor din pat, merse spre baie cu precauţie, ca un bătrân, apoi porni duşul fierbinte. Îngheţase.

Deschise uşa dulapului cu medicamente din dulap, pentru a căuta aspirină, şi îşi văzu chipul în oglindă.

Paloarea pielii, marginea ascuţită a şocului din ochii lui erau destul de urâte. Dar nu se compara nimic cu restul.

Era ud până la piele. Părul îi era răvăşit, pielea înrourată. Ca un om care fusese afară, în furtună, îşi spuse, şi se aşeză pe capacul toaletei, în timp ce picioarele i se

înmuiau.

Nu fusese doar un coşmar. Fusese în Warrior's Peak. Fusese afară, pe parapet. Şi nu fusese singur.

Era mai mult decât o căutare a unor chei magice. Mai mult decât un puzzle de rezolvat cu promisiunea unei cupe de aur la final.

Aici era vorba despre altceva. Ceva puternic. Întunecat şi puternic.

Avea de gând să afle ce dracu' se întâmplă înainte ca unul dintre ei să fie afectat mai puternic.

Intră sub duş şi lăsă apa fierbinte să îl lovească până când simţi că i-a străpuns fiecare fior din oase. Apoi, mai calm, luă nişte aspirine şi îşi puse pantalonii de trening.

Va coborî să facă nişte cafea, apoi va putea să gândească. Când va avea capul limpede, îi va trezi pe amândoi prietenii lui şi vor face schimb.

Poate că era momentul să se ducă toţi trei la Warrior's Peak şi să scoată adevărul de la Rowena şi Pitte.

Coborâse jumătate de scări când auzi soneria, şi Moe alergă lătrând ca apucatul.

— Bine, bine. Taci! Johnnie Walker nu îi dăduse lui Flynn o mahmureală, dar

coşmarul o făcuse. ÎI prinse pe Moe de zgardă, ţinându-l în timp ce deschidea uşa cu cealaltă mână.

Arăta ca o rază de soare. Acesta fu gândul lui când o privi pe Malory. Îmbrăcată într-un costum drăguţ albastru care îi sublinia picioarele, îi zâmbea. Apoi înaintă şi îşi înfăşură braţele în jurul lui.

— Bună dimineaţa! spuse ea şi, când îşi lipi buzele de ale lui, îl făcu să uite orice gând din minte.

Degetele lui deveniră moi pe zgarda lui Moe, apoi o părăsiră, pentru a se ridica, adâncindu-se în părul ei. Durerea şi spaima cu care se trezise dispărură şi ele.

În acel moment, se simţea ca şi cum nimic nu îi era imposibil.

Moe încetă să mai încerce să se strecoare între ei şi se aşeză, începând să latre şi să sară pentru a capta atenţia.

— Iisuse Hristoase, Hennessy, nu poţi să îţi faci câinele să… în capul scărilor, Jordan se opri. Sub el erau prietenul lui şi femeia, scăldaţi în lumina soarelui de dimineaţă. Şi înecându-se unul pe celălalt.

Ideea este că, în momentul în care Flynn se retrase şi se uită în sus, avea faţa unui om care se scufundă pentru a treia oară. Fericit.

Bună dimineaţa! Scuze de întrerupere. Tu trebuie să fii Malory.

— Da, eu trebuie să fiu. Creierul ei era puţin turtit din cauza sărutului, dar era destul de sigură că se uita în sus spre un bărbat foarte atrăgător care nu purta nimic altceva în afara unor boxeri scurţi, negri. Îmi pare rău. Nu am ştiut că Flynn are companie… oh! Creierul ei se lumină. Eşti Jordan Hawke! Sunt o mare admiratoare.

— Mulţumesc.

— Aşteaptă! Flynn ridică o mână în timp ce Jordan cobora. Poate vrei să pui nişte pantaloni pe tine.

— Sigur.

— Întoarce-te. Trebuie să îl scot pe Moe. Trăgând-o de mână, Flynn reuşi să o disloce din locul în care îngheţase, uitându-se la Jordan. Dar ea se întoarse din nou spre intrarea în camera de zi.

Brad era cu faţa în jos pe canapea, cu un braţ şi un picior căzute. Era îmbrăcat ca Jordan, deşi boxerii lui erau albi.

Era interesant să observe, se gândi Malory, că urmaşul imperiului Vane avea un fund extraordinar.

— Petrecere în pijamale? se aventură ea.

— Bărbaţii nu fac petreceri în pijamale. Noi doar petrecem timp împreună. Moe!

Flynn îşi strigă câinele, care voia să lângă partea de faţă a lui Brad care nu era strivită între perne. Brad a reuşit întotdeauna să adoarmă oriunde.

— Aşa pare. Este plăcut să îţi ai prietenii înapoi în oraş.

— Da. O trase înapoi în bucătărie. Moe îi întrecu şi rămase, dansând, lângă uşa din spate, ca şi cum ar fi aşteptat de ore întregi. Ieşi în clipa în care Flynn o deschise.

— Ce-ar fi să fac nişte cafea? se oferi Malory.

— Da? Ai vrea?

— Ca parte din serviciu. Pentru că ibricul pentru cafea era deja pe masă, puse o cantitate suficientă pentru un vas întreg. Dacă te însori cu mine, o să fac cafea în fiecare dimineaţă. Desigur, mă aştept ca tu să duci gunoiul în fiecare zi. Îi aruncă un zâmbet peste umăr. Cred în împărţirea sarcinilor domestice.

— Hm!

— Şi este acces nelimitat la sex.

— Acesta este un mare plus.

Ea râse în timp ce măsura apa.

— Îmi place să te văd că devii nervos. Nu cred că până acum am mai făcut un bărbat să se simtă nervos. Dar… Aşează ibricul şi se întoarse. Nici nu am mai fost îndrăgostită

până acum. Nu în felul ăsta.

— Malory…

— Sunt o femeie foarte hotărâtă, Flynn.

— Oh, da, asta se subînţelege clar şi tare. Făcu un pas înapoi când ea se apropie de el. Cred că ar trebui să…

— Ce? îşi trecu mâinile peste pieptul lui.

— Vezi? Nu îmi amintesc un moment în care să nu te uiţi la mine.

— Să înţeleg că este un semn bun. Îşi atinse uşor buzele de ale lui.

— Începe să devină un obicei, spuse Jordan în timp ce intra. Îmi pare rău.

— Este în regulă. Malory îşi dădu părul pe spate, în timp ce se întorcea să caute căni de cafea. Tocmai am trecut pe aici pentru a-i cere lui Flynn să se însoare cu mine. Este drăguţ să cunosc un alt prieten de-al lui. Stai mult în oraş?

— Depinde. Şi ce ţi-a răspuns când l-ai cerut?

— Oh, are o problemă cu terminatul propoziţiilor când este vorba despre dragoste şi căsătorie. Ciudat, nu-i aşa, având în vedere că este jurnalist.

— Ştii, sunt chiar aici, sublinie Flynn.

— Avem cafea? Brad intră clătinându-se, clipind când o zări pe Malory, apoi împiedicându-se înapoi. Îmi pare rău.

Amuzată, şterse cănile.

— Casa asta este plină de bărbaţi atrăgători şi pe toţi i-am văzut fără haine pe ei. Este clar că viaţa mea s-a schimbat. Cum îţi bei cafeaua, Jordan?

— Neagră, este perfect. Îşi sprijini un şold de masă în timp ce ea turna cafeaua în căni. Flynn a spus că eşti deşteaptă, amuzantă şi sexy. Avea dreptate.

— Mulţumesc. Trebuie să plec. Am o întâlnire pentru a semna nişte hârtii.

— Pentru ce? întrebă Flynn.

— Actele de parteneriat cu Dana şi Zoe. Credeam că ţi-a spus Dana.

— Ce să îmi spună?

— Cumpărăm casa, intrăm în afaceri.

— Ce casă? Ce afaceri?

— Casa de pe Oak Leaf. Şi afacerile noastre. Mai multe, bănuiesc. Galeria mea, librăria Danei şi salonul lui Zoe. O să îi spunem „îngăduinţă.”

— Frumos, decise Jordan.

— Nu pot să cred că mă arunc în chestia asta. Îşi apăsă o mână pe stomac. Nu seamănă deloc cu mine. Sunt îngrozită! Ei bine, nu vreau să întârzii. Ieşi, prinse în palme faţa buimăcită a lui Flynn şi îl sărută din nou. Te sun mai târziu. Sperăm că vei scrie un reportaj despre noua noastră

iniţiativă. Îmi pare bine să te cunosc, Jordan.

— Şi mie îmi pare bine. O urmări ieşind din hol. Picioare drăguţe, ochi criminali şi destul de luminoasă ca să aprindă o peşteră. Ţi-ai tras o adevărată instalaţie electrică, prietene.

Buzele lui încă mai tremurau din cauza buzelor ei.

— Şi acum, că o am, ce să mă fac cu ea?

— Îţi vei da tu seama. Merse să ia cafeaua. Sau o va face ea.

— Mda. Flynn îşi frecă o mână peste locul inimii. Simţea un fior acolo. Poate că apăruse acolo pentru că manevrase instalaţia electrică. Am nevoie de mai multă cafea, apoi vreau să vorbesc cu tine şi cu Brad. Nu o să vă vină să credeţi ce vis am avut noaptea trecută.

13

NU pot să cred că nu ţi l-au arătat. Dana scormoni în geantă după cheia de la casa lui Flynn.

— Nici eu. Nici măcar nu m-am gândit, adăugă Malory, în timp ce supărarea o propulsă din maşină până la uşa lui Flynn. Am presupus că Jordan va transporta cu

ceva tabloul. În plus, toţi trei erau pe jumătate goi. Atenţia mea a fost distrasă.

— Nu te învinovăţi. Zoe îi dădu o palmă viguroasă pe spate. Şi, oricum, îl vei vedea acum.

— Pun la cale ceva, mormăi Dana. Pur şi simplu o simt. Când ei trei se întâlnesc, întotdeauna pun la cale ceva. Descuie uşa, împingând-o. Aşteptă o clipă.

— Nu este nimeni acasă.

— Tocmai se trezeau când am ajuns eu aici, cu două ore în urmă. Malory intră fără scrupule. Şi dacă stau să mă gândesc, Flynn arăta ca şi cum punea ceva la cale.

— Vor încerca să ne scoată din joc. Pregătită şi dornică să se pornească pătimaş împotriva bărbaţilor, în general, Dana puse cheile înapoi în geantă. Este un comportament tipic pentru specia lor. Oh, ştim noi mai bine, nu îţi chinui tu mintea, drăguţă doamnă.

— Urăsc asta. Luând foc, Zoe răsuflă printre dinţi.

Ştii cum un mecanic întotdeauna îţi zâmbeşte superior şi spune că va explica problema soţului tău?

Dana respiră pe nas.

— Mă doare-n fund!

— Dacă mă întrebi pe mine, acel Bradley

Vane este capul răutăţilor. Zoe îşi puse mâinile în şolduri. Este genul care va încerca să conducă tot şi pe toţi. L-am mirosit de la bun început.

— Nu, trebuie să fie Jordan. Dana lovi un pantof din calea ei. Este un instigator.

— Este responsabilitatea lui Flynn, le contrazise Malory. Este casa lui, sunt prietenii lui şi… oh, Dumnezeule!

Lumina cădea peste ambele tablouri care erau sprijinite neglijent de perete, exact acolo unde le lăsase Flynn. La vederea lor, inima ei se strânse cu admiraţie şi invidie.

Merse încet spre ele, aşa cum ar fi făcut cu un iubit care o ameţea, dar o şi excita. Gâtul o durea, în timp ce îngenunche pe podea în faţa lor.

— Sunt frumoase, spuse Zoe din spatele ei.

— Sunt mai mult de atât. Cu delicateţe, Malory ridică portretul lui Arthur, aplecându-l în lumină. Nu este numai talent. Talentul poate fi tehnic, dobândind un fel de perfecţiune a balanţei şi proporţiilor.

Se apropiase mult de asta, îşi spuse, când pictase. Se simţea aproape de perfecţiunea tehnică. Şi la kilometri distanţă de magia care crea o artă a imaginii.

— Este genial când reuşeşti să treci acest

talent dincolo de tehnică, în emoţie, continuă ea. Pentru a transmite un mesaj sau pur şi simplu pentru frumuseţe. Când ai aşa ceva, luminezi lumea. Îi simţiţi inima bubuind? întrebă ea în timp ce îl studia pe tânărul Arthur. Muşchii care tremură în timp ce apucă mânerul săbiei? Asta este puterea unui artist. Aş da orice, orice, să pot crea aşa.

O străbătu un fior, şarpe geamăn de fierbinte şi rece. Pentru o clipă, degetele păreau să o ardă. Şi pentru acea clipă, ceva se deschise în interiorul ei şi se aprinse şi văzu cum se poate face. Cum trebuie făcut. Cum putea lucra pânza pentru a deveni artă.

Cunoaşterea o umplu până când o lăsă fără respiraţie.

Apoi totul dispăru într-o clipă.

— Mal? Malory? Zoe se ghemui, apucând-o de umeri. Ce s-a întâmplat?

— Ce? Nimic. Pentru o clipă am ameţit.

— Ochii tăi erau ciudaţi. Erau mari şi negri.

— Probabil a fost din cauza luminii. Dar se simţi ciudat de nelalocul ei în timp ce îşi scoase lupa din geantă.

Folosind lumina naturală, începu o cercetare lentă, amănunţită a fiecărui

tablou.

Aici era umbra, o aluzie a unei forme care se târa adânc, adânc în verdele pădurii. Şi două chipuri – un bărbat şi o femeie – privindu-l pe băiat, sabia, piatra, de undeva de pe fundal. Pe un lanţ de la talia femeii atârnau trei chei de aur.

— Ce crezi? întrebă Dana.

— Cred că avem două variante de ales. Cântărindu-le, Malory se dădu înapoi, strângându-şi umerii. Îi putem convinge pe Brad şi Jordan să le trimită unor experţi pentru o verificare dacă sunt sau nu făcute de acelaşi artist. Şi, făcând asta, riscăm ca întreaga afacere să se afle.

— Care este cealaltă variantă? o întrebă Zoe?

— Putem să ne încredem în cuvântul meu. Tot ceea ce ştiu, tot ce am studiat şi am învăţat îmi spune că aceeaşi persoană le-a pictat pe amândouă. Aceeaşi persoană care a pictat tabloul de la Warrior’s Peak.

— Dacă mergem pe varianta aceasta, ce ar trebui să facem? întrebă Dana.

— Ne dăm seama ce ne spun picturile. Şi ne întoarcem la Warrior’s Peak. Îi întrebăm pe Rowena şi Pitte cum se face că cel puţin două dintre aceste tablouri au fost făcute cu mai mult de un secol în urmă.

— Mai este ceva care merge cu asta, spuse Zoe uşor. Acceptăm magia. Credem.

— ÎNTOTDEAUNA am timp să mă ocup de trei bărbaţi frumoși. Rowena aproape că toarse când îi conduse pe Flynn, Brad şi Jordan în salonul dominat de Fetele de Sticlă.

Se opri, aşteptând până când atenţia lor se concentră pe el.

— Bănuiesc că vă interesează tabloul, domnule Vane. Familia dumneavoastră are o colecţie destul de extinsă şi eclectică, mi s-a spus.

El se uita la tablou, la chipul care ducea sabia scurtă şi la câinele mic. Ochii lui Zoe se uitau înapoi la el.

— Da, aşa este.

— Şi acest interes v-a fost transmis?

— Da. De fapt, cred că deţin un alt portret al acestui artist.

Ea rămase cu un zâmbet secret jucându-i-se pe buze, în timp ce îşi aranja poalele rochiei albe.

— Aşa deci? Ce lume mică!

— Devine din ce în ce mai mică, interveni Jordan. Se pare că eu am un alt tablou care ar putea fi al aceluiaşi artist.

— Fascinant! Ah! făcu un gest în timp ce camerista împingea o tavă pe roţi. Cafea?

Am bănuit că o preferaţi unui ceai. Bărbaţii americani nu prea sunt obişnuiţi cu ceaiul, nu?

— Nu întrebaţi despre subiectul tablourilor. Flynn se aşează lângă ea.

— Sunt sigură că îmi veţi spune. Frişcă, zahăr?

— Negru. Mi se pare pierdere de timp, când sunt aproape sigur că deja ştiţi. Cine este artistul, Rowena?

Ea turnă cafeaua cu o mână sigură, punând lichid până la un centimetru distanţă de marginea cănii, în timp ce privirea rămăsese la nivelul lui Flynn.

— Malory a cerut să vină aici astăzi?

— Nu. De ce?

— Căutarea este a ei, la fel şi întrebările. Astfel de probleme au reguli. Dacă ţi-a cerut să o reprezinţi, asta este cu totul altă problemă. Ţi-ai adus şi câinele?

— Da, este afară.

Faţa ei deveni melancolică.

— Nu mă deranjează dacă vine înăuntru.

— Rochie albă, câine mare şi negru. Poate că ar trebui să vă răzgândiţi. Rowena, Malory nu a cerut să vină cu noi, dar ea şi celelalte ştiu că le ajutăm să caute lucrurile. Sunt de acord.

— Dar nu le-aţi spus că veniţi să vorbiţi cu

mine. Bărbaţii adesea fac greşeala de a presupune că o femeie doreşte să fie uşurată de responsabilităţi şi detalii. Chipul ei era deschis şi prietenos, vocea ei susţinea un pic de zâmbet. Din ce motiv?

— Nu am venit aici să discutăm dinamica bărbat-femeie, începu Jordan.

— Şi ce este cu adevărat acolo? Bărbat cu bărbat, femeie cu femeie, desigur, continuă Rowena întinzându-şi elegant braţele. Dar totul se rezumă la oameni, la ce sunt ei unii pentru alţii. Ce vor face pentru şi cu celălalt. Până şi arta este o simplă reprezentare a acestui lucru, într-o formă sau alta. Dacă Malory are griji şi întrebări despre tablou sau tablouri, trebuie să întrebe. Nu vei găsi cheia pentru ea, Flynn. Nu este a ta.

— Am visat că am fost în casa aceasta noaptea trecută. Numai că nu a fost vis. A fost mai mult.

El privi cum ochii ei se schimbă, se înnegresc de şoc. Sau altceva, ceva mai mult.

— Un astfel de vis nu este neobişnuit, având în vedere circumstanţele.

— Am fost numai în hol şi în două camere ale acestei case. Sau aşa a fost până seara trecută. Pot să îţi spun câte camere mai

sunt la al doilea etaj şi că este o casă a scărilor în partea estică, ce duce spre etajul trei care are un stâlp sculptat ca un dragon. Nu l-am văzut bine în întuneric, dar l-am simţit.

— Aşteaptă! Te rog!

Se ridică repede şi ieşi în grabă din cameră.

— Este o treabă ciudată care se întâmplă aici, Flynn. Jordan cercetă prăjiturelele frumos aranjate pe o farfurie de sticlă. Este ceva cunoscut în legătură cu femeia aceasta. Am mai văzut-o undeva.

— Unde? întrebă Brad.

— Nu ştiu. Îmi voi aminti. Am o memorie bună. Nu uiţi o faţă ca asta. Şi de ce să între în panică pentru că ai avut un vis? Pentru că panică este ceea ce a fost, în stilul ei elegant.

— Este speriată. Brad merse mai aproape de tablou. A trecut de la şiretenie la sperietură într-o clipă. Cunoaşte răspunsul la tablouri şi s-a distrat de minune jucându-se cu noi până când Flynn a pomenit de visul lui cu aventuri.

— Şi nici măcar nu am ajuns la partea cea mai bună. Flynn se ridică în picioare ca să cerceteze camera înainte să se întoarcă Rowena. Aici se întâmplă ceva.

— Abia acum ai prins asta, fiule?

Flynn aruncă o privire spre Jordan, în timp ce deschise dulapul lăcuit.

— Nu ceea ce deja am stabilit că înseamnă „a se întâmpla”. Este o femeie care deţine controlul, spuse el împungând cu degetul spre uşă. Rece, încrezătoare, sigură pe ea. Femeia care a zbughit-o de aici nu era nimic din toate acestea. Băiete, este ceva băutură pe cinste aici.

Ai vrea ceva de băut, domnule Hennessy?

Deşi se sperie puţin, Flynn se întoarse spre uşă şi vorbi liniştit lui Pitte:

— Nu, mulţumesc. Este un pic prea devreme pentru mine. Închise dulapul. Cum merg lucrurile?

Rowena întinse o mână spre braţul lui Pitte înainte ca el să poată răspunde.

— Termină, îi ordonă ea lui Flynn. Termină visul.

— Haideţi să vorbim pe faţă. Înclinându-şi capul, Flynn se întoarse să stea pe canapea. Vreţi să auziţi restul visului, iar noi vrem să ştim despre tablouri. Eu vă arăt ce este al meu, voi îmi arătaţi ce este al vostru.

— Te tocmeşti cu noi?

Flynn era uimit de jignirea amuţită din vocea lui Pitte.

— Da.

— Nu este permis. Din nou, Rowena îşi punea o mână pe braţul lui Pitte. Dar, după privirea fierbinte, nerăbdătoare pe care el i-o aruncă, Flynn nu paria că va reuşi să îl reţină multă vreme. Nu putem să îţi dăm răspunsuri numai pentru că le ceri. Există limite. Există căi. Este important să ştim ce s-a întâmplat cu tine.

— Daţi-mi ceva în schimb.

Pitte strigă ceva şi, deşi limba era un mister pentru Flynn, recunoştea un blestem când îl auzea. A fost urmat de o străfulgerare luminoasă, o tăiere electrică a aerului. Cu grijă, Flynn se uită în poală şi văzu teancurile de bancnote de o sută de dolari care zăceau acolo.

— Ah! Frumoasă încercare!

— Probabil că glumeşti. Jordan deja sărise înainte şi se apleca, adunând un teanc de bancnote. Le flutură, bătându-le de palmă în timp ce se uita la Pitte. În mod clar este vremea pentru ceva răspunsuri.

— Vreţi mai mult? întrebă Pitte, şi Rowena se întoarse spre el cu un fel de furie feminină împietrită.

Cuvintele pe care şi le aruncară înapoi unul altuia erau neinteligibile. Galeză, îşi spuse Flynn. Poate velşă. Dar esenţa era destul de limpede. Nervii lor scuturau

încăperea.

— Bine, luaţi pauză. Cu trei paşi hotărâţi, Brad înaintă, păşind între ei. Asta nu ne duce nicăieri. Vocea lui era calmă şi controlată şi îi făcu pe amândoi să mârâie spre el. Cu toate acestea, el rămase acolo unde era şi se uită înapoi spre Flynn. Gazda noastră tocmai a scos… cât?

— Par a fi cam vreo cinci mii.

— Cinci bătrâne de nicăieri – şi băiete, am câţiva acţionari care ar vrea o vorbă cu tine. Se pare că a crezut că vrei bani în schimbul informaţiilor. Vrei?

— Indiferent cât de greu este să refuzi cinci mii de dolari magici, nu. ÎI înţepa, Flynn trebuia să recunoască, dar aşează teancurile pe masă. Sunt îngrijorat pentru trei femei care nu au făcut niciun rău nimănui şi sunt puţin îngrijorat pentru mine. Vreau să ştiu ce se întâmplă.

— Spune-ne restul şi noi îţi vom spune ce putem. Spune-ne de bunăvoie, adăugă Rowen, în timp ce mergea spre Flynn. Aş prefera să nu te oblig să ne spui.

Acum iritat, Flynn se aplecă în faţă.

— Să mă faci?

Vocea ei era rece ca iama faţă de fierbinţeala din vocea lui când vorbi.

— Dragul meu, aş putea să te fac să

măcăni ca o raţă, dar, aşa cum îmi imaginez că ar spune bravul şi sensibilul tău prieten, un astfel de incident nu ar ajuta la nimic. Crezi că vă vrem răul, vouă sau femeilor voastre? Nu asta vrem. Nu vrem să facem rău nimănui. Asta pot să o spun deschis. Pitte. Se răsuci, înclinându-şi capul. Ne-ai insultat oaspeţii cu acest spectacol prostesc. Cere-ţi scuze.

— Scuze?

— Da. Se aşează din nou, netezindu-şi rochia. Aştepta.

Pitte îşi dezgoli dinţii. Bătea cu degetele neliniştite pe şolduri.

— Femeile sunt o boală pentru bărbaţi.

— Nu-i aşa, îl aprobă Jordan.

— Îmi pare rău că v-am jignit. Apoi mişcă pumnul. Banii dispărură. Este mai bine?

— Nu este niciun motiv să răspund la această întrebare. Aşa că o să pun eu alta. Cine dracu' sunteţi voi, oameni buni? întrebă Flynn.

— Nu suntem aici să răspundem întrebărilor tale. Pitte se îndreptă spre vasul de argint, îşi turnă cafea într-o ceaşcă Dresden. Chiar şi un jurnalist – lucru despre care te-am avertizat că o să fie deranjant, adăugă el spre Rowena – ar trebui să fie conştient de anumite reguli de

comportament când este invitat în casa cuiva.

— De ce nu ne spuneţi cine sunteţi? începu Flynn, apoi se întrerupse când un lătrat încântat răsună în cameră cu câteva secunde înainte de apariţia lui Moe. Oh, la dracu'!

— Uite-l! Rowena pur şi simplu îşi desfăcu braţele de bun-venit şi cuprinse câinele când intră în cameră. Ce drăguţ, ce minunat! Este ca o petrecere.

— Îmi pare rău că vă deranjez. Malory cercetă camera, apoi îl ochi direct pe Flynn. Dar este un subiect pe care anumite persoane cred că ar trebui să îl preia persoanele feminine.

— Nu este tocmai adevărat.

— Sincer? Şi ce anume ar fi adevărat?

— Pur şi simplu urmăream o pistă, asta este tot. Erai ocupată, grăbită cu toată chestia aceea cu parteneriatul, cu casa.

— În ultima vreme m-am cam grăbit cu multe lucruri. Poate că ar trebui să dezbatem faptul că m-am grăbit spre patul tău.

Ghearele gemene ale stânjenelii şi supărării îl ciupiră în timp ce se ridica în picioare.

— Sigur, putem face asta. Poate găsim un

moment şi un loc mai potrivite pentru asta.

— Vrei să vorbeşti despre mai potrivit când tu şi echipa ta de testosteron încercaţi să îmi răpiţi responsabilităţile, treaba mea? Numai pentru că sunt îndrăgostită de tine, numai pentru că m-am culcat cu tine nu înseamnă că voi sta relaxată şi te voi lăsa să îmi conduci viaţa.

— Cine conduce viaţa cui? Frustrarea îl făcu să îşi fluture braţele. Tu eşti cea care mi-a cartografiat-o pe a mea. Sunt implicat în asta, Malory, fie că vreau, fie că nu. Şi sunt aici ca să aflu ce înseamnă acest lucru. Şi, dacă se îndreaptă acolo unde cred eu, ai ieşit. Toate aţi ieşit. Aruncă priviri cercetătoare spre Dana şi Zoe. Afară.

— Cine te-a făcut pe tine şef? întrebă Dana. Nu ai putut să îmi spui ce să fac atunci când aveam zece ani. Poţi să fii al dracu' de sigur că nu vei reuşi nici de data asta.

— Oh, priveşte-mă! Ai făcut totul să pară un joc. Aruncă acuzaţia spre Rowena. Chiar un fel de căutare romantică. Dar nu le-ai spus ce ar putea fi la mijloc.

— Despre ce vorbeşti? Malory îl apucă de umăr.

— Visele. Ignorând-o pe Malory, Flynn continuă să vorbească spre Rowena. Sunt

avertismente, nu-i aşa?

— Nu ai terminat să ni-l spui. Poate că toată lumea ar trebui să stea jos şi o poţi lua de la capăt.

— Ai avut un vis? Ca mine? Malory îl apucă din nou. De ce nu mi-ai spus?

— Taci un nenorocit de minut! Cu răbdarea terminată, o împinse spre canapea. Taci! îi ordonă el. Nu mai vreau să aud nimic de la tine până când termin.

Începu de la capăt, cum rătăcea prin casă, având senzaţia că este privit, urmărit. Relată experienţa de pe parapet, teama şi durerea, şi sfârşi cu trezirea din pat, ud de ploaie.

— El… lucrul… voia sufletul meu, mă lăsa să înţeleg că ar putea fi preţul pentru că am intrat în chestia asta.

— Nu aceasta este calea. Pitte îşi puse o mână peste cea a Rowenei şi îi vorbi ca şi cum nimeni altcineva nu ar fi fost în cameră. Nu aşa trebuie să meargă. Nu ar trebui să fie răniţi. Asta a fost prima promisiune şi cea mai sacră.

— Nu avem cum să ştim. Dacă nu ne este permis să trecem dincolo de Cortină, nu ştim care este situaţia de acum. Dacă a încălcat jurământul, probabil că el crede că va scăpa de consecinţe. Probabil că el

crede… că ei sunt aleşii, spuse ea şoptit. Se poate împlini, iar ei pot reuşi. A deschis Cortina pentru a-i opri. A trecut dincolo.

— Dacă nu vor reuşi…

— Nu se poate să nu reuşească. Se răsuci, cu o privire foarte hotărâtă. Vă vom apăra noi.

— O vei face? Malory îşi încrucişă braţele în poală, strângându-şi degetele până când durerea îi goli mintea. La fel cum le-aţi protejat pe Fetele de Sticlă? Profesoara şi luptătorul. Nu ştiu cum, dar voi sunteţi. Se ridică, merse spre portret. Sunteţi aici, spuse ea, arătând spre cuplul din fundal. Şi aici, în camera aceasta. În locul acesta. Şi voi credeţi că ceea ce este acolo, în umbra copacilor, este şi aici. Nu i-aţi arătat faţa.

— Are mai mult de una. Rowena vorbi pe un ton care te îngheţa.

— Voi l-aţi pictat pe acesta şi pe celelalte două pe care le avem noi.

— Pictura este una dintre pasiunile mele, confirmă Rowena. Una dintre constantele mele. Pitte. Se întoarse spre el. Ştiu măcar asta.

— Nu ştiu niciun nenorocit de lucru, declară Dana.

— Vino aici, în partea cinică a încăperii, o invită Jordan.

— Acum este vorba despre ceea ce ştie Malory despre problemă. Rowena ridică o mână. Tot ce am va fi folosit pentru a vă proteja.

— Nu este destul. Flynn dădu din cap. A ieşit. Toate au ieşit din asta. Dacă vă vreţi banii înapoi, vom…

— Mă scuzi, pot vorbi şi singură în numele meu. Nu se pune problema rambursării, nu? o întrebă pe Rowena. Nu mai este cale de întoarcere, nu poţi spune, hm, miza este mai mare decât am crezut, stop joc.

— Înţelegerea a fost făcută.

— Fără totală transparenţă, interveni Brad. Indiferent ce fel de contract au semnat femeile acestea cu voi, nu va rezista din punct de vedere legal.

— Problema nu este de legalitate, spuse Malory nerăbdătoare. Este de morală. Şi, mai mult decât atât, este destinul. Atâta timp cât sunt, atâta timp cât ştiu, sunt parte din asta. Până când se vor termina cele patru săptămâni. Şi, dacă voi găsi prima cheie, va urma una dintre ele. Se uită spre Dana şi Zoe. Una dintre ele va risca pentru următorul pătrar al lunii.

— Da.

— Ştiţi unde sunt cheile, explodă Flynn. Pur şi simplu daţi-le. Terminaţi asta.

— Crezi că, dacă ar fi posibil, am fi rămas prizonieri aici? Cu un gest care ilustra atât dezgust, cât şi amărăciune, Pitte îşi deschise braţele. An, apoi secol, apoi mileniu, închişi într-o lume care nu este a noastră. Crezi că trăim aici cu voi pentru că asta am ales? Că ne punem soarta, soarta celor care ne sunt în grijă, în mâinile voastre pentru că asta dorim? Suntem legaţi aici, legaţi de această singură datorie. Şi acum la fel sunteţi şi voi.

— Nu puteţi merge acasă. După bubuitul vocii lui Pitte, vocea tăcută a lui Zoe era ca o lovitură de ciocan. Noi suntem acasă. Nu aţi avut niciun drept să ne păcăliţi să facem parte din asta fără să ne spuneţi ce riscuri sunt.

— Nu am ştiut. Rowena îşi desfăcu braţele.

— Pentru doi zei, sunt o mulţime de lucruri pe care nu le ştiţi sau nu le puteţi face.

Ochii lui Pitte se înnegurară în timp ce se fixau pe Flynn.

— Poate vrei o demonstraţie a ceea ce putem face.

Cu pumnii deja încleştaţi, Flynn păşi înainte.

— Haide!

— Domnilor! Oftatul greu al Rowenei era ca un duş cu apă rece menit să stingă temperatura încinsă din cameră. Bărbaţii, indiferent de origini, rămân teribil de previzibili în anumite zone. Mândria şi bărbăţia nu vă sunt riscate aici, în niciunul dintre cazuri. Flynn, indiferent de lume, există legi care sunt ţesute din însăşi natura ei.

— Sfâşie ţesătura. Încalcă legea.

— Dacă ar fi stat în puterea mea să îţi dau aceste chei în acest moment, nu aş rezolva nimic.

— Nu ar merge, declară Malory şi câştigă un semn de aprobare din partea Rowenei.

— Tu înţelegi.

— Cred că da. Dacă vraja aceasta… este o vrajă?

— Acesta este cel mai simplu cuvânt pentru a o descrie, fu de acord Rowena.

— Dacă va fi ruptă, trebuie să fie de către noi. Femeile. Femei muritoare. Folosindu-ne creierul, înţelepciunea şi energia, resursele lumii noastre. Altfel, cheile nu vor deschide cutia. Pentru că… noi suntem adevăratele chei. Răspunsul este în noi.

— Eşti atât de aproape de locul în care trebuie să fii. Cu emoţie traversându-i chipul, Rowena se ridică şi îşi puse mâinile

pe braţele lui Malory. Mai aproape decât ar fi ajuns oricine până acum.

— Dar nu suficient de aproape, nu încă. Şi jumătate din timpul meu s-a scurs. Trebuie să îţi pun câteva întrebări. În particular.

— Hei. Una pentru toate, îi aminti Dana. Malory îi trimise o rugăminte zâmbitoare. Bine, bine. Aşteptăm afară.

— Eu rămân cu tine. Flynn îşi puse o mână pe umărul lui Malory, dar ea o scutură.

— Am spus că este în particular. Nu vreau să fii aici.

Faţa lui deveni goală şi rece.

— Bine atunci. Nu îţi mai stau în cale.

Cu evident regret, Rowena îl împinse uşor pe Moe ca să îl alunge. Se încruntă când auzi trântitul ascuţit al uşii de către Flynn.

— Bărbatul tău are o inimă sensibilă, Malory. Este rănită mai uşor decât a ta.

— Este bărbatul meu? înainte ca Rowena să poată vorbi, Malory scutură din cap. Să începem cu începutul. De ce am fost dusă dincolo de Cortină?

— El a vrut să îţi arate puterea lui.

— Cine este el?

Rowena ezită, apoi, când Pitte dădu din cap, continuă.

— Este Kane, un vrăjitor. Unul întunecat.

— Cel din umbre, cel pe care l-am văzut în

visul meu. Este cel care a furat sufletele.

— Ţi s-a arătat ca să te înspăimânte. Nu era nevoie să te sperie, decât dacă poţi reuşi.

— De ce l-a rănit pe Flynn?

— Pentru că îl iubeşti.

— ÎI iubesc? Vocea lui Maloiy era încărcată de emoţie. Sau m-am lăsat singură să cred asta? Este cumva doar un alt truc?

— Ah! Rowena respiră uşor. Poate că nu eşti atât de aproape precum am crezut. Nu îţi ştii propria inimă, Malory?

— ÎI cunosc de două săptămâni şi simt că toată viaţa mea nu va mai fi în regulă dacă el nu face parte din ea. Dar este real? La sfârşitul celor patru săptămâni ale mele, voi mai simţi la fel? îşi apăsă o mână pe inimă. Sau îmi va fi luat? Este mai rău să ţi se ia sufletul sau inima?

— Cred că nu, pentru că una hrăneşte pe cealaltă. Şi nu pot să îţi dau un răspuns pentru că deja îl ai. Dacă alegi să priveşti.

— Atunci spune-mi asta. Va fi în siguranţă, dacă decid să mă îndepărtez de el? Dacă îmi închid inima faţă de el, el va fi în siguranţă?

— Ai renunţa la el ca să îl aperi? o întrebă Pitte.

— Da.

Gânditor, el merse spre dulapul lăcuit, îl deschise şi scoase o sticlă de coniac.

— Şi i-ai spune asta?

— Nu, niciodată nu ar…

— Ah, deci l-ai înşela. Cu un zâmbet slab, Pitte turnă coniac într-un pocal. Şi ai justifica minciuna spunând că a fost pentru binele lui. Femeile, indiferent de lume, sunt previzibile, spuse el cu o plecăciune sfidătoare spre Rowena.

— Dragostea, îl corectă ea, este forţa constantă în orice univers. Deciziile tale, alegerile tale, trebuie să fie ale tale, îi spuse ea lui Malory. Dar bărbatul tău nu îţi va mulţumi pentru un sacrificiu făcut pentru a-l proteja. Îi aruncă, la rândul ei, o plecăciune sfidătoare. Niciodată nu o fac. Acum du-te. Atinse cu o mână obrazul lui Malory. Odihneşte-ţi mintea o vreme, până când poţi gândi limpede. Şi ai cuvântul meu, indiferent ce poate fi făcut pentru a te menţine pe tine, bărbatul tău, prietenii tăi în siguranţă, va fi făcut.

— Nu îi cunosc. Arătă spre tablou. Dar îi cunosc pe oamenii de afară. Ar trebui să ştii, dacă va fi momentul să aleg, îi voi alege pe cei pe care îi ştiu.

Pitte aşteptă până când rămaseră singuri înainte să aducă un al doilea pocal Rowenei.

— Te-am iubit dincolo de timp şi lumi.

— Şi eu pe tine, inima mea!

— Dar nu te-am înţeles niciodată. Ai fi putut să îi răspunzi întrebării despre dragoste şi să o liniştească.

— Va fi mai înţeleaptă şi mai fericită pentru că va găsi singură răspunsul. Cât de mult putem face pentru ei?

El se aplecă, apăsându-şi buzele de sprânceana ei.

— Tot posibilul.

14

AVEA nevoie de timp, îşi spuse Malory. Fusese într-un carusel din prima zi a lunii şi, deşi credea că fusese senzaţional să treacă prin cotiturile acelea rapizi, abrupte şi ascuţite, avea nevoie de o pauză.

Nimic din viaţa ei nu mai era aşa cum fusese, îşi zise ea în timp ce intra în apartamentul ei. Întotdeauna se bazase pe consecvenţă şi acest singur element îi scăpase printre degete.

Sau fusese aruncat la o parte, sub imperiul unui impuls.

Nu mai avea Galeria. Nu era complet sigură de sănătatea ei mintală. Într-una dintre acele cotituri abrupte şi ascuţite,

încetase să mai fie Malory Price cea raţională, demnă de încredere, şi devenise Malory Price cea iraţională, emoţională, cu toane – o femeie care credea în magie, în dragoste la prima vedere.

În regulă, poate la a treia vedere, se corectă ea în timp ce trăgea draperiile şi se strecura în pat. Dar, în esenţă, era acelaşi lucru.

Luase nişte bani care ar fi putut să o ajute să petreacă luni bune şi îi investise într-o afacere cu două femei pe care le cunoştea de mai puţin de patru săptămâni.

Şi în care, implicit, avea încredere, decise ea. Fără rezerve.

Era pe cale să se implice într-o afacere proprie, fără capital, fără planuri solide, fără plasă de siguranţă. În ciuda oricărei logici, această idee o făcea fericită.

Cu toate acestea, capul încă îi mai pulsa, stomacul îi era agitat. La ideea că era posibil, de fapt, să nu fie îndrăgostită. Că acea încredere şi plăcere binecuvântate pe care le simţea în Flynn erau numai o iluzie.

Dacă iluzia se destrăma, îi era teamă că va suferi pentru tot restul vieţii ei.

Îşi adună perna sub cap, se strânse ca o minge şi imploră somnul să vină.

ERA însorit şi cald când se trezi, iar aerul

mirosea a trandafiri de vară. Mirosi pentru o clipă. Cearşafuri calde care au urma uşoară a parfumului bărbatului ei, valul delicat de tăcere.

Se rostogoli leneşă, clipind. Ceva ciudat atârna deasupra minţii ei. Nu tocmai neplăcut, doar ciudat.

Visul. Cel mai ciudat vis.

Se ridică în capul oaselor, se întinse, simţind mişcarea sănătoasă a muşchilor. Goală, fără să se simtă stânjenită din cauza aceasta, alunecă din pat, mirosi trandafirii galbeni de culoarea untului aşezaţi pe noptieră, înainte să ia un halat. Se opri lângă fereastră să-şi admire grădina, să miroasă aerul parfumat. Deschisese larg fereastra şi lăsase cântece de păsări să o urmeze în cameră.

Senzaţia ciudată deja se stingea – aşa cum se întâmplă cu un vis când mergi – în timp ce cobora scările, trecându-şi o mână peste lemnul mătăsos al balustradei. Lumini de giuvaier venind dinspre fereastra uşii de jucau pe podea. Alte flori, mici ramuri exotice şi orhidee albe, curgând din vasul antic de pe masa de la intrare.

Cheile lui erau aruncate lângă ele, într-un vas mic de mozaic pe care îl cumpărase tocmai pentru asta.

Îşi croi drumul prin casă spre bucătărie, apoi zâmbi. El era lângă plită, aruncând în tigaie o felie de pâine unsă cu unt. Lângă el era o tavă, deja umplută cu un pahar cu suc scânteietor, un singur trandafir într-un vas, ceaşca ei frumoasă de cafea.

Uşa din spate era deschisă. Prin ea, auzea păsările care continuau să cânte şi lătrături ocazionale fericite. Fericită, continuă să înainteze, apoi îşi înfăşură braţele în jurul taliei lui, şi îi lipi un sărut de ceafă.

— Ai grijă. Soţia mea s-ar putea trezi în orice minut.

— Hai să riscăm!

El se întoarse, o prinse într-un sărut lung, dur. Inima ei tresărea, sângele îi fierbea chiar în timp ce se gândea: perfect. Totul este atât de perfect.

— Voiam să îţi fac o surpriză. Flynn îşi trecu mâinile peste spatele ei, în timp ce îi arăta drumul. Micul dejun în pat. Un meniu Hennessy Special.

— Fă-mi o surpriză şi mai bună şi ia micul dejun în pat cu mine.

— Probabil că aş putea fi convins. Aşteaptă. Apucă spatula, răsucind pâinea.

— Hm! Este după ora opt. Nu ar fi trebuit să mă laşi să dorm atât de mult.

— Nu te-am lăsat să dormi prea mult

noaptea trecută, îi făcu cu ochiul. Mi s-a părut corect să te las să recuperezi puţin în dimineaţa asta. Ai muncit atât de mult, Mal, să te pregăteşti pentru expoziţie.

— Sunt aproape gata.

— Şi când se va termina, o să o duc pe soţia mea cea incredibil de frumoasă şi talentată într-o bine-meritată vacanţă. Îţi aminteşti de vacanţa pe care am petrecut-o în Florenţa?

Zilele însorite, nopţile pline de dragoste.

— Cum aş putea uita? Eşti sigur că poţi să îţi iei timp liber? Nu sunt singura care a fost ocupată pe aici.

— Ne vom face timp. Aruncă pâinea franţuzească pe o farfurie. Ia nişte hârtie şi ne mai strecurăm în pat încă vreo oră… sau două.

Hohote de plâns somnoros începură să apară pe monitorul de pe masă al copilului. Flynn se uită spre el.

— Sau poate nu.

— Îl iau eu. Ne întâlnim la etaj.

Se grăbi să urce, o parte din mintea ei vizualizând tablourile aliniate pe pereţi. Scene de stradă pe care le făcuse în Florenţa, imaginea mării de la Outer Banks, portretul lui Flynn stând la biroul lui.

Se duse spre camera copilului. Pereţii

erau decoraţi şi aici tot cu picturile ei. Scenele strălucitoare de poveste pe care le făcuse tot timpul cât fusese însărcinată.

În pătuţul cu bare ca nişte tije lucioase, băieţelul ei plângea nerăbdător după atenţie.

— Haide, iubitule! Mama este chiar aici. Îl ridică, strângându-l aproape.

Avea părul tatălui său, îşi spuse, în timp ce gângurea şi îl legăna. Deja se făcuse negru, cu acele urme de castaniu care străluceau atunci când erau în lumină.

Era atât de perfect… Atât de absolut… de perfect.

Dar, în timp ce îl ducea spre masa de schimb, picioarele i se înmuiară.

Cum îl chema? Care era numele copilului ei? Panicată, îl strânse aproape, apoi se răsuci când îl auzi pe Flynn venind lângă uşă.

— Eşti atât de frumoasă, Malory. Te iubesc.

— Flynn. Ceva nu era în regulă cu ochii ei. Ca şi cum nu îl putea vedea, ca şi cum se îndepărta. Ceva nu este în regulă.

— Nu este nimic în neregulă. Totul este tocmai bine. Totul este exact aşa cum ai vrut să fie.

— Nu este real, nu-i aşa? Lacrimile

începură să îi înţepe ochii. Nu este real.

— Ar putea fi.

Se văzu o lumină şi se găsi în atelierul ei scăldat în lumină. Pânzele erau îngrămădite lângă pereţi sau se odihneau pe şevalete. Era cu faţa spre una, strălucitoare din cauza culorii şi a formei. Avea o pensulă în mână şi deja atingea vopseaua de pe paleta ei.

— Am mai făcut asta, şopti ea, în timp ce se uita spre pânză. Era o pădure, confuză din cauza luminii verzi. Silueta care se plimba pe cărare era singură. Nu singuratică, îşi spuse ea, ci solitară. La capătul cărării, era o casă şi mai avea puţin timp pentru a se bucura de tăcerea şi de magia pădurii.

Mâna ei făcuse asta. Mintea, inima ei. O simţea, aşa cum simţea şi îşi amintea fiecare atingere a pensulei pe fiecare pânză din încăpere.

Această putere, gloria, cu toată durerea şi plăcerea ei.

— Pot să fac asta. Cu o veselie frenetică oarecum, continuă să picteze. Trebuie să o fac.

Bucuria era ca un drog, iar ea era lacomă de mai mult.

Ştia cum să amestece tonul potrivit de culoare, când să atingă, când să treacă la

detalii fine, fine.

Cum să creeze lumina aceea, umbra aceea, astfel încât oricine să poată simţi că se poate strecura înăuntru, să meargă pe poteca aceea şi să găsească o casă la capătul ei.

Dar, chiar în timp ce picta, lacrimile începură să îi coboare pe obraji.

— Nu este real.

— Ar putea fi.

Pensula se prăbuşi pe podea, împrăştiind vopseaua în timp ce se rotea.

El era lângă ea, cu raze de soare plutind deasupra lui. Şi era tot întunecat. Părul, negru şi lucios, i se revărsa ca nişte aripi pe umeri. Ochii lui erau o stâncă gri, puternică. Ascuţite, oasele feţei lui îi scobeau obrajii, iar gura îi era plină, atrăgătoare într-un mod răutăcios.

Frumos, îşi spuse ea. Cum de putea fi frumos?

— Credeai că voi arăta ca un demon? Ca ceva ieşit dintr-un coşmar? Amuzamentul nu făcea altceva decât să îi adauge şarm. De ce? Te-au făcut să crezi că sunt rău, nu-i aşa?

— Tu eşti Kane. Teama era vie înăuntru ei, mâini reci i se strângeau în jurul gâtului. Tu ai furat sufletele Fetelor de Gheaţă.

— Nu este treaba ta. Şi vocea lui era frumoasă. Melodioasă, liniştitoare. Eşti o femeie obişnuită într-o lume obişnuită. Nu ştii nimic despre mine sau despre ceea ce este al meu. Nu îţi vreau răul. De fapt, dimpotrivă. Cu graţia unui dansator, se plimbă prin cameră, cu ghetele moi mergând liniştit pe podeaua stropită cu vopsea. Asta este munca ta.

— Nu.

— Oh, ba da, o ştii. Ridică o pânză, cercetă liniile sinuoase ale unei sirene întinse pe o stâncă. Îţi aminteşti cum ai pictat-o, pe aceasta sau pe celelalte. Acum ştii cum este să ai această putere. Arta face din oameni zei. Lăsă din nou pânza jos. Sau femei. Ce suntem noi, în lumea mea, dacă nu artişti şi barzi, magicieni şi luptători? Vrei să păstrezi puterea, Malory?

Îşi şterse lacrimile, văzându-şi munca printre ele.

— Da.

— O poţi avea, toată, chiar mai mult. Bărbatul pe care îl vrei, viaţa, familia. Ţi le dau. Copilul pe care l-ai ţinut în braţe? Poate fi real, toate îţi pot aparţine.

— Cu ce preţ?

— Atât de puţin. Îşi trecu un deget peste obrazul ei umed, iar lacrima pe care el i-o

fură i se aprinse pe vârful degetului. Atât de puţin. Va trebui să rămâi în acest vis. Să te trezeşti şi să adormi cu el, să mergi, să vorbeşti, să mănânci, să iubeşti. Tot ce îţi vei dori va fi aici pentru tine. Perfecţiune – fără durere, fără moarte.

Ea respiră tremurat.

— În visul acesta nu există chei.

— Eşti o femeie deşteaptă. De ce să îţi pese de chei, de zeiţele bastarde care nu au nimic de-a face cu tine? De ce să rişti, pe tine şi pe cei pe care îi iubeşti, pentru nişte fete prostuţe care nu ar fi trebuit niciodată să se nască? Ai renunţa la propriul tău vis pentru nişte străine?

— Nu vreau un vis. Îmi vreau viaţa mea. Nu îmi voi schimba viaţa pe iluziile tale.

Pielea lui deveni albă, ochii negri.

— Atunci pierzi totul!

Ea ţipă în timp ce el se apropia, şi din nou, când în ea se răspândi frigul. Apoi a fost scoasă la lumină, eliberată, trezindu-se gâfâind în propriul pat.

Auzi bătaia din uşă, strigătul. Teroarea sări din pat odată cu ea. Reuşi să ajungă până în camera de zi alergând împiedicat şi îl văzu pe Flynn de cealaltă parte a uşii curţii interioare, gata să arunce prin geam unul dintre scaunele de afară.

ÎI lăsă jos în timp ce ea descuia uşa, deschizând-o.

— Cine este aici? O apucă de umeri, săltând-o, dând-o la o parte din calea lui. Cine te-a rănit?

— Nu este nimeni aici.

— Ţipai. Te-am auzit ţipând. Se năpusti în dormitor, cu pumnii pregătiţi.

— Am avut un coşmar. A fost numai un vis urât. Nu este nimeni aici, în afară de mine. Trebuie să mă aşez. Îşi sprijini o mână de canapea, aşezându-se.

Şi el îşi simţea picioarele că tremură. Ţipase de parcă ceva o sfâşia în bucăţi. Avusese parte de teroare cu o noapte înainte, dar nu se putea compara cu ceea ce îl străbătuse când se aflase dincolo de uşa aceea de sticlă.

Merse spre bucătărie şi turnă un pahar cu apă.

— Uite, bea puţin. Încet.

— O să fiu bine într-o clipă. M-am trezit, şi tu băteai şi strigai. Totul este confuz încă.

— Tremuri. Se uită în jurul lui, ochind un pled cu şnururi. Înfăşurându-l în jurul umerilor ei, se aşează alături de ea pe canapea. Spune-mi despre vis.

Ea dădu din cap.

— Nu. Nu vreau să vorbesc despre el sau

să mă gândesc la el în momentul ăsta. Vreau numai să rămân o vreme singură. Nu vreau să fii aici.

— Este a doua oară pe ziua de astăzi că îmi spui lucrul ăsta. Dar de data asta nu va fi cum vrei tu. De fapt, îl sun pe Jordan să îi spun că rămân aici în noaptea asta.

— Este apartamentul meu. Nimeni nu rămâne aici decât dacă este invitat.

— Greşeşti din nou. Dezbracă-te, mergi în pat. O să îţi fac nişte supă sau ceva.

— Nu vreau supă. Nu te vreau pe tine. Şi cu siguranţă nu vreau să fiu cocoloşită.

— Atunci ce dracu' vrei? Se ridică în picioare, vibrând de furie şi frustrare. Într-o clipă, eşti călare pe mine, spunându-mi că eşti îndrăgostită de mine, că vrei să îţi petreci viaţa cu mine. Apoi vrei să o şterg. M-am plictisit de moarte de femei şi de semnalele lor amestecate şi minţile lor capricioase şi de nenorocitele lor aşteptări din partea mea. În momentul ăsta, vei face ceea ce vreau eu, şi asta înseamnă că vei merge în pat în timp ce eu îţi fac ceva de mâncare.

Ea se uită la el. O duzină de cuvinte ticăloase şi vicioase îi stăteau în gât. Şi le pierdu pe toate într-un torent de lacrimi.

— Oh, Dumnezeule! Flynn îşi trecu

mâinile peste faţă. Bună treabă! Fă o pauză, Hennessy.

Merse spre fereastră, privi afară în timp ce ea plângea sălbatic în spatele lui.

— Îmi pare rău. Nu ştiu ce să fac cu tine. Nu pot ţine pasul. Dacă nu vrei să fiu aici, bine. O sun pe Dana. Dar nu vreau să fii singură.

— Nici eu nu ştiu ce să fac cu mine. Căută în sertar un pachet cu şerveţele. Dacă ţi-am trimis semnale amestecate, nu am făcut-o în mod deliberat. Îşi şterse faţa, dar lacrimile nu voiau să se oprească. Nu am o minte capricioasă – cel puţin niciodată nu am avut. Nu ştiu care îmi sunt nenorocitele de aşteptări din partea ta. Nu ştiu nici măcar care mai sunt nenorocitele de aşteptări din partea mea. Înainte le ştiam. Îmi este frică. Îmi este frică de ceea ce se întâmplă în jurul meu şi înăuntru meu. Şi îmi mai este frică pentru că nu ştiu dacă, de fapt, chiar tu eşti acolo.

El se întoarse, aşezându-se din nou lângă ea.

— Sunt aici, spuse el în timp ce îi prindea ferm mâna într-a lui. Este real.

— Flynn. Se linişti uitându-se la mâinile lor împreunate. Toată viaţa mea am vrut lucruri certe. Am vrut să pictez. De când îmi

aduc aminte, am vrut să fiu artist. Un artist minunat. Am studiat şi am lucrat. Şi nu am ajuns nici măcar aproape. Nu am darul.

Îşi închise ochii.

Mă doare mai mult decât pot să îţi spun să accept acest lucru. Mai sigură pe ea, respiră adânc, uitându-se la el. Cel mai bun lucru pe care l-am putut face a fost să lucrez cu arta, să fiu în preajma ei, să găsesc un scop acestei iubiri. Îşi strânse palma în pumn deasupra inimii. Şi la asta eram bună.

— Nu crezi că este ceva nobil în a face ceva la care suntem buni, chiar dacă nu asta a fost prima noastră alegere?

— Este un gând frumos. Dar este greu să laşi deoparte un vis. Cred că tu ştii asta.

— Da, ştiu asta.

— Celălalt lucru pe care l-am vrut a fost să iubesc pe cineva, să fiu iubită de el. Absolut. Să ştiu, când merg noaptea în pat, când mă trezesc dimineaţa, că acest cineva este cu mine. Mă înţelege şi mă vrea. Nu am prea avut noroc nici cu asta. Întâlneam pe cineva şi părea că se aude un clic. Dar niciodată nu era înăuntru meu. Niciodată nu am simţit saltul acela sau că ard eliberată în acea căldură minunată, copleşitoare. Când ştii că acesta este cel pe care l-ai aşteptat. Până la

tine. Nu spune nimic, zise ea repede. Trebuie să termin.

Ridică din nou paharul cu apă, umezindu-şi gâtul.

Când aştepţi toată viaţa ceva şi când îl găseşti, este ca un miracol. Toate părţile din tine care au fost în aşteptare se deschid şi încep să pulseze. Înainte erai bine, erai în regulă. Aveai un scop şi o direcţie şi totul era în regulă. Dar acum este mai mult. Nu poţi explica ce este acest mai mult, dar ştii dacă îl pierzi, nu vei mai putea niciodată să umpli golurile acelea în acest mod. Niciodată. Este înspăimântător. Mă tem că ceea ce este înăuntru meu este numai o păcăleală. Că mâine mă voi trezi şi ceea ce a pulsat aici va înceta. Din nou, va fi tăcere. Nu voi mai simţi aşa. Nu voi mai simţi aşa cum am aşteptat o viaţă întreagă să simt.

Ochii ei erau din nou uscaţi, mâna sigură, în timp ce lăsa paharul cu apă jos.

Pot suporta ideea că tu nu mă iubeşti. Există întotdeauna speranţa că o vei face. Dar nu ştiu dacă aş suporta să nu te iubesc. Ar fi… ca şi cum ceva din interiorul meu mi-a fost furat. Nu cred că mai pot reuşi să fiu din nou ceea ce am fost înainte.

El îşi trecu o mână prin părul ei, apoi o trase mai aproape de el, astfel încât capul

să i se odihnească pe umărul lui.

— Nimeni nu m-a iubit niciodată, nu aşa cum descrii tu. Nu ştiu ce să fac cu asta, Malory, dar nici nu vreau să o pierd.

— Am văzut cum ar putea fi lucrurile, dar nu era adevărat. Pur şi simplu o zi obişnuită care era atât de perfectă, încât părea un giuvaier în palma mea. El m-a făcut să văd şi să simt. Şi să vreau.

El se dădu înapoi, întorcând-o cu faţa spre el.

— Visul? ’

Ea dădu din cap.

— M-a durut mai tare decât orice lucru pe care l-am lăsat să treacă. Este un preţ mare, Flynn.

— Poţi să îmi spui?

— Cred că trebuie. Eram obosită. Mă simţeam ca şi cum aş fi trecut printr-un storcător emoţional. Nu voiam decât să mă întind, să plec pentru o vreme.

Li povesti, trezirea cu senzaţia aceea de bine absolut, de mişcarea printr-o casă plină de iubire, cum îl găsise în bucătărie pregătindu-i micul dejun.

— Asta ar fi trebuit să îţi dea un indiciu. Eu, să gătesc? O iluzie evidentă.

— Îmi făceai pâine franţuzească. Este mâncarea mea preferată pentru un mic

dejun de lenevie. Am vorbit despre plecat în vacanţă şi ne aminteam toate locurile în care am mai fost, ce am făcut. Amintirile acelea erau înăuntru meu. Apoi s-a trezit copilul.

— Copilul? Deveni alb ca gheaţa. Aveam… era… un copil?

— M-am dus să îl iau din pătuţ.

— Pe el?

— Da, pe el. Pe pereţi erau picturi făcute de mine.

Erau minunate şi îmi aminteam cum le pictasem. Aşa cum îmi aminteam picturile din camera copilului. Am ridicat copilul din pătuţ şi dragostea asta, teribila dragoste pentru el mă umplea. Şi apoi… apoi nu i-am ştiut numele. Nu aveam nume pentru el. I-am simţit forma în braţele mele şi cât de moale şi de caldă îi era pielea, dar nu îi ştiam numele. Tu ai venit lângă uşă şi am văzut prin tine. Am ştiut că nu este real. Nimic nu fusese real.

Trebuia să se ridice, să se mişte. Se duse din nou să desfacă perdelele.

Chiar în momentul în care începea să mă doară, eram în atelier. Atelierul meu, înconjurată de lucrările mele. Simţeam vopseaua şi terebentina. Aveam o pensulă în mână şi ştiam cum să o folosesc. Ştiam

toate lucrurile pe care întotdeauna am vrut să le ştiu. Eram puternică, ca şi cum aş fi avut copilul în braţe. Şi la fel de fals. Iar el era acolo.

— Cine era acolo?

Ea respiră adânc, întorcându-se.

— Numele lui este Kane. Cel care a furat sufletele. Mi-a vorbit. Aş fi putut avea tot – viaţă, iubire, talent. Ar fi putut fi real. Numai dacă rămâneam în el, nu trebuia să renunţ niciodată la el. Ne-am fi iubit unul pe altul. Am fi avut un fiu. Aş fi pictat. Totul ar fi fost perfect. Numai dacă trăiam în vis, visul ar fi fost real.

— Te-a atins? se grăbi să o mângâie, îşi trecu mâinile pe trupul ei ca şi cum ar fi căutat răni. Te-a rănit?

— În lumea asta sau în aceea? spuse ea, din nou sigură. Alegerea mea. Am vrut să rămân, dar nu am putut. Nu vreau un vis, Flynn, indiferent cât de perfect este. Dacă nu este real, nu înseamnă nimic. Şi, dacă aş fi rămas, nu ar fi fost ăsta un alt mod de a renunţa la sufletul meu?

— Ţipai. Distrus, Flynn îşi sprijini fruntea de a ei. Ţipai.

— A încercat să mi-l ia, dar te-am auzit strigându-mă. De ce ai venit aici?

— Erai supărată pe mine. Nu am vrut să fii

supărată pe mine.

— Necăjită, îl corectă ea şi îşi trecu un braţ în jurul gâtului lui. Încă mai sunt, dar este destul de greu să mai vezi şi altceva din cauza iritării mele. Vreau să rămâi. Mi-e teamă să adorm, teamă că mă voi întoarce şi că, de data aceasta, nu voi mai fi suficient de puternică pentru a ieşi.

— Eşti destul de puternică. Şi, dacă este nevoie, te voi ajuta să ieşi.

— S-ar putea ca nici asta să nu fie reală. Îşi ridică gura spre a lui. Dar am nevoie de tine.

— Este real. Îi ridică mâinile, sărutându-le pe rând. Este singurul lucru de care sunt sigur în toată nenorocirea asta. Indiferent ce simt pentru tine, Malory, este real.

— Dacă nu îmi poţi spune ce simţi, atunci arată-mi. O trase mai aproape de el. Arată-mi acum.

Toate emoţiile conflictuale, nevoile şi îndoielile, şi dorinţele, se concentrară într-un sărut. Şi, în timp ce le accepta, îl accepta pe el, el se simţea sigur. Tandreţea se împrăştie în el în timp ce o ridică, cuibărind-o în braţele lui.

— Vreau să fii în siguranţă. Nu îmi pasă dacă acest lucru te irită. O duse în camera ei şi o aşeză pe pat, începând să o dezbrace.

Voi continua să îţi stau în cale, dacă de asta este nevoie.

— Nu am nevoie de cineva care să aibă grijă de mine. Îl mângâie pe obraz. Am nevoie ca tu să te uiţi la mine.

— Malory, m-am uitat la tine de la început, chiar şi atunci când nu eşti în preajmă.

Ea îi zâmbi, arcuindu-se în aşa fel încât el să îi poată scoate bluza.

— Este foarte ciudat să spui asta, dar este drăguţ. Stai jos cu mine.

Erau imul lângă altul, cu feţele apropiate.

— Mă simt destul de în siguranţă chiar acum şi nu mă simt extraordinar de iritată.

— Poate că te simţi puţin prea în siguranţă. Îşi trecu degetele peste umflătura sânului ei.

— Poate. Suspină când el începu să îi dezmierde gâtul. Asta nu mă sperie deloc. Va trebui să încerci mult mai tare.

El se rostogoli, prinzând-o dedesubt, apoi îi prădă gura cu gura lui.

— Oh! Bună treabă, reuşi ea să spună.

Tremura, suficient ca să îl excite, iar pielea ei era caldă şi înroşită. Se putea scufunda în ea, în gust şi textură. Se putea pierde în nevoia aceea densă de a-i da plăcere.

Era legat de ea. Poate că fusese chiar

înainte de a o cunoaşte. Oare toate greşelile pe care le făcuse, toate schimbările de direcţie avuseseră loc pentru a-l conduce în acest moment, cu această femeie?

Oare nu avusese niciodată de ales?

Ea îl simţi retrăgându-se.

— Nu. Nu pleca, îl imploră. Lasă-mă să te iubesc. Am nevoie să te iubesc.

Îşi aruncă braţele în jurul lui, folosindu-şi gura pentru a-l seduce. Pentru moment, ar fi schimbat mândria cu puterea fără remuşcări. În timp ce corpul ei se mişca sinuos sub al lui, îl simţi tremurând.

Mâinile mângâiau. Buzele primeau. Gemete şuierate se revărsau în aerul care devenise întunecat şi gros. Sărutările lungi, leneşe creşteau în intensitate şi sfârşeau cu gâfâieli lacome.

Acum era cu ea, prins într-un ritm mult prea primitiv pentru a-i rezista. Loviturile de ciocan ale inimii lui ameninţau să îi sfărâme pieptul şi tot nu era destul.

Voia să înghită parfumul ei, să se arunce în marea de nevoi. Acum ea implora, oferind; în clipa următoare, era la fel de încordată ca un pumn strâns. Când îi rosti numele ca o şoaptă, se gândi că poate înnebuni.

Ea se ridică deasupra lui. Strângându-şi

mâinile în mâinile lui, îl primi în ea cu o alunecare lentă, lentă care îi legă în noduri sistemul lui ieşit din minţi.

— Maloiy.

Ea scutură din cap, se aplecă în faţă să îşi frece buzele de ale lui.

— Mă vrei.

— Da.

— Lasă-mă să te iau. Priveşte-mă cum te iau.

Se arcui pe spate, trecându-şi mâinile peste propriul trup, peste sâni, prin păr. Şi începu să îl călărească.

Căldura îl lovi, o explozie ispititoare care îi transformă muşchii în gelatină, pârjolindu-i oasele. Ea se ridică deasupra lui, zveltă şi puternică, albă şi aurie. ÎI înconjura, îl poseda. ÎI conducea spre nebunie.

Puterea şi plăcerea o consumau. Le conducea pe amândouă repede, dur, până când viziunea era acoperită cu amestec de culori. În viaţă, asta era tot ce putea gândi. Erau în viaţă. Sângele le ardea în vene, îi pulsa în inima frenetică. Transpiraţia sănătoasă îi lucea pe piele. Îi simţea gustul în gură, îl simţea pulsând în interiorul ei.

Asta era viaţa.

Aşa că se agăţă de ea, chiar în momentul

în care gloria se înălţa spre o dimensiune insuportabilă. Până când corpul lui plonjă şi ea îşi dădu drumul.

SE descurcase cu supa, deşi simţea că o amuză faptul că el amesteca într-o oală pe plita ei. Pusese muzică, păstrase lumina slabă. Nu pentru a o seduce, ci pentru că simţea o nevoie disperată de a-i menţine starea de relaxare.

Avea întrebări, mult mai multe întrebări despre visul ei. Partea din el care simţea ca să pună întrebările era o obligaţie omenească, se lupta cu partea care dorea să o ţină în siguranţă şi linişte pentru o vreme.

— M-aş putea repezi, spuse el, să iau câteva casete video. Putem să pierdem vremea.

— Nu pleca nicăieri. Se ghemui mai aproape de el pe canapea. Nu trebuie să mă distrezi, Flynn. Trebuie să vorbim despre asta, într-un final.

— Nu trebuie să fie acum.

— Credeam că un ziarist va săpa toate detaliile bune de tipărit, şi apoi chiar mai multe.

— Pentru că Depeşa nu va publica nicio poveste despre miturile celtice din Valley până când nu se termină toate astea, nu este nicio grabă.

— Şi dacă ai fi lucrat pentru New York Times?

— Ar fi fost diferit. Îi mângâie părul, sorbind din vin.

Aş fierbe, aş fi un cinic şi te-aş pune la frigare pe tine sau pe oricine altcineva pentru poveste. Şi probabil că aş fi încordat şi stresat. Poate că aş avea o chestie cu băutura. M-aş îndrepta spre cel de-al doilea divorţ. Cred că mi-ar plăcea vinul roşu şi că aş avea o roşcată alături de mine.

— Cum crezi că ar fi fost cu adevărat dacă te-ai fi dus la New York?

— Nu ştiu. Îmi place să cred că aş fi făcut treabă bună. Treabă importantă.

— Nu crezi că munca ta de aici este importantă?

— Serveşte unui scop.

— Un scop important. Nu numai că îi ţii pe oameni informaţi şi amuzaţi, le asiguri continuitatea tradiţiei, dar multora dintre ei le oferi un loc de muncă. Oamenii care lucrează la ziar, îi livrează, familiile lor… Unde s-ar fi dus dacă tu ai fi plecat?

— Nu am fost singurul care ar fi putut da bir cu fugiţii.

— Poate că ai fost singurul care trebuia să îl conducă. Ai mai pleca acum, dacă ai putea?

El se gândi.

— Nu. Am făcut alegerea. În mare parte din timp, mă bucur că am ales aşa cum am făcut-o. Mai sunt momente în care mă întreb.

— Eu nu am putut picta. Nimeni nu mi-a spus că nu pot, nimeni nu m-a determinat să renunţ. Pur şi simplu nu eram suficient de bună. Este diferit când eşti bun la ceva, dar cineva îţi spune că nu poţi.

— Nu a fost tocmai aşa.

— Atunci cum a fost?

— Trebuie să o înţelegi pe mama. Are planuri foarte bine definite. Când a murit tatăl meu, ei bine, probabil că i-a zdruncinat destul de tare planul A.

— Flynn!

— Nu spun că nu l-a iubit sau că nu l-a jelit. A făcut-o. La fel şi noi. O făcea să râdă. Întotdeauna reuşea să o facă să râdă. Nu cred că am mai auzit-o râzând, nu cu adevărat, timp de un an după ce l-a pierdut.

— Flynn! îi rupea inima. Îmi pare atât de rău.

— Este dură. Un lucru poate fi spus despre Elizabeth Flynn Hennessy Steele, şi anume că nu este o plângăcioasă.

— O iubeşti. Malory îi atinse părul. Mă întrebam.

— Sigur că da, dar nu mă vei auzi niciodată spunând că a fost uşor să trăiesc cu ea. Oricum, când s-a adunat, era timpul pentru planul B. Mare parte din acesta era să îmi paseze mie ziarul când venea momentul. Asta nu era o problemă pentru mine, din moment ce mi-am închipuit că asta era foarte, foarte departe. Şi că mă voi descurca destul de bine cu asta, şi cu ea, când va veni momentul, îmi plăcea să lucrez la Depeşă, să învăţ nu numai despre jurnalism, dar şi despre activitatea editorială.

— Dar voiai să faci asta în New York.

— Eram prea mare pentru un orăşel ca Pleasant Valley. Erau prea multe de spus, prea multe de făcut. Premii Pullizer de câştigat. Apoi mama s-a recăsătorit cu Joe. Este un tip minunat. Tatăl Danei.

— El o face pe mama ta să râdă?

— Da. Da, poate. Formăm o familie minunată, noi patru. Nu ştiu dacă am apreciat acest lucru la acel moment. Avându-l pe Joe prin preajmă, m-am gândit că o parte din presiunea exercitată asupra mea va dispărea. Cred că m-am gândit că toţi patru vom lucra împreună la ziar pentru zeci de ani.

— Joe este reporter?

— Da, a lucrat pentru ziar ani de zile. Făcea o glumă despre cum s-a căsătorit cu şefa. Formau şi o echipă bună, aşa că părea că totul va merge bine, extraordinar. După colegiu, m-am gândit să îmi formez o experienţă de vreo doi ani aici, apoi să încerc la New York şi să îmi ofer nepreţuitele aptitudini şi servicii. Am cunoscut-o pe Lily şi asta părea să fie cireaşa de pe tort.

— Ce s-a întâmplat?

— Joe s-a îmbolnăvit. Dacă mă uit în urmă, îmi imaginez că mama era înnebunită de ideea că ar mai putea pierde pe cineva pe care îl iubea. Nu se pricepe să îşi arate emoţiile. Este oarecum stăpânită şi directă, dar acum văd, unilaterală. Şi nu pot să îmi imaginez cum a fost pentru ea. Au fost nevoiţi să se mute. Avea mai multe şanse să îşi revină dacă plecau din climatul acesta şi departe de stres. Aşa că fie rămâneam eu, fie ziarul se închidea.

— S-a aşteptat să rămâi.

El îşi aminti ce îi spusese despre aşteptări.

— Da. Să îmi fac datoria. Am fost supărat pe ea timp de un an, apoi am fost iritat încă un an. Pe undeva prin al treilea an, m-am resemnat. Nu îmi dau seama exact când toate astea au devenit... cred că ai putea

spune mulţumire. Dar, în momentul în care s-a transformat în „mulţumire”, am cumpărat casa. Apoi l-am luat pe Moe.

— Aş spune că nu ai mai urmat planurile mamei tale, ci propriul tău plan.

El scoase un hohot de râs.

— Ticălos ce sunt! Cred că da.

15

Era foarte puţin lucru care o făcea pe Dana să se smulgă din pat. Munca, desigur, era primul stimulent. Dar, când se trezi în dimineaţa aceea, principala alegere ca distracţie a fost somnul.

Renunţând la solicitarea lui Flynn, demonstra, după părerea ei, o afecţiune extremă a unei surori. Şi ar trebui să câştige puncte maxime pentru a compensa orice alte necesităţi viitoare.

Bătu la uşa lui Malory la ora şapte şi jumătate, purtând un tricou Groucho Marx, jeans rupt şi o pereche de Oakley.

Pentru că o cunoştea pe sora lui, Flynn deschise uşa şi îi împinse în mână o cană cu cafea aburindă.

— Eşti o minunată! O bijuterie. Eşti cufărul meu personal de comori.

— Tai-o! Intră, se aşează pe canapea şi

începu să miroasă cafeaua. Unde este Mal?

— Încă mai doarme.

— Ai covrigi?

— Nu ştiu. Nu m-am uitat. Ar fi trebuit să mă uit, spuse el imediat. Sunt un ticălos egoist, care se gândeşte numai la el.

— Scuză-mă, dar mi-ar fi plăcut să spun eu asta.

— Am vrut să te scutesc de pierderea timpului şi a energiei. Trebuie să plec. Trebuie să fiu la ziar în… drace, douăzeci şi şase de minute, spuse el când se uită la ceas.

— Spune-mi de ce sunt în apartamentul lui Malory, bând cafea şi sperând să existe un covrig, când ea doarme.

— Nu am timp să fac asta. A avut momente grele şi nu vreau să fie singură. Deloc, Dana.

— Iisuse, Flynn, ce este? A bătut-o cineva?

— Ai putea spune şi asta. Emoţional vorbind. Şi nu am fost eu, adăugă el în timp ce se îndrepta spre uşă. Rămâi cu ea, te rog? O să plec imediat ce pot, dar am o mulţime de lucruri de făcut astăzi. Las-o să doarmă, apoi, nu ştiu, ţine-o ocupată. Voi suna.

Era deja la uşa curţii interioare şi dispărea când Dana se strâmbă în urma lui.

— Pentru un reporter, eşti destul de zgârcit cu detaliile. Decizând să se simtă cât mai bine, se ridică şi se duse să facă un raid în bucătăria lui Malory.

Muşca prima îmbucătură entuziastă dintr-un covrig cu seminţe de mac, când intră Malory.

Avea cearcăne, observă Dana. Puţin palidă şi foarte dărâmată. Îşi imagina că partea dărâmată era din cauza lui Flynn.

— Bună. Vrei cealaltă jumătate?

Foarte ameţită, Malory clipi numai.

— Bună şi ţie. Unde este Flynn?

— A trebuit să plece. Să facă jurnalism şi alte chestii din astea. Vrei, în schimb, nişte cafea?

— Da. Îşi frecă ochii şi încercă să gândească. Ce faci aici, Dana?

— Nu am nicio idee. M-a sunat Flynn, la o oră scandaloasă, în urmă cu aproape patruzeci de minute, şi mi-a cerut să vin aici. A fost destul de reticent cu detaliile, dar destul de generos cu rugăminţile, aşa că mi-am mişcat fundul şi am venit. Ce se întâmplă?

— Cred că este îngrijorat din cauza mea. Se gândi, apoi îşi spuse că nu o deranja prea tare. Este oarecum dulce.

— Da, este de zahăr. De ce este îngrijorat

din cauza ta?

— Cred că ar fi mai bine să ne aşezăm.

Îi spuse Danei totul.

— Cum arăta? întrebă Dana.

— Păi… faţă puternică, spre partea ascetică. Aşteaptă o clipă – cred că îl pot creiona.

Se ridică şi scoase dintr-un sertar un carnet şi un creion, apoi se aşeză din nou.

— Avea trăsături foarte bine definite, aşa că nu ar trebui să fie prea greu. Dar, mai mult decât felul în care arăta, a fost felul în care l-am simţit. Irezistibil. Carismatic, chiar.

— Dar casa în care te aflai? insistă Dana în timp ce Malory desena.

— Nu am decât impresii. Îmi părea atât de cunoscută în vis, aşa cum îţi simţi propria casă. Două etaje cu o peluză în spate, o grădină frumoasă. Bucătărie însorită.

— Nu era casa lui Flynn?

Atunci Malory se uită în sus.

— Nu, spuse ea încet. Nu, nu era. M-am gândit la asta. Nu ai presupune că aşa este? Dacă este imaginaţia mea, este deja în capul meu.

— Poate nu a putut folosi casa lui Flynn pentru că deja este ocupată şi… nu ştiu. Probabil că nu este important.

— Cred că totul este important. Tot ce am văzut, am simţit şi am auzit. Numai că nu ştiu încă în ce fel. Aici… întoarse carneţelul. Este foarte schiţat, dar mai mult de atât nu pot. Oricum, este o impresie destul de apropiată a lui.

— Vai! Dana îşi muşcă buzele, fluierând. Prin urmare, Kane, vrăjitorul, este o bunătate de bărbat.

— Mă sperie, Dana.

— Nu te-ar putea răni, nu cu adevărat. Nu când se pune problema de asta.

— Nu de data asta. Dar a fost în mintea mea. A fost un fel de invazie. Îşi strânse buzele. Ca un viol. Ştie ce simt şi ce îmi doresc.

— Îţi spun eu ce nu ştie. Nu ştia că îi vei spune să se ducă la dracu'.

Malory se lăsă pe spate.

— Ai dreptate. Nu ştia că voi refuza sau că aş înţelege

— Chiar şi în vis că vrea să mă închidă undeva, indiferent cât de minunat ar fi fost, unde nu aş fi găsit cheia. Aceste două lucruri l-au surprins şi l-au enervat. Şi asta înseamnă că nu ştie totul.

CU o reticenţă vădită, Dana o urmă pe Malory când aceasta decise să lucreze acasă la Flynn. Părea rezonabil, pentru că

cele două tablouri erau acolo. Dar la fel şi Jordan Hawke.

Speranţele ei că ar putea fi ieşit pe undeva se zdrobiră când văzu maşina de epocă Thunderbird pe aleea lui Flynn.

„întotdeauna a avut o chestie pentru maşini”, mormăi ea şi, deşi pufni când trecu pe lângă T-Bird, în secret îi admiră linia, curbele fine şi strălucirea cromului.

Ar fi plătit ca să poată trece în spatele volanului şi să pornească motorul acela pe autostradă.

— Nu ştiu de ce ticălosul trebuie să aibă o maşină, când locuieşte în Manhattan.

Malory recunoscu tonul – atât îmbufnarea, cât şi amărăciunea –, şi se opri lângă uşă.

— Va fi o problemă pentru tine? Poate reuşim să vedem tablourile altă dată, când Jordan nu este aici.

— Nu este nicio problemă pentru mine. În realitatea mea, el nu există. L-am înecat de multă vreme într-o fiolă cu ebola. A fost o sarcină nenorocită, cu toate acestea ciudat de satisfăcătoare.

— Bine atunci. Malory ridică mâna să bată la uşă, dar Dana o dădu la o parte.

— Nu bat la uşa fratelui meu. Vârî cheia în broască. Indiferent ce idiot stă la el.

Dădu buzna, pregătită pentru o

confruntare. Nevoind să se dezumfle atât de repede pentru că nu îl văzu, trânti uşa.

— Dana.

— Ups! Mi-a scăpat. Băgându-şi pumnii în buzunare, se năpusti în camera de zi. Exact unde le-a lăsat, spuse ea, arătând spre tablouri. Şi, ştii ceva, nu văd nimic diferit la ele. Am terminat pe ziua de astăzi. Hai să mergem la cumpărături sau altceva.

— Vreau să le cercetez mai amănunţit şi vreau să revăd toate notiţele. Dar nu trebuie să mai stai şi tu.

— I-am promis lui Flynn.

— Flynn este prea uşor de speriat.

— Mda, aşa este, dar i-am promis. Simţind mişcare în cadrul uşii, înţepeni. Şi, spre deosebire de alţii, eu îmi ţin promisiunile.

— Şi ţii ranchiună cu aceeaşi patimă, comentă Jordan. Bună, doamnelor! Cu ce vă pot ajuta?

— Aş vrea să revăd tablourile şi notiţele, îi spuse Malory. Sper că nu te deranjează.

— Cine este el ca să îl deranjeze? Nu este casa lui.

— Destul de adevărat. Jordan, înalt şi dur în jeans negru şi tricou alb, se sprijini de tocul uşii. Poftiţi!

— Nu ai nimic mai bun de făcut decât să stai la pândă? îi aruncă Dana. O carte pe

care să pretinzi că o scrii, un editor de jupuit?

— Ne ştii pe noi, ticăloşii comercianţi de ficţiune. Le dăm gata în vreo două săptămâni, apoi stăm tolăniţi pe prerogativele noastre.

— Sincer, nu mă deranjează dacă voi doi vreţi să vă certaţi, nu. Malory îşi lăsă geanta plină de notiţe pe cuşcă. Dar aţi putea să o faceţi în altă cameră.

— Nu ne certăm, replică Jordan. Este preludiu.

— În visele tale!

— Lungano, în visele mele de obicei eşti mult mai puţin îmbrăcată. Să mă anunţaţi dacă pot să vă ajut cu ceva, Malory. Se îndreptă, apoi ieşi.

— Mă întorc imediat. Dana îl urmă ca o rachetă. În bucătărie, expertule! Trecu pe lângă el, apoi scrâşni din dinţi în timp ce îl aştepta să vină.

El merse cu propriul ritm, îşi spuse ea, aşa cum o făcuse întotdeauna. Nervii îi explodară când intră. Îşi pregătea prima salvă când el se apropie, apucându-i şoldurile, şi îi acoperi gura şocată cu a lui.

Explozia de căldură o străbătu.

Şi asta fusese întotdeauna.

Foc şi licăr, şi promisiune, totul se adună

într-un fel de cometă topită care îi explodă în creier şi îi distruse sistemul.

Nu de data asta, nu de data asta. Niciodată.

Cu o forţă extraordinară, îl împinse înapoi un pas. Nu îi va da o palmă. Ar fi prea previzibil pentru o femeie. Dar aproape că îi trase un pumn.

— Îmi pare rău. Am crezut că pentru asta m-ai chemat.

— Încearcă asta din nou şi o să sângerezi din mai multe răni mortale.

El ridică din umeri, îndreptându-se spre cafetieră.

— Greşeala mea.

— Poţi să fii sigur. Orice drepturi ai fi avut să mă atingi au expirat acum multă vreme. Poate că faci parte din toată chestia asta pentru că se întâmplă că ai cumpărat nenorocitul acela de tablou şi, din cauza asta, te voi tolera. Şi pentru că eşti prietenul lui Flynn. Dar, atâta vreme cât eşti aici, vei respecta regulile.

El turnă două căni de cafea, punând-o pe a ei pe masă.

— Spune-mi-le.

— Nu mă mai atingi niciodată. Dacă sunt pe cale să ies în faţa unui nenorocit de autobuz, nu te întinzi să mă tragi înapoi.

— Bine. Preferi să fii călcată de un autobuz decât să te ating. Am notat. Următoarea?

— Eşti un ticălos!

Ceva ce putea fi regret îi străbătu faţa.

— Ştiu. Uite ce, hai să ne liniştim pentru o clipă. Flynn este important pentru amândoi, iar asta este o treabă importantă pentru Flynn. Femeia de dincolo este importantă pentru el şi este importantă pentru tine. Cu toţii suntem legaţi prin astea, indiferent dacă vrem sau nu. Hai să încercăm să vizualizăm. A fost aici cam vreo trei minute în dimineaţa asta. Nu am apucat să aflu prea multe de la el sau când a sunat seara trecută, decât că Malory are probleme. Pune-mă la curent.

— Dacă Malory vrea să ştie, îţi va spune ea.

„Dă-i o ramură de măslin”, îşi spuse el, şi ţi-o va băga pe gât.

— Tot o dură.

— Sunt chestii personale, sări ea. Chestii intime. Nu te cunoaşte. În ciuda celor o mie de jurăminte, simţi că i se umplu ochii. Şi nici eu.

Acea singură imagine înlăcrimată îi făcu un gol în inimă.

— Dana.

Când păşi spre ea, fata smulse un cuţit de pâine de pe masă.

— Pune-ţi din nou mâinile pe mine şi ţi le tai de la încheieturi!

El rămase unde era, punându-şi mâinile în buzunare.

— De ce nu mi-l înfigi în inimă şi să terminăm totul?

— Stai departe de mine. Flynn nu vrea ca Malory să rămână singură. Poţi să consideri că este rândul tău, pentru că eu plec.

— Dacă voi fi câine de pază, ar fi de folos să ştiu de ce o păzesc.

— Vrăjitori mari şi răi. Deschise cu putere uşa din spate. Dacă i se întâmplă ceva, nu numai că o să îţi înfig cuţitul în inimă, dar o să o tai şi o să o arunc câinelui.

— Întotdeauna ai avut o imaginaţie bogată, spuse el după ce uşa se trânti.

Îşi frecă stomacul cu mâna. 1-1 transformase în noduri

— Altceva la care se pricepea al naibii de bine. Se uită la cafeaua pe care nu o atinsese. Deşi ştia că este un simbol prostesc, o ridică şi vărsă cafeaua în chiuvetă.

— La gunoi, Lungano! La fel ca noi.

MALORY cercetă tablourile până când vederea i se înceţoşă. Luă mai multe notiţe,

apoi se întinse pe podea şi se uită în tavan. Răsucea în minte ceea ce ştia, sperând că se va forma o cale nouă, mai clară.

O zeiţă care cântă, umbre şi lumini, ceva ce era înăuntru ei şi în afară. Să se uite şi să vadă ceea ce nu văzuse. Dragostea întoarce cheia.

Iad.

Trei tablouri, trei chei. Asta înseamnă că era un indiciu, un semn, o direcţie în fiecare tablou pentru câte o cheie? Sau era o compilaţie a celor trei tablouri pentru prima cheie? Pentru a ei?

Indiferent cum era, îi scăpa.

Erau elemente comune în fiecare portret. Subiectele legendare, desigur. Prezenţa pădurii şi a umbrelor. Silueta ascunsă din apropiere.

Putea fi Kane.

De ce era Kane în portretul lui Arthur? Chiar fusese de faţă la eveniment sau această prezenţă, a Rowenei şi a lui Pitte erau simbolice?

Cu toate acestea, chiar şi cu aceste elemente comune, portretul nu părea să facă parte din ceea ce era sigură că este un set. Oare mai exista un tablou care să completeze triada Fetelor de Sticlă?

Unde să îl găsească şi ce îi va spune, când

îl va găsi?

Se rostogoli, examinând încă o dată portretul tânărului Arthur. Porumbelul alb din colţul drept, sus. Un simbol al lui Guinevere? începutul sfârşitului al acelui moment strălucitor?

Trădat de dragoste. Consecinţele dragostei.

Nu se înfrunta şi ea, chiar acum, cu aceste consecinţe ale dragostei? Sufletul era un simbol la fel de important al dragostei şi al frumuseţii, ca şi inima. Emoţii, poezie, artă, muzică. Magie. Elemente de simţire.

Fără suflet, nu există consecinţe şi nu există frumuseţe.

Dacă zeiţa poate cânta, asta nu înseamnă că încă mai are suflet?

Cheia ar putea fi într-un loc unde există artă sau dragoste. Frumuseţe sau muzică. Sau unde poate fi făcută alegerea de a le păstra sau renunţa la ele.

Aşadar, un muzeu? O galerie? Galeria, îşi spuse, şi se ridică în picioare.

— Dana!

Se năpusti în bucătărie, oprindu-se brusc când îl văzu pe Jordan stând la masa şubredă, lucrând pe un laptop mic, subţire.

— Îmi pare rău. Am crezut că Dana este aici.

— A plecat acum câteva ore.

— Ore? Malory îşi trecu o mână peste faţă, ca şi cum ar fi ieşit dintr-un vis. Am pierdut noţiunea de timp.

— Mie mi se întâmplă în mod frecvent. Vrei nişte cafea? aruncă o privire spre cafetiera goală de pe masă. Nu trebuie decât să mai faci.

— Nu, sincer, trebuie să… Lucrezi. Îmi pare rău că te-am întrerupt.

— Nicio problemă. Este una dintre zilele acelea în care îmi imaginez cum ar fi să am o profesie alternativă. De exemplu, cherestegiu în Yukon sau barman într-o staţiune tropicală.

— Variante destul de disperate.

— Oricare dintre ele pare mai distractivă decât ceea ce fac eu.

Observă cana de cafea goală, scrumiera pe jumătate plină aşezată lângă laptopul colorat pe o masă de picnic la mâna a doua, într-o bucătărie îngrozitor de urâtă.

— Poate din cauză că mediul înconjurător nu este foarte favorabil creativităţii.

— Când lucrurile merg bine, poţi fi şi într-un canal, cu un caiet şi un Ticonderoga.

— Cred că ai dreptate, dar mă întreb dacă eşti consemnat în… această cameră nefericită pentru că trebuie să ai grijă de

mine.

— Depinde. Se lăsă pe spate, jucându-se cu pachetul aproape gol de ţigări. Dacă este în regulă şi pentru tine, desigur. Dacă eşti supărată, mă tem că nu ştiu despre ce vorbeşti.

Ea îşi înălţă capul.

— Şi dacă spun că trebuie să plec acum, că este ceva ce vreau să verific?

Îi aruncă un zâmbet deschis, unul despre care ea credea că ar putea trece drept nevinovat pe o faţă mai puţin răutăcioasă.

— Aş spune, este în regulă să vin cu tine? Cred că mi-ar face bine dacă aş ieşi o vreme din casă. Unde mergem?

— La Galerie. Mi-a trecut prin minte că într-adevăr cheia trebuie să fie legată de artă, de frumos, de tablouri. Este cel mai probabil loc din zonă în care să merg.

— Hm! Deci vei merge într-un loc public de afaceri, în timpul orelor de program, şi nimeni nu va fi deranjat dacă treci prin locurile şi/sau zonele cu birouri.

— Da, dacă o spui astfel. Dezumflată, se aşează în faţa lui. Crezi că toate astea sunt numai un fel de nebunie?

Jordan îşi aminti cum văzuse apărând şi dispărând câteva mii de dolari.

— Nu neapărat.

— Şi dacă aş spune că ştiu o cale de a intra în Galerie după orele de program?

— Aş spune că nu ai fi fost aleasă să faci parte din asta decât dacă eşti o femeie creativă, cu o minte flexibilă care vrea să îşi asume nişte riscuri.

— Îmi place descrierea asta. Nu ştiu dacă se aplică întotdeauna, dar acum merge. Trebuie să dau câteva telefoane. Jordan? Cred că arată o trăsătură puternică de caracter şi loialitate faptul că un bărbat îşi pierde ziua având grijă de o necunoscută numai pentru că un prieten i-a cerut asta.

MALORY luă cheia de la Tod şi îl îmbrăţişă.

— Îţi rămân datoare!

— Poţi să fii sigură, dar o să mă mulţumesc cu orice fel de explicaţie.

— Imediat ce pot. Promit!

— Iubito, toate astea devin prea ciudate. Eşti concediată, apoi dai năvală în dosarele Pamelei. Refuzi invitaţia de a te întoarce acasă şi cu o mărire bună de salariu. Şi acum vrei să te strecori aici după închidere.

— Ştii ceva? Zornăi cheile în palmă. Nu asta este partea cea mai ciudată. Nu pot să îţi spun decât că fac ceva important şi cu cele mai bune intenţii. Nu o să fac rău Galeriei, lui James şi în mod special ţie.

— Nu m-aş fi gândit niciodată că ai face aşa ceva.

— Ţi le aduc înapoi în seara asta. Cel târziu mâine dimineaţă la prima oră.

Tod se uită pe fereastră să îl vadă pe Flynn rătăcind pe trotuar.

— Nu are nicio legătură cu fetişuri sau fantezii sexuale?

— Nu.

— Mda, păcat. Am plecat. O să îmi iau un Martini plăcut, poate două, şi o să uit absolut tot.

— Fă exact asta.

El începu să iasă, apoi se opri şi se uită înapoi la ea.

— Mal, indiferent ce faci, ai grijă!

— Voi avea. Promit!

Aşteptă, privindu-l pe Tod oprindu-se lângă Flynn să vorbească cu el înainte de a dispărea. Deschise uşa, făcând semn spre Flynn să între, apoi o încuie, pornind codul de alarmă.

— Ce ţi-a spus Tod?

— Că, dacă te bag în orice fel de probleme, o să îmi spânzure boaşele şi apoi îmi va tăia variate părţi ale corpului cu forfecuţa de manichiură.

— Au! Bună.

— Sigur. Se uită pe fereastră ca să fie

sigur că Tod plecase. Şi lasă-mă să îţi spun, dacă mă gândeam să te bag în vreun fel de probleme, imaginea aceasta ar fi un element de intimidare foarte puternic.

— Aşa cred, când vine vorba despre asta, eu sunt cea care ar putea să te facă pe tine să ai probleme. Este problema legalităţii, problema criminalităţii, iar reputaţia ta de editor şi editor-şef al Depeşei sunt la mijloc. Nu trebuie să faci asta.

— Sunt implicat. Forfecuţele de manichiură sunt cele ascuţite, uşor curbate, corect?

— Corect.

El suspină adânc.

— Da, de asta îmi era frică. Unde să începem?

— Cred că la etaj. Putem să mergem apoi în jos. Cheile din tablouri, presupunând că sunt proporţionale, ar trebui să aibă vreo cinci centimetri.

— Chei mici.

— Da, chei mici, de zâne. Capătul important este ca o simplă picătură, continuă ea şi îi dădu o schiţă mică. Celălalt capăt este decorat, în acest model complex. Este un desen celtic, o spirală triplă numită triskele. Zoe a găsit modelul într-una dintre cărţile Danei.

— Voi trei faceţi o echipă bună.

— Aşa se pare. Probabil că este din aur, aur masiv. Nu pot să îmi imaginez că nu o vom recunoaşte când o vom vedea.

El se uită spre sala principală, la plafoanele ei cu boltă şi spaţiul generos. Erau picturi, desigur, sculpturi şi alte opere de artă. Vitrine şi mese. Dulapuri şi cufere, şi mese cu nenumărate unghere.

— Multe locuri de ascuns o cheie pot fi aici.

— Aşteaptă să ajungem la depozit şi zonele de cumpărături.

Începură cu birourile. Malory lăsă la o parte sentimentul de vinovăţie în timp ce verifica sertarele, trecând printre obiecte personale. Nu era momentul pentru delicateţe, îşi spuse. Se aplecă peste biroul lui James, căutând dedesubt.

— Chiar crezi că oamenii ca Rowena şi Pitte sau orice zeu a avut sarcina de a ascunde cheile, ar ascunde o cheie secretă în fundul unui sertar de birou?

Îi aruncă o privire supărată în timp ce împingea sertarul la loc.

— Nu cred că ne putem permite să trecem cu vederea peste orice posibilitate.

Arăta atât de drăguţ, îşi spuse el, stând pe podea cu părul legat la spate şi cu gura

îmbufnată. Se întreba dacă purta negru pentru că i se părea potrivit în aceste circumstanţe.

Ar fi fost ceva caracteristic ei.

— Corect, dar am trece mai repede peste aceste posibilităţi dacă am aduna întreaga echipă.

— Nu pot să pun o grămadă de oameni să alerge pe aici. Nu este corect. Şi vinovăţia lucrurilor pe care tocmai le făcea îi zgârie conştiinţa ca nişte unghii furioase. Este destul de rău că eşti tu aici. Nu poţi folosi nimic din ceea ce vezi aici pentru articol.

El se ghemui lângă ea, uitându-se la faţa ei cu ochi care deveniseră reci ca iama.

— Asta este ceea ce crezi?

— Nu mi se pare lipsit de sens faptul că gândul mi-a trecut prin minte. Se ridică să ia un tablou de pe perete. Eşti ziarist, continuă ea în timp ce verifica rama, testa pânza. Datorez ceva locului acesta, lui James. Nu spun decât că nu vreau să îl implic.

Aşează la loc tabloul şi alese altul.

— Poate că ar trebui să scrii o listă cu ce este şi ce nu este potrivit despre care să scriu. După părerea ta.

— Nu este nevoie să fii ursuz.

— Oh, da, asta este. Am investit mult timp

şi multă energie în asta şi nu am tipărit niciun cuvânt. Nu îmi pune la îndoială etica, Malory, nu doar pentru că tu o pui la îndoială pe a ta. Şi să nu îmi mai spui niciodată ce să scriu sau ce să nu scriu.

— Era un mod de a spune că toată chestia asta nu este oficială.

— Nu, nu este. Este o chestiune de încredere şi respect pentru cineva pe care pretinzi că îl iubeşti. Cred că va merge mult mai bine dacă o facem separat.

Cum, se întrebă ea, cum reuşise să distrugă lucrurile complet? Luă ultimul tablou de pe perete, ordonându-şi să se concentreze.

Era clar că Flynn este supersensibil. Îi ceruse ceva perfect rezonabil şi, dacă el voia să se supere din cauza asta, era problema lui.

Îşi petrecu următoarele douăzeci de minute cercetând fiecare centimetru al camerei şi întărindu-şi convingerea că el reacţionase exagerat.

Nu şi-au mai vorbit în următoarea oră şi, deşi erau doi oameni care făceau acelaşi lucru în acelaşi spaţiu, au reuşit să evite orice contact.

Când au început treaba în spaţiul principal, căpătaseră un ritm, dar încă nu îşi

vorbeau.

Era o muncă plicticoasă, frustrantă. Să verifici fiecare tablou, fiecare sculptură, fiecare piedestal şi obiect de artă. Să treci peste scări, treaptă cu treaptă, să te târăşti peste balustradă.

Malory se îndreptă spre depozit. Era atât dureros, cât şi palpitant să verifice piesele nou-achiziţionate sau să le vezi pe cele care fuseseră vândute de când plecase de la Galerie şi care aşteptau să fie împachetate şi livrate.

Odinioară fusese secretoasă cu fiecare pas şi etapă şi avea dreptul de a achiziţiona obiecte şi de a negocia preţul. În inima ei, Galeria fusese a ei. Nu putea socoti de câte ori fusese aici la ore ca aceasta. Nimeni nu ar fi pus sub semnul întrebării prezenţa ei aici. Nu ar fi fost nevoie să ceară cheile de la un prieten sau să se simtă vinovată.

Să îşi pună la îndoială etica, recunoscu ea.

Nu ar fi simţit durerea aceasta groaznică, îşi dădu ea seama. Durere pe care această parte din viaţa ei i-o îndepărtase. Poate că fusese nebună să refuze oferta de a se întoarce. Poate că făcea o greşeală enormă îndepărtându-se de ceea ce era înţelept, tangibil. S-ar putea întoarce să vorbească cu James, să îi spună că se răzgândise. S-ar

putea strecura înapoi în rutină, având cea ce avusese întotdeauna.

Şi nu ar mai fi niciodată la fel.

Asta era durerea. Viaţa ei se schimbase, irevocabil. Şi nu avusese timp să jelească pierderea. O făcea acum, odată cu fiecare obiect pe care îl atingea, cu fiecare clipă petrecută în spaţiul care odinioară fusese cea mai importantă parte din viaţa ei.

Retrăi o mie de amintiri, cele mai multe dintre ele făcând parte din rutina de zi cu zi care niciodată nu însemnase nimic. Şi care însemna totul, acum când îi fusese luată.

Flynn deschise uşa.

— De unde vrei să… Se opri când ea se întoarse spre el. Ochii îi erau uscaţi, dar devastaţi. Ţinea în braţe o sculptură din piatră dură, ca şi cum ar fi fost un copil.

— Ce este?

— Îmi lipseşte locul acesta atât de mult. Parcă ar fi murit cineva. Delicat, ea lăsă sculptura pe raft. Am cumpărat obiectul acesta cu patru luni în urmă. Este un artist nou. Este tânăr, cu tot focul şi temperamentul pe care îl aştepţi de la senzaţia lucrărilor lui. Este dintr-un orăşel din Maryland şi a avut puţin noroc pe plan local, dar niciuna dintre galeriile importante nu s-au arătat interesate de el. M-am simţit

bine să îi dau prima reuşită şi, când te gândeşti ce ar putea face, ce am fi putut face noi în viitor.

Îşi trecu degetele peste piatră.

— Cineva a cumpărat-o. Nu am avut nimic de-a face cu asta, nici măcar nu recunosc numele de pe chitanţă. Nu mai este pentru mine.

— Nu ar fi fost aici sau nu ar fi fost vândut dacă nu erai tu.

— Poate, dar zilele acelea au trecut. Locul meu nu mai este aici. Îmi pare rău pentru ce am spus mai devreme. Foarte rău că ţi-am rănit sentimentele.

— Lasă!

— Nu. Îşi ţinu respiraţia. Nu voi spune că nu am avut nişte îndoieli cu privire la felul în care vei trata această chestie la sfârşit. Nu pot să pretind că am totală încredere în tine. Asta se împotriveşte faptului că te iubesc şi nu pot să explic. Nu mai mult decât pot să explic faptul că ştiu că această cheie nu este aici. Cum am ştiut din momentul în care am luat cheile de la Tod. Dar tot trebuie să caut, trebuie să termin ceea ce am început. Dar nu este aici, Flynn. Acum, aici nu mai este nimic pentru mine.

FLYNN închise uşa biroului său, semn că scria şi nu trebuia să fie deranjat. Nu că cineva ar fi dat atenţie prea mare semnului, dar era vorba despre principiul acestui semn.

Era mai disciplinat. La început, lăsă ideea articolului să curgă simplu, ca un fel de râu cu serpentine de gânduri care se va canaliza într-o formă mai disciplinată într-un al doilea pas.

Ce-l definea pe un artist? Erau artiştii singurii care creau ceea ce era perceput ca frumos sau şocant, cei care formau o operă de artă care obţinea o lovitură visceralã? în pictură, în muzică, literatură sau teatru?

Dacă era aşa, asta însemna că restul lumii nu era altceva decât audienţă? Observatori pasivi a căror simplă contribuţie erau aplauzele sau criticile?

Ce se întâmpla cu artistul fără audienţă?

Nu era genul său obişnuit de reportaj, medită Flynn, dar i se învârtise în minte din noaptea în care el şi Malory cercetaseră Galeria. Era timpul să încheie.

Încă mai vedea felul în care arătase în depozit. Cu o statuie de piatră în mâini şi durere plutindu-i în ochi. În cele trei zile care trecuseră, îl ţinuse, pe el şi pe toţi

ceilalţi, la distanţă. Oh, da, spunea din vârful buzelor că este ocupată, că urmăreşte mai multe unghiuri ale căutării, că îşi pune ordine în viaţă.

Deşi, din punctul lui de vedere, nu era nimic în dezordine.

Cu toate acestea, ea refuzase să iasă. Şi nici pe el nu îl lăsase să între.

Poate că reportajul era un fel de mesaj pentru ea.

Îşi ridică umerii, lovind cu vârfurile degetelor marginea biroului până când mintea lui se concentră şi formulă cuvintele.

Nu era copilul cel care învăţa pentru prima oară să îşi scrie propriul nume cu litere ca un artist? Cel care explora intelectul, coordonarea şi egoul. Când copilul ţinea pixul gros sau creionul strălucitor în pumnul lui, apoi trasa literele acelea pe hârtie, nu crea el un simbol al lui, cu linii şi curbe? Acesta sunt eu, şi nimeni nu mai este la fel.

În declaraţie există artă, la fel şi în desăvârşire.

Dar femeia care reuşeşte să pună o mâncare fierbinte pe masă, în fiecare seară? Pentru un maestru al Cordon Bleu, poate că este vorba despre o mâncare prozaică, dar pentru cei care sunt răvăşiţi de o cutie cu

supă condensată, să aibă bucata aceea de mâncare, piure de cartofi şi fasole verde pe masă, la unison, era o mare şi misterioasă artă.

— Flynn?

— Lucrez, sări el fără să se uite.

— Nu eşti singurul. Rhoda închise uşa în spatele ei, ducându-se spre el şi aşezându-se pe scaun. Îşi încrucişă braţele peste piept şi se uită lung spre Flynn prin ochelarii ei cu ramă pătrată.

Dar fară audienţă, pregătit şi dornic să consume artă, se transformă în rămăşiţe congelate, de aruncat…

— La dracu’!

Se îndepărtă de tastatură.

— Ce este?

— Ai tăiat un rând din articolul meu.

Mâinile îl mâncau să îşi ia jocul. Şi să îi înfăşoare arcurile metalice în jurul gâtului Rhodei.

— Şi?

— Ai spus că este nevoie de douăsprezece rânduri.

— Şi ceea ce aveai tu erau unsprezece şi unul de umplutură. Am tăiat umplutura. Era un reportaj bun, Rhoda. Acum este şi mai bun.

— Vreau să ştiu de ce te iei de fiecare dată

de mine, de ce îmi tai întotdeauna reportajele. Abia dacă pui vreun semn pe cele ale lui John sau Caria, iar ei sunt sub ceea ce fac eu.

— John se ocupă de sport. Se ocupă de sport de aproape zece ani. A ajuns să o transforme în ştiinţă.

Artă şi ştiinţă, îşi spuse Flynn şi făcu o notiţă rapidă ca să îşi amintească să o pună în reportaj. Şi sport… Dacă cineva urmărea modul în care un olar sculptează din pământ, pe roată, cu piciorul până când rămâne exact forma, textura, înclinarea pe care…

— Flynn!

— Ce? Ce? Se dădu pe spate, depănând banda în mintea lui. Şi modific şi la Caria, când şi unde este nevoie. Rhoda, şi eu am un termen aici. Dacă vrei să continuăm cu asta, hai să programăm o întâlnire mâine.

Gura ei se strânse.

— Dacă nu rezolvăm asta acum, nu voi mai veni mâine.

În loc să caute chipul lui Luke Skywalker şi să îşi imagineze un cavaler Jedi scoţându-şi sabia de laser şi să îndepărteze zâmbetul superior al Rhodei de pe faţă, Flynn se lăsă pe spate.

Venise momentul, decise el, să provoace

el însuşi explozia.

— Bine. Mai întâi, o să-ţi spun că am obosit să mă ameninţi cu plecarea. Dacă nu eşti fericită aici, nu eşti fericită cu modul în care merge ziarul, atunci pleacă.

Ea deveni stacojie.

— Mama ta niciodată nu ar fi…

— Eu nu sunt mama mea. Afaceri! Eu conduc Depeşa. O conduc de aproape patru ani şi intenţionez să o mai conduc multă vreme. Obişnuieşte-te!

Acum avea ochii plini şi, pentru că Flynn considera că lacrimile sunt o armă murdară, se luptă să le ignore.

— Altceva, spuse el rece.

— Lucrez aici de dinainte ca tu să poţi citi nenorocitul ăsta de ziar.

— Şi poate că asta este problema noastră. Ţi se potrivea mai bine când mama era la conducere. Acum ţi se potriveşte mai bine să mă vezi ca pe o pacoste temporară, şi încă una incompetentă.

Rhoda rămase cu gura căscată în ceea ce părea un şoc sincer.

— Nu cred că eşti incompetent. Doar că eu cred…

— Că ar trebui să stau la distanţă. Tonul rece i se simţea din nou în voce, dar expresia lui rămase la fel de rece. Că ar

trebui să fac ce îmi spui tu, în loc să fie invers. Şi asta nu se va mai întâmpla.

— Dacă nu crezi că fac treabă bună, atunci…

— Stai jos, îi ordonă el când ea începu să se ridice. Cunoştea procedura. Se va năpusti afară, va trânti lucrurile, se va uita la el prin geam, apoi va fi sigură că următorul ei articol va sosi numai cu câteva minute înainte de termen.

— Se întâmplă că eu cred că faci treabă bună. Nu că asta ar însemna ceva, venind de la mine, pentru că tu nu ai încredere sau respect pentru aptitudinile sau autoritatea mea. Cred că asta face ca lucrurile să fie foarte dificile pentru tine, pentru că eşti jurnalist, suntem singura partidă din oraş şi eu sunt şeful. Nu văd niciunul dintre aceşti factori schimbându-se. Data viitoare când cer douăsprezece rânduri, dă-mi douăsprezece solide şi nu vom avea nicio problemă. Lovi cu vârful creionului de birou în timp ce ea se uita cu gura căscată spre el.

Perry White, gândi el, ar fi putut mai bine, dar credea că era în grafic.

— Altceva?

— O să îmi iau liber restul zilei.

— Ba nu. Se întoarse spre tastatură. Să

am articolul despre extinderea şcolii elementare pe biroul meu până la ora două. Închide uşa în drum spre ieşire.

Flynn continuă să tasteze, mulţumit să audă sunetul uşii închizându-se, în loc să fie trântită. Aşteptă treizeci de secunde, apoi îşi întoarse scaunul suficient pentru a vedea prin peretele de sticlă. Rhoda era aşezată la biroul ei, ca şi cum ar fi fost paralizată.

Ura confruntări ca aceasta. Femeia obişnuia să îi dea pe furiş gumă de mestecat când venea aici după şcoală. Era o porcărie, hotărî el, masându-şi tâmplele şi pretinzând că se concentrează asupra muncii. Era porcăria de a fi crescut.

SCĂPĂ pentru o oră după-amiază să se întâlnească cu Brad şi Jordan la Main Street Diner. Nu se schimbase mult de pe vremea în care ei trei se adunau acolo regulat după meciurile de fotbal sau pentru sesiuni idioate târzii care se învârteau în jurul fetelor şi a planurilor de viaţă.

Aerul era încă plin cu mirosul cinei de bază – friptură de pui iar pe bar era încă expusă o tavă obosită cu plăcinta zilei. În timp ce Flynn se uita la burgerul pe care îl comandase, din obicei, se întrebă dacă nu cumva cina rămăsese prinsă în trecut sau el însuşi.

Se încruntă spre sendvişul-club al lui Brad.

— Schimbă cu mine.

— Vrei sendvişul meu?

— Vreau sendvişul tău. Schimbă cu mine. Ca să rezolve problema, Flynn schimbă el farfuriile.

— Dacă nu voiai burger, de ce l-ai comandat?

— De-aia. Sunt victima obiceiurilor şi a tradiţiei.

— Şi faptul că îmi mănânci sendvişul va rezolva acest lucru?

— Este un început. Am început să rup şi obiceiul şi prin a o finisa pe Rhoda la birou, în dimineaţa asta. Când va ieşi din starea de şoc, sunt destul de sigur că va începe să plănuiască demiterea mea.

— Cum se face că ai vrut sendvişul lui şi nu pe al meu? întrebă Jordan.

— Nu-mi place Reubens.

Jordan se gândi, apoi schimbă farfuria lui cu a lui Brad.

— Iisuse, am terminat acum să schimbăm farfuriile muzicale?

Brad se strâmbă spre Reubens, apoi decise că, de fapt, arată destul de bine.

Deşi deja dorea să fi avut burgerul înapoi, Flynn ridică sendvişul-club.

— Credeţi că faptul că ai rămas în oraşul natal toată viaţa te ţine prea ataşat de trecut, prea rezistent la schimbare şi dezvoltare şi prin urmare inhibă abilităţile tale de a funcţiona ca adult matur?

— Nu ştiam că va fi o discuţie filosofică. Dar, dornic să continue jocul, Jordan analiză întrebarea în timp ce turna ketchup pe burger. Ar putea însemna că, dacă ai rămas în oraşul natal, înseamnă că acolo te simţi confortabil şi ţi-ai construit rădăcini şi legături puternice. Sau că eşti prea leneş şi te complaci ca să îţi mişti fundul.

— Mie îmi place aici. Mi-a luat ceva timp ca să ajung la asta. Până acum ceva vreme am fost destul de mulţumit de felul în care merg lucrurile. Mulţumirea a luat locul din spate cam din prima zi a lunii.

— Din cauza cheilor? întrebă Brad. Sau a lui Malory?

— Una vine cu cealaltă. Cheile, asta înseamnă aventură, corect? Sir Galahad şi Sfântul Graal, Indiana Jones şi Arca pierdută.

— Elmer Fudd şi Bugs Bunny, interveni Jordan.

— Corect, este acelaşi lucru. Puteai conta întotdeauna pe Jordan că va pune punctul pe i, îşi spuse Flynn. Niciuna dintre vieţile

noastre nu va avea de suferit, dacă nu le găsim. Nu cu adevărat.

— Un an, spuse Brad. Este o clauză de penalitate destul de solidă, după modul meu de a gândi.

— Da, bine. Flynn băgă în gură un cartof din grămada care se afla lângă sendviş. Dar îmi este destul de greu să îi văd pe Rowena şi Pitte pedepsindu-le pe femeile acestea.

— Poate că nu ei vor fi cei care fac porcării, comentă Jordan. Poate că ei sunt, pur şi simplu, conducta, ca să spun aşa, spre recompensă sau pedeapsă. De ce presupui că ei au posibilitatea de a alege?

— Încerc să gândesc pozitiv, replică Flynn. Şi ideea că vor găsi cheile, şi ce se va întâmpla atunci, este obligatorie.

— Alături de faptul că este un puzzle şi că este destul de greu să scapi dintr-un puzzle.

Flynn făcu un semn lui Brad, foindu-se în scaun.

— Şi mai este magia. Acceptarea magiei, a unor feluri de magie, este reală. Nu este o iluzie, ci o lovitură în spatele ordinii naturale. Vreau să spun, cât de tare este asta? Asta este chestia la care am renunţat când am devenit adulţi. Credinţa neglijentă în magie. Asta ne-a restituit-o.

— Vrei să o priveşti ca pe un dar sau ca pe

o povară? se întrebă Jordan. Ar putea fi în oricare dintre cele două moduri.

— Mulţumesc din nou, domnule Latură Pozitivă. Dar da, ştiu şi eu asta. Vom ajunge la termen. Mai puţin de o săptămână. Dacă nu o găsim, poate că vom plăti, poate că nu. Dar nu vom şti niciodată.

— Nu putem evita potenţialele consecinţe ale eşecului, sublinie Brad.

— Încerc să cred că nimeni nu va distruge vieţile a trei femei nevinovate pentru că au încercat şi nu au reuşit.

— Mergi la începuturi şi vei vedea că vieţile a trei femei nevinovate – semizeiţe sau nu – au fost distruse din simplul motiv că existau. Jordan puse sare pe ceea ce fuseseră cartofii lui Flynn. Îmi pare rău, prietene!

— Adaugă la asta faptul că femeile din portret seamănă cu femeile pe care le cunoaştem noi. Brad lovea masa cu degetele. Există un motiv pentru asta şi acest motiv le aşază în centrul tuturor lucrurilor.

— Nu voi lăsa nimic să i se întâmple lui Malory. Sau oricăreia dintre ele, răspunse Flynn.

Jordan ridică paharul cu ceai cu gheaţă.

— Şi cât de legat eşti de ea?

— Asta este o altă întrebare. Încă nu mi-am dat seama.

— Păi te ajutăm noi cu asta. Jordan îi făcu cu ochiul lui Brad. Pentru ce altceva sunt prietenii? Cum este sexul?

— De ce asta vine întotdeauna pe primul loc la tine? îl întrebă Flynn. Este un model de viaţă îndelungată.

— Pentru că sunt bărbat. Şi dacă tu crezi că femeile nu au sexul printre primele locuri pe lista lor, aş spune că eşti un nebun trist şi demn de milă.

— Este minunat. Flynn îi întâlni zâmbetul batjocoritor al lui Jordan. Ţi-ai dori să faci sex la un astfel de nivel cu o femeie frumoasă. Dar nu este ca şi cum numai asta ar funcţiona între noi. Am avut conversaţii, cu şi fără haine pe noi.

— Inclusiv convorbiri la telefon? întrebă Brad. Care durează peste cinci minute?

— Da, şi?

— Eu nu făceam decât să întocmesc lista. I-ai gătit ceva? Nu să încălzeşti la cuptorul cu microunde, efectiv să foloseşti plita.

— I-am făcut nişte supă când…

— Se pune la socoteală. Ai dus-o la un film de fete?

Încruntându-se, Flynn ridică un triunghi din sendviş.

— Nu ştiu ce se califică drept filme de fete. ÎI lăsă jos. Bine, da. Odată, dar a fost…

— Fără explicaţii, partea asta din chestionar este cu da sau nu. Acum putem trece la partea de eseu, îl asigură Jordan. Imaginează-ţi viaţa ta, să spunem, în cinci ani. Merge? îl întrebă el pe Brad.

— Unii cer zece, dar cred că putem fi mai îngăduitori. Cinci sunt suficienţi.

— Bine, imaginează-ţi viaţa ta peste cinci ani. Poţi să structurezi imaginea fără ca ea să fie acolo?

— Nu ştiu cum aş putea să îmi imaginez ce va fi peste cinci ani, când nu ştiu ce voi face în cinci zile.

Dar putea, îşi vedea casa, cu unele dintre planurile pe care le făcuse pentru ea. Se vedea pe el la ziar, plimbându-l pe Moe, plimbându-se cu Dana. Şi o vedea pe Malory din fiecare unghi. Coborând scările din casă, venind la ziar să se întâlnească cu el, alergându-l pe Moe afară din bucătărie.

Deveni palid.

— Oh, băiete!

— Este acolo, nu-i aşa? întrebă Jordan.

— Este chiar acolo.

— Felicitări, fiule! Jordan îl lovi peste umeri. Eşti îndrăgostit!

— Aşteaptă o clipă. Şi dacă nu sunt cu

adevărat?

— Ghinion, replică Brad.

BRAD cunoştea tot despre noroc şi decise că al lui era aici, când ieşi din local şi o văzu pe Zoe oprită la semafor.

Avea ochelari de soare negri şi îşi mişca buzele într-un mod care îl făcea să creadă că fredonează împreună cu radioul din maşină.

Nu ar fi fost tocmai urmărire dacă ar fi sărit în maşină, s-ar fi încadrat în trafic şi ar fi urmat-o. Faptul că tăie drumul unei camionete era complet accidental.

Era rezonabil, important chiar, să se cunoască mai bine unul pe celălalt. Abia dacă îl putea ajuta pe Flynn dacă nu le cunoştea pe femeile cu care era conectat.

Părea rezonabil.

Nu avea nicio legătură cu obsesia. Numai pentru că el cumpărase un tablou cu chipul ei, numai pentru că nu şi-l putea scoate din minte, toate acestea nu însemnau că este obsedat.

Era uşor interesat.

Şi dacă exersa mai multe variante de a începe discuţia, era numai pentru că înţelegea valoarea comunicaţiei. Şi era clar că nu era nervos că îi va vorbi unei femei. Vorbea cu femeile tot timpul.

Femeile vorbeau cu el tot timpul, dacă era să aducă vorba despre asta. Era considerat unul dintre cei mai doriţi burlaci – şi, Doamne, cât ura termenul – din ţară. Femeile îi ieşeau în cale pentru a vorbi cu el.

Dacă Zoe Mecourt nu putea pierde cinci minute pentru o conversaţie politicoasă, ei bine, era pierderea ei.

Când ea parcă pe alee, el reuşise să strângă o masă de nervi şi iritare. Privirea vag plictisită pe care i-o aruncă atunci când opri maşina în spatele maşinii ei puse capac.

Simţindu-se ca un prost şi insultat, coborî.

— Mă urmăreşti? întrebă ea.

— Poftim? în defensivă, vocea lui era plată şi rece. Cred că îţi supraestimezi farmecele. Flynn este îngrijorat pentru Malory. Te-am văzut şi m-am gândit că poţi să îmi spui ce mai face.

Zoe continuă să îl cerceteze cu precauţie, în timp ce descuia portbagajul. Jeansul ei era destul de strâmt pentru a-l lăsa să îi vadă fundul ferm. Purta o jachetă scurtă, de un roşu plăcut, cu un tricou la fel de plăcut care cobora până la un centimetru deasupra bandei jeansului.

Observă cu un fel de fascinaţie că avea un

inel în buric, o dungă mică, de argint. Degetele îi deveneau calde la dorinţa de a-l atinge.

— Am oprit să o văd mai devreme

— Hm? Pe cine? Oh, Malory! Acum avea ceafa fierbinte şi se blestemă singur. Cum este?

— Pare obosită şi puţin deprimată.

— Îmi pare rău. Făcu un pas înainte când ea începu să descarce portbagajul. Lasă-mă să te ajut.

— Mă descurc.

— Sunt sigur că da. Rezolvă problema luându-i două cataloage grele cu mostre de tapet. Dar nu văd niciun motiv să o faci. Redecorezi?

Ea scoase un catalog cu mostre de vopsea, o cutie mică de unelte – pe care el i-o luă –, un carneţel şi câteva plăci de ţiglă.

— Am făcut contract pentru casa asta. Vrem să ne deschidem afaceri aici. Este nevoie de muncă.

El merse înainte, lăsând-o să închidă portbagajul. Da, era nevoie de muncă, dar era masivă, iar locul–frumos compartimentat. Locaţie solidă, parcări decente.

— Arată ca şi cum ar avea un schelet bun, comentă el. Aţi verificat fundaţia?

— Da.

— Sunteţi legate la codul poştal?

Ea îşi căută cheile pe care le luase de la agentul imobiliar.

— Numai pentru că sunt femeie, nu înseamnă că nu ştiu cum să cumpăr o casă. Am văzut mai multe proprietăţi şi asta a fost cea mai bună, cu cea mai bună locaţie. Mare parte din treabă constă în cosmetizare.

Împinse uşa descuiată.

— Poţi să le laşi pe podea. Mulţumesc. O să îi spun lui Malory că ai întrebat de ea.

Brad continuă să meargă, în aşa fel încât ea se dădu înapoi. Deşi era greu, refuză să îşi lase privirea să îi coboare din nou spre buricul ei.

— Întotdeauna eşti atât de iritată când cineva încearcă să te ajute?

— Sunt iritată când cineva nu crede că mă pot descurca singură. Uite, nu am prea mult timp ca să fac ce trebuie să fac aici. Trebuie să încep.

— Atunci nu o să îţi stau în cale.

Cercetă plafonul, podeaua, pereţii, în timp ce se plimba prin zona de la intrare.

— Drăguţ loc.

Nu simţea umezeală, dar era clar o senzaţie de răcoare. Nu era sigur dacă era

din cauza zidăriei sau a femeii care sufla aer rece.

— Care este partea pe care o iei tu?

— La etaj.

— Bine. Începu să urce, aproape amuzat cât de repede şi nerăbdător respirase ea. Frumoase scări. Nu poţi da greş cu pin alb.

O parte din margine trebuia înlocuită, observă el. Şi fereastra dublă din capătul scărilor trebuia să fie reparată. Ar trebui să o observe, să pună una dublă pentru izolare.

Pereţii erau prăfuiţi şi câteva crăpături care cereau să fie reparate. Dar şi acestea erau uşor de observat.

Îi plăcea felul în care încăperile se împărţeau şi se reunificau şi se întrebă dacă va înlocui câteva dintre uşile cu interior gol cu unele mai solide şi în ton cu stilul casei.

Şi ce va face cu iluminatul? Nu ştia nimic despre saloane, dar i se părea logic ca lumina bună, puternică să fie esenţială.

— Mă scuzi. Am nevoie de cutia cu unelte.

— Ce? Oh, sigur! I-o dădu, apoi îşi trecu degetele peste marginea ferestrei, toată aşchii şi rupturi. Ştii, ai putea încerca o culoare roşiatică aici, pentru contrast. Lemn diferit, lăsând esenţa naturală să meargă cu tonurile calde. Nu vrei să acoperi podelele astea, nu?

Ea scoase ruleta.

— Nu.

De ce nu pleca? Trebuia să muncească, să se gândească. Şi, cel mai mult, ar fi vrut să fie singură în minunata ei clădire, plănuind şi decizând, şi visând cum va fi când va termina.

Culorile, texturile, tonurile, mirosurile. Totul.

Şi el era aici, în drumul ei, rătăcind. Un bărbat minunat care distrăgea atenţia, în costumul lui perfect şi pantofii lui scumpi. Mirosea, hm, atât de subtil, a săpun elegant şi aftershave.

Probabil că îl costase mai mult săpunul decât o costaseră pe ea jeansul şi tricoul pe care le purta. Şi credea că se poate învârti pe aici, răsuflându-i aerul ei, făcând-o să se simtă neîndemânatică şi inferioară.

— Ce planuri ai pentru camera aceasta?

Îşi notă măsurătorile şi continuă să stea cu spatele la el.

— Este salonul principal. Este pentru păr, manichiură şi machiaj. Pentru că el nu îi răspunse, se simţi forţată să se uite peste umăr. El se uita contemplativ la tavanul ei.

Ce?

— Noi avem nişte lumini mici de veghe. Foarte practice, dar foarte distractive. Au

avantajul că pot fi îndreptate în mai multe direcţii. Mergi pe distractiv sau pe elegant aici?

— Nu văd de ce nu ar putea fi amândouă.

— Bun punct de vedere. Culori blânde sau îndrăzneţe?

— Îndrăzneţe aici, blânde în camerele de tratament. Uite ce, Bradley…

— Au! Parcă ai fost mama. Deja se ghemuise, cu un deget printre paginile cataloagelor cu mostre şi îi aruncă un zâmbet rapid. Aveţi cumva un centru de antrenament unde vă învaţă să vă dezvoltaţi tonul acesta paralizant?

— Bărbaţilor nu le este permis să aibă această informaţie. Dacă îţi spun, va trebui să te ucid. Şi pur şi simplu nu am timp. Vom semna pentru proprietate într-o lună şi aş vrea să am toate planurile făcute, în aşa fel încât să mă apuc imediat de ele.

— Pot să te ajut.

— Ştiu ce fac şi cum vreau să fac. Nu vreau să presupui că…

— Aşteaptă! Băiete, ce sensibilă eşti! Nu ai crede că o femeie îmbrăcată cu jeans lipit de corp şi care şi-a decorat buricul cu inel ar trebui să fie un pic mai abordabilă? Eu sunt în afacerea asta, îţi aminteşti? Atinse logoul cu

Homemakers de pe catalogul cu mostre. Nu numai atât, dar îmi place să ajut atunci când o clădire prezintă potenţial. Pot să îţi dau o mână de ajutor cu muncă şi materiale.

— Nu caut pomană.

El lăsă catalogul deoparte, ridicându-se uşor în picioare.

— Am spus o mână de ajutor, nu pomană. Ce naiba este cu mine de reuşesc să te întorc pe dos?

— Totul. Este nedrept. Ridică din umeri. Dar este adevărat. Nu-i înţeleg pe oamenii ca tine, aşa că am tendinţa de a nu avea încredere în ei.

— Oamenii ca mine?

— Oameni bogaţi, privilegiaţi, care conduc imperiile americane. Îmi pare rău, sunt sigură că ai nişte calităţi minunate, altfel nu ai fi prietenul lui Flynn. Dar tu şi cu mine nu avem nimic în comun. În plus, am destul pe cap în acest moment şi nu am timp dejoacă. Aşa că mai bine lămurim lucrurile, apoi putem merge mai departe. Nu am de gând să mă culc cu tine.

— Bine, păi, este evident că viaţa mea nu mai merită să fie trăită.

Ea voia să zâmbească din cauza replicii, aproape că a făcut-o. Dar avea motive să creadă că genul lui era destul de alunecos.

— Vrei să îmi spui că nu speri să te culci cu mine?

El respiră atent, înainte să vorbească. Îşi prinsese ochelarii de soare în V-ul tricoului ei, şi ochii aceia lungi, roşiatici, se uitau direct în ochii lui.

— Tu şi cu mine ştim amândoi că nu am cum să răspund la întrebarea asta în mod corect. Este o nenorocită de întrebare vicleană. Altele din această categorie mai sunt: Arăt grasă în asta? Crezi că ea este drăguţă? Şi, dacă tu nu ştii, poţi să fii sigură că nu îţi voi spune.

Acum a fost nevoită să îşi muşte limba ca să nu râdă în hohote.

— Ultima nu este întrebare.

— Este tot un mister şi o capcană. Aşa că am să-ţi spun că te găsesc foarte atrăgătoare. Şi avem în comun mai multe lucruri decât pare să îţi dai seama, începând cu cercul de prieteni. Vreau să te ajut, pe tine, pe Malory şi pe Dana, cu locul acesta. Niciuna dintre voi nu trebuie să se culce cu mine în schimb. Deşi, dacă voi trei vreţi să vă adunaţi şi să organizaţi o orgie drăguţă şi cu gust, nu aş spune nu. Intre timp, te las să te întorci la treaba ta.

Se pregăti să plece, apoi spuse încet, în timp ce se îndrepta spre scări:

— Apropo, Homemakers are o vânzare legată de tratamente pentru pereţi – tapet şi vopsea – luna viitoare. Cu reducere de la cincisprezece până la treizeci la sută toată marfa.

Zoe se repezi în capătul scărilor.

— Când luna viitoare?

— O să te anunţ.

Aşadar, nu avea de gând să se culce cu el. Brad scutură din cap în timp ce se ducea spre maşină. Fusese o declaraţie nefericită din partea ei. Evident, nu era conştientă că singurul lucru căruia nu îi putea rezista niciun Vane era o provocare deschisă.

Singurul lui plan fusese să o invite la cină. Acum, hotărî el în timp ce studia ferestrele de la etaj, va trebui să se chinuie puţin să găsească o strategie.

Zoe Mecourt tocmai urma să fie asediată.

ZOE avea altceva în minte. Întârzia, dar nu era nimic nou. Întotdeauna apărea un nou şuvoi de lucruri de făcut sau de amintit, sau de reparat, chiar înainte să iasă pe uşă.

— Să îi dai prăjiturile alea mamei lui Chuck. O să le devoreze. Zoe opri maşina pe aleea aflată la două străzi distanţă de propria casă, apoi îi aruncă fiului ei o privire aspră. Nu glumesc, Simon. Nu am timp să merg eu. Dacă merg până la uşă, o

să mă ţină douăzeci de minute şi deja am întârziat.

— Bine, bine. Aş fi putut veni pe jos.

— Da, dar atunci nu aş mai fi putut face asta. Îl apucă, afundându-şi degetele în coastele lui, făcându-l să ţipe.

— Mamă!

— Simon! spuse ea cu acelaşi ton exasperat.

El râdea în timp ce ieşea şi îşi scotea sacul din spate.

— Să o asculţi pe mama lui Chuck şi nu ţine pe toată lumea trează toată noaptea. Ai numărul lui Malory?

— Da, am numărul lui Malory. Şi ştiu cum să formez 919 şi să alerg afară din casă dacă îi dau foc în timp ce mă joc cu chibriturile.

— Deştept puşti! Vino aici şi dă-mi un pupic!

El transformă în spectacol târşâitul picioarelor, capul aplecat pentru a-şi ascunde zâmbetul în timp ce se apropia de fereastra maşinii.

— Dar repede. Ne-ar putea vedea cineva.

— Să le spui că nu te-am sărutat. Că am ţipat la tine. ÎI sărută, rezistând să nu îl îmbrăţişeze. Ne vedem mâine. Să te distrezi, copile!

— Şi tu, copile! chicoti, apoi alergă spre casă.

Cu priceperea unei mame, scoase maşina de pe alee, privindu-şi copilul până când era înăuntru, în siguranţă.

Apoi se îndreptă spre Malory şi spre prima ei petrecere în pijama.

17

MALORY ştia ce se întâmplă. Nimeni nu voia să o lase singură, noii ei prieteni erau îngrijoraţi pentru ea. Zoe fusese atât de entuziastă în legătură cu o sesiune de gândire la o petrecere în pijamale a fetelor, încât Malory nu putuse să refuze.

Simplul fapt că voise să refuze, să se îngroape singură în peştera ei, o forţa să recunoască faptul că avea nevoie de o schimbare.

Nu fusese niciodată în trecut o singuratică şi nicio persoană care gândeşte prea mult. Când avea probleme, ieşea, vedea oameni. Îşi cumpăra lucruri, dădea o petrecere.

Dorinţa lui Zoe de a avea o petrecere seara îi dăduse lui Malory impulsul de a face totul pentru aşa ceva. Cumpărase mâncare şi lumânărele noi cu aromă de lămâie. Şi săpunuri parfumate, şi prosoape

noi, elegante pentru oaspeţi, apoi nişte vin bun.

Curăţase apartamentul pe care îl neglijase, răspândise potpuriuri în boluri. Şi se îngrijise în acel fel meticulos în care o femeie se îmbracă pentru alte femei.

Când sosi Dana, avea aşezate brânză şi fructe, şi biscuiţi buni, lumânările erau aprinse şi muzica în surdină.

— Hm, destul de elegant aici. Ar fi trebuit să mă îmbrac cu altceva.

— Arăţi foarte bine. Hotărâtă să fie veselă, Malory se aplecă să o sărute pe Dana pe obraz. Apreciez că faceţi asta.

— Ce facem?

— Că pierdeţi vremea cu mine, încurajându-mă. În ultimele două zile, m-am simţit cam deprimată.

— Niciuna dintre noi nu a crezut că toată chestia asta ne va scurge de energie. Îi dădu lui Malory o pungă cu cumpărături, apoi lăsă jos geanta ei cu schimburi. Am adus provizii. Vin, Cheez-It, trufe de ciocolată, popcorn. Ştii, primele patru grupe de mâncare. Dana se uită printre filmele închiriate de la centru. Ai închiriat toate filmele de fete care s-au făcut vreodată?

— Toate care erau disponibile în format DVD. Ce zici de puţin vin?

— Nu trebuie să îmi suceşti mâna. Parfum nou?

— Nu, probabil că este de la lumânări.

— Drăguţ. Asta trebuie să fie Zoe! mai bine mai torni un pahar.

Zoe intră pe uşile curţii interioare, încărcată de pungi.

— Prăjituri, spuse ea fără suflare. Casete video, aromoterapie şi prăjituri pentru cafeaua de dimineaţă.

— Bună treabă. Dana luă una dintre pungi şi îi dădu un pahar cu vin. Apoi se aplecă mai aproape şi spuse: Cum faci să îţi arate genele aşa? Negre şi alungite?

— O să vă arăt. Este distractiv. Am trecut pe la casă astăzi ca să fac nişte măsurători şi să mă uit la nişte mostre, în spaţiul şi lumina de acolo. Am în maşină cataloage cu mostre de tapet şi de vopsea, dacă vreţi să vă uitaţi mai târziu. Bradley Vane m-a surprins în timp ce eram acolo. Care este povestea lui?

— Băiatul de aur care are conştiinţă socială. Dana atacă brânza Brie. Star al atletismului, la liceu şi colegiu. Alese o specialitate. Student eminent, dar nu tocilar. Aproape legat de vreo două ori, dar întotdeauna a reuşit să scape înainte să fie definitiv. Cel mai bun prieten al lui Flynn de

la naştere. Corp excelent, pe care am fost fericită să îl pot urmări în variate etape. Eşti interesată să îl vezi cu ochii tăi?

— Nu în felul acela. Nu am avut prea mare noroc cu bărbaţii, aşa că singurul care va fi în viaţa mea pentru moment este Simon. Oh, ador cântecul ăsta. Îşi dădu jos pantofii ca să danseze. Deci, Mal, ce se întâmplă cu Flynn?

— Păi, îl iubesc, aşa că este destul de neplăcut. Aş vrea să pot dansa aşa.

— Aşa cum?

— Numai picioare lungi şi şolduri relaxate.

— Haide atunci. Zoe îşi lăsă jos vinul, ridicând o mână. O să exersăm. Faci unul dintre cele două lucruri. Pretinzi că nu se uită nimeni la tine sau pretinzi că tipul acesta, un tip incredibil de sexy, te priveşte. Oricum ar fi, depinde de starea ta, continui.

— Cum se întâmplă că fetele ajung să danseze cu alte fete? se întrebă Malory, în timp ce încerca să îşi facă şoldurile să se mişte independent de restul corpului, aşa cum părea să facă Zoe.

— Pentru că noi ne pricepem mai bine.

— De fapt, spuse Dana, servindu-se cu o crenguţă de struguri verzi, este un fel de ritual social, sexual. Femela execută, ispiteşte şi tachinează, masculul observă, îşi

imaginează şi selectează. Sau este selectat. Tobele Junglei sau Dave Matthews Band, totul se reduce la acelaşi lucru.

— Nu vrei să dansezi? o întrebă Malory.

— Sigur. Aruncându-şi în gură încă un bob de strugure, Dana se ridică. Şoldurile şi umerii se uniră într-un ritm sinuos, în timp ce se mişca spre Zoe. Pluteau într-un dans care, în mintea lui Malory, era atât sexy, cât şi liber.

— Acum sunt complet depăşită.

— Te descurci bine. Relaxează-ţi genunchii. Şi, vorbind de ritualuri, am nişte idei. Dar… Zoe îşi apucă din nou vinul. Cred că ar trebui să mai bem nişte vin înainte să le scot la iveală.

— Nu poţi face asta, se plânse Dana. Urăsc asta. Care este ideea? Luă paharul lui Zoe, sorbind rapid. Uite, eu beau mai mult. Spune-mi mie.

— Bine. Hai să ne aşezăm.

Amintindu-şi rolul ei de gazdă, Malory aduse vinul şi tava cu mâncare pe măsuţa de cafea.

— Dacă acest ritual are ceva de-a face cu epilatul picioarelor, mai întâi am nevoie de mai mult vin.

— Nu. Zoe râdea. Dar eu am o tehnică aproape lipsită de durere, cu ceară

fierbinte. Pot să îţi fac un model brazilian fară ca cineva să verse o lacrimă.

— Un brazilian?

— Până sus de zona bikinilor. Lasă numai o dungă frumoasă, ca să poţi purta cel mai îngust slip fără să arăţi, hm, ciufulită.

— Oh! Instinctiv, Malory îşi acoperi sexul cu mâna. Nici măcar dacă foloseşti morfină şi cătuşe.

— Sincer, totul este din încheietură, explică Zoe.

Mda… să ne întoarcem la ceea ce spuneam, continuă ea. Ştiu că toate am citit şi am studiat, şi am încercat să găsim teorii şi idei ca să o ajutăm pe Malory să găsească prima cheie.

— Şi amândouă aţi fost minunate. Sincer. Numai că simt că îmi scapă ceva, un lucruşor care m-ar putea lumina complet.

— Poate că tuturora ne-a scăpat ceva, calculă Zoe. Însăşi legenda. Femei muritoare se însoţesc cu zei celţi şi devin regine. Putere feminină. Are trei fiice. Din nou femeie. Unul dintre paznici este femeie.

— Ei bine, este cincizeci cu cincizeci la sută, sublinie Dana. Chiar şi în privinţa zeilor.

— Aşteaptă. Deci, când sufletele lor sunt furate şi închise *de un bărbat,* se spune că

trei muritoare, *femei* muritoare, trebuie să găsească şi să răsucească cheile.

— Îmi pare rău, Zoe, nu te urmăresc. Deja ştim toate astea. Malory se întinse să ia un strugure.

— Lasă-mă să merg mai departe. Zeii, în doctrina celtică, sunt mai pământeni, să spunem, decât cei greci sau romani. Sunt mai degrabă ca vrăjitorii şi magicienii, decât… care este cuvântul? Hm, fiinţe omnisciente. Corect? o întrebă ea pe Dana.

— Da.

— Au legături cu pământul, cu natura. Aşa cum sunt vrăjitoarele. Există magie albă şi neagră, dar amândouă categoriile folosesc elementele şi forţele naturii. Şi aici este momentul în care trebuie să ieşi din cutie.

— Nu am mai fost în cutie de pe patru septembrie, spuse Dana.

— Ce ar fi dacă am fost alese pentru că… ei bine, pentru că suntem vrăjitoare?

Malory se încruntă spre nivelul vinului din paharul lui Zoe.

— Cât ai băut înainte să ajungi aici?

— Nu, gândiţi-vă numai. Arătăm ca ele. Poate că, în nu ştiu ce fel, suntem legate… acelei linii de sânge sau ceva. Poate că avem putere, dar nu am ştiut niciodată.

— Legenda spune femei muritoare, îi

reaminti Malory.

— Vrăjitoarele nu sunt neapărat nemuritoare. Sunt oameni cu mai mult potenţial. Am citit. În Wicca, femeile vrăjitoare au trei etape. Fecioria, mama şi coroana. Şi aduc omagii zeităţilor. Ele…

— Wicca este o religie tânără, Zoe, spuse Dana.

— Dar rădăcinile ei sunt vechi. Şi trei este o cifră magică. Noi suntem trei.

— Sunt sigură că aş şti, dacă aş fi vrăjitoare. Malory se gândi în timp ce sorbea vin. Şi dacă, din întâmplare, mi-a scăpat din vedere timp de aproape treizeci de ani, ce ar trebui să fac acum în privinţa aceasta? Să invoc ceva, să arunc o vrajă?

— Să îl transform pe Jordan într-un catâr. Mă scuzaţi, ridică Dana din umeri când Malory se uită la ea. Visam cu ochii deschişi.

— Am putea încerca. Împreună. Am adus nişte lucruri. Zoe sări şi deschise una dintre pungi. Lumânări pentru ritualuri, spuse ea, răvăşindu-le. Tămâie. Sare de masă.

— Sare de masă. Uimită, Malory luă cutia albastru-închis, Morton, şi o studie pe fata veselă, cu o umbrelă.

— Poţi face un cerc protector cu ea. Ţine la distanţă spiritele rele. Baghete de

cenuşă. Un fel de baghete. Am cumpărat o bâtă de baseball şi am tăiat-o ca să le fac.

— Martha Stewart o cunoaşte pe Glenda Vrăjitoarea cea Bună. Dana ridică bagheta subţire de lemn, fluturând-o. Nu ar trebui să împrăştie praf de zână?

— Bea mai mult vin, îi ordonă Zoe. Cristale. Ametist şi cuarţ roz, şi globul acesta cu adevărat minunat. Ridică globul.

— De unde ai prădat toate lucrurile astea? o întrebă Malory.

— De la magazinul New Age din mall. Cărţi de tarot

— Celtice pentru că aşa mi s-a părut firesc. Şi…

— O placă Ouija! Dana o atinse. Măi, măi să fie, nu am mai văzut aşa ceva de când eram copil.

— Am găsit-o într-un magazin de jucării. Nu le mai au la New Age.

— Am avut o petrecere în pijamale când eram copil. Aveam numai haleală şi Pepsi, şi MM, şi lumânări aprinse. Toată lumea întreba cum se numeşte bărbatul cu care se va căsători. Al meu a fost PTZBAH. Dana lăsă să îi scape un suspin sentimental. Era foarte drăguţ. Hai să ne jucăm mai întâi Ouija, sugeră Dana. De dragul vremurilor apuse.

— Bine, dar de data asta trebuie să jucăm corect. Ia-o în serios. Zoe se ridică să stingă lumina şi muzica.

— Mă întreb dacă Ptzbah mai este undeva acolo. Dana se lăsă jos, deschizând cutia.

— Aşteaptă. Trebuie să pornim ritualul. Am cartea cu mine.

Se aşezară pe podea, în cerc.

— Trebuie să ne golim minţile, dădu Zoe instrucţiunile. Să vizualizăm cum ni se deschide chakra.

— Nu mi-am deschis niciodată chakra în public, chicoti Dana, fară regret, până când Malory o lovi peste genunchi.

— Şi acum aprindem lumânările pentru ritual. Alb pentru puritate. Galben pentru amintire. Roşu pentru putere. Zoe îşi muşcă buzele în timp ce aprindea cu grijă fitilul. Puneţi cristalele. Ametistul pentru… la naiba! Luă cartea, frunzărind paginile. Uite. Ametist pentru intuiţie. Şi tămâie. Cuarţ roz pentru putere psihică şi divinaţie.

— Este drăguţ, hotărî Malory. Liniştitor.

— Cred că ar trebui să încercăm toate cărţile de tarot şi poate şi câteva incantaţii, dar hai să o facem pe Dana fericită şi să facem mai întâi asta. Zoe aşează tabla între ele şi indicatorul în centru.

— Trebuie să ne concentrăm, spuse ea. Să

ne focalizăm minţile şi puterile asupra unei singure întrebări.

— Poate să fie despre iubirea vieţii mele? Dor pentru Ptzbah.

— Nu. Zoe îşi înghiţi un hohot de râs şi încercă să pară severă. Este o treabă serioasă. Vrem locaţia primei chei. Malory ar trebui să pună întrebarea, dar eu şi cu tine trebuie să ne gândim.

— Ar trebui să închidem ochii. Malory îşi frecă degetele de pantaloni, respirând adânc. Gata?

— Îşi duseră degetele spre indicator, rămânând în tăcere.

Nu ar trebui să chemăm Lumea de Dincolo sau ceva? şopti Malory. Să ne aducem omagiul, să cerem îndrumare? Ce?

Zoe deschise un ochi.

— Poate că ar trebui să îi chemi pe cei de dincolo de Cortina Viselor pentru îndrumare.

— Străini naturalizaţi, sugeră Dana. Este un termen bun. Cheamă-i pe străinii naturalizaţi din spatele Cortinei Viselor să îţi dea instrucţiuni.

— Bine, haide. Toată lumea să facă linişte, toată lumea să fie calmă. Concentraţi-vă. Malory aşteptă zece secunde în tăcere. Îi chemăm pe străinii naturalizaţi din spatele

Cortinei Viselor să ne ajute şi să ne îndrume în, hm, căutarea noastră.

— Spune-le că eşti una dintre alese, zise Zoe din colţul gurii, în timp ce era sâsâită de Dana.

— Sunt una dintre alese, una dintre cele care caută cheile. Timpul trece. Vă cer să îmi arătaţi drumul spre cheie, astfel încât să eliberez sufletele… Dana, nu împinge indicatorul.

— Nu îl împing. Sincer.

Cu gura uscată, Malory îşi deschise ochii şi privi indicatorul tremurând sub degetelor lor.

— Lumânările, şopti Zoe. Oh, Iisuse, uitaţi-vă la lumânări!

Flăcările săltau, un trio de capete aurii mărginite de roşu. Lumina începu să tremure, ca un puls. Ceva sufla rece în cameră şi făcea flăcările să danseze.

— Este ciudat! exclamă Dana. Adică foarte ciudat!

— Se mişcă! Indicatorul sări, cu degetele tremurânde ale lui Malory pe el. Nu mai auzea nimic în afară de urletul sângelui din propriul cap, în timp ce privea cum alunecă de la o literă la alta.

MOARTEA TA

Respiraţia îi era încă strânsă în gât, când camera se umplu brusc de lumină şi vânt. Auzi pe cineva ţipând, aruncând un braţ să îşi acopere ochii ca şi cum o formă s-ar fi conturat din vârtejul de aer.

Tabla se sparse ca şi cum ar fi fost făcută din sticlă.

— Ce vă jucaţi? Rowena se afla în mijlocul lor, cu tocul ascuţit al pantofului ei lovind puternic tabla. Nu aveţi mai multă minte decât să deschideţi o poartă spre lucruri pe care nu le înţelegeţi şi de care nu vă puteţi apăra?

Cu un suspin supărat, ea păşi graţios din cerc şi ridică vinul.

— Aş vrea un pahar, vă rog!

— Cum ai intrat aici? Cum ai ştiut? Malory se ridică, cu picioarele elastice.

— Este un noroc că am făcut ambele lucruri. Ridică sarea şi vărsă conţinutul peste rămăşiţele plăcii.

— Oh, aşteaptă puţin, ce naiba!

— Măturaţi-le! îi ordonă Rowena lui Zoe. Apoi daţi-i foc. Ar fi foarte bun un pahar cu vin. Îi dădu sticla lui Malory, apoi se aşeză pe canapea.

Ofensată, Malory se duse în bucătărie şi smulse un pahar de vin din dulap. Se

întoarse şi împinse paharul în mâna Rowenei.

— Nu te-am invitat în casa mea!

— Dimpotrivă, m-ai invitat pe mine şi pe toţi cei care au ales să vină prin deschizătură.

— Atunci suntem vrăjitoare.

Expresia Rowenei se schimbă când se uită spre faţa fascinată a lui Zoe.

— Nu, nu aşa cum crezi tu. Acum vocea ei era mai dulce, profesor răbdător faţă de elevii ei nerăbdători. Deşi fiecare femeie are ceva magic. Totuşi, împreună puterile voastre sunt întreite şi aveţi destule aptitudini, destulă dorinţă de a face o invitaţie. Nu sunt singura care a răspuns. L-ai simţit, îi spuse ea lui Malory. L-ai mai simţit şi înainte.

— Kane. Îşi strânse coatele şi se cutremură când îşi aminti răceala care se strecurase în ea. El a mişcat indicatorul, nu noi. Se joacă cu noi.

— A ameninţat-o pe Malory. Uitând teama, Zoe era din nou în picioare. Şi ce ai de gând să faci în legătură cu asta?

— Tot ce voi putea.

— Poate că nu este suficient. Dana se ridică să o prindă de mână pe Malory. Te-am auzit ţipând. Şi ţi-am văzut faţa când ai

făcut-o. Ai simţit ceva ce eu şi Zoe nu am simţit şi a fost groază pură. A fost durere pură.

— Este rece. Este… nu pot să descriu.

— Este absenţa oricărei senzaţii de căldură, şopti Rowena. Orice speranţă, orice viaţă. Dar nu vă poate atinge, decât dacă îi permiteţi.

— Să îi permitem? Cum dracu'?… Zoe se opri, uitându-se în jos spre tabla făcută ţăndări de la picioarele ei. Oh, Doamne! îmi pare atât de rău. Mal, îmi pare atât de rău.

— Nu este vina ta. Nu este! Luă mâna lui Zoe, astfel încât, pentru o clipă, erau unite toate trei.

Văzându-le, Rowena zâmbi spre vinul ei.

— Căutam răspunsuri şi tu ai avut ideea. Ceea ce este mult mai mult decât am găsit eu în ultimele două zile. Am încercat ceva. Poate că era ceva greşit, adăugă ea, întorcându-se spre Rowena, dar asta nu îţi dă dreptul să ne pălmuieşti pentru asta.

— Ai absolută dreptate. Îmi cer iertare. Se aplecă înainte pentru a întinde brânză Brie pe un biscuite, apoi îşi lovi degetele de cărţile de tarot. Pe deasupra lor pâlpâi lumină, care apoi dispăru. Astea nu vor face niciun rău. Poate vă dezvoltaţi abilitatea de a le citi sau chiar să descoperiţi că aveţi un

dar legat de ele.

— Tu… Zoe îşi apăsă degetele pe gură. Dacă nu ai fi venit atunci când ai venit…

— Este datoria mea şi dorinţa mea să nu vi se întâmple nimic rău. Când şi cum pot. Acum ar trebui să plec, să vă las să vă bucuraţi de seară. Rowena se ridică, uitându-se prin cameră. Ai o casă drăguţă, Malory. Ţi se potriveşte.

Simţindu-se lipsită de graţie, copilăroasă, Malory pufai adânc.

— De ce nu mai stai, să îţi termini vinul?

Surpriza apăru pe faţa Rowenei.

— Este foarte drăguţ din partea ta. Mi-ar plăcea. A trecut multă vreme de când nu am mai stat în compania femeilor. Îmi lipseşte.

Nu era foarte ciudat, după senzaţia iniţială de straniu, să ai o femeie care trăise mii de ani, stând în camera ei de zi, bându-i vinul.

Şi deveni clar, în momentul în care trecură la trufe, că femeile – zeiţe sau muritoare – erau la fel sub piele.

— Rareori mă joc cu el, spuse Rowena lui Zoe, în timp ce aceasta îi aşeza părul într-o coafură elegantă. Nu este unul dintre talentele mele, aşa că de obicei îl port lăsat în jos. Ocazional, l-am mai tuns, dar întotdeauna am regretat.

— Nu toată lumea poate să îl poarte simplu, ca tine, şi să arate în continuare ca o regină.

Rowena se studie în oglinda de mână, în timp ce

Zoe lucra, apoi înclină sticla pentru a-l încerca pe cel al stilistei.

— Mi-ar plăcea să am părut tău. Este atât de izbitor.

— Nu ai putea? Vreau să spun, dacă vrei să arăţi într-un anumit fel, nu poţi pur şi simplu… Zoe flutură din degete şi o făcu pe Rowena să râdă.

— Nu acesta este darul meu.

— Dar Pitte? Dana se rostogoli pe canapea. Care este treaba cu el?

— Este luptător, plin de mândrie şi aroganţă, şi voinţă. Este înnebunitor şi senzaţional. Se uită mai jos spre oglindă.

— Zoe, eşti o artistă.

— Oh, pur şi simplu mă joc cu părul. Păşi în faţa Rowenei şi eliberă câteva şuviţe în jurul feţei ei. O înfăţişare minunată pentru o întâlnire cu acţionarii sau pentru petrecerea de după Oscar. Sexy, feminin şi puternic. Ei bine, emani aşa ceva indiferent cum stă.

— Mă scuzi, dar trebuie să întreb, spuse Dana, cum este să fii cu acelaşi tip pentru, hm, aproape pentru totdeauna?

— Este singurul bărbat pe care îl vreau, îi răspunse Rowena.

— Oh, haide, haide! Probabil că ai avut sute de fantezii legate de alţi bărbaţi în ultimele milenii.

— Desigur! Rowena lăsă jos oglinda şi buzele i se ţuguiară într-un zâmbet visător. A fost odată un tânăr chelner, la Roma. Un asemenea chip şi forme! Cu ochi atât de negri, încât părea că poate scufunda toată lumea în ei. Şi m-a servit cu cafea şi chec. Mi-a spus *bella donna* cu un zâmbet cunoscător. Cât timp mi-am mâncat checul, mi-am imaginat că îl muşc de buza de jos.

Şi le apăsă pe ale ei, apoi râse.

— L-am pictat în atelierul meu şi l-am lăsat să flirteze într-un mod scandalos. Şi, după ce îl alungam după o şedinţă lungă, îl căutam pe Pitte, orice ar fi făcut şi îl seduceam.

— Nu l-ai înşelat niciodată.

— Îmi iubesc bărbatul, spuse simplu Rowena. Suntem legaţi, trup, inimă şi suflet. Există magie în asta, mai puternică decât orice vrajă, mai rea decât orice blestem. Se întinse şi îşi puse o mână peste a lui Zoe. Ai iubit un băiat care ţi-a dat un fiu. Din cauza asta, îl vei iubi mereu, chiar dacă a fost slab şi te-a trădat.

— Simon este lumea mea.

— Şi ai transformat-o într-o lume strălucitoare şi plină de dragoste. Îţi invidiez atât de mult copilul. Pe tine. Se ridică, păşind mai aproape să îşi treacă degetele prin părul Danei. Tu ai iubit pe cineva care nu mai era copil şi totuşi nu era încă nici bărbat. Din cauza asta, nu l-ai iertat niciodată.

— De ce ar trebui să o fac?

— Uite întrebarea, îi răspunse Rowena.

— Dar eu? întrebă Malory şi Rowena se aşează pe braţul canapelei, să îi atingă umărul cu mâna.

— Tu ai iubit un bărbat atât de mult, atât de repede şi de furtunos, încât să te facă să îţi pui la îndoială inima. Din cauza asta, nu poţi avea încredere în el.

— Cum să am încredere în ceva ce nu are sens?

— Atâta vreme cât simţi nevoia de a întreba, nu vei avea niciun răspuns. Se aplecă, sărutând sprânceana lui Malory. Îţi mulţumesc că m-ai primit în casa ta, pentru că aţi vrut să vă împărţiţi cu mine. Uite, ia asta!

Ridică mâna, punându-i în palma lui Malory o piatră albastră, palidă.

— Ce este?

— Un farmec mic. Pune-o în seara asta sub pernă. Vei dormi bine. Trebuie să plec. Zâmbi uşor, ridicând mâna spre păr în timp ce se ridica şi se apropie de uşa de sticlă. Mă întreb ce va crede Pitte despre părul meu. Noapte bună. Deschise uşa şi se strecură în noapte.

Zoe aşteptă trei secunde, apoi încuie uşa. Prinzându-şi faţa în palme, se lipi de geam.

— Prostii! Credeam că va dispărea sau ceva, dar merge. Ca o persoană normală.

— Pare destul de normală. Dana se răsuci să ia popcornul. Ştii, pentru o zeiţă care are mai multe mii de ani în spate.

— Dar este tristă. Malory răsuci în palmă piatra albastră. La suprafaţă este tot acel rafinament, tot amuzamentul rece, dar dedesubt este o tristeţe teribilă. Era sinceră când a spus că vă invidiază pe tine şi pe Sâmon, Zoe.

— Este ciudat, dacă te gândeşti. Zoe veni înapoi, alese o perie, un pieptene şi agrafe, apoi se duse înapoi în spatele canapelei. Locuieşte în castelul acela mare, sincer, şi cu toate lucrurile acelea Inimoase. Începu să perie părul Danei. Şi este frumoasă, înţeleaptă chiar, cred. Este bogată şi are un bărbat pe care îl iubeşte. A călătorit şi a pictat toate tablourile acelea minunate.

Împărţind părul Danei, începu să i-l împletească.

— Dar invidiază pe cineva ca mine, pentru că am un copil. Crezi că nu poate avea copii? Nu am vrut să o întreb, era prea personal. Dar m-am întrebat dacă nu cumva nu poate. Dacă poate face toate lucrurile pe care le poate face, de ce nu poate avea un copil?

— Poate Pitte nu vrea copii. Dana ridică din umeri. Unii oameni nu vor. Ce faci acolo, Zoe?

— Următoarea. Amestec câteva şuviţe împletite. Ar trebui să fie tânăr şi agitat. Tu vrei?

— Ce să vreau?

— Vrei să ai copii?

Dana mestecă popcorn şi se gândi.

— Da, mi-ar plăcea să am doi. M-am gândit că, dacă nu găsesc un tip pe care să îl suport mai multă vreme în anii următori, o să o fac de una singură. Ştii tu, să fac dragoste cu ştiinţa medicală.

— Ai face asta? Fascinată, Malory căută bolul. Să creşti un copil singură. Adică de bunăvoie, adăugă ea, uitându-se spre Zoe. Ştii ce vreau să spun.

— Sigur, aş face-o. Dana aşează bolul între ele. De ce nu? Sunt sănătoasă. Cred că m-aş

pricepe la treaba cu părintele, aş avea multe de oferit unui copil. Mai întâi aş vrea să am certitudinea că am o siguranţă financiară solidă, dar, dacă mă îndrept, să spunem, spre treizeci şi cinci şi nu apare niciun individ în vizor, voi trece la fapte.

— Adică ai elimina romantismul, comentă Malory.

— Poate, dar sunt rezultate. Trebuie să priveşti în ansamblu. Dacă este ceva ce îţi doreşti, cu tot dinadinsul, nu trebui să laşi nimic să te împiedice ca să îl obţii.

Malory se gândi la visul ei, la copilul pe care îl ţinuse în braţe. Lumina care îi umpluse lumea, inima.

— Chiar şi atunci când îţi doreşti tare, tare, tare de tot ceva, există limite.

— Sigur, moartea şi câteva variante de mutilare sunt descurajate. Mă refer la alegerile importante, apoi să mergi până la capăt şi să faci faţă rezultatelor. Dar tu, Zoe? Ai face-o din nou? Partea cu crescutul-copilului-de-una-singură? o întrebă Dana.

— Nu cred că sunt gata să o iau de la capăt. Este greu. Nu este nimeni care să împartă povara cu tine şi uneori povara pare imposibil de dus pentru o singură persoană. Mai mult, nu este nimeni care să se uite la copil şi să îi pese la fel ca tine.

Nimeni cu care să împărţi dragostea aceasta, mândria şi, nu ştiu, să fie surprins de ele.

— Ai fost speriată? o întrebă Malory.

— Da! Oh, da! Şi încă mă mai sperii. Cred că trebuie să fii speriat, pentru că este atât de important. Tu vrei copii, Mal?

— Da. Mângâie delicat piatra dintre degete. Mai mult decât am crezut.

PÂNĂ la trei, Dana şi Zoe dormeau în patul ei, iar Malory aduna mare parte din resturi, fiind prea neliniştită să se aşeze pe canapea. Erau prea multe gânduri, prea multe imagini care i se roteau în minte.

Cercetă din nou piatra mică, albastră. Poate va funcţiona. Acceptase lucruri mai importante decât să aibă o pietricică sub pernă drept remediu pentru insomnia care o chinuia.

Sau poate că nu. Poate că de fapt nu acceptase niciunul dintre ele, nu în sensul acela profund despre care vorbise Dana. Era epuizată, cu toate acestea nu punea piatra sub pernă, încercând.

Pretindea că îl iubeşte pe Flynn, dar încă mai aştepta, ţinând o părticică din ea la distanţă şi aşteptând ca sentimentul să treacă. Şi, în acelaşi timp, era supărată şi

rănită că el nu se îndrăgostea, pur şi simplu, de ea şi nu liniştea lucrurile.

În fond, cum putea să îşi păstreze echilibrul, să menţină planurile şi să păstreze totul frumos, dacă între ei nu era egalitate?

Fiecare lucru are locul lui, nu-i aşa? Totul are locul lui. Şi, dacă nu se potriveşte bine, atunci nu eşti tu cel care îl va schimba. Este treaba celuilalt.

Suspinând, se prăbuşi pe canapea. Urmărise o carieră în artă ca un diavol pentru că, din moment ce soarta nu o dăruise cu talent, nu voia să recunoască faptul că toţi anii aceia de studiu şi muncă erau pierduţi.

Făcuse să se potrivească.

Rămăsese la Galerie pentru că era comod, pentru că era înţelept şi convenabil. Făcuse paradă despre faptul că într-o zi va reuşi pe cont propriu. Dar nu era adevărat. Riscul era prea mare, prea mare nebunia. Dacă Pamela nu ar fi venit, ar fi în continuare la Galerie.

Şi de ce îi purta pică Pamelei cu fiecare fibră din fiinţa ei? Corect, femeia era insistentă şi avea tot gustul unei dame mult prea decorate, dar o femeie mai flexibilă decât Malory Price ar fi găsit o cale să

funcţioneze. Nu-i plăcea Pamela în primul rând pentru că modificase echilibrul, schimbase liniile.

Nu se potrivea.

Acum era afacerea pe care o începea cu Dana şi Zoe. Ea fusese cea care îi dăduse cu piciorul. Oh, în final se răzgândise, dar de câte ori îşi pusese la îndoială decizia de atunci? De câte ori se gândise să renunţe pentru că era prea greu să vezi cum să faci totul să funcţioneze?

Şi nici nu mersese mai departe. Nu se întorsese la proprietate, nu făcuse planuri, nu căutase nimic legat de artişti sau meşteri.

La dracu'! nici măcar nu îşi trimisese documentele pentru obţinerea licenţei de afaceri. Pentru că, odată ce va face asta, va fi legată.

Folosea cheia ca scuză pentru a nu face pasul final. Oh, abia aştepta să acorde timpul şi energia ei căutării. Singurul lucru pe care îl lua în serios era responsabilitatea.

Dar aici şi acum, singură şi trează la ora trei dimineaţa, era momentul să recunoască un fapt de netăgăduit. Viaţa ei poate că se schimbase în zeci de moduri ciudate şi fascinante în trei săptămâni, dar ea nu se schimbase deloc.

Puse piatra sub pernă.

— Încă mai este timp, şopti ea, şi se ghemui să adoarmă.

18

CÂND se trezi, apartamentul era tăcut ca un mormânt. Rămase nemişcată o clipă, studiind urma de lumină care se strecura prin crăpătura draperiilor dinspre curtea interioară, pe podea.

Dimineaţă, îşi spuse ea. Dimineaţă plină. Nu îşi amintea când adormise. Mai bine, mult, mult mai bine, nu îşi amintea să se fi răsucit îngrijorată în somn.

Încet, îşi strecură o mână sub pernă, pipăind după piatră. Încruntată, bâjbâind, se ridică şi luă în braţe perna. Nu era nicio piatră dedesubt. Căută sub cearşafuri, pe podea, sub canapea, înainte să se aşeze din nou, cu un oftat confuz.

Pietrele nu dispar pur şi simplu.

Sau poate că da. Când şi-au atins scopul. Dormise, şi încă bine, nu-i aşa? Aşa cum i se promisese. De fapt, se simţea minunat. Ca şi cum ar fi avut o vacanţă plăcută, relaxantă.

— Bine, mulţumesc, Rowena. Îşi întinse braţele, respirând adânc. Şi simţi mirosul inconfundabil al cafelei.

În afară de cazul în care darul includea şi cafeaua de dimineaţă, altcineva era în picioare.

Merse spre bucătărie şi găsi o surpriză plăcută.

Prăjitura pentru cafea adusă de Zoe era pe masă, aşezată pe o farfurie drăguţă şi acoperită cu Saran Wrap. Cana cu cafea era pe plita caldă şi era plină trei sferturi, iar ziarul de dimineaţă era frumos împăturit şi aşezat între ele.

Malory ridică un bileţel vârât sub farfuria cu prăjitură şi citi amestecul oarecum exotic de cuvinte scrise de mână şi de tipar al lui Zoe.

„Bună dimineaţa! A trebuit să plecăm la o şedinţă cu profesoara la ora zece.”

Ora zece, îşi spuse Malory cu o privire absentă spre ceasul din bucătărie. Rămase cu gura căscată când văzu că era aproape unsprezece.

— Nu se poate! Se poate?

„Nu am vrut să trezesc pe niciuna dintre voi, am încercat să nu fac gălăgie.”

— Probabil că te mişti ca o fantomă, spuse Malory cu voce tare.

„Dana trebuie să fie la muncă la două. Pentru orice eventualitate, am pus ceasul să sune pentru ea, la tine în cameră. L-am pus

la amiază, ca să nu fie nevoită să se grăbească şi să aibă timp pentru micul dejun.

M-am distrat cel mai bine. Voiam să îţi spun, să vă spun că, indiferent ce se va întâmpla, mă bucur că v-am găsit. Sau că ne-am găsit una pe alta. Indiferent cum iese, sunt foarte recunoscătoare că îmi sunteţi prietene.

Poate data viitoare ne strângem la mine.

Vă pup, Zoe."

— Se pare că este o zi a cadourilor. Zâmbind, Malory lăsă jos biletul ca să îl găsească şi Dana. Sperând să îşi menţină buna dispoziţie, tăie o bucată din prăjitură, îşi turnă cafea. Le aranjă pe o tavă, adăugă ziarul şi un pahar mic cu suc, apoi le duse în curtea interioară.

Toamna se juca în aer. Întotdeauna îi plăcuse parfumul slab, ceţos pe care toamna îl aducea când frunzele începeau să aibă nuanţe ale culorilor care vor urma.

Trebuia să ia crizanteme în ghivece, îşi aduse ea aminte în timp ce rupea un colţ de prăjitură. Era în urmă cu pregătirile. Şi câţiva dovleci şi tigve pentru aranjamente decorative. Trebuie să adune câteva frunze, de arţar, după ce vor deveni stacojii.

Mai putea lua câteva lucruri şi să facă

ceva drăguţ pentru veranda din faţa casei lui Flynn.

Sorbi cafea, în timp ce trecu peste prima pagină. Cititul ziarului de dimineaţă era acum o experienţă diferită, după ce îl întâlnise pe Flynn. Îi plăcea să se întrebe cum decidea ce merge, când şi cum le amesteca pe toate – poveşti, reclame, imagini, caractere, tonuri – şi le transforma într-un tot unitar.

Cercetă şi sorbi citind, apoi simţi că inima îi dă un impuls când ajunse la articolul lui.

Ciudat, nu, că îl mai văzuse până atunci. Săptămână după săptămână. Ce se gândise? se întrebă. Tip drăguţ, ochi frumoşi sau ceva foarte obişnuit şi uşor de uitat. Citise articolul, fară să fie de acord sau să dezaprobe. Nu observase munca şi efortul depuse de el, ce îi îndreptase gândurile spre subiectul despre care povestea în săptămâna respectivă.

Acum era diferit, când îl cunoştea, când îi auzea vocea în cuvintele pe care le citea. Îi vedea chipul, expresia. Şi avea câteva idei despre mintea lui foarte flexibilă.

Ce defineşte artistul? citi.

Când termină de citit şi mai începu o dată, se îndrăgostise de el din nou.

FLYNN era aşezat pe colţul biroului şi-l

asculta pe unul dintre reporteri care îi vindea ideea unui articol despre un localnic, acesta colecţionând clovni.

Păpuşi-clovn, statui-clovn, fotografii cu clovni. Clovni de porţelan, de plastic, clovni cu câini. Clovni care dansau şi cântau sau conduceau maşinuţe.

— Are mai mult de cinci mii de clovni, fără să luăm în calcul clovn-memorabilia.

Flynn se întoarse o clipă şi numai ideea de cinci mii de clovni în acelaşi loc i se păru uşor înfricoşătoare. Şi-i imagină mărşăluind într-o armată de clovni şi pornind un război cu sticle de apă minerală şi batoane de cauciuc.

Toate nasurile acelea roşii, toate râsurile maniace, zâmbetele înspăimântătoare.

— De ce? întrebă Flynn.

— De ce?

— De ce are cinci mii de clovni?

— Oh! Tim, un reporter tânăr care purta în mod obişnuit suspensor şi avea părul dat cu prea mult gel, se lăsă pe spate în scaun. Vezi, tatăl lui a început colecţia prin anii douăzeci sau ceva de genul acesta. Seamănă cu chestia aia cu generaţiile. A început să adauge şi el, ştii, cum ar fi prin anii cincizeci, apoi o mulţime i-au fost transmise când a murit tatăl lui. O parte din

colecţia lui este de calitatea unui muzeu. Chestiile astea sunt date pe bani buni pe ebay.

— Bine, dă-i o încercare. Ia un fotograf. Vreau o imagine cu toată colecţia, cu tipul lângă ea. Şi el cu două piese dintre cele mai interesante. Fă-l să îţi spună povestea sau semnificaţia anumitor piese specifice. Joacă legătura tată-fiu, dar mergi spre număr şi câte două piese de-ale fiecăruia, sfârşind cu banii. Ar putea merge pentru secţiunea de sfârşit de săptămână, „Weekender”. Tim, încearcă să scoţi acei „ştii” şi „cum ar fi” când îi iei interviul.

— Am înţeles.

Flynn se uită peste el şi o văzu pe Malory stând între birouri, cu un ghiveci imens cu crizanteme multicolore. Ceva dintre scânteile din ochii ei făcu restul camerei să se întunece.

— Bună! Te ocupi puţin de grădinărit?

— Poate. Este un moment nepotrivit?

— Nu. Intră. Ce părere ai despre clovni?

— Sunt răutăcioşi când sunt desenaţi pe catifea neagră.

— Bună! Tim? strigă el. Fă fotografii ale tuturor clovnilor desenaţi pe catifea neagră. De la sublim la ridicol şi înapoi, adăugă Flynn. Ar putea merge.

Ea intră în birou înaintea lui, continuând să aşeze florile pe pervazul ferestrei.

— Voiam să…

— Aşteaptă! Ridică un deget în timp ce se întoarse să preia mesajul venit de la sistemul poliţiei. Nu uita ce vrei să spui, îi spuse el, apoi îşi vârî capul pe uşă. Shelly, este un AR, numărul cinci sute, pe Crescent. Răspund poliţia locală şi serviciul EMT. Să preia Mark.

— AR?

— Accident rutier.

— Oh! Mă gândeam de dimineaţă cum trebuie să jonglezi, să cântăreşti şi să formulezi ceea ce pui pe hârtie în fiecare zi. Se aplecă să îl mângâie pe Moe, care sforăia. Şi în acelaşi timp reuşeşti să ai o viaţă.

— Este un mod de a spune.

— Nu, ai o viaţă foarte bună. Prieteni, familie, o muncă ce te satisface, o casă, un câine prostuţ. Admir asta. Se îndreptă. Te admir pe tine.

— Hm! Probabil că te-ai simţit foarte bine seara trecută.

— Da. O să îţi povestesc despre asta, dar nu vreau să

— Cum să spun – să ascund faptul că eu conduc.

— Să îngropi acest lucru.

— Corect. Păşi peste câine, punându-şi palmele pe umerii lui Flynn. Aplecându-se, îl sărută. Lung, lung şi cald. Îţi mulţumesc!

Pielea lui începea să murmure.

— Pentru ce? Pentru că, dacă a fost foarte bine, poate că ar trebui să îmi mulţumeşti din nou.

— Bine. De data asta, îşi uni mâinile în spatele capului lui şi adăugă puţină energie căldurii.

În afara biroului, au explodat aplauze.

— Iisuse, trebuie să iau jaluzele pentru locul acesta, încercă varianta psihologică de a închide uşa. Nu mă deranjează să fiu eroul, dar poate că ar trebui să îmi spui ce dragon am ucis.

— Ţi-am citit articolul din dimineaţa asta.

— Da? De obicei, dacă îi place cuiva articolul meu, îmi spune „bună treabă, Hennessy”. Îmi place mai mult cum spui tu.

— „Nu este numai artistul cel care ţine penelul şi îşi închipuie cine face portretul”, cită ea. „Sunt cei care privesc şi văd puterea şi frumuseţea, tăria şi pasiunea, ei sunt cei care aduc tuşe şi culoare vieţii.” îţi mulţumesc!

— Cu plăcere!

— De fiecare dată când încep să îmi plâng

de milă pentru că nu trăiesc la Paris, cu arta lumii la degetul mic, o să iau articolul tău şi o să îmi amintesc ceea ce am. Cine sunt.

— Cred că eşti extraordinară.

— Astăzi şi eu cred. M-am trezit simţindu-mă mai bine decât m-am simţit de zile întregi. Este uimitor ce poate face o noapte cu somn bun, sau o pietricică albastră aşezată sub pernă.

— M-ai pierdut.

— Nu este important. Ceva ce mi-a dat Rowena. S-a alăturat petrecerii noastre în pijamale de seara trecută.

— Da? Şi cu ce era îmbrăcată?

Râzând, se aşează pe marginea biroului lui.

— Nu a stat suficient pentru a ajunge la partea cu pijamaua din programul serii, dar ai putea spune că a venit la ţanc. Noi trei ne prosteam cu o tablă Ouija.

— Glumeşti!

— Nu. Zoe a avut o teorie despre faptul că poate noi trei suntem vrăjitoare, dar nu ştim acest lucru. Şi din acest motiv, am fost alese… şi, sincer, în acel moment, suna foarte plauzibil. Oricum, lucrurile au devenit foarte stranii. Flăcări care se ridicau, bătea vântul. Şi Kane a intrat. Rowena spune că i-am deschis uşa, ca un fel de invitaţie.

— La dracu’, Malory. La dracu’! Ce faci, te joci cu… cu forţe mistice? Deja a încercat o dată. Ar fi putut să te rănească.

Avea o faţă, îşi spuse ea. O faţă atât de minunată. Se putea schimba într-o clipă, de la amuzament la furie, într-o fracţiune de secundă.

— Este un lucru în legătură cu care Rowena a fost foarte tranşantă seara trecută. Nu mai are rost să fii supărat acum pe mine din cauza asta.

— Până acum nu am avut posibilitatea de a fi supărat pe tine.

— Destul de adevărat. Protestă când Moe, trezit de izbucnirea din vocea lui Flynn, încercă să sară în poala ei. Ai perfectă dreptate că nu ar fi trebuit să ne jucăm cu ceva ce nu înţelegem. Îmi pare rău, crede-mă, şi nu este ceva pe care să intenţionez să îl mai încerc.

Se întinse şi îi atinse repede părul.

— Încerc să mă cert aici. Cel puţin ai putea încerca să fii cooperantă.

— Sunt prea fericită ca să mă cert cu tine astăzi. Hai să creionăm ceva pentru săptămâna viitoare. În plus, tocmai am trecut pe aici ca să îţi aduc flori. Te-am întrerupt deja pe ziua de azi.

El se uită spre crizanteme – al doilea

buchet de flori pe care i-l aducea.

— Eşti atât de veselă astăzi!

— De ce să nu fiu? Sunt o femeie îndrăgostită care a luat ceea ce eu cred că sunt nişte decizii delicioase despre…

— Despre? o întrebă el când ochii ei deveniră goi.

— Alegeri, mormăi ea. Momente de decizie, momente de adevăr. De ce nu m-am gândit la asta până acum? Poate că era casa ta, dar percepţia mea din vis despre perfecţiune s-a schimbat. Acum totul se potriveşte. Mai mult a mea, decât a ta. Sau poate că asta nu avea nicio legătură. Şi este vorba numai despre tine.

— Ce este?

— Cheia. Trebuie să caut la tine acasă. Crezi că este o problemă?

— Ah…

Nerăbdătoare acum, flutură cu o mână ezitarea lui.

— Uite ce, dacă ai ceva personal sau stânjenitor ascuns, cum ar fi reviste cu femei goale sau jucării sexuale aventuroase, îţi dau o şansă să le scoţi. Sau promit să le ignor.

— Revistele cu femei goale şi jucăriile sexuale aventuroase sunt încuiate în seif. Mă tem că nu îţi pot da combinaţia.

Ea merse spre el, trecându-şi palmele peste pieptul lui.

— Ştiu că cer mult. Nu mi-ar plăcea ca cineva să îşi bage nasul în lucrurile mele când eu nu sunt acolo.

— Nu ai prea multe lucruri prin care să îţi bagi nasul. Dar nu vreau nicio plângere despre cum ar trebui să cumpăr altă lenjerie şi să o folosesc pe cea din prezent ca pe cârpe de praf.

— Nu sunt mama ta. Îi spui tu lui Jordan că sunt pe drum?

— Astăzi este plecat undeva. Flynn îşi scoase cheile din buzunar, luând cheia de la casă de pe lanţ. Crezi că vei mai fi acolo când ajung eu acasă?

— Ce-ar fi să mă asigur că voi fi acolo când te întorci?

— De ce nu? Atunci îl sun pe Jordan să îi spun să dispară. În seara asta, poate rămâne la Brad şi eu să te am numai pentru mine.

Ea luă cheia, lipindu-şi strâns buzele de ale lui.

— Abia aştept să mă ai!

Licărul răutăcios din ochii ei îl făcu să zâmbească timp de o oră după ce plecă.

MALORY alergă în sus pe scările din faţa casei lui Flynn. Avea de gând să fie

sistematică, lentă şi minuţioasă, îşi spuse ea.

Ar fi trebuit să se gândească înainte la asta. Era ca şi cum ar fi unit punctele.

Tablourile arătau momente de schimbare, de destin. Sigur, viaţa ei se schimbase când se îndrăgostise de Flynn. Iar asta era casa lui Flynn, îşi zise ea în timp ce intra. Nu îi spusese el că o cumpărase când îşi acceptase destinul lui?

Să priveşti în interior şi în afară, îmi aminti ea în timp ce se aşeza şi încerca să absoarbă senzaţia locului. În casă, în afară, în curte?

Sau era mai metaforic, în sensul că începuse să se vadă pe ea în interiorul acestei case?

Lumină şi umbră. Casa era plină de ambele.

Nu putea decât să fie recunoscătoare pentru că nu era plină de lucruri.

Începu în camera de zi, strâmbându-se automat spre canapea. Se uită sub perne, găsi optzeci şi nouă de cenţi, în monede mici, o brichetă Bic, un editorial pentru un roman al lui Robert Parker şi firimituri de prăjituri.

Neputând suporta, căută aspiratorul şi o cârpă de praf şi începu să şi cureţe, pe

măsură ce înainta.

Acest proces doi-în-unu o ţinu ocupată în bucătărie mai mult de o oră. La sfârşit, era transpirată, bucătăria sclipea, dar nu găsise nimic care să semene cu o cheie.

Schimbă viteza şi se îndreptă spre etaj. Visul ei începuse şi se terminase la etaj, îşi aminti. Poate că era un simbol. Şi cu siguranţă aici nu putea fi ceva la fel de dezastruos ca în bucătărie.

O privire spre baie o trezi la realitate referitor la această noţiune. Chiar şi dragostea pentru un bărbat şi pentru ordine – avea limite, hotărî ea, şi închise uşa fără să între.

Păşi în biroul lui şi fu dintr-odată fermecată. Îi dispărură toate gândurile negre despre faptul că era un porc.

Nu era curat. Dumnezeu ştie, trebuia să fie şters bine de praf şi era o mulţime de păr de câine strâns în colţuri, cât pentru a ţese un covor. Dar pereţii erau însoriţi, biroul era frumos, iar afişele înrămate arătau priceperea faţă de artă şi stil pe care nu crezuse că le are.

— Există toate aceste părţi minunate ale tale, nu? îşi trecu degetele peste birou, impresionată de mormanul de dosare, amuzată de figurinele de acţiune.

Era un loc bun pentru lucru. Un loc bun pentru a gândi, îşi imagina. Nu îi păsa nici cât negru sub unghie de starea bucătăriei. Canapeaua lui era numai un loc unde să tragă un pui de somn sau să se întindă ca să citească o carte. Dar avea grijă de ceea ce îl înconjura, când era important pentru el.

Frumuseţe, cunoaştere, curaj. I se spusese că va avea nevoie de toate trei. În visul ei fusese frumuseţe – dragoste, casă, artă. Apoi recunoaşterea faptului că este o iluzie. Şi, în final, curajul de a rupe iluzia aceea.

Poate că erau o parte din tot.

Şi dragostea va răsuci cheia.

Păi, ea îl iubea pe Flynn. Acceptase că îl iubea pe Flynn. Atunci unde era nenorocita aia de cheie?

Merse în cerc, apoi rătăci ca să se uite mai de aproape la colecţia lui de artă. Fete frumoase. Era un… individ, decise ea. Un individ foarte inteligent.

Era o latură sexuală în fotografii, dar inocenţa se simţea dedesubt. Picioarele lui Betty Grable, claia de păr a Ritei Hayworth, faţa de neuitat a lui Monroe.

Legende, atât pentru frumuseţe, cât şi pentru talentul lor. Zeiţe ale ecranului.

Zeiţe!

Degetele îi tremurară când desprinse

prima fotografie de pe perete.

Trebuia să fie aşa. Asta trebuia să fie.

Dar examină fiecare imagine, fiecare ramă, chiar şi fiecare centimetru al camerei, şi nu găsi nimic.

Refuzând să se descurajeze, se aşează la biroul lui. Era aproape. La un pas distanţă, oricum ar fi, dar aproape. Elementele erau acolo, acum era sigură de asta. Numai că trebuia să găsească modelul corect şi să le potrivească.

Avea nevoie să iasă puţin la aer, să le rumege în minte.

Va face ceva obişnuit în timp ce fierbeau acolo.

Nu, nu ceva obişnuit. Ceva inspirat. Ceva artistic.

FLYNN decise că era timpul să se întoarcă de unde începuseră, să schimbe rolurile, aşa că opri în drum spre casă să cumpere nişte flori. Se simţea un pic de toamnă în aer, iar muşcătura ei deja dusese culoare în copaci. Dealurile din împrejurimi erau acoperite cu roşu şi auriu, şi ocru aruncat peste verde.

Deasupra acestor dealuri, în seara asta se ridica o lună pe trei sferturi plină.

Se întrebă dacă ea s-a gândit la asta, dacă era îngrijorată.

Sigur că da. Ar fi imposibil pentru o

femeie ca Malory să facă altfel. Cu toate acestea, fusese fericit când venise la el la birou. Voia să rămână aşa.

O va scoate la cină. Poate vor merge cu maşina în Pittsburgh să schimbe peisajul. O plimbare lungă, o cină elegantă – asta i-ar plăcea, i-ar ţine mintea departe de…

În momentul în care intră pe uşa din faţă, ştiu că ceva nu era în regulă.

Mirosea… bine.

Puţin a lămâie, îşi spuse el, în timp ce se apropia de camera de zi. Puţin condimentat. Cu tonuri feminine. Oare femeile lăsau un miros aparte când rămâneau câteva ore într-un loc?

— Mal?

— În spate! în bucătărie!

Câinele îl întrecu de la distanţă şi deja primise un biscuit, o mângâiere şi un semn ferm spre uşa din spate. Flynn nu era sigur că îl făcuse să îi lase gura apă, mirosurile care se ridicau de pe plită sau femeia care purta un şorţ alb.

Doamne, cine ştiuse că un şorţ putea fi sexy?

— Bună. Ce faci?

— Gătesc. Închise uşa din spate. Ştiu că este un mod excentric de a folosi bucătăria, dar poţi să zici că sunt nebună. Flori? Ochii

i se înmuiară, aproape umezi. Sunt drăguţe!

— La fel şi tu. Găteşti? Asta îi dădea peste cap planurile lui embrionare pentru seară, fară nicio îndoială. Asta implică ceva chiar şi asemănător cinei?

— Aşa ar trebui. Luă florile, sărutându-l pe deasupra lor. Am decis să te uimesc cu talentele mele culinare, aşa că am fost la băcănie. Nu aveai nimic care să poată fi numit mâncare.

— Cereale! Am multe cereale.

— Am observat. Pentru că nu avea o vază, umplu o cană de plastic cu apă pentru flori. Faptul că nu o deranjă când făcu asta o umplu de mândrie de sine. De asemenea, se pare că nu deţii nimic din ceea ce ar trebui să ajute la pregătirea mâncării. Nici măcar o lingură de lemn.

— Nu înţeleg de ce se fac linguri de lemn. Nu am evoluat mai mult decât să cresteze unelte din copaci? Ridică una de pe masă şi se încruntă. Ceva este diferit aici. Ceva s-a schimbat.

— Este curat.

Şocul îi cuprinse faţa, în timp ce se uită în jurul camerei.

— Este curat. Ce ai făcut, ai angajat o echipă de spiriduşi? Cât ţi-au cerut pe oră?

— Au muncit în schimbul florilor. Le

mirosi şi hotărî că arătau foarte plăcut în cana de plastic. Ai plătit pentru tot.

— Ai curăţat tu. Este atât de… ciudat.

— Arogant, dar m-am lăsat dusă de val.

— Nu, nu „arogant” este cuvântul care îmi vine în minte. Îi luă mâna, sărutându-i degetele. Cuvintele sunt „măi să fie”. Oare ar trebui să fiu foarte stânjenit?

— Nu voi fi dacă nu vei fi nici tu.

— De acord. O trase mai aproape, frecându-şi obrazul de al ei. Şi găteşti. În cuptor.

— Am vrut să îmi iau mintea de la alte lucruri, pentru o vreme.

— La fel şi eu. Voiam să jucăm jocul de-a să-mergem-la-o-cină-elegantă, dar m-ai bătut cu aşii.

— Poţi să îţi pui aşii în mânecă şi să îi joci altă dată. Dacă fac ordine, mă ajută să îmi limpezesc mintea şi erau o mulţime de lucruri de pus în ordine aici. Nu am găsit cheia.

— Da, am înţeles asta. Îmi pare rău.

— Sunt aproape. Se uită la oala care pufăia, ca şi cum un răspuns ar fi putut apărea din ea. Simt că pierd un pas pe undeva. Bine, vom vorbi despre asta. Cina este aproape gata. Ce ar fi să torni nişte vin? Cred că va merge bine cu franzelă cu

came!

— Sigur. Ridică vinul pe care îl lăsase să respire pe masă, apoi îl aşează la loc. Franzelă cu came? Ai făcut franzelă cu came.

— Şi piure de cartofi – în curând, adăugă ea, în timp ce aşeza mixerul pe care îl adusese de la ea din bucătărie. Şi fasole verde. Părea armonios, dacă ai în vedere articolul tău. Şi am presupus că, dacă foloseşti came tocată, probabil că îţi place.

— Sunt bărbat! Trăiesc pentru asta, Malory. Ridicol de emoţionat, îi mângâie obrazul. Ar fi trebuit să îţi aduc mai multe flori.

Ea râse şi se întoarse la cartofii pe care îi fiersese.

— Astea sunt suficiente, mulţumesc. De fapt, este prima oară când gătesc aşa ceva. Eu sunt mai degrabă o fată de genul aruncă-nişte-paste-la-un-loc sau sote-cu-pui. Dar am luat reţeta de la Zoe, care se jură că este la îndemâna oricărui prost şi prieten al bărbaţilor. Pretinde că Simon o înghite nemestecată.

— O să încerc să îmi amintesc să mestec. Apoi o luă în braţe, o întoarse spre el şi îi trecu uşor degetele peste corpul ei, până când degetele îi atinseră bărbia. Îşi puse

buzele pe ale ei, atrăgând-o în sărut ca şi cum ar fi atras-o într-un pat de puf.

Inima ei se răsuci lent, leneş, în timp ce ceaţa îi acoperea creierul. Apoi spatula de plastic pe care o ţinea în mână căzu dintre degetele moi, ca orice altă parte din interiorul ei, lipindu-se de el, în el.

El simţi acel tremur şi abandon, acea predare faţă de sine, la fel de mult ca faţă de el. Când o lăsă jos, ochii ei erau înceţoşaţi şi albaştri. Era o femeie, îşi spuse el, care avea puterea de a-l face pe orice bărbat să se simtă ca un zeu.

— Flynn.

Buzele lui se curbară în timp ce îi atingeau fruntea.

— Malory.

— Am… am uitat ce făceam.

El se aplecă să ridice spatula.

— Cred că făceai piure de cartofi.

— Oh! Corect. Cartofi. Simţindu-se beată, se duse spre chiuvetă să spele spatula.

— Cred că este cel mai drăguţ lucru pe care cineva l-a făcut pentru mine.

— Te iubesc! îşi strânse buzele, uitându-se pe fereastră. Nu spune nimic. Nu vreau ca lucrurile să fie ciudate pentru niciunul dintre noi. M-am gândit mult la asta. Ştiu că m-am grăbit şi am forţat. Şi niciunul dintre

lucrurile astea nu îmi stau în fire. Acum vorbea repede, în timp ce se întorcea la mixer.

— Malory…

— Sincer, nu trebuie să spui nimic. Ar fi suficient, mai mult decât suficient pentru moment, dacă ai accepta, poate chiar să te bucuri puţin. Mi se pare că dragostea nu ar trebui să fie o armă sau un mecanism, sau o povară. Frumuseţea ei este că ar fi un dar, fară obligaţii. La fel ca cina asta.

Ea îi zâmbi, deşi felul nemişcat în care el o privea era epuizant.

— Aşadar, ce-ar fi să torni vinul, apoi să te speli? Şi amândoi să ne simţim bine.

— Bine.

Putea aştepta, îşi spuse Flynn. Poate că trebuia să aştepte. În orice caz, cuvintele din mintea lui păreau false în comparaţie cu simplitatea cuvintelor ei.

Aşa că se vor bucura unul de celălalt, de mâncarea pregătită de ea în bucătăria ciudată, primitoare, cu flori proaspete aranjate în cana de plastic.

Aşa cum erau începuturile, acestea avea elemente din amândoi. Nu era interesant cum unul reuşea să îl complimenteze pe celălalt?

— Ştii, dacă îmi faci o listă cu lucruri care

ar trebui să fie aici, le pot cumpăra.

Ea îşi ridică sprâncenele, luă vinul pe care i-l dădea, apoi scoase un carneţel din buzunarul şorţului.

— Acesta este deja pe jumătate scris. Intenţionam să aştept până când ai fi fost ameţit de mâncare şi cartofi.

El frunzări carneţelul şi observă obiectele care erau trecute cu anumite titluri. Chestii pentru mâncare, Produse de curăţat – cu subtitlurile Bucătărie, Baie, Spălătorie –, Lucruri pentru casă.

Iisuse, femeia asta era irezistibilă!

— Şi va trebui să fac un împrumut?

— Gândeşte-te la ele ca la o investiţie. Luându-i înapoi carneţelul, îl puse în buzunarul cămăşii, apoi se concentra pe cartofi. Oh! Apropo! îmi plac obiectele de artă din biroul de la etaj.

— Artă? Avu nevoie de un minut. Oh, fetele mele! Sincer?

— Inteligent, nostalgic, sexy, cu stil. În total, este o cameră pe cinste, lucru care, trebuie să recunosc, a fost o uşurare pentru mine, dacă ţii cont de restul casei. Suficient că nu am fost dezumflată de dezamăgire când procesul meu de găsire a cheii a dat greş. Scurse fasolea pe care o amestecase cu busuioc într-unul dintre vasele ei de

servit, apoi i-l dădu. Monroe, Gravle, Hayworth şi tot aşa. Zeiţe ale ecranului. Zeiţe, chei.

— Bună concluzie!

— Da, aşa părea, dar nu am avut noroc. Îi dădu bolul cu cartofi, apoi, folosindu-se de mănuşa adusă de acasă, scoase tava din cuptor. Totuşi, cred că sunt pe calea cea bună şi mi-a dat ocazia de a-ţi vedea locul unde gândeşti.

Se aşeză, cercetând masa.

— Sper că îţi este foame.

Luară masa. La prima înghiţitură de mâncare, Flynn suspină.

— Bine că l-ai dat pe Moe afară. Nu aş vrea să îl torturez cu asta, mai ales că nu o să aibă parte. Complimentele mele artistului.

Era plăcere, descoperi Malory, să privească pe cineva pe care îl iubeşti mâncând ceea ce ai pregătit. Plăcere în simpla împărţire a mesei din bucătărie, la sfârşitul zilei.

Niciodată nu se simţise tristă că mănâncă singură sau în compania unui prieten. Dar acum era uşor să se vadă împărţind ora aceasta cu el, noapte după noapte, an după an.

— Flynn, ai spus că, atunci când ai

acceptat că îţi era menit să rămâi în Valley, ai cumpărat casa asta. Ai avut… ai avut… o viziune pentru asta? Cum ai vrut să arate şi să se simtă?

— Nu ştiu dacă aş numi-o viziune. Îmi place cum arată, liniile, curtea mare. Este ceva legat de curţile mari care mă fac să mă simt prosper şi în siguranţă.

Se dădu înapoi câteva clipe.

— M-am gândit că la un moment dat va trebui să distrug camera asta, mai devreme sau mai târziu, să o aduc în noul mileniu. Să cumpăr lucruri pentru restul locului, în sfârşit. Dar se pare că niciodată nu ajung să o fac. Cred că este din cauză că suntem numai eu şi Moe.

Mai turnă vin pentru amândoi.

— Dacă ai ceva idei, sunt deschis sugestiilor.

— Întotdeauna am avut idei şi ar trebui să ai grijă înainte să mă urneşti. Dar nu acesta este motivul pentru care am întrebat. Am avut o viziune în legătură cu proprietatea pe care am cumpărat-o - Dana, Zoe şi cu mine. Imediat ce am intrat în casa aia, am văzut cum este, de ce are nevoie, în ce se poate transforma. Şi de atunci nu m-am mai întors acolo.

— Ai fost destul de ocupată.

— Nu este vorba despre asta. Nu m-am întors intenţionat. Şi asta nu îmi stă în fire. De obicei, când am un proiect, abia aştept să înceapă, să aranjez lucrurile, să le aliniez, să fac liste. Am făcut pasul. Am semnat deasupra liniei, dar nu am făcut pasul următor.

— Este un angajament serios, Mal.

— Nu îmi este teamă de angajamente. La dracu', mă hrănesc cu ele! Dar mi-a fost puţină teamă de acesta. O să mă duc din nou mâine, să mă uit la locul acela. Se pare că fostul proprietar a lăsat în pod o mulţime de lucruri pe care nu le voiau. Zoe mi-a cerut să mă duc să le arunc o privire înainte să înceapă să le arunce.

— Ce fel de pod? Un pod întunecat, bizar sau podul bunicii, mare şi amuzant?

— Nu am nicio idee, nu am fost acolo. Îi era ruşine să recunoască asta. Nu am mers mai departe de parter, lucru care este ridicol, din moment ce deţin o treime din proprietate. Sau o voi face. Dar voi schimba acest lucru. Schimbarea nu este punctul meu forte.

— Vrei să merg cu tine? Oricum, mi-ar face plăcere să văd locul.

— Speram să spui asta. Se întinse şi îi strânse mâna uşor. Mulţumesc! Acum,

pentru că m-ai întrebat de idei cu privire la casa aceasta, îţi sugerez să începi cu camera de zi, care ar fi definiţia mea pentru o zonă în care se presupune că trăieşti.

— Îmi vei insulta din nou canapeaua, nu-i aşa?

— Nu cred că am aptitudinile necesare pentru a formula o insultă pe care să o merite canapeaua aia. Dar poate că ar trebui să te gândeşti la mese, lămpi, covoare, perdele.

— Mă gândeam să comand mai multe lucruri dintr-un catalog.

Ea îi aruncă o privire foarte lungă, dură.

— Încerci să mă sperii, dar nu o să meargă. Şi, pentru că ai făcut generoasa ofertă de a mă ajuta mâine, o să îţi întorc favoarea. Voi fi bucuroasă să îţi dau o mână de ajutor cu transformarea locului acesta într-o cameră.

Pentru că aproape că îşi linsese farfuria umplută pentru a doua oară, rezistă să o mai ceară pe a treia.

— A fost un truc, un complot isteţ pentru a mă atrage într-un magazin de mobilă?

— Nu, dar sunt sigură că se apropie destul de mult, nu? Pot să îţi spun câteva din ideile mele în timp ce spălăm vasele.

Se ridică să ia vasele, dar el îşi puse

mâinile peste ale ei.

— Hai să mergem acum acolo şi poţi să îmi arăţi ce este atât de rău în abordarea mea simplă, minimalistă.

— După ce spălăm vasele.

— Hm! Acum! începu să o împingă afară din cameră, amuzat de lupta de pe faţa ei, în timp ce se uita înapoi spre masă. Vor fi tot acolo când ne vom întoarce. Crede-mă! Nu ne va durea dacă facem lucrurile altfel decât în ordinea logică.

— Ba da! Puţin. Atunci, în cinci minute. Consultaţia condensată. Mai întâi, ai făcut treabă bună cu pereţii. Este o cameră de dimensiuni potrivite, iar culoarea puternică este un compliment, pe care l-ai putea accentua cu ajutorul unor tuşe de alte culori puternice în perdele şi… Ce faci? întrebă ea când el începu să îi descheie cămaşa.

— Te dezbrac.

— Poftim? îi îndepărtă degetele. Cer tarif separat pentru consultaţii nude de decoraţiuni.

— Dă-mi chitanţa! O ridică în braţe.

— Este numai o păcăleală, nu? Un complot să îmi iei hainele ca să îţi faci treaba cu mine.

— Sigur funcţionează bine, nu? O aruncă pe canapea şi se prăbuşi deasupra.

19

O făcu să râdă în timp ce o rodea de bărbie, luptându-se în joacă să o dea jos, când ea încercă să se elibereze.

— Eşti chiar mai bună decât mâncarea.

— Dacă asta este tot ce poţi, atunci tu eşti cel care trebuie să spele vasele.

— Ameninţările tale nu mă sperie. Îşi trecu degetele peste coastele ei, spre sâni. Este o maşină de spălat vase pe undeva prin bucătăria aia.

— Da, este! Şi ai un sac cu mâncare de câine depozitat în ea.

— Acolo era? El îi ronţăi lobul urechii.

— Acum este în dulapul cu obiecte casnice, acolo unde îi este locul. Îşi întoarse uşor capul, pentru a-i uşura accesul spre gâtul ei. Este clar că nu ştii că există recipiente practice, chiar frumoase, făcute pentru a depozita lucruri cum ar fi mâncarea pentru câine.

— Fără glumă? Mi se pare că asta îmi scurtează munca, îmi ia de pe cap toate problemele acelea domestice. Dar, după o masă bună, îmi place o provocare. Hai să terminăm!

Îi trase de tricou, apoi scoase un sunet din

gât când îşi trecu un deget peste dantela de culoarea somonului a sutienului ei.

— Îmi place asta. O să îl mai lăsăm o vreme.

— Ne-am putea duce sus, ştii! Am curăţat pernele şi am învăţat ce poate înghiţi monstrul acesta. Noi am putea urma.

— Te voi proteja eu!

Îşi înlocui degetele cu buzele, trecându-le peste dantelă şi came.

Pernele cuibărindu-i împreună, în timp ce el o gusta. Ea şovăi şi ţipă într-un gest fals de rezistenţă, un joc erotic ce îi excita pe amândoi.

Mintea ei începu să se înceţoşeze când el îşi trecu dinţii peste mijlocul ei.

— Ce crezi despre brazilian?

Amuţit, el îşi ridică fruntea.

— Ce? Poporul sau nucile?

Ea se uită la el, uimită că vorbise cu voce tare, încântată de răspuns. Hohotele de râs o scuturară, rostogolindu-se direct din abdomenul ei, în timp ce îl prindea şi arunca o ploaie de sărutări peste faţa lui.

— Nimic. Lasă. Uite! îi trase tricoul peste cap. Acum suntem chit.

Iubea felul în care îi simţea pielea sub mâini, umerii solizi, jocul muşchilor. Iubea, oh, da, senzaţia mâinilor lui pe ea. Delicate

sau dure, grăbite sau răbdătoare.

Şi, în timp ce lumina înserării se cernea prin ferestre, în timp ce el îi cutreiera corpul, ea închise ochii şi lăsă senzaţia să o conducă.

Fluturi şi atingeri, căldură şi răcoare. Fiecare era un fior separat care se amesteca într-o durere singură, constantă. Degetele lui dansară pe abdomenul ei, făcând-o să tremure, înainte să îi dea pantalonii jos, pe coapse şi picioare.

Apoi limba lui coborî peste ea, în jos, în ea, şi o duse pe culme.

Ea îi şopti numele când corpul ei întins, se încordă sub al lui. Îi suspină numele, în timp ce părea că se dizolvă sub mâinile lui.

Voia, aşa cum voise în acel moment uimitor din bucătărie, să îi dea totul. Tot ce dorea, tot ce avea nevoie, mai mult decât îşi imagina.

Nu ştiuse ce înseamnă să oferi dragoste necondiţionată, să ştii că te aşteaptă. Nu se simţise niciodată lipsit de ea, pentru că nu ştiuse că există.

Şi acum ţinea în braţe această femeie, care i-o dădea.

Era miracolul lui, magia lui. Cheia lui.

Îşi apăsă buzele de umărul ei, de gât, plutind pe valul acestor noi emoţii uriaşe,

când braţele ei veniră în jurul lui.

Cuvintele i se răvăşiră în minte, dar niciunul nu era destul. Îi găsi gura cu gura lui, îi prinse şoldurile şi o umplu.

CĂLDURĂ, moleşeală şi somnolenţă, se ghemui lângă el. Era mai mult decât dornică să se cuibărească în acest labirint minunat, sexual, să se afunde în sunetul pielii ei care fremăta. Treburile mai puteau aştepta, pentru totdeauna, dacă va fi nevoie. Cât timp se putea răsfăţa aici, simţind inima lui Flynn bătând lângă a ei.

Se întreba de ce nu rămâneau să adoarmă în felul acesta, calzi, goi şi cu fiorul dragostei acoperindu-i pe amândoi ca nişte nori moi, mătăsoşi.

Se întinse alene sub braţul lui, când el o mângâie ca răspuns.

— Hm! Hai să rămânem aici toată noaptea, ca un cuplu de urşi într-o peşteră.

— Eşti fericită?

Ea îşi ridică faţa să îi zâmbească.

— Sigur că sunt. Se ghemui înapoi. Atât de fericită, încât pretind că nu sunt vase care aşteaptă să fie spălate sau resturi de aranjat.

— Nu ai fost fericită în ultimele zile.

— Nu, cred că nu am fost. Îşi aşează capul mai confortabil pe mâna lui. Mă simţeam ca

şi cum mi-aş fi pierdut direcţia, tot din jurul meu se mişca şi se schimba atât de repede, încât nu puteam ţine pasul. Apoi mi-a trecut prin minte că, dacă eu nu mă schimb, să fiu cel puţin mai deschisă faţă de schimbare, direcţia nu mai conta. Pentru că eu nu mergeam nicăieri.

— Sunt câteva lucruri pe care vreau să ţi le spun, dacă mai suporţi câteva schimbări.

Nelinişti tă, pentru că tonul vocii lui era foarte serios, îşi strânse braţele în jurul ei.

— În regulă.

— Despre Lily.

O simţi cum se strânge, o încordare bruscă a muşchilor, şi simţi numai voinţa ei de a se relaxa din nou.

— Poate că nu este cel mai bun moment să îmi vorbeşti despre altă femeie. Mai ales una pe care ai iubit-o şi cu care ai intenţionat să te căsătoreşti.

— Eu cred că este. Ne-am cunoscut din vedere câteva luni, apoi intim, mare parte dintr-un an. Ne potriveam pe mai multe planuri. Profesional, social, sexual…

Cuibul dragostei ei era acum sfărâmat şi începu să îi fie frig.

— Flynn…

— Ascultă-mă. A fost cea mai lungă relaţie de adult cu o femeie. Relaţie serioasă, cu

planuri pe termen lung. Credeam că suntem îndrăgostiţi unul de celălalt.

— Te-a rănit, ştiu. Îmi pare rău, dar…

— Tăcere! îşi puse un deget pe vârful capului ei. Nu m-a iubit sau, dacă a făcut-o, acea dragostea avea nişte solicitări speciale. Aşa că nu puteai spune că este un dar.

Rămase tăcut o clipă, alegându-şi cuvintele cu grijă.

— Nu este uşor să te uiţi în oglindă şi să accepţi că îţi lipsesc nişte elemente, un lucru care a determinat persoana pe care o doreai să nu te iubească.

Încercă să rămână nemişcată.

— Nu, nu este.

— Şi chiar atunci când te obişnuieşti, când îţi dai seama că nu era ce trebuie să fie, că şi din cealaltă persoană lipsea ceva, lipsea ceva din întreg, tot te calcă în picioare. Te face să eziţi mai mult când vrei să încerci din nou.

— Înţeleg asta.

— Şi sfârşeşti fără să ajungi nicăieri, declară el, ca un ecou al propoziţiei ei de mai devreme. Jordan mi-a zis ceva zilele trecute care m-a făcut să mă gândesc, şi să mă gândesc înapoi. M-am întrebat dacă îmi imaginam cu adevărat viaţa fără Lily. Ştii,

să îţi imaginezi cum am fi pe acelaşi drum, la câţiva ani distanţă. Ai putea vedea viitorul apropiat, chestia cu mutatul-la-New-York. Ne-am fi ales slujbe în domeniile vizate, am fi găsit un loc unde să locuim, şi mi-am dat seama că asta ar fi fost tot. Asta era tot ce puteam vedea. Nu cum am trăi sau ce am face în spatele acelei imagini vagi, nu cum am arăta împreună peste un deceniu. Nu mi-a fost greu să îmi imaginez viaţa fără ea, poate mai greu să îmi reiau viaţa din momentul în care m-a părăsit. Multe răni ale mândriei şi egoului. Multă furie şi durere. Şi produsul derivat al senzaţiei că poate nu sunt făcut pentru treaba cu dragoste-şi-căsătorie.

Inima ei se rupea, pentru amândoi.

— Nu trebuie să îmi explici.

— Nu am terminat. Am tot rătăcit multă vreme. Mi-am pus viaţa în ordine nu că ai crede asta, dar era potrivit pentru mine. Apoi Moe te-a dat pe spate pe stradă şi lucrurile au început să se schimbe. Nu este niciun secret că am fost atras de tine de la început şi că am sperat să ajungem goi pe canapeaua asta, mai devreme sau mai târziu. Dar, la început, atât am putut vedea în ceea ce ne priveşte pe noi.

De data asta îi atinse faţa. Voia să se uite

la el acum. Voia să îi vadă faţa.

— Te cunosc de mai puţin de o lună. În mai multe puncte esenţiale, suntem pe poziţii diferite. Dar îmi pot vedea viaţa cu tine, felul în care arăţi prin fereastră şi cum viaţa ta este expusă. Pot vedea cum va fi peste un an, peste douăzeci de acum încolo, cu mine şi cu tine, cu ceea ce facem.

Îşi trecu degetele peste obrazul ei, pentru a-i simţi forma.

— Nu pot să văd cum mi-aş putea relua viaţa din acest punct, fară tine.

Văzu cum ochii ei se umplu de lacrimi, se uită cum se preling.

— Te iubesc! îi înlătură lacrima cu degetul. Nu am un plan super pentru ce se va întâmpla pe urmă. Ştiu numai că te iubesc.

Emoţia o străbătu, atât de strălucitoare şi bogată, încât se miră că nu ţâşneşte din ea în lumini colorate. Îngrozită că era pe cale de a se sfărâma, se luptă să zâmbească.

— Trebuie să te rog ceva foarte important.

— Orice.

— Promite-mi că nu vei scăpa niciodată de canapeaua asta.

El râse, frecându-i bărbia cu nasul.

— Vei regreta asta.

— Nu, nu o voi face. Nu voi regreta nimic.

ALĂTURI de cele două femei care deveniseră prietenele şi partenerele ei, Malory stătea pe veranda din faţă a casei care va fi, o treime, a ei.

Cerul se înnorase de când sosise, norii se aruncau peste alţi nori, formând un strat multiplu, de culoare gri.

Începea furtuna, îşi spuse ea, şi se simţi încântată de ideea că era înăuntru, cu ploaia prelingându-se pe acoperiş. Dar mai întâi voia să stea acolo, în timp ce electricitatea se aduna în aer şi primele rafale de vânt îndoiau copacii.

Mai mult decât orice, simţea nevoia de a-şi împărtăşi bucuria şi tulburarea cu prietenele ei.

— Mă iubeşte! Nu credea că va obosi vreodată să o spună cu voce tare. Flynn mă iubeşte!

— Este atât de romantic. Zoe scoase un şerveţel din geantă şi pufăi în el.

— A fost. Ştii, era o vreme când nu aş fi crezut. Aveam nişte condiţii foarte precise în minte. Lumină de lumânări, muzică, eu şi bărbatul perfect într-o cameră elegantă. Sau afară, într-un decor spectaculos. Chiar şi aşa, totul trebuia să fie aranjat.

Scuturând din cap, râse singură.

— Din cauza asta ştiu că este real. Pentru

că nu a trebuit să fie chiar aşa, elegant şi perfect. Pur şi simplu este. A trebuit să fie Flynn.

— Iisuse! îmi este greu să mă uit la stelele cu Flynn din ochii tăi. Dana îşi sprijini bărbia în pumn. Este drăguţ, dar şi eu îl iubesc. Dar este Flynn, idiotul meu preferat. Nu mi l-am imaginat niciodată un personaj romantic. Se întoarse spre Zoe. Ce naiba este în franzela aia cu came? Poate că ar trebui să iau şi eu reţeta.

— O să mă mai uit şi eu o dată. O bătu uşor pe Malory pe genunchi. Sunt foarte fericită pentru tine. Mi-a plăcut de la început cum arătaţi împreună.

— Hei, te muţi cu el? se interesă Dana. Asta i-ar da un şut în fund lui Jordan mult mai devreme.

— Îmi pare rău, nu am ajuns încă la nivelul acesta. Deocamdată ne încălzim cu momentul „suntem-îndrăgostiţi”. Iar asta, prieteni şi vecini, este o schimbare serioasă pentru mine. Nu mai fac programări şi liste. Pur şi simplu merg mai departe. Doamne, mă simt ca şi cum aş putea să fac faţă lumii întregi! Lucru care mă aduce la cea de-a doua parte a întâlnirii. Îmi pare rău că nu am contribuit cu nimic la planurile pentru casa de aici sau că nu am făcut nimic pentru

a merge mai departe cu ideile de reparaţii, să punem totul la cale.

— Mă întrebam dacă nu cumva vrei să renunţi, recunoscu Dana.

— M-am gândit la asta. Îmi pare rău că nu v-am spus. Cred că a trebuit să descopăr singură ce trebuie să fac şi cum. Acum ştiu. Îmi încep propria afacere pentru că, pe măsură ce îţi amâni mai mult visul, cu atât ai mai puţine şanse să îl transformi în realitate. Intru într-un parteneriat cu două femei pe care le plac foarte mult. Nu numai că nu le voi dezamăgi, dar nu mă voi dezamăgi nici pe mine.

Se ridică în picioare şi, cu mâinile aşezate în şolduri, se întoarse să se uite spre casă.

— Nu ştiu dacă sunt pregătită pentru asta, dar sunt gata să încerc. Nu ştiu dacă voi găsi cheia în timpul care a mai rămas, dar ştiu că şi asta am încercat.

— Ştiu ce cred. Zoe se ridică să i se alăture. Dacă nu ar fi fost cheia, nu ai fi cu Flynn acum. Noi nu am fi împreună, nu am fi cumpărat locul acesta. Din cauza asta, am şansa de a face ceva special, pentru mine şi pentru Simon. Nu aş fi avut asta fără voi două.

— Lăsaţi-mă să spun că putem trece peste îmbrăţişarea de grup. Cu toate acestea,

Dana se alătură lor. Dar simt la fel, nu aş fi avut această şansă fără voi amândouă. Idiotul meu de frate are o femeie elegantă îndrăgostită de el. Şi toate astea au început cu o cheie. Aş spune că o vei găsi.

Privi în sus, în timp ce ploaia începea să cadă.

— Acum să mergem naiba din ploaie.

Înăuntru, rămaseră într-un semicerc larg.

— Împreună sau separat? întrebă Malory.

— Împreună, răspunse Zoe.

— Sus sau jos?

— Sus. Dana se uită, primind semne aprobatoare. Spuneai că vine şi Flynn?

— Da, va veni peste o oră.

— Putem să îl folosim ca animal de povară pentru tot ce vrem să aruncăm din pod.

— Unele dintre lucrurile de acolo sunt minunate. Faţa lui Zoe strălucea de entuziasm, în timp ce urcau. Ştiu că la prima vedere par vechituri, dar cred că, atunci când va veni vremea, vom putea folosi o parte dintre ele. Este un scaun vechi, de răchită, care poate fi recondiţionat şi vopsit. Ar arăta bine pe verandă. Şi sunt vreo două lămpi înalte. Abajururile sunt distruse, dar picioarele pot fi curăţate şi recondiţionate.

Vocea ei se îndepărta, în timp ce Malory

urca treptele. Fereastra din capătul scărilor era udă din cauza ploii şi murdară de praf. Inima începu să îi bată ca un pumn lovit de coaste.

— Acesta este locul, şopti ea.

— Da. Acesta este. Dana îşi puse mâna în şold în timp ce se uita la etajul al doilea. Va fi al nostru şi al băncii în câteva săptămâni.

— Nu, acesta este locul. Din visul meu. Asta este casa. Cum am putut fi atât de proastă să nu îmi dau seama, să nu înţeleg? Emoţia i se strecură în voce, grăbindu-i cuvintele. Nu era ceea ce este al lui Flynn, ci ceea ce îmi aparţine. Eu sunt cheia! Nu asta a spus Rowena?

Se răsuci să le privească, cu ochii mari şi strălucitori.

— Frumuseţe, cunoaştere, curaj. Suntem noi trei, acesta este locul. Şi visul, era fantezia mea, ideea mea de perfecţiune. Aşa că trebuia să fie locul meu.

În clipa următoare, era singură. Scara din spatele ei se umplu cu o lumină subţire, albastră. Ca o ceaţă, se rostogoli spre ea, târându-se pe podea spre picioarele ei, până când rămase cu gleznele afundate în răceala ei umedă. Zguduită de şoc, strigă, dar vocea ei răsuna ca un ecou batjocoritor.

Cu inima bubuind, se uită spre camerele

din ambele părţi. Ceaţa albastră, nefirească, se prelingea şi îşi croia drumul spre pereţi, peste ferestre, blocând orice lumină posomorâtă a furtunii.

Fugi! Era o şoaptă frenetică din mintea ei. Fugi! Ieşi acum, înainte să fie prea târziu. Nu era lupta ei. Era o femeie obişnuită care ducea o viaţă obişnuită.

Se apucă strâns de balustradă, făcând primul pas în jos. Încă mai putea vedea uşa prin perdeaua albastră care anihila rapid lumina adevărată. Dincolo de uşă era lumea reală. Lumea ei. Nu trebuia decât să deschidă uşa şi să iasă pentru ca normalitatea să se reinstaureze.

Nu asta era ceea ce dorea, nu-i aşa? O viaţă normală. Visul ei nu îi arătase asta? Căsătorie şi familie. Pâine franţuzească la micul dejun şi flori pe masă. O viaţă drăguţă cu plăceri simple, construită pe dragoste şi afecţiune.

O aştepta, dincolo de uşă.

Cobora scările ca o femeie aflată în transă. Putea vedea dincolo de uşă, cumva prin uşă, unde era o zi perfectă de toamnă. Copacii erau scăldaţi în culoarea aurită a soarelui, eterul era proaspăt şi muşcător. Şi, deşi inima continua să îi bubuie în piept, buzele i s-au curbat într-un zâmbet visător,

în timp ce se îndrepta spre uşă.

— „Nu este bine”. Îşi auzi propria voce, ciudat de plată şi calmă. Este o altă păcăleală. O parte din ea se cutremura şocată, în timp ce se întoarse de la uşă, de la viaţa ei perfectă de afară. Ceea ce este afară nu este real, ceea ce este aici da. Acum acesta este locul tău.

Uimită că aproape îşi părăsise prietenele, le strigă din nou pe Dana şi pe Zoe. Unde le pusese? Ce iluzie le separase? Teama pentru ele o făcu să se grăbească înapoi pe trepte. Zborul ei sfâşie ceaţa albastră, numai pentru a se aduna în urma ei ca nişte panglici nesuferite.

Pentru a se orienta, merse spre fereastra din capătul scării şi îndepărtă ceaţa aceea rece. Degetele îi amorţiră, dar acum vedea că încă mai ploua. Ploaia cădea dintr-un cer rănit. Maşina ei era pe alee, acolo unde o lăsase. Peste stradă, o femeie cu o umbrelă roşie şi o pungă cu cumpărături se grăbea să ajungă spre o casă.

Asta era real, îşi spuse Malory. Asta era viaţa, amestecată şi neplăcută. Şi o voia înapoi. Îşi va găsi drumul înapoi. Dar mai întâi avea ceva de făcut.

Fiori îi străbătură pielea în timp ce se întorcea spre dreapta. Dorea să fi avut o

haină, o lanternă. Pe prietenele ei. Pe Flynn. Se sili să nu alerge, să nu se grăbească orbeşte. Camera era un labirint cu imposibile coridoare.

Nu mai conta. Era un alt truc, unul menit să o sperie şi să o zăpăcească. Undeva în casa aceasta erau cheia şi prietenele ei. Le va găsi.

Panica i se ridică în gât în timp ce mergea. Aerul era acum tăcut, până şi paşii ei singuratici erau anihilaţi de ceaţa albastră. Ce era mai înspăimântător pentru inima omenească decât să îi fie frig, să fie rătăcit şi singur? Se folosea de toate astea împotriva ei, învingând-o cu propriile instincte.

Pentru că nu o putea atinge dacă ea nu îi permitea.

— Nu mă vei face să fug! strigă ea. Ştiu cine sunt şi unde sunt şi nu mă vei face să fug!

Auzi pe cineva care o chema, o undă uşoară prin aerul gros. Folosindu-se de asta ca de un ghid, se întoarse din nou.

Frigul se înteţi, iar ceaţa era plină de umezeală. Hainele ei erau ude, pielea îngheţată. Strigătul poate că era o altă păcăleală, îşi spuse. Acum nu mai auzea nimic altceva în afară de sângele care îi

pulsa în propriul cap.

Nu mai conta ce direcţie alegea. Putea merge la nesfârşit în cercuri sau să stea perfect nemişcată. Nu se punea problema găsirii drumului sau a faptului că acum era greşit direcţionată. Îşi dădea seama, nu era nimic altceva decât o luptă a voinţelor.

Cheia era aici. Era sortită să o găsească; el era sortit să o oprească.

— Probabil că este decadent pentru tine să te opui unei femei muritoare. Să îţi iroseşti toate puterile pe cineva ca mine. Şi cu toate acestea, nu poţi face nimic mai mult decât ceaţa asta albastră, iritantă.

O lumină strălucitoare, roşie mărgini ceaţa. Deşi inima lui Malory tresări, strânse din dinţi şi merse mai departe. Poate că nu era înţelept să provoace un vrăjitor, dar, în afară de risc, mai observă un factor secundar.

Acolo unde culorile roşu şi albastru se amestecau, vedea încă o uşă.

Podul, îşi spuse ea. El trebuie să fie. Nu coridoare şi cotituri iluzorii, ci adevărata substanţă a casei.

Se concentra în timp ce mergea înainte. Când ceaţa se ridică, devenind mai deasă, răsucindu-se, o ignoră şi păstră imaginea uşii în minte.

În sfârşit, cu respiraţia şubredă, întinse o mână prin ceaţă şi degetele i se lipiră de o clanţă veche de sticlă.

O căldură, ca un fuior binevenit, se revărsă peste ea în timp ce deschidea uşa. O porni, în întuneric, cu ceaţa albastră târându-se în urma ei.

AFARA, Flynn conducea prin furtuna care între timp se domolise, îndreptându-se în scaunul din faţă ca să vadă prin perdelele de ploaie pe care ştergătoarele abia dacă reuşeau să le îndepărteze.

Pe locul din spate, Moe scâncea ca un bebeluş.

— Haide, laşule, este doar o mică ploaie. Fulgerul străpunse cerul negru, urmat de un tunet care semăna cu explozia unui tun. Şi puţine fulgere.

Flynn blestemă şi strânse volanul când maşina trosni şi se scuturã.

— Şi puţin vânt, adăugă el. Care semăna cu forţa galilor.

Nu păruse mai mult decât o furtună rapidă când plecase de la birou. Dar se înrăutăţise cu fiecare centimetru de drum. În timp ce scâncetele lui Moe se transformau în urlete jalnice, Flynn începu să se îngrijoreze că Malory, Dana sau Zoe

au fost prinse de furtună, poate toate trei.

Ar fi trebuit să ajungă la casă până acum, îşi aminti el. Dar ar fi jurat că furia furtunii era mai mare, mult mai mare, în capătul acesta de oraş. Ceaţa coborâse de printre dealuri, acoperindu-le cu gri la fel de gros şi dens ca lâna. Vizibilitatea scădea, silindu-l să meargă mai încet. Chiar dacă abia se târa, maşina se rotea nebuneşte.

— Vom opri, îi spuse el lui Moe. Oprim şi aşteptăm.

Neliniştea îi străbătu spinarea, dar, în loc să se liniştească atunci când ajunse cu maşina la curbă, i se strânse în ceafa ca nişte gheare. Sunetul ploii căzând ca nişte pumni pe plafonul maşinii părea să îi bubuie în creier.

— Ceva nu este în regulă.

Ieşi din nou în stradă, mâinile strângând volanul, în timp ce vântul lovea năprasnic maşina. Transpiraţia, născută din efort şi grijă, i se strecură în josul gâtului. După trei străzi se simţi ca un bărbat în război.

Simţi un fior de uşurare când văzu maşinile de pe alee. Erau în regulă, îşi spuse el. Erau înăuntru. Nicio problemă. Era un idiot.

— Ţi-am spus că nu trebuie să îţi faci griji, îi zise el lui Moe. Acum ai două variante.

Poţi să te aduni şi să intri cu mine sau poţi sta aici, măcăind şi tremurând. Cum vrei tu, prietene.

Uşurarea îi dispăru când parcă în curbă şi se uită spre casă.

Dacă furtuna avea o inimă, aceasta era acolo. Nori negri fierbeau deasupra casei, aruncându-şi forţa completă a furiei lor. Chiar în timp ce privea, fulgerul se prăbuşi, întins ca o săgeată furioasă spre peluza din faţă. Iarba deveni neagră pe un petic zimţat.

— Malory.

Nu ştia dacă l-a spus, l-a strigat sau mintea l-a scos, dar deschise uşa maşinii şi sări în mijlocul violenţei supranaturale a furtunii.

Vântul îl împinse înapoi, o suflare atât de intensă, încât simţi sânge în gură. Fulgerul lovi ca un ciocan direct în faţa lui, iar aerul mirosea a ars. Orbit de ploaia care se cernea, se aplecă şi se târî spre casă.

Se împiedică pe trepte şi îi striga numele iar şi iar, ca un imn, când văzu lumina dură, albastră, prelingându-se de sub uşa din faţă.

Clanţa îl arse cu răceala ei şi refuză să se întoarcă sub mâna lui. Dezgolindu-şi dinţii, Flynn se dădu înapoi, apoi lovi uşa cu umărul. O dată, de două ori, iar la al treilea asalt reuşi să între.

Sări înăuntru, în ceaţa aceea albastră.

— Malory! îşi dădu la o parte de pe faţă părul ud. Dana!

Se răsuci când ceva îi atinse piciorul şi îşi ridică pumnii, numai pentru a le coborî cu un blestem când se dovedi că era câinele lui cel ud.

— La dracu', Moe, nu am timp să…

Se opri când Moe mârâi adânc, lăsând să iasă un lătrat rău, apoi urcă treptele.

Flynn se repezi după el. Şi dădu buzna în biroul lui.

— Dacă voi face o treabă bună cu povestea despre festival, atunci am nevoie de prima pagină a secţiunii „Weekender" şi un fragment la evenimente relatate. Rhoda îşi încrucişă braţele, în poziţia ei combativă. Interviul lui Tim despre Guy Clovnul ar trebui să treacă pe pagina a doua.

Auzea un sunat ciudat în urechi şi avea o cană de cafea în mână. Flynn se uită la faţa iritată a Rhodei. Simţea mirosul cafelei şi parfumul White Shoulders cu care îşi dădea Rhoda de obicei. În spatele lui, scârţâia scanerul, iar Moe pufnea ca un sistem hidraulic.

— Este o porcărie!

— Nu ai voie să foloseşti acest limbaj cu mine, sări Rhoda.

— Nu, este o porcărie! Nu sunt aici. Şi nici tu.

— Este timpul să fiu tratată cu puţin mai mult respect aici. Nu conduci acest ziar decât pentru că mama ta a vrut să te împiedice să te faci de râs la New York. Reporter de oraş mare, pe naiba! Eşti un tip de lucruri mici, de oraş mic. Întotdeauna ai fost, întotdeauna vei fi.

— Du-te dracu', o invită Flynn şi îi aruncă ceaşca cu cafea în faţă.

Ea scoase un ţipăt scurt şi dispăru în ceaţă.

Scuturat, se întoarse din nou spre locul unde se auzeau lătrăturile lui Moe.

Prin ceaţa care se rostogolea, o văzu pe Dana în genunchi, cu braţele în jurul gâtului lui Moe.

— Oh, Doamne, îţi mulţumesc, Doamne! Flynn! Se ridică, înfășurându-se în jurul lui, aşa cum făcuse şi cu câinele. Nu le pot găsi. Nu le pot găsi. Eram aici, apoi nu mai eram, acum sunt. Isteria o lovea şi îi cuprindea vocea. Eram împreună, chiar acolo, apoi nu mai eram.

— Stai! Stai! O dădu înapoi, scuturând-o. Respiră!

— Îmi pare rău! îmi pare rău! Se cutremură, apoi îşi trecu mâinile peste faţă.

Am fost la muncă, dar nu am fost. Nu aveam cum. Parcă eram năucită, făcând mişcările ca şi cum nu aş fi putut spune ce nu este în ordine. Apoi l-am auzit pe Moe lătrând. L-am auzit lătrând şi mi-am amintit. Că suntem aici. Atunci am fost înapoi, stând aici, în – ce dracu' o fi asta – şi nu le pot găsi.

Se luptă să rămână calmă.

— Cheia! Malory spune că cheia este aici. Cred că are dreptate.

— Mergi! Ieşi! Aşteaptă-mă în maşină!

Ea respiră adânc, tremurând din nou.

— Sunt speriată, dar nu le las aici. Şi nici pe tine. Iisuse, Flynn, îţi sângerează gura!

Îşi trecu mâna peste ea.

— Nu-i nimic. Bine, rămânem împreună. O luă de mână, cu degetele unite.

Au auzit în acelaşi timp loviturile cu pumnii, în lemn. Conduşi încă o dată de Moe, se grăbiră afară din cameră. Zoe era la uşa podului, lovind în ea.

— Aici! strigă ea. Este aici, ştiu că este aici, dar nu pot intra.

— Dă-te la o parte! îi ordonă Flynn.

— Eşti în regulă? Dana o apucă de braţ. Eşti rănită?

— Nu. Am fost acasă, Dana. Făcând treabă în bucătărie, cu radioul pornit. Întrebându-

mă ce să fac pentru cină. Doamne, cât timp? Cât am fost separate? Cât timp a fost singură?

20

Îi era teamă. O ajuta dacă o recunoştea, dacă o accepta. Să ştie că îi era mai teamă decât îi fusese în toată viaţa ei şi să-şi dea seama că era hotărâtă să nu renunţe.

Căldura era deja îndepărtată, în timp ce lumina căpăta nuanţa aceea de albastru crud. Degete de ceaţă se târau înăuntru în urme expuse pe plafon, pe pereţii neterminaţi, ca şi pe podeaua prăfuită.

Dacă se gândea, vedea aburul alb, palid al propriei respiraţii.

Adevărat, îşi reaminti. Asta era real, un semn de viaţă. Dovada propriei ei umanităţi.

Podul era o încăpere lungă, largă, cu două ferestre înguste la fiecare capăt, iar tavanul se îngusta ca un vârf de săgeată. Dar şi-l amintea. În visul ei acolo fuseseră luminile cerului şi ferestre generoase. Tablourile ei fuseseră aşezate de-a lungul pereţilor vopsiţi crem. Podeaua fusese curăţată de praf şi sclipea din cauza unor picături de vopsea vesele, în culorile curcubeului.

Aerul mai păstra din căldura verii şi

mirosul de terebentină.

Acum era umed şi rece. În locul pânzelor, cutii de carton erau aşezate pe lângă perete. Scaune şi lămpi vechi, resturile altor vieţi erau depozitate acolo. Dar vedea – oh, atât de limpede – cum ar fi putut fi.

În timp ce îşi închipuia, începu să se formeze.

Cald, scăldat în lumină, viu de culoare. Acolo, pe masa de lucru cu pensulele şi cuţitul de şevalet, era o vază mică, albă, plină cu gura leului roşie pe care o culesese din propria grădină, în dimineaţa aceea.

Îşi amintea că se dusese afară după ce Flynn plecase la lucru, îşi amintea cum culesese florile acelea delicate şi frumoase pentru a-i ţine companie în timp ce lucra.

Lucrul în atelierul ei, îşi spuse visătoare, unde o aşteptau pânzele albe. Şi ştia, oh, da, ştia cum să le umple.

Merse spre pânza care o aştepta pe şevalet, îşi ridică paleta şi începu să îşi amestece culorile.

Soarele se strecura prin fereastră. Câteva erau deschise dintr-un motiv practic, al ventilării, şi pentru pura plăcere de a simţi briza. Muzica susura pasional din stereo. Ceea ce dorea să picteze astăzi necesita pasiune.

Îl vedea deja cu ochii minţii, simţea puterea lui adunându-se în ea ca o furtună.

Îşi ridică pensula, punând-o în vopseaua primei tuşe. Inima îi tresări. Intensitatea bucuriei era aproape de nesuportat. Ar fi putut exploda din cauza ei, dacă nu o transfera pe pânză.

Imaginea îi pârjolea mintea, ca o scenă gravată pe sticlă. Tuşă după tuşă, culoare aşezată peste culoare, începu să o aducă la viaţă.

— Ştii, acesta a fost dintotdeauna cel mai profund vis al meu. Vorbea cu un ton conversaţional în timp ce lucra. De când îmi pot aminti, mi-am dorit să pictez. Să am talent, viziune, capacitatea de a fi un artist important.

— Acum le ai.

Schimbă pensulele, uitându-se la Kane înainte să se întoarcă din nou spre pânză.

— Da, aşa este.

— Eşti înţeleaptă, să faci la sfârşit alegerea corectă. Să deschizi un magazin? râse, alungând ideea cu un semn al mâinii. Unde este puterea acestui lucru? Unde este gloria dacă vinzi lucrări create de alţii, când tu însăţi poţi crea? Poţi fi şi poţi avea tot ce alegi tu aici.

— Da, înţeleg. Mi-ai arătat calea. Îi aruncă

o privire timidă. Ce altceva mai pot avea?

— Vrei bărbatul? Kane ridică din umeri cu eleganţă, îţi este legat aici, un sclav al dragostei.

— Şi dacă aleg altceva?

— Bărbaţii sunt creaturi capricioase. Cum să fii sigură de el? Acum, pictează lumea ta aşa cum vrei pe pânză. Aşa cum ţi-o doreşti.

— Faimă? Avere?

Buzele lui se curbară.

— Întotdeauna este aşa cu muritorii. Dragostea, spun ei, contează mai mult decât viaţa. Dar averea şi gloria este cea după care tânjesc cu adevărat. Bine, ia totul.

— Şi tu, tu ce vei lua?

— Eu deja am luat.

Ea dădu din cap, schimbând pensulele.

— Va trebui să mă scuzi. Trebuie să mă concentrez.

Picta în baia caldă de lumină solară, în timp ce muzica se avânta.

FLYNN lovi uşa cu umărul, apoi strânse clanţa şi se pregăti să o lovească din nou. Clanţa se răsuci uşor în mâna lui.

Zoe îi aruncă un zâmbet nervos.

— Probabil că am slăbit-o eu pentru tine.

— Rămâneţi aici.

— Scuteşte-ne, îl sfătui Dana şi se grăbi în urma lui.

Acum lumina părea să pulseze, mai groasă şi oarecum mai animată. Sunetele lui Moe se transformară în mârâit.

Flynn o văzu pe Malory, stând în capătul îndepărtat al podului. Uşurarea îi lovi inima ca un ciocan.

— Malory! Slavă Domnului! sări înainte şi se lovi de un perete solid de ceaţă.

— Este ca un fel de barieră. Acum vorbea frenetic, în timp ce îl lovea şi împingea. Este închisă acolo.

— Cred că noi suntem închişi aici. Zoe îşi apăsă palmele pe ceaţă. Nu ne aude.

— Trebuie să o facem să ne audă. Dana se uită înjur după ceva de aruncat în perete. Probabil că este în altă parte, în mintea ei, la fel ca noi. Trebuie să o facem să ne audă, ca să poată ieşi.

Moe se dezlănţuise, sărind să latre şi să muşte peretele de ceaţă. Lătrăturile lui se întorceau ca nişte gloanţe ricoşate, dar Malory rămânea ca o statuie, cu spatele la ei.

Trebuie să fie o altă cale. Zoe se lăsă în genunchi, apăsându-şi degetele de ceaţă. Este foarte frig. O vezi cum tremură de frig. Trebuie să o scoatem afară.

— Malory! Furia neajutorată îl făcu pe Flynn să bată cu pumnii în perete până când

îi sângerară. Nu voi lăsa să se întâmple asta. Trebuie să mă auzi. Te iubesc! La dracu', Malory, te iubesc! Ascultă-mă!

— Aşteaptă! Dana îl apucă de umăr. S-a mişcat! Am văzut că s-a mişcat. Continuă să o strigi, Flynn! Vorbeşte cu ea!

Luptându-se să îşi păstreze calmul, el îşi apăsă fruntea de perete.

— Te iubesc, Malory! Trebuie să ne acorzi o şansă, să vezi unde putem ajunge. Am nevoie de tine lângă mine, aşa că fie ieşi tu, fie mă laşi pe mine să intru.

Malory îşi strânse buzele spre imaginea ce se forma pe pânza ei.

— Ai auzit ceva? întrebă ea absent.

— Nu este nimic. Kane zâmbi spre cei trei muritori aflaţi dincolo de ceaţă. Absolut nimic. Ce pictezi acolo?

— Hm! Ea scutură un deget jucăuş spre el. Sunt temperamentală. Nu îmi place ca cineva să se uite la ceea ce lucrez până când nu este gata. Este lumea mea, îi reaminti ea şi mai adăugă culoare. Regulile mele.

El ridică o dată din umeri, elegant.

— Cum doreşti!

— Oh, nu te îmbufna, aproape că am terminat. Acum lucra repede, nedorind decât ca imaginea din mintea ei să fie pe

pânză. Îşi spuse, era capodopera ei. Nimic din ceea ce făcuse nu era atât de important.

— Arta nu stă numai în ochii celui care priveşte, spuse ea. Ci în asta, în artist, în ţel şi în cei care le văd.

Pulsul ei sărea şi se împiedica, dar mâna ei rămânea sigură şi fermă. Pentru o clipă eternă, elimină tot din mintea ei, în afară de culori, texturi şi forme.

Şi, când se dădu înapoi, în ochii ei sclipea triumful.

— Este cel mai frumos lucru pe care l-am făcut vreodată, declară ea. Poate cel mai frumos pe care îl voi face vreodată. Mă întreb ce vei crede despre el.

Făcu un gest care invita.

— Lumină şi umbră, spuse ea, în timp ce el se îndrepta spre şevalet. Din interiorul meu în afară, pe pânză. Ceea ce îmi vorbeşte inima. Se numeşte Zeiţele care cântă.

Pictase propria faţă. Faţa ei şi prima Fată de Sticlă. Era în pădure, acoperită cu lumină aurie strălucitoare, înfrumuseţată de umbre verzi, iar râul aluneca peste pietre, ca nişte lacrimi.

Surorile ei erau aşezate în spatele ei, pe fundal, cu mâinile strânse.

Verona, pentru că ştia că ea este Verona,

îşi ţinea harpa şi avea chipul îndreptat spre cer, aproape că îi auzeai cântecul pe care îl cânta.

— Credeai că mă voi mulţumi cu o iluzie rece când am o şansă să obţin ceva real? Credeai că îmi voi da viaţa şi sufletul în schimbul unui vis? I-ai subestimat pe muritori, Kane.

În timp ce se năpustea spre ea, furia ţâşnind din el ca flăcările, ea se rugă să nu se fi supraestimat pe sine sau pe Rowena.

— Eu sunt prima cheie! în timp ce vorbea, arătă spre tablou, intrând în el. O bubuitură ameţitoare de căldură îi străbătu braţul, în timp ce îşi strângea degetele în jurul cheii pe care o pictase la picioarele zeiţei.

Cheia care strălucea într-o boabă de lumină care sfârteca umbrele ca o sabie lucitoare.

Îi simţea forma, substanţa, apoi, cu un strigăt de victorie, o eliberă.

— Aceasta este alegerea mea. Şi tu poţi să te duci în iad!

Ceaţa se tulbură, în timp ce el o blestema. Ridicând mâna să o lovească, atât Flynn, cât şi Moe trecură prin zid. Cu un baraj de lătrături ascuţite, sacadate, Moe sări.

Kane se stinse ca o umbră în întuneric şi dispăru.

În timp ce Flynn o ridica pe Malory în braţe, lumina soarelui străbătu prin ferestrele înguste, ploaia susurând muzicalitate în timp ce lovea streşinile de afară. Camera era un simplu pod, plin cu praf şi lucruri în dezordine.

Tabloul pe care îl pictase din dragoste, cunoaştere şi curaj dispăruse.

— Te-am ajuns! Flynn îşi îngropă faţa în părul ei, în timp ce Moe sărea pe ei. Eşti în regulă. Te-am ajuns!

— Ştiu. Ştiu. Începu să plângă liniştit, în timp ce se uita în jos, la cheia pe care încă o mai strângea în palmă. Am desenat-o! I-o arătă Danei şi lui Zoe. Am cheia!

PENTRU că ea a insistat, Flynn o duse direct spre Warrior’s Peak, urmaţi de Dana şi Zoe. Ţinea căldura dată la maxim şi o înfăşurase într-o pătură din portbagaj care, din nefericire, mirosea a Moe. Şi ea tremura în continuare.

— Ai nevoie de o baie fierbinte sau ceva. Ceai. Supă. Îşi trecu o mână, departe de a fi sigură, prin păr. Nu ştiu. Coniac.

— O să iau toate cele menţionate mai sus, îi promise ea, imediat ce ducem cheia acolo unde trebuie să fie. Nu voi putea să mă liniştesc până când nu o las din mână.

O strânse în pumn, lipindu-l de piept.

— Nu ştiu cum este posibil să o am în mână.

— Nici eu. Poate că, dacă îmi explici, vom înţelege amândoi.

— A încercat să mă zăpăcească, aşa că ne-a separat. Ca să mă facă să mă simt pierdută, singură, speriată. Dar probabil că avea nişte limite. Nu a putut să ne ţină pe toate trei, şi pe tine, în acea iluzie. Nu în acelaşi timp.

Eram legaţi şi eram mai puternici decât credea el. Cel puţin eu aşa cred.

— Pot să înţeleg asta. Dacă este să o spun, a imitat-o pe Rhoda destul de bine.

— L-am înnebunit, destul de mult, cred. Ştiam că cheia se află în casă. Strânse pătura mai tare, dar nu găsi căldură. Nu spun asta în stilul jurnalistic.

— Nu-ţi face griji pentru asta. ÎI voi edita mai târziu. Cum ai ştiut?

— Podul este locul în care am făcut alegerea, când mi-a arătat toate lucrurile pe care le doream foarte mult. Mi-am dat seama că era locul din vis imediat ce am urcat la etaj cu Dana şi Zoe. Iar atelierul, atelierul unui artist, era la ultimul etaj. Podul. Probabil că atunci am avut acel moment de decizie cum a fost în picturi. La început m-am gândit că trebuie să căutăm

prin toate lucrurile de aici şi că vom găsi ceva care corespundea indiciului. Dar era mai mult decât asta, şi mai puţin.

Închise ochii şi oftă.

— Eşti obosită. Odihneşte-te până când ajungem acolo. Vorbim mai târziu.

— Nu, sunt bine. A fost atât de straniu, Flynn. Când m-am trezit şi am realizat totul. Locul – în realitate şi în vis. Şi cum adusese visul înapoi, încercând să mă prindă în el. L-am lăsat să creadă că a reuşit. M-am gândit la indiciu şi am văzut tabloul în minte. Ştiam cum să îl pictez, fiecare tuşă. Al treilea tablou din set.

— Cheia nu era în lumea pe care a creat-o el pentru mine, spuse ea întorcându-se spre el. Dar era în cea creată de mine, dacă aş fi avut curajul să o fac. Dacă i-aş fi putut vedea frumuseţea şi să o transform în realitate. Mi-a dat puterea de a aduce cheia în iluzie.

Pentru a o răsuci, îşi spuse ea, cu ajutorul dragostei.

— Cred că i-a ars fundul.

Ea râse.

— Da, este un efect suplimentar. Te-am auzit!

— Ce?

— Te-am auzit strigându-mă. Pe voi toţi,

dar mai ales pe tine. Nu puteam să îţi răspund. Îmi pare rău, pentru că ştiu că ţi-a fost teamă pentru mine. Dar nu puteam să îl las să afle ce aud.

Se întinse şi îi acoperi mâinile cu mâna lui.

— Nu puteam ajunge la tine. Nu am ştiut ce înseamnă teama până atunci, când nu am putut ajunge la tine.

— La început m-am temut că poate este încă unul dintre trucurile lui. Mă temeam că, dacă mă voi întoarce să te văd, voi ceda. Bietele tale mâini. Îi ridică mâna, apăsându-şi delicat buzele pe încheieturile lovite. Eroul meu. Eroii, se corectă ea, uitându-se înapoi spre Moe.

Îşi ţinu mâna într-a lui cât timp conduse până la porţile de la Warrior's Peak.

Rowena ieşi, cu mâinile strânse în jurul taliei, peste un pulover roşu ca focul. Malory vedea licărul lacrimilor în ochii ei în timp ce se îndrepta spre poartă, pentru a-i întâmpina.

— Eşti în siguranţă şi bine? Atinse obrazul lui Malory, şi frigul pe care Malory nu reuşise să îl scuture se transformă într-o căldură binecuvântată.

— Da, sunt bine. Am…

— Nu încă. Mâinile tale. Îşi puse palmele

sub ale lui Flynn, ridicându-le. Vor rămâne cicatrice, spuse ea. Uite, sub a treia încheietură a mâinii stângi. Un simbol, Flynn. Vestitor şi luptător.

Deschise uşa din spate a maşini pentru a-l lăsa pe Moe să iasă şi să o salute cu lovituri de coadă şi pupături. Ah, uite, cel neînfricat şi curajos. Îl îmbrăţişă, apoi se dădu pe spate, se aplecă, ascultând atent în timp ce el lătra şi mormăia. Da, ai avut o aventură pe cinste. Se ridică, odihnindu-şi o mână pe capul lui Moe, în timp ce le zâmbi Danei şi lui Zoe. Voi toţi aţi avut. Vă rog, intraţi.

Moe nu trebuia să fie rugat de două ori. Se repezi peste pietre şi se îndreptă spre uşa în care aştepta Pitte. Pitte ridică o sprânceană în timp ce Moe aluneca pe podeaua din hol, apoi se întoarse să se uite la Rowena.

Ea râse şi îşi trecu un braţ pe sub al lui Flynn.

— Am un dar pentru curajosul şi loialul Moe, dacă îmi permiţi.

— Sigur. Uite, apreciem ospitalitatea, dar Malory este destul de stoarsă, aşa că…

— Sunt bine. Sincer.

— Nu vă ţinem mult. Pitte le făcu semn să între în ceea ce Malory numea camera tabloului. Vă suntem datori, mai mult decât

poate fi plătit. Ceea ce aţi făcut, indiferent ce va veni mâine, nu va fi niciodată uitat. Atinse faţa lui Malory cu un deget lung şi subţire şi o sărută.

Zoe îi făcu semn Danei.

— Cred că suntem păcălite în chestia asta de unu-pentru-toţi.

Pitte se uită spre ea, apoi, dintr-odată, zâmbetul lui se învioră, fermecător.

— Femeia mea este o creatură foarte geloasă.

— Absolut deloc, obiectă Rowena, apoi ridică o zgardă strălucitoare, ţesută de pe masă. Aceste simboluri vorbesc despre valoare şi inimă curajoasă. Culorile, de asemenea, sunt simbolice. Roşu pentru curaj, albastru pentru prietenie, negru pentru protecţie.

Se lăsă în jos să îi îndepărteze zgarda veche şi uzată a lui Moe şi să o înlocuiască.

Tot acest timp, el rămase, îşi spuse Flynn, cu demnitatea bravă a unui soldat care este decorat.

— Uite! Cât de frumos eşti! Rowena îl pupă pe Moe pe nas, apoi se ridică în picioare. ÎI vei mai aduce să îl văd, din când în când? îl întrebă ea pe Flynn.

— Sigur.

— Kane v-a subestimat. Pe voi toţi – inima,

spiritul şi tăria.

— Este puţin probabil să o facă din nou, sublinie Pitte, dar Rowena dădu din cap.

— Este un moment de bucurie. Eşti prima, îi spuse ea lui Malory.

— Ştiu. Am vrut să îţi dau asta imediat. Îi arătă cheia şi se opri. Aşteaptă. Vrei să spui că sunt primai Prima care a găsit cheia, vreodată?

Fără să spună nimic, Rowena se întoarse spre Pitte. El merse spre un cufăr sculptat, sub fereastră, ridicând capacul. Lumina albastră care ieşi îi făcu stomacul lui Malory să se strângă. Dar era diferită de ceaţă, îşi dădu ea seama. Era mai adâncă, mai strălucitoare.

Apoi ridică din cufăr o cutie de sticlă, vie din cauza luminii aceleia, şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Cutia Sufletelor.

— Tu eşti prima, repetă Pitte, în timp ce aşeza cutia pe un piedestal de marmură. Prima muritoare care va răsuci cheia.

Se întoarse, rămânând lângă cutie. Acum era soldatul, îşi spuse Malory, luptătorul care păzea. Rowena se aşeză în cealaltă parte, astfel că încadrau sticla şi luminile albastre care pluteau în interiorul ei.

— Tu trebuie să o faci, spuse Rowena

uşor. Întotdeauna a fost vorba despre tine. Malory strânse mai tare cheia în pumn. Pieptul ei era atât de plin, încât o durea şi părea încă incapabil să susţină ritmul galopant al inimii ei. Încercă să respire calm, dar reuşi numai scurt şi adânc. Pe măsură ce se apropia, luminile păreau să îi umple raza vizuală, apoi camera. Apoi lumea. Degetele ei voiau să tremure, dar ea le linişti. Nu va face asta cu mâinile tremurânde. Strecură cheia în prima dintre cele trei încuietori făurite în sticlă. Văzu lumina cuprinzând metalul şi degetele ei, strălucitoare ca speranţa. Şi răsuci cheia.

Se auzi un sunet – credea că este un sunet. Dar nu era mai mult decât un suspin tăcut. Chiar în timp ce se stingea, cheia se dizolvă sub degetele ei.

Prima încuietoare dispăruse, mai erau numai două.

— A dispărut! Pur şi simplu, a dispărut!

— Este, din nou, un simbol pentru noi, spuse Rowena şi lăsă o mână să se aşeze delicat pe cutie. Pentru ele. Au mai rămas două.

— Noi… Plângeau în interiorul cutiei de sticlă, îşi spuse Dana. Aproape că le auzea şi îi rupea inima. Noi alegem acum, care din noi va fi următoarea?

— Nu astăzi. Ar trebui să vă odihniţi minţile şi inimile. Rowena se întoarse spre Pitte. Ar trebui să fie şampanie în salon. Îi conduci tu pe oaspeţii noştri? Aş vrea să vorbesc singură cu Malory înainte să venim şi noi.

Săltă cutia de sticlă, aşezând-o uşor în cufăr. După ce rămase numai cu Malory, se întoarse.

— Pitte spune că avem faţă de tine o datorie pe care nu o vom putea plăti. Este adevărat.

— Am fost de acord să caut cheia şi am fost răsplătită, o corectă Malory. Se uită la cufăr, imaginându-şi cutia din el. Acum mi se pare greşit că am luat banii.

— Banii nu înseamnă nimic pentru noi, îţi jur. Alţii i-ar fi luat şi nu ar fi făcut nimic. Alţii au încercat şi au eşuat. Iar voi aţi făcut ceva curajos şi interesant cu banii.

Traversă camera, luând mâna lui Malory în a ei.

— Asta mă bucură. Dar nu vorbesc despre dolari şi cenţi când vorbesc despre datorie. Dacă nu aş fi fost eu, nu ar fi existat o Cutie a Sufletelor, chei sau încuietori. Nu ar fi trebuit să ne înfruntăm cu ceea ce aţi înfruntat astăzi.

— Le iubeşti. Malory făcu un gest spre

cufăr.

— Ca surori. Surori mai tinere, mai frumoase. Ei bine… Merse să se uite la tablou. Sper să le pot vedea din nou aşa. Pot să îţi dau un dar, Malory? Este drept să fac asta. Ai refuzat ceea ce ţi-a oferit Kane.

— Nu era real!

— Poate fi! Se întoarse. Eu pot să fac să fie real. Ce ai simţit, ce ştiai, ce era în interiorul tău. Pot să îţi dau puterea pe care ai avut-o în iluzia aceea.

Ameţită, Malory se apucă de braţul scaunului, apoi se aşează încet pe el.

— Poţi să îmi dai darul de a picta?

— Înţeleg nevoia – bucuria şi durerea de a avea frumos în tine, să simţi că iese. Râse. Sau să te lupţi să îl scoţi la lumină, lucru care este la fel de minunat. Poţi să îl ai. Este darul meu pentru tine.

Pentru o clipă, ideea o străbătu pe Malory, întorcând-o ca un vin, la fel de seducător ca dragostea. Şi o văzu pe Rowena privind-o, atât de calm, atât de liniştit, cu un zâmbet moale pe buze.

— Mi l-ai da pe al tău, realiză Malory. Asta vrei să spui. Mi-ai da darul tău, priceperea ta, viziunea ta.

— Ar fi al tău.

— Nu, nu ar fi niciodată al meu. Şi voi şti

mereu. Le-am pictat… pentru că le-am putut vedea. Aşa cum le-am văzut în primul vis. Ca şi cum aş fi fost acolo, în tablou. Şi am pictat cheia. Am răsucit cheia, am putut pentru că am iubit suficient de mult pentru a renunţa. Am ales lumina, în locul umbrei. Nu-i aşa?

— Da.

— Făcând această alegere, ştiind că era cea corectă, nu pot să iau ce este al tău. Dar îţi mulţumesc, spuse ea în timp ce se ridica. Este plăcut să ştiu că sunt fericită făcând ceea ce fac. O să am un magazin foarte frumos şi o afacere de succes. Şi o viaţă al naibii de bună, adăugă ea.

— Nu am nicio îndoială. Atunci vrei să îl iei pe acesta? Rowena făcu un gest, zâmbind spre Malory care se uita şocată.

— Zeiţele care Cântă. Se grăbi spre pânza înrămată care era aşezată pe masă. Tabloul pe care l-am făcut când Kane…

— Tu l-ai pictat. Rowena i se alătură, punând o mână pe umărul ei. Indiferent care ar fi trucul, a fost viziunea ta, şi inima ta a fost cea care a găsit răspunsul. Dar, dacă faptul că l-ai avea, dacă vederea lui ar fi dureroasă, îl pot pune deoparte.

— Nu, nu este dureros. Este un dar minunat. Rowena, asta a fost o iluzie. Tu ai

adus-o în realitatea mea. Este solid. Există. Încrucişându-şi braţele în jurul ei, se dădu înapoi, rămânând cu privirea fixată pe a Rowenei. Poţi – ai făcut acelaşi lucru şi cu emoţiile?

— Pui la îndoială că sentimentele tale faţă de Flynn sunt adevărate?

— Nu. Ştiu că sunt. Îşi apăsă o mână pe inimă. Acum nu este o iluzie. Dar el – dacă este un fel de recompensă… nu este corect faţă de el şi nu pot accepta.

— Ai renunţa la el.

— Nu. Expresia ei deveni războinică. La dracu', nu! Doar că aş da piept cu asta, cu el, până când s-ar îndrăgosti de mine. Dacă pot găsi o cheie mistică, în mod sigur pot să îl fac pe Michael Flynn Hennessy să înţeleagă că sunt cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată. Ceea ce sunt, adăugă ea. Ceea ce sunt cu siguranţă.

— Îmi placi foarte mult, spuse Rowena zâmbind. Şi îţi promit asta. Când Flynn intră din nou în camera asta, indiferent ce simte sau nu simte va fi reflectarea reală a ceea ce este în inima lui. Restul este în seama ta. Aşteaptă aici, îl trimit eu.

— Rowena? Când vom începe a doua rundă?

— În curând, spuse Rowena ieşind din

cameră. Foarte curând.

Care dintre ele va urma? se întrebă Malory în timp ce studia portretul. Şi ce va risca următoarea? Oare va reuşi sau va da greş în căutarea ei?

Pierduse ceva drag, îşi spuse ea, ridicând tabloul. O dragoste, atât de scurt încercată. Şi acum, cu Flynn, trebuia să mai rişte una. Cea mai importantă dragoste din viaţa ei.

— Ţi-am adus puţină şampanie din asta vioaie, spuse Flynn, intrând în cameră cu două pahare pline ochi. Pierzi petrecerea. Pitte chiar râde. A fost un adevărat moment.

— Simţeam nevoia de câteva clipe. Lăsă tabloul şi luă paharul.

— Ce este asta? Unul de-al Rowenei? îşi trecu un braţ în jurul umerilor lui Malory şi simţi cum îi înţepeneşte corpul când înţelese. Este al tău? Asta este ceea ce ai făcut? Pictura din pod, cu cheia. Este aici.

Îşi trecu degetele peste cheia de aur, acum aflată numai pe pânză, la picioarele zeiţei.

— Este uimitor!

— Chiar mai mult, când tu eşti cea care a intrat în tablou şi a smuls cheia magică.

— Nu. Adică da, vreau să spun că este acolo. Dar mă gândeam la tot. Este frumos, Malory! La dracu', este uimitor! Ai renunţat

la asta! Vorbea uşor, apoi se uită pe deasupra ei. Tu eşti cea minunată!

— Pot să îl am. Rowena a lovit din călcâie, a dat din nas, orice face ea, şi mi l-a adus aici. Înseamnă mult pentru mine să îl am. Flynn…

Trebuia să bea ceva, să pună ceva distanţă între ei. Indiferent ce îi spusese Rowena, acum înţelegea că va face ceva mult mai dureros decât să renunţe la un talent cu pensula şi vopseaua.

— A fost o lună ciudată pentru noi toţi.

— Poţi să spui asta, a fost el de acord.

— Mare parte din ceea ce s-a întâmplat este dincolo de orice ne-am fi putut imagina, orice lucru în care am fi putut crede în urmă cu câteva săptămâni. Şi ceea ce s-a întâmplat m-a schimbat. În mai bine, adăugă ea, întorcându-se spre el. Vreau să cred că în mai bine.

— Dacă mi-ai fi spus că ai întors cheia în încuietoarea aceea şi că acum nu mă mai iubeşti, îmi pare rău pentru tine. Pentru că eşti legată.

— Nu, eu… Legată? repetă ea. Ce vrei să spui prin legată?

— De mine, canapeaua mea cea urâtă şi câinele meu nătâng. Nu îţi iei tălpăşiţa din toate astea, Malory.

— Să nu foloseşti tonul acesta cu mine. Îşi lăsă paharul jos. Şi să nu crezi nici pentru o clipă că poţi să stai acolo şi să îmi spui că sunt legată de tine, pentru că tu eşti legat de mine.

El îşi lăsă paharul lângă al ei.

— Eşti sigură?

— Foarte sigură. Tocmai am întrecut un zeu celt, diabolic. Pentru mine eşti o joacă de copil.

— Vrei să lupţi?

— Poate.

Se năpustiră unul spre celălalt. Cu gura aşezată pe a ei, lăsă să îi scape un suspin sugrumat. Şi ea se agăţă de viaţa ei, se dădu înapoi, dar îşi păstră braţele înfăşurate în jurul gâtului lui.

— Mă potrivesc perfect cu tine, Flynn.

— Păi atunci este destul de bine, pentru că sunt îndrăgostit de tine. Tu eşti cheia mea, Mal. Cheia pentru toate încuietorile.

— Ştii ce vreau chiar acum? Vreau o baie fierbinte, nişte supă şi un pui de somn pe canapeaua cea urâtă.

— Astăzi este ziua ta norocoasă. Pot să aranjez asta pentru tine. Luând-o de mână, o scoase din cameră.

Mai târziu, Rowena se apleca pe umărul lui Pitte, privind maşinile care se

îndepărtau.

— Este o zi bună, îi spuse ea. Ştiu că nu s-a terminat, dar astăzi este o zi bună.

— Mai avem puţin timp înainte să înceapă restul.

— Câteva zile, apoi cele patru săptămâni. Kane le va urmări mai atent acum.

— La fel şi noi.

— Frumuseţea a triumfat. Acum vor fi testate cunoaşterea şi curajul. Sincer, le putem ajuta atât de puţin. Dar muritoarele acestea sunt deştepte şi puternice.

— Ciudate creaturi, comentă Pitte.

— Da! îi zâmbi. Ciudate şi pentru totdeauna fascinante.

Intrară înapoi în casă, închizând uşa. La capătul aleii, porţile de fier se închiseră tăcute. Luptătorii care le încadrau vor rămâne vigilenţi până la următoarea fază a lunii.

Sfârşit

CONTINUAREA ACȚIUNII ACESTEI CĂRȚI,
IN VOLUMUL URMĂTOR:
CHEIA CUNOAȘTERII